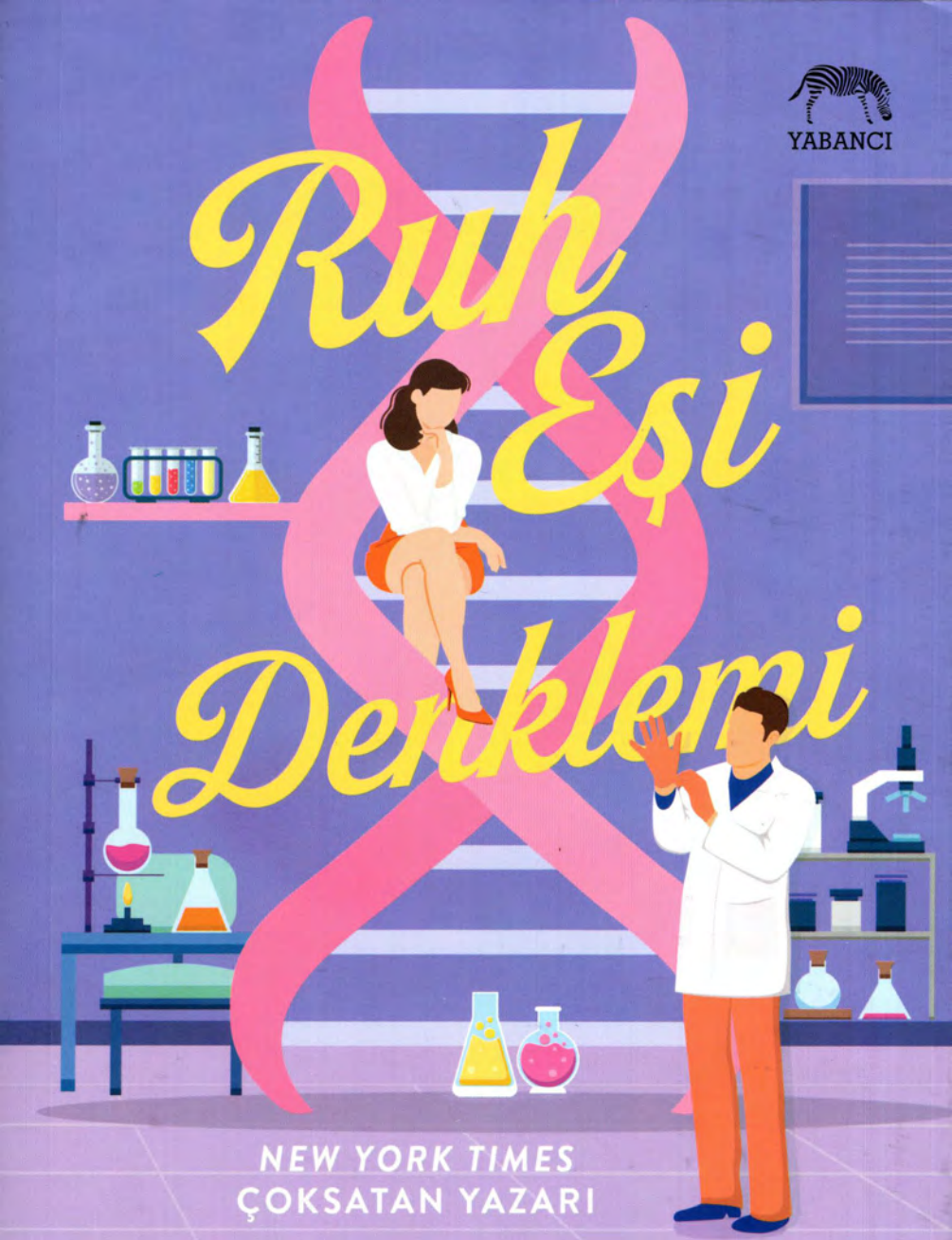
YABANCI

Ruh Eşi Deneyi

NEW YORK TIMES
ÇOKSATAN YAZARI

CHRISTINA LAUREN

"Sayısız romantik komedinin yazarı Christina Lauren ikilisi, yalnızca büyüleyici ve özgün bir fikir ortaya koymakla kalmıyor, aynı zamanda bunu kendilerine özgü bir mizah ve cazibeyle kusursuzca hayata geçiriyor. Sıcacık, esprili, bilimle harmanlanmış, seksi ve sürprizlerle dolu bir aşk hikâyesi."

–KIRKUS REVIEWS

"Bir DNA eşleşmesiyle kıvılcımlanan büyüleyici bir aşk hikâyesi. Olay örgüsünü fazla tahmin edilebilir kılmadan hem gerilim yaratmayı hem de iyi hissettirmeyi başaran bir roman."

–PUBLISHERS WEEKLY

"Modern bilimin büyüleyici unsurlarını eski usul çekimle bir araya getiren bir roman. Tatlı ve düşünceli bir hikâye olan *Ruh Eşi Denklemi*, insanların birbirine uyumluluğunu gösteren şeyin ne olduğunu keşfe çıkıyor."

–SHELF AWARENESS

"Çekici bir başkahramanın yanı sıra akılda kalıcı yan karakterlerle dolu, harika bir romantik komedi. Okurlar, istatistiksel olarak birbirine yazgılı bu iki kişinin birlikte olmasını dileyecek; olasılıklar ne kadar düşük olursa olsun."

–BOOKREPORTER

"Lauren'ın sadık hayranlarının bayıldığı, kahkahalarla güldüren bir anlatım diliyle yazılmış bu tatlı ve eğlenceli kitap, imrendiren bir aşk hikâyesi arayan okurlar için kusursuz bir eşleşme."

–LIBRARY JOURNAL

Christina Lauren, uzun yıllardır beraber yazan iki yakın arkadaş Christina Hobbs ve Lauren Billings'in ortak mahlasıdır. Otuzdan fazla dile çevrilen, pek çok ödüle aday gösterilen ve defalarca çoksatanlar listesine giren romanlara imza atmışlardır.

LAUREN BILLINGS (herkes ona Lo der), sinirbilim alanında doktora yaptı ve tamzamanlı yazarlığa geçmeden önce günlerini laboratuvarda geçirdi. İki ufaklığın şapşal annesi, dağ bisikletçisi biliminsanının eşi ve genç yetişkinle romantik türlerinin utanmaz âşığıdır.

CHRISTINA HOBBS (ama Lo ona her zaman PQ der), eskiden bir lisede danışmanlık yapıyordu. Bugünlerde ise onu masasında yazarken ya da BTS videoları izlerken bulabilirsiniz. Kızı ve eşiyle birlikte Utah'ta yaşıyor. En yakın arkadaşıyla birlikte kitap yazabildiği için kendini dünyanın en şanslı kadını olarak görüyor.

Ruh Eşi Denklemi

Ruh Eşi Denklemi
Özgün Adı | *The Soulmate Equation*
Christina Lauren

Yabancı Yayınları | 560

Yayın Yönetmeni | Görkem Kankavi
Redaksiyon | Derya Sevim
Düzelti | Zeynep Işıklar
Kapak Tasarımı | Defne Özay
Sayfa Düzeni | Hüseyin Aktürk

1. Baskı, Mart 2026, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-77-9

© Christina Hobbs and Lauren Billings, 2021
© Yabancı Yayınları, 2026
Türkçe Çeviri © Beyza Bozsu, 2026

Sertifika No: 63989

Bu kitabın yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi
35/1 38 Kadıköy/İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26
www.ithakiyayingrubu.com – info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

CHRISTINA LAUREN

Ruh Eşi Denklemi

Çeviren
Beyza Bozsu

YABANCI

Bizim Mükemmel Eşleşmemiz, Holly Root'a

BİR

JESSICA DAVIS BİR ZAMANLAR, kadınların sadece yüzde yirmi altısının gerçek aşka inanıyor olmasının büyük bir trajedi olduğunu düşünüyordu. Tabii bu neredeyse on yıl önceydi. O zamanlar, bir gün eski sevgilisi olacak adama derin ve tutkulu bir aşktan başka bir şey hissetmenin nasıl olacağını hayal bile edemezdi. Ancak bu gece, son yedi yıl içindeki üçüncü ilk randevusunda, bu sayının böylesine yüksek olmasına bile hayret ediyordu.

Rujunu tazelemek için lavabo aynasına doğru eğilen Jess, "Yüzde yirmi altı," diye mırıldandı. "Yüz kadından yirmi altısı gerçek aşkın var olduğuna inanıyor." Rujunu kapatıp gülerken bitkin yansıması da onunla birlikte güldü. Ne yazık ki gecesi henüz sona ermemişti. Ana yemek hâlâ devam ediyordu, aperatiflerin bitmesi sanki dört yıl sürmüş gibiydi. Elbette bunun bir kısmı Travis'in ağzı doluyken konuşma alışkanlığından kaynaklanıyordu. Karısını iş ortağıyla yatakta yakalamıştı ve sonrasında yaşanan berbat boşanma sürecini son derece spesifik bir şekilde anlatıyordu. Yine de ilk buluşmalar düşünüldüğünde Jess kendini, "*Daha kötüsü de olabilirdi*," diye teselli ederken buldu. En azından bu randevu, geçen hafta restorana geldiğinde siparişlerini bile veremeden uyuyakalacak kadar sarhoş olan adamdan daha iyiydi.

"Dayan, Jess." Ruju çantasına geri koydu. "En azından bu yemeği yapan, servis eden ve sonrasında temizlemek zorunda

kalan kişi sen değilsin. Sadece bulaşıklardan kurtulmak bile acılı eski eş hikâyesine değer."

Bir kabinin kapısı gürültüyle açılarak Jess'i irkiltti ve içeriden uzun boylu bir sarışın çıktı. Kadın, Jess'e acıyarak baktı.

"Tanrım, biliyorum," diye inleyerek onayladı Jess. "Tuvalette kendi kendime konuşuyorum. Gecemin nasıl geçtiğini anlatmaya yeter de artar."

Kadın bırakın gülmeyi, nezaketen bir tebessüm bile etmedi. Bunun yerine lavaboların en uzak köşesine doğru ilerledi ve ellerini yıkamaya başladı.

Pekâlâ.

Jess çantasını karıştırmaya geri döndü ancak lavabonun ucuna doğru bakmaktan kendini alamıyordu. Bakıp durmanın ayıp olduğunu biliyordu ama diğer kadının makyajı kusursuzdu, tırnakları mükemmel bir şekilde manikürlüydü. Bazı kadınlar bunu nasıl başarıyordu? Jess evden fermuarı çekili çıkmayı bile bir zafer olarak görüyordu. Bir keresinde, Juno'nun simli kelebek tokalarından dördü hâlâ ceketinin önünde takılıyken bir müşteriye mali yılın tüm verilerini sunmuştu. Bu muhteşem yabancı muhtemelen hem bir kedinin hem de yedi yaşındaki bir çocuğun üzerinden sim temizledikten sonra hazırlanmak zorunda kalmamıştı. Büyük ihtimalle hiçbir zaman geç kaldığı için özür de dilememişti. Hatta tüylerini alması bile gerekmiyor olabilirdi, her yeri doğal bir şekilde pürüzsüzdü.

"Sen iyi misin?"

Jess gözlerini kırpıştırarak kendine geldi ve kadının onunla konuştuğunu fark etti. Doğrudan bu yabancının göğüs dekoltesine bakmıyormuş gibi davranmasının hiçbir yolu yoktu.

Kendi pek de etkileyici olmayan göğüslerini örtme isteğine direnen Jess mahcup bir şekilde el salladı. "Özür dilerim. Sadece senin kedinin muhtemelen hiç simle kaplanmadığını düşünüyordum."

"Benim neyimin?"

Aynaya döndü. *Jessica Marie Davis, kendine gel.* Hâlâ bir izle-

yicisi olduğu gerçeğini görmezden gelerek aynada Büyükanne Jo'nun sesini taklit etti: "Daha çok zamanın var. Dışarı çık, biraz *guacamole* ye, sonra eve dön," dedi yüksek sesle. "Bunların hiçbiri için vakit daralmıyor."

* * *

"VAKİT DARALIYOR, BENDEN söylemesi." Fizzy çaktırmadan elini Jess'in poposuna doğru salladı. "O popo sonsuza dek dik ve sıkı kalmayacak, biliyorsun."

"Olabilir," dedi Jess. "Ama *Tinder* da onu taşıyacak, kaliteli bir erkek bulmama yardım etmeyecek."

Fizzy savunmaya geçercesine çenesini kaldırdı. "Hayatımın en iyi sekslerinden bazılarını *Tinder* sayesinde yaşadım. Yemin ederim çok çabuk pes ediyorsun. Kadınların zevk aldığı ve bunun için özür dilemedikleri bir çağdayız. Travis eski karısına takıntılı olabilir ama fotoğrafını gördüm ve gayet iyiydi. *Churros* sonrası birkaç saatliğine dünyanı sarsabilirdi ancak tatlıya kalmadığın için bunu asla öğrenemeyeceksin."

Jess duraksadı. Acaba... "Lanet olsun, Fizzy."

En iyi arkadaşı kendini beğenmiş bir şekilde arkasına yaslandı. Felicity Chen satış yapıyor olsaydı, Jess cüzdanını ona teslim ederdi. Fizzy cazibe, büyücülük ve acımasızca yargılamanın vücut bulmuş hâliydi. Bu özellikler onu harika bir yazar yapmıştı. Fakat aynı zamanda Jess'in sağ bileğinin iç kısmına yanlış yazılmış bir şarkı sözü dövmesi yaptırmasının, 2014'te altı depresif ay boyunca *Audrey Hepburn*'ünkiyle uzaktan yakından alakası olmayan berbat bir kâkülle gezmesinin ve Los Angeles'taki bir zindanda, BDSM sahnesine dönüşen bir kostüm partisine katılmasının da kısmen sebebiydi. Jess, "Beni zindanlı bir seks partisine mi getirdin?" diye sorduğunda Fizzy'nin yanıtı gecikmemişti. "Evet, Los Angeles'ta herkesin zindanı var!"

Fizzy parlak siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Tamam, hadi bir sonraki randevunu planlayalım."

"Hayır." Dizüstü bilgisayarını açan Jess e-postalarına giriş

yaptı. Dikkati başka yerde olsa bile Fizzy'nin surat asışını fark etmemek mümkün değildi. "Fizz, çocukla zor oluyor."

"Her zaman bunu bahane ediyorsun."

"Çünkü her zaman bir çocuğum var."

"Ayrıca hemen yan evde yaşayan ve sen randevudayken ona bakmaktan mutluluk duyan bir büyükannen ve büyükbaban var. Tabii bir de çocuğunun senden daha havalı olduğunu düşünen en iyi arkadaşını unutmamak lazım... Hepimiz sadece senin mutlu olmanı istiyoruz."

Jess bunu biliyordu. Bu yüzden *Tinder*'a bir şans vermeyi kabul etmişti zaten. "Peki, dur da seni biraz eğlendireyim. Diyelim ki harika biriyle tanıştım. Onunla nerede sevişeceğim? Juno iki yaşındayken durum farklıydı. Şimdiyse her şeyi mükemmel bir şekilde işitebilen ve uykusu inanılmaz hafif yedi yaşında bir çocuğum var. Ayrıca en son bir adamın evine gittiğimde ortalık o kadar dağınıktı ki, tuvalete gitmek için kalktığımda iç çamaşırı sırtıma yapışmıştı."

"İğrenç."

"Katılıyorum."

"Yine de..." Fizzy düşünceli bir şekilde parmağını dudağının altına sürttü. "Bekâr ebeveynler bunu bir şekilde başarıyor, Jess. *The Brady Bunch** mesela."

"En iyi örneğin elli yıllık bir *sitcom* mu?" Fizzy onu ikna etmeye çalıştıkça Jess'in isteği azalıyordu. "1969'da ebeveynlerin sadece yüzde on üçü bekârdı. *Carol Brady*** çağının ötesindeydi. Ama ben değilim."

---

* 1969–1974 yılları arasında yayımlanmış Amerikan aile *sitcom*'udur. Üç çocuğu olan bir baba ile üç çocuğu olan bir annenin evlenmesiyle oluşan kalabalık bir ailenin komik ve gündelik yaşamını konu alır. Günümüzde "*Brady Bunch*" ifadesi, kalabalık ve birbirine karışmış aile veya grup ortamlarını betimlemek için kullanılan kültürel bir deyimdir. *–yhn*

** *The Brady Bunch* dizisinde ailenin annesi ve ana karakterlerden biridir. Dul bir kadın olarak üç kızıyla birlikte Brady ailesine katılır. Carol karakteri, Amerikan televizyon tarihinde "ideal anne" figürlerinden biri hâline gelmiştir. *–yhn*

Barista Daniel kafenin gürültüsünü bastırarak, *"Vanilyalı latte!"* diye bağırdı.

Fizzy, Jess'in sinirini bozmaya devam edeceğini ima eden bir hareketle ayağa kalkıp tezgâha yöneldi.

Jess neredeyse serbest çalışmaya başladığından beri hafta içi her gün *Twiggs* kahve dükkânına geliyordu. Etrafındaki birkaç sokakla sınırlı olan hayatı fazlasıyla idare edilebilirdi. Juno'yu apartmanlarının hemen aşağısındaki okula götürürken Fizzy en iyi masayı kapardı: Arka tarafta, pencereden gelen ışıktan uzakta ve henüz bozulmamış prizin yanında... Jess sayılarla uğraşırken Fizzy romanlarını yazardı ve bedavacılık yapmamak için doksan dakika aralıklarla bir şeyler sipariş ederlerdi. Bu da onları daha çok çalışmaya ve daha az dedikodu yapmaya teşvik ederdi.

Bugün hariç. Fizzy'nin bugün kolay kolay pes etmeyeceğini şimdiden söyleyebilirdi.

"Pekâlâ." Arkadaşı içeceği ve kocaman bir yaban mersinli *muffin*'le geri döndü ama yerine otururken bir anlığına duraksadı. "Nerede kalmıştım?"

Jess gözlerini önündeki e-postaya dikerek okuyormuş gibi yaptı. "Sanırım bunun benim hayatım olduğunu ve en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yapmam gerektiğini söylemek üzereydin."

"İkimiz de bunun benim söyleyeceğim bir şey olmadığını biliyoruz."

"Neden senin arkadaşınım ki?"

"Çünkü seni *Kızıl Dantel* kitabımda kötü karakter olarak ölümsüzleştirdim ve hayranların favorisi hâline geldin, bu yüzden seni öldüremem."

"Bazen sorularıma cevap mı veriyorsun, yoksa kafanın içinde devam eden bir konuşmayı mı sürdürüyorsun merak ediyorum," diye homurdandı Jess.

Fizzy kekinin kâğıdını sıyırmaya başladı. "Kötü bir randevu yüzünden pes edemeyeceğini söylemek üzereydim."

"Mesele sadece kötü bir randevu değil," dedi Jess. "Erkeklere

çekici gelmeye çalışmanın yorucu ve insanı kendine yabancılaştıran bir süreç hâline gelmesi. Ben serbest çalışan bir istatistikçiyim ve en seksi kıyafetimin eski *Buffy* tişörtümle kort şortum olduğunu düşünüyorum. En sevdiğim pijamalarım ise eski atletlerden biri ve hamile yoga taytı."

Fizzy ağlamaklı bir sesle, "Olamaz," diye inledi.

Jess, "Aynen öyle," diye vurguladı. "Üstelik bizim yaşımızdaki çoğu insan hâlâ *Jägermeister* içtiği yalanını söylerken ben çocuk sahibi oldum. Kendimi bir flört uygulamasında havalı göstermek çok zor."

Fizzy güldü.

"Muhtemelen bir daha asla görmeyeceğim bir adam için Juno'dan ayrı kalmaktan nefret ediyorum."

Fizzy bunun üzerine bir anlığına sustu, koyu renk gözlerinde şaşkınlık vardı. "Yani... bırakıyor musun? Jessica, sıkıcı da olsa üç ateşli erkekle randevuya çıktın."

"Evet... Juno biraz daha büyüyene kadar bırakıyorum."

Fizzy, Jess'e şüpheyle baktı. "Ne kadar büyüyene kadar?"

"Bilmiyorum." Jess kahvesini aldı ama "Americano" dedikleri adam tam saatinde -sabah 8.24'te- *Twiggs*'e girince dikkati dağıldı. Uzun bacakları, siyah saçları ve asık suratıyla, tek bir kişiyle dahi göz teması kurmadan ön tarafa doğru ilerliyordu. "Belki üniversiteye başlayana kadar?"

Jess'in gözleri Americano'dan ayrıldığında, Fizzy'nin yüzündeki dehşet ifadesiyle karşılaştı. "Üniversite mi? On sekiz yaşına gelene kadar mı?" Kafedeki herkes dönüp onlara bakınca sesini alçalttı. "Gelecekteki aşk hayatını konu alan bir roman yazacak olsaydım, on sekiz yıl sonra ilk kez bir erkeğe vücudunu göstermekten mutluluk duyan bir kahramanı mı yazacağımı söylüyorsun bana? Tatlım, hayır. Senin çok iyi korunmuş vajinan bile bu durumu kurtaramaz."

"Felicity."

"Resmen bir Mısır mezarı gibi olur. Mumyalanmış vajina gibi," diye mırıldandı Fizzy kahvesinden bir yudum alırken.

Kafenin ön tarafında duran Americano, içeceğinin parasını ödeyip kenara çekilmiş, telefonunda bir şeyler yazmaya dalmıştı. Jess sessizce, "Bu adamın olayı ne?" diye sordu.

"Sen Americano'ya bayağı abayı yakmışsın," dedi Fizzy. "Buraya her geldiğinde gözlerini ondan alamadığının farkında mısın?"

"Belki de tutumunu büyüleyici buluyorumdur."

Fizzy, adamın lacivert bir montla gizlenmiş olan poposuna baktı. "Artık buna 'tutum' mu diyoruz?" Eğilip dizüstü bilgisayarının yanında tuttuğu fikir defterine bir şeyler yazdı.

"İçeri giriyor ve sanki biri onunla konuşmaya kalkarsa cinayet işleyecekmiş gibi bir hava yayıyor," dedi Jess.

"Belki de profesyonel bir kiralık katildir."

Jess de onu tepeden tırnağa inceledi. "Daha çok sosyal açıdan oldukça sıkıntılı bir orta çağ sanat profesörüne benziyor." Adamın buraya ne zaman gelmeye başladığını hatırlamaya çalıştı. İki yıl önce miydi? Neredeyse her sabah aynı saatte, aynı asık suratlı sessizlik içinde, aynı içeceği alıyordu. Burası ilginç bir mahalleydi ve *Twiggs* buranın kalbiydi. İnsanlar buraya oyalanmaya, birlikte bir şeyler içmeye, sohbet etmeye gelirdi. Americano ise farklı olduğu için değil, heyecanlı ve acayip tiplerle dolu bir mekânda neredeyse tamamen sessiz olduğu için göze çarpıyordu. Jess, "Kıyafetleri güzel ama içindeki tam bir huysuzluk abidesi," diye mırıldandı.

"Eh, belki de çok iyi tanıdığım biri gibi onun da sevişmeye ihtiyacı vardır."

"Juno'yu doğurduktan sonra seks yaptım," dedi Jess bezgince. "Sadece bağlanmak konusunda fazla bir isteğimin kalmadığını söylüyorum ve sırf orgazm uğruna sıkıcı ya da düpedüz berbat randevulara katlanmaya niyetim yok. Bunun için pille çalışan aletler yapıyorlar."

"Ben sadece seksten bahsetmiyorum," dedi Fizzy. "Kendini her zaman arka plana atmandan bahsediyorum." Fizzy duraksayıp yakındaki bir masayı silen Daniel'a el salladı. "Daniel, bütün bu konuşmayı duydun mu?"

Barista doğruldu ve Fizzy'nin *Şeytanla Randevu* kitabının kahramanını onu düşünerek yazmasına, Daniel'la gerçek hayatta yapmaya cesaret edemeyeceği her türlü edepsiz şeyi karakterine yaptırmasına ilham olan gülümsemesini sundu.

Artık buna cesaret etse bile yapamazdı. Daniel ile Fizzy geçen yıl bir kez çıkmış ama bir aile buluşmasında karşılaştıklarında ilişkilerini hızlıca bitirmişlerdi. Akraba çıkmışlardı. "Duymadığımız zaman oluyor mu ki?" diye sordu Daniel.

"Güzel, o zaman lütfen Jess'e haklı olduğumu söyle."

"Jess'in sırf sevişmek için *Tinder*'a girip girmemesi konusunda fikrimi belirtmemi mi istiyorsun?" diye sordu.

"Al işte." Jess inledi. "Ne hâllere düştüm..."

"Başka flört uygulamaları da olur!" diye bağırdı Fizzy, Jess'i görmezden gelerek. "O seksi ve genç bir kadın. Kalan ateşli yıllarını *mom jeans* ve eski *sweatshirt*'lerin içinde harcamamalı."

Jess itiraz etmeye hazır bir şekilde kıyafetine baktı ama kelimeler boğazında düğümlendi.

"Tabii," dedi Daniel. "Ama eğer mutluysa, demode olup olmamasının bir önemi var mı?"

Jess, Fizzy'ye zafer kazanmış gibi gülümsedi. "Gördün mü? Daniel bir bakıma Jess Takımı'nda."

Daniel elindeki bez parçasını top hâline getirdi. "Biliyor musunuz..." Çok önemli bir sırdan haberi varmış gibi kendini beğenmiş bir tavrı vardı. "Americano da aslında romantik biri."

"Dur tahmin edeyim," dedi Jess sırıtarak. "*Dothraki* temalı bir seks zindanı mı işletiyor?"

Söylediğine sadece Fizzy güldü. Daniel çekingen bir şekilde omuz silkti. "Son teknoloji bir çöpçatanlık şirketi kurmak üzere."

İki kadın da sustu. Onu doğru mu duymuşlardı?

"Çöpçatanlık mı?" diye sordu Jess. "Bu kafenin müdavimi olan fakat kimseye gülümsemeyen Americano mu?" Adamın az önce çıktığı kapıyı işaret etti. "O adam mı? Seksiliği, huysuz ve asosyal havasıyla gölgelenmiş olan?"

"Ta kendisi," dedi Daniel başını sallayarak. "Sevişmeye ihti-

yacı olduğu konusunda haklı olabilirsin ama sanırım bu konuda gayet iyi idare ediyor."

* * *

NEYSE Kİ FIZZY'NİN BU ÖZEL konudan sapması pazartesi gününe denk gelmişti çünkü o günler Juno'yu okuldan büyükbabası alıp kütüphaneye götürüyordu. Jess, *Genentech* için bir teklif hazırlayabilmiş, *Whole Foods* ile gelecek hafta bir toplantı ayarlayabilmiş ve eve yürüyüp akşam yemeğine saldırmadan önce birkaç hesap tablosunu gözden geçirebilmişti.

Henüz elli bin kilometrede bile olmayan on yıllık arabasını o kadar nadir kullanıyordu ki, depoyu en son ne zaman doldurmak zorunda kaldığını bile hatırlamıyordu. Eve doğru yürürken memnun bir şekilde dünyasındaki her şeyin elinin erişebileceği mesafede olduğunu düşündü. University Heights, küçük restoranlarla bağımsız işletmeler arasında yer alan apartmanlar ve birbirinden farklı evlerin mükemmel bir şekilde harmanlandığı bir şehirdi. Dün geceki randevunun tek iyi yanı, Travis'in iki bina uzaklıktaki *El Zarape*'de buluşmayı kabul etmiş olmasıydı. Dünyanın en sıkıcı akşam yemeği sohbetinden daha kötü olan tek şey, bunun için Gaslamp'e kadar araba sürmek olurdu.

Günbatımına yaklaşık bir saat kala gökyüzü griye çalan mavi bir renge bürünmüştü ve Güney Kaliforniyalı herhangi bir sürücüyü şaşkın bir telaşa sürükleyecek yağmur tehditleri savuruyordu. Caddenin aşağısında, Yeni Zelandalılar tarafından işletilen bira evinin verandasında, küçük bir kalabalık pazartesi sendromundan kurtulmaya çalışıyordu. *Bahn Thai*'nin önünde her zamanki gibi aç insanlardan oluşan bir kuyruk vardı, restoranın bitişiğindeki özel alanda müşterilerin oturmamaları yönündeki tabelayı görmezden gelen üç kişi duruyordu. Büyükannesi ve büyükbabasının kiracısı Bay Brooks binanın önüne bir kapı zili kamerası yerleştirmişti ve neredeyse her sabah Jess'e kaç üniversite öğrencisinin masa beklerken kapısının önünde sigara içtiğini tek tek anlatıyordu.

Ev görüş alanına girdi. Juno dört yaşındayken apartmanları-

na "Harley Malikânesi" adını vermişti ve o kadar gösterişli bir yapı olmamasına rağmen isim burayla özdeşleşmişti. Harley Malikânesi, parlak yeşil renkteydi ve bitişiğindeki toprak tonlu binaların arasında bir zümrüt gibi göze çarpıyordu. Caddeye bakan cephesi, pembe ve mor karolardan oluşan yatay bir şeritle, elmas deseni oluşturacak şekilde dekore edilmişti. Elektrik pembesi pencere kenarlarından yılın çoğu zamanında parlak renkli mandevilla çiçekleri dökülüyordu. Ronald ve Joanne Davis, -büyükbabası ve büyükannesi- bu mülkü Jess'in büyükbabası donanmadan emekli olduğu yıl satın almışlardı. Ne tesadüftür ki aynı yıl, Jess'in uzun süreli erkek arkadaşı baba olamayacağına ve penisini başka kadınlarla paylaşmaktan vazgeçemeyeceğine karar vermişti. Jess okulu bitirdikten sonra iki aylık Juno'yu da yanına alarak, büyükannesi ve büyükbabasının arka taraftaki bungalov evlerine bakan, zemin kattaki iki yatak odalı daireye taşınmıştı. Zaten Kaliforniya Üniversitesi'ne gidene kadar Mission Hills'te Jess'i onlar büyüttüğü için, alışma süreci hiç zor olmamıştı. Şimdiyse o küçük ve mükemmel ailesi kendi çocuğunu büyütmesine yardımcı oluyordu.

Yan kapı küçük bir gıcırtıyla açılıp Jess'in arkasından kapanarak kilitlendi. Dar bir patikadan geçen Jess, büyükannesi ve büyükbabasının bungalovuyla dairesini ayıran avluya çıktı. Burası, Bali ya da Endonezya'daki yemyeşil bahçeleri andırıyordu. Birkaç taş çeşme usulca şırıldıyordu ve ortam canlı renklere bürünmüştü. Duvarları ve çitleri eflatun, mercan ve parlak mor begonviller sarmıştı.

Aniden saçları özenle Fransız örgüsü yapılmış küçük bir çocuk Jess'i yakaladı. "Anne, kütüphaneden yılanlarla ilgili bir kitap aldım, yılanların gözkapaklarının olmadığını biliyor muydun?"

"Ben-"

"Ayrıca, yiyeceklerini bütün olarak yutuyorlarmış ve kulakları kafalarının içindeymiş. Bil bakalım nerede yılan bulunmazmış?" Juno mavi gözlerini kırpmadan ona baktı. "Tahmin et."

"Kanada!"

"Hayır! Antarktika!"

Jess kızını içeri doğru yönlendirirken omzunun üzerinden, "Hadi ya!" diye seslendi.

"Gerçekten. Kara Aygır filmindeki kobrayı hatırlıyor musun? Kobralar yuva yapan tek yılan türüymüş ve yirmi yaşına kadar yaşayabiliyorlarmış."

Bu bilgi Jessica'yı gerçekten şok etmişti. "Bekle, cidden mi?" Çantasını kapının hemen yanındaki kanepeye bıraktı ve akşam yemeğinde neler yapabileceğine bakmak için kilere doğru ilerledi. "Bu çılgıncaymış."

"Evet. Cidden öyle."

Juno arkasında sessizleşti ve Jess'in göğsüne bir ağırlık çöktü. Ona baktığında çocuğunun kocaman gözlerle bir yalvarma ifadesi takındığını gördü. "Juno, bebeğim, hayır."

"Lütfen, anne?"

"Hayır."

"Büyükbabam belki Mısır yılanı alabiliriz dedi. Kitapta yazdığına göre çok uysallarmış. Top pitonu da olabilir?"

"Piton mu?" Jess ocağa bir tencere su koydu. "Çocuk, sen aklını mı kaçırdın?" Pencereden süzülen son gün ışığının altına uzanmış uyuyan kedileri Güvercin'i işaret etti. "Bir piton şu hayvanı yer."

"Top pitonu bir kere! Ve ben buna izin vermem."

"Eğer büyükbaban seni bir yılan almaya teşvik ediyorsa," dedi Jess. "Onu kendi evinde besleyebilir."

"Büyükanne Jo çoktan hayır dedi."

"Demiştir tabii."

Juno homurdanarak kanepeye yığıldı. Jess yanına oturup onu kucağına çekti. Juno yedi yaşındaydı ama minicikti; hâlâ gamzeliydi, bebeksi elleri vardı ve bebek şampuanı ile odunsu kitaplar gibi kokuyordu. Juno küçük kollarını onun boynuna doladığında, Jess küçük kıza sıkıca sarıldı. Juno'nun artık kendi odası vardı ama dört yaşına kadar annesiyle yatmıştı ve Jess bazen gecenin

bir yarısı uyanıp bebeğinin kollarındaki sıcak ağırlığının özlemini keskin bir şekilde hissediyordu. Jess'in kendi annesi Juno'yu bu alışkanlıktan vazgeçirmesi gerektiğini söylemişti ama birine ebeveynlik tavsiyesi verecek son kişi Jamie Davis'di. Hem zaten yatağın o tarafını işgal eden başka kimse de yoktu.

Ve Juno tam bir sarılma ustasıydı, hem de kucaklaşma olimpiyatlarında altın madalya alacak türden... Juno yüzünü Jess'in boynuna gömüp biraz daha sokularak derin bir nefes aldı. "Anneciğim. Dün gece bir randevun vardı," diye fısıldadı.

"Hı-hı."

Juno bu randevu için heyecanlıydı ancak sadece büyük-büyükannesi ve büyük-büyükbabasına hayran olduğu ve Jess dışarıdayken Büyükanne Jo'nun yemeklerini yediği için değildi. Yakın zamanda *Bebek Bakıcısının Maceraları*'nı izlemişlerdi ve Fizzy ona filmin flört etmenin nasıl bir şey olduğunu oldukça doğru bir şekilde tasvir ettiğini söylemişti. Juno kafasında Jess'in *Thor*'la çıktığını bile kurguluyor olabilirdi.

"Şehir merkezine mi gittiniz? Sana çiçek getirdi mi?" Geri çekildi. "Onu öptün mü?"

Jess güldü. "Hayır, öpmedim. Akşam yemeği yedik, sonra yürüyerek eve döndüm."

Juno gözlerini kısarak onu inceledi. Bir randevuda daha fazlasının olması gerektiğine oldukça emin görünüyordu. Ardından bir şey hatırlamış gibi yerinden fırlayarak kapının yanındaki tekerlekli sırt çantasına koştu. "Sana da bir kitap aldım."

"Öyle mi?"

Juno geri dönüp Jess'in kucağına tırmandı ve kitabı uzattı.

Orta Yaşta Hâlâ Harikayım! 40, 50 ve Üzeri Yaşlarda Bir Kadının Flört Rehberi.

Jess şaşkın bir kahkaha attı. "Seni bu işe Fizz Teyzen mi soktu?"

Juno keyifle kıkırdadı. "Büyükbabama mesaj attı."

Jess başını kaldırınca buzdolabının yanındaki yazı tahtası gözüne ilişti ve parmak uçlarından kollarına doğru bir karıncalan-

ma yayıldı. Juno'nun kargacık burgacık el yazısıyla YENİ YIL HEDEFLERİ yazılmıştı.

BÜYÜKANNEM & BÜYÜKBABAM
Özel hoca tut
Her gün yüzyüzüş yap

JUNO
Burokolüyü sevmeyi öğren
Her sabah yatağını topla
Pazarları Yeni Bir Şey Dene!

ANNEM
Pazarları Yeni Bir Şey Dene!
Büyükannem biraz bencil ol diyo!
Koyktuğun şeylerin üzerine git

Pekâlâ, evren, diye düşündü Jessica. *Mesaj alındı.* Bayan Brady bir yolunu bulabildiyse, demek ki Jess'in de şansını denemesinin zamanı gelmişti.

İKİ

AYDINLANMALARLA İLGİLİ SORUN ŞUYDU: Asla uygun bir zamanda yaşanmazlardı. Jess'in, yedi yaşında hafif hiperaktif bir çocuğu ve bir sürü matematiksel muammalarla uğraşarak geliştirdiği bir serbest çalışma kariyeri vardı. Bu ikisi, maceralarla dolu bir yapılacaklar listesi hazırlamak için fazla zaman bırakmıyordu. Ayrıca kızı ve kariyeri ona yetiyordu. Dört sağlam iş sözleşmesi vardı ve bunlar birikim yapmasına fazla yetmese de faturalarını -özellikle de astronomik sigorta primlerini- ödeyebiliyor, büyükannesi ve büyükbabasına yardım edebiliyordu. Juno mutlu bir çocuktu. Güzel bir çevrede yaşıyorlardı. Açıkçası Jess hayatından oldukça memnundu.

Ancak veri setleri arasında gözlerini her kapadığında, *korktuğun şeylerin üzerine git* cümlesi gözkapaklarının ardında neon ışıklarla yanıp sönüyordu.

Gerçi Jess'in biriyle çıkmıyor oluşu muhtemelen korkudan çok tembelliktendi. *Bu durgunluğa hevesle atılmadım ki ben,* diye düşündü Jess. *Yavaş yavaş içine sürüklendim ve bunu ancak şimdi, artık yerdeki kotu giyerken yıkanıp yıkanmadığını umursamayacak hâle geldiğimde fark ediyorum.* Jess yirmi iki yaşında anne olduğu için asla yakınmazdı -açıkçası Juno, Alec'in ona verebileceği en iyi şeydi- ama Juno'nun öğle yemeğini hazırlamaya, gelecekteki bir partnerde aradıklarını düşünmekten daha fazla çaba harcadığını da kabul ediyordu. Belki de Fizzy, Büyükanne Jo ve *Marie Claire*'in kapağı haklıydı: Jess'in konfor alanından çıkıp daha büyük hayaller kurması gerekiyordu.

"Suratındaki şu ifadeye ne deniyordu?" Fizzy parmağıyla Jess'in yüzünü hayali bir çemberin içine aldı. "Kelimeyi unuttum."

"Bu mu?" Jess kendi kafasını işaret etti. "Yenilgi olabilir mi?"

Fizzy başını onaylarcasına salladı ve yüksek sesle mırıldanarak yazdı. "'Gözlerini adamın delici bakışlarından kaçırdı, yüzüne süt grisi bir yenilgi yayılmıştı.'"

"Vay canına. Sağ ol ya."

"Senin hakkında yazmıyorum. Sadece ifadenin zamanlaması mükemmeldi." Birkaç kelime daha yazdıktan sonra *latte*'sini eline aldı. "Arkadaşlığımızın ilk zamanlarında konuştuğumuz gibi sen kendini aşk romanlarımın baş kahramanı olarak görmediğin sürece, seni asla yan karakter ya da kötü karakterden başka bir şey yapmam."

Fizzy hâlâ sıcak olması pek de mümkün olmayan kahvesinden bir yudum alarak yüzünü buruşturdu, belli ki yeniden sipariş vermesinin zamanı gelmişti. Bu sırada sözleri Jess'e bir tokat gibi çarptı.

Jess sessizce oturdu ve hayatının geçip gittiğini fark ederek sarsıldı. Juno'nun bir gün hayatı dolu dolu yaşamaktan vazgeçmesi, onun kalbini kırardı. Americano'nun kafeye girmesiyle saatin 8.24 olması gerektiğini hayal meyal fark etti. Acelesi olan ve *Twiggs*'teki sıradan insanlara ayıracak vakti olmayan birine benziyor ve çok seksi görünüyordu. Tek kelime etmeden cüzdanından bir onluk çıkardı, Daniel'dan para üstünü aldı ve sadece bozuk paraları bahşiş kavanozuna bıraktı. Jess, içinde aniden kabaran bir öfkeyle onu izledi.

Doğru düzgün bahşiş bile bırakmıyor! Bu, Jess'in *Americano'ya Uyuz Olmak İçin Uydurduğum Bahaneler* listesindeki zihinsel kamp ateşine bir odun daha atmıştı.

Fizzy yüzünün önünde parmaklarını şıklatarak dikkatini tekrar masalarına çekti. "İşte. Yine yapıyorsun."

Jess kaşlarını çattı. "Ne yapıyorum?"

"Onu süzüyorsun. Americano'yu." Fizzy'nin yüzünde bilmiş bir gülümseme belirdi. "Onu seksi buluyorsun."

"Hiç de bile. Sadece dalmışım." Jess alıngan bir şekilde geri çekildi. "İğrençsin, Felicity."

"Tabii, tabii." Fizzy uzun parmağını malum adama doğrulttu. Adam koyu renk, üzerine oturan bir kot pantolon ve ince, koyu mavi bir süveter giymişti. Jess, adamın ensesinde kıvrılan koyu renk saçlarını fark etti. Saçları birkaç güne berbere gitmesi gerekiyormuş gibi mükemmel uzunluktaydı. Buğday rengi teni, tam ısırmalık dolgun dudakları vardı. Boyu o kadar uzundu ki, Jess'in oturduğu yerden bakılınca başı tavana değecekmiş gibi görünüyordu. Ama asıl mesele gözleriydi. Siyah kirpiklerle çevrili, derin ve anlamlı gözleri... "Şu adam iğrenç yani... Öyle diyorsan öyledir."

Jess bozularak omuz silkti. "Benim tipim değil."

Fizzy alaycı bir şekilde güldü. "O adam herkesin tipidir."

"İyi, al senin olsun o zaman." Jess kaşlarını çatarak, adamın her zamanki gibi peçeteyle tatlandırıcı tezgâhını silmesini izledi. "Sadece onun bir çöpçatanlık şirketi kuruyor olmasını aklım almıyor. Onun gibi bir pisliğin yapacağı iş değil."

"Bana sorarsan, Daniel'ın yanlış anladığını düşünüyorum. O tip zengin erkekler gündüzleri işlerine, geceleri de yatırım portföylerine o kadar bağlıdırlar ki, başkalarının aşk hayatlarını düşünecek vakitleri yoktur."

Americano tatlandırıcı barından ayrılıp çıkışa yönelirken, Jess'in merakı tavan yaptı ve adam yanından geçtiği sırada içgüdüsel bir hareketle kolunu yakaladı. İkisi de donakaldı. Yakından bakınca adamın gözlerinin beklediğinden daha açık, nadir bir renkte olduğunu fark etti. Kahverengi değil, kehribardı. Adamın tüm dikkatinin ağırlığını göğsünde fiziksel bir baskı gibi hissediyor, bu baskı adeta ciğerlerindeki havayı kesiyordu.

"Selam." Jess gergin sinirlerini bastırıp çenesini kaldırdı. "Bir saniye, sana bir şey sorabilir miyiz?"

Jess onu bıraktığında adam kolunu yavaşça çekti. Önce Fizzy'ye, sonra tekrar Jess'e baktı. Ardından kısa bir baş hareketiyle onayladı.

"Söylentilere göre çöpçatanlık yapıyormuşsun," dedi Jess.

Americano gözlerini kıstı. "'Söylenti' mi?"

"Evet."

"Bu söylenti tam olarak nereden çıktı?"

Jess inanamayarak bir kahkaha atıp etrafı işaret etti. "University Heights söylentilerinin kalbi, Park Avenue'nun dedikodu kazanında." Jess bekledi ama adam ona şaşkınlıkla bakmaya devam ediyordu. "Doğru mu peki?" diye sordu Jess. "Çöpçatan mısın?"

"Teknik olarak, ben bir genetikçiyim."

"Yani..." Jess'in kaşları havalandı. Americano bu belirgin sessizlikte gayet rahat görünüyordu. "Bu, hayır mı demek oluyor?"

Adam tek kaşını hafifçe kaldırarak eğlenceli bir ifadeyle cevap verdi. "Şirketim, özel bir genetik profilleme teknolojisiyle insanları eşleştiren bir sistem geliştirdi."

Fizzy, "Vay," dedi. "Büyük laflar. Bu ne skandallar yaratır..." Eğilip defterine bir şeyler yazdı.

"Genetik profilleme teknolojisi mi?" Jess yüzünü buruşturdu. "Bana biraz ırkçı bir seçicilik gibi geldi, kusura bakma."

Fizzy, Americano'nun dikkatini Jess'in pot kıran ağzından çabucak uzaklaştırdı. "Ben romantik kitaplar yazıyorum. Bu dediğin benim kriptonitim gibi bir şey oluyor galiba." Kalemini kaldırıp flörtöz bir edayla salladı. "Okuyucularım böyle şeylere bayılır."

"Yazar adın ne?" diye sordu Americano.

"Gerçek adımla yazıyorum," dedi. "Felicity Chen."

Felicity adamın öpmesini bekliyormuş gibi elini zarifçe uzattı ama Americano şaşkın bir tereddütten sonra kadının parmak uçlarını hafifçe sıkarak tokalaştı.

Jess, adamın yüzündeki tuhaf ifadeyi silmeyi umarak, "Kitapları bir düzineden fazla dile çevrildi," diye övdü arkadaşını.

Söylediği işe yaradı. Americano etkilenmiş görünüyordu. "Gerçekten mi?"

"Bir uygulama olacak mı?" diye sordu Fizzy, vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. "*Tinder* gibi bir şey mi?"

"Evet." Adam kaşlarını çattı. "Ve hayır. O tür ilişkiler için değil."

"İsteyen herkes kullanabilir mi?"

"Zamanla, evet," dedi. "Bu..." O sırada cebindeki telefon titredi ve onu çıkarıp baktığında yüzü asıldı. "Üzgünüm," diyerek telefonu tekrar cebine koydu. "Gitmem gerek ama ilginiz için teşekkür ederim. Eminim yakında daha çok şey duyarsınız."

Fizzy kendinden emin bir şekilde gülümseyerek öne eğildi. "*Instagram*'da yüz binden fazla takipçim var. Eğer bu, ağırlıklı olarak 18 ila 55 yaş arası kadın okurlarımın ilgisini çekebilecek bir şeyse paylaşmak isterim."

Americano'nun kaşlarının arasındaki daimi çatıklık yavaşça yok oldu.

Bingo.

"Mayıs ayında halka açılıyoruz," dedi. "Fakat isterseniz ofise gelir, detayları öğrenir ve örnek verebilirsiniz."

"*Örnek* mi?" dedi Jess şaşkınlıkla.

Adamın ona dönen bakışlarında sinir olduğunu belli eden küçük bir kıvılcım gördü. Eğer Fizzy flörtöz polis ise, Jess kesinlikle şüpheci polisti ve Americano, Fizzy'nin samimi ilgisine bile zar zor tahammül ediyor gibiydi.

Adam, Jess'in gözlerinin içine baktı. "Tükürerek."

Jess bir kahkaha attı. "Pardon?"

"Örnek," dedi Americano yavaşça. "Tükürerek veriliyor."

Gözleri Jess'in yüzünden başlayıp kucağına, sonra tekrar yukarıya doğru süzüldü. Jess'in kalbi göğsünde garip bir takla attı.

Adam hemen sonra saatine baktı. *Pekâlâ.*

Fizzy bakışlarını ikisinin arasında gezdirirken kıs kıs güldü. "Eminim ikimiz de tükürebiliriz." Sırıttı. "Senin için."

Americano soluk bir tebessümle masanın üzerine bir kartvizit bıraktı ve kart masaya tok bir sesle düştü. "Irkçı seçim yok," diye ekledi sessizce. "Söz veriyorum."

* * *

JESS, ADAMIN KAFEDEN UZAKLAŞMASINI izledi. Kapının üzerindeki zil onun gidişiyle hayal kırıklığına uğramışçasına bir kez çaldı. "Pekâlâ," diyerek arkadaşına döndü. "Vampir olma ihtimaline ne diyorsun?"

Fizzy onu duymazdan gelip kartviziti masanın kenarına vurdu. "Şuna bir bak."

Jess gözlerini kıstı ve pencereden dışarı baktı. Americano kaldırımdaki şık, siyah bir Audi'ye biniyordu. "Beni hipnotize etmeye çalıştı."

"Bu kart sahte değil." Fizzy gözlerini kısarak kartı elinde çevirdi. "Bunu ucuz bir kırtasiyede yaptırmamıştır."

"*Tükürerek*," dedi Jess onun derin ve ciddi sesini taklit ederek. "Tanrım! Hiç iyi bir pazarlamacı değil, adamın karizması sıfır. Eminim ki doksan yaşıma da gelsem, bu fikrim değişmez: O, bu hayatta tanışacağım en kibirli insan."

"Ona bu kadar takmasan mı artık?"

Jess kartviziti Fizzy'nin elinden aldı. "Sen de şu karta bu kadar tak-" Aniden durup elindeki etkileyici ağırlığı tarttı. "Vay canına. Gerçekten kaliteliymiş."

"Söylemiştim."

Jess kartı çevirip logoyu inceledi: Temas noktasında bir çift sarmal olan, birbirine bağlı iki daire vardı. Ön yüzünde, Americano'nun gerçek ismi küçük ve kabartmalı gümüş harflerle yazılıydı. "Hiç tahmin etmezdim. Tipi Richard'a benziyor. Ya da belki Adam."

"Tam Keanu tipi var."

"Sıkı tutun, söylüyorum..." Fizzy'ye sırıtarak baktı. "Americano'nun adı Dr. River Peña."

"Hayır ya," dedi Fizzy iç çekerek. "Bu çok *seksi* bir isim, Jess."

Jess güldü. Felicity Chen harika tepkileriyle yine bildiğimiz gibiydi.

"Önemli olan isim değil, adamın kendisi."

"Yanlış. Adam ne kadar seksi olursa olsun, iki g ile yazılan Gregg ismi asla seksi olamaz." Fizzy yüzü kızarmış bir hâlde

sandalyesine gömüldü. "Bir sonraki kahramanıma 'River' adını versem tuhaf olur muydu?"

"Çok."

Jess şirketin adını yüksek sesle okurken Fizzy yine de ismi not etti. "GeneticAlly?* Genetic Ally?" Kelimeleri birkaç kez tekrarladıktan sonra fark etti. "Aa, anladım. '*Genetically*' gibi söyleniyor ama '*ally*' kelimesi büyük harfle yazılmış. Şu slogana bak: *Geleceğiniz çoktan içinizde.* Vay canına." Kartı bıraktı ve sırıtarak arkasına yaslandı. "İçinizde derken? Bunu daha önce kimse yüksek sesle okumadı mı gerçekten?"

Fizzy, Jess'in alaycı sözlerini umursamayıp çantasını topladı. "Gidiyoruz."

Jess ona şaşkın gözlerle baktı. "Sen ciddi misin? Şimdi mi?"

"Juno'yu almana beş saatten fazla var. La Jolla yarım saatlik mesafede."

"Fizzy, adam bizimle zoraki bir şekilde konuştu. Yanımızdan ayrılmak için can atıyor gibi görünüyordu."

"Ne olmuş yani? Bunu bir araştırma olarak düşün: O şirketi görmem lazım."

* * *

GENİŞ OTOPARKTA SADECE dört araba vardı ve Fizzy gülümseyerek yeni ama mütevazı mavi Camry'sini River'ın parlayan Audi'sinin yanına park etti.

Deri konsolun diğer tarafındaki Jess'e sırıttı. "Ruh eşini bulmaya hazır mısın?"

"Değilim." Ama Fizzy çoktan arabadan inmişti.

Jess de indi ve önlerindeki iki katlı binaya baktı. Kabul etmek zorundaydı, burası etkileyiciydi. Cilalı ahşap kaplama cephenin üzerinde, alüminyum harflerle kocaman *GeneticAlly* adı yazıyor-

---

* *GeneticAlly* ismi, İngilizce "*genetically*" (genetik olarak) kelimesiyle "*ally*" (yol arkadaşı, eş) kelimesinin birleşiminden oluşmaktadır. Şirket ismi, insanları genetik profillerine göre eşleştiren, onlara genetik bir "yol arkadaşı" sunan bir anlam taşımaktadır. *–çn*

du; ikinci kat modern, sıvasız betondu ve kocaman, parlak pencereler bulunuyordu. Büyük giriş kapılarına iki sarmallı DNA logosu basılmıştı. Fizzy kapıyı hafifçe çekince kapılar dışa doğru açıldı. Jess ile Fizzy, lüks ve ıssız bir lobiye adım attılar.

"Vay canına," diye fısıldadı Fizzy. "Acayip bir yermiş."

Girişten neredeyse bir futbol sahası uzaklığındaki devasa mermer bankoya doğru yürüdükleri sırada ayak sesleri etrafta yankılandı. Her şey *pahalı* diye bağırıyordu, en az beş güvenlik kamerası tarafından izleniyor olmalıydılar.

"Merhaba." Bir kadın onlara bakarak gülümsedi. O da pahalı görünüyordu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Fizzy hiç tereddüt etmeden dirseklerini bankoya dayadı. "River Peña'yı görmeye geldik."

Resepsiyonist gözlerini kırpıştırdı ve panikle takvime baktı. "Sizi bekliyor mu?" Jess, Fizzy'le birlikte rahat bir şekilde buranın sahibini görmeye geldiklerini fark etti.

"Hayır," diye itiraf etti Jess. Ancak Fizzy de aynı anda, "Bekliyor," diye atıldı.

Fizz, Jess'i eliyle susturdu. "Felicity Chen ve arkadaşının geldiğini söyleyebilirsiniz."

Jess gülüşünü öksürükle gizlemeye çalışırken temkinli resepsiyonist misafir defterini işaret etti. "Pekâlâ, lütfen giriş kaydınızı yapın. Kimliklerinizi de görmem gerekiyor. Bir sunum için mi buradasınız?" Kadın kimliklerdeki bilgileri not aldı.

Jess kaşlarını çattı. "Ne sunumu?"

"Yani, sizi DNADuo'ya katılmanız için mi çağırdı?" diye sordu.

"DNADuo. Aynen." Fizzy isimlerini deftere yazarken gülümsedi. "Kafede iki güzel bekâr kadın gördü ve bize tüplere tükürmemiz için yalvardı."

"Fizz." Jess bininci kez, ne zamana kadar Fizzy'nin arkasını temizlemek zorunda kalacağını merak etti. Fizzy'nin yanında olmak, Jess'e kendini hem daha canlı hem de daha sönük hissettiriyordu.

Resepsiyonist nazikçe gülümseyerek kimliklerini geri verdi ve oturmalarını işaret etti. "Dr. Peña'ya geldiğinizi haber vereceğim."

Kırmızı deri koltuklara oturduklarında, Jess oraya ilk kez onların oturduklarına yemin edebilirdi. Ne bir toz zerresi ne de başka birinin bu mobilyalara dokunduğuna dair bir iz vardı. "Çok tuhaf," diye fısıldadı. "Buranın organ kaçakçılığı yapan bir tarikatın paravan şirketi olmadığına emin miyiz?" Düzgünce dizilmiş bilim dergilerini dikkatlice karıştırdı. "Böyle yerlerde hep en güzel tipleri yem olarak kullanırlar."

"Dr. Peña." Fizzy defterini çıkardı ve cilveli bir şekilde kaleminin ucunu yaladı. "Artık kesinlikle bir kahramanıma onun adını vereceğim."

"Buradan tek böbrekle ayrılacak olursam," dedi Jess. "Seninkilerden birini alırım."

Fizzy kalemini kâğıda vurdu. "River Peña'nın bir kardeşi olur mu acaba? Luis mesela. Ya da Antonio..."

"Ve tüm bunlar para gerektirir." Jess elini koltuğun yumuşacık derisinde gezdirdi. "Sence böyle bir koltuk kaç böbrek eder?" Telefonunu çıkarıp arama çubuğuna bir şeyler yazdı ve sonuçları görünce ağzı açık kaldı. "*Google*'a göre, tek bir böbreğin piyasa değeri 262.000 dolar. Ben niye çalışıyorum ki? Tek böbrekle de yaşayabilirim sonuçta, değil mi?"

"Jessica Davis, evinden hiç çıkmamışsın gibi konuşuyorsun."

"Adamın hayali ailesini oluşturan sensin! Biz burada ne yapıyoruz?"

"Hayatımızın aşkını arıyoruz?" dedi Fizzy, sonra Jess'e sinsice gülümsedi. "Ya da bir kitap için malzeme topluyoruz?"

"Dr. River Peña'ya bakıp *işte romantik bir ruh* diye düşünmüş olamazsın."

"Hayır," diye kabul etti Fizz. "Ama ona bakıp *eminim harika bir penisi vardır* diye düşündüm. Ellerinin büyüklüğünü gördün mü? Beni bir basketbol topu gibi başımdan tutup taşıyabilir."

Birinin boğazını temizlediğini duydular ve başlarını kaldırdıklarında River Peña'nın iki adım ötede durduğunu gördüler. "Vay be, siz ikiniz hiç vakit kaybetmemişsiniz."

Jess midesine bir yumruk inmiş gibi hissetti ve ağzından şu sözler döküldü: "Lanet olsun."

"Az önce söylediğimi duydun mu?" diye sordu Fizzy.

Adam ağır ve kontrollü bir nefes verdi. Kesinlikle duymuştu. "Neyi?" diye sordu sonunda.

Fizzy ayağa kalktı ve Jess'i de kendisiyle birlikte kaldırdı. "Harika." River'a zarif bir reverans yaptı. "Hadi götür bizi."

ÜÇ

STERİL ÇİFT KAPILARDAN geçip, birkaç metrede bir sağlı sollu ofislerin bulunduğu uzun bir koridorda Americano'yu takip ettiler. Her kapıda paslanmaz çelikten isimlikler vardı: Lisa Addams. Sanjeev Jariwala. David Morris. River Peña. Tiffany Fujita. Brandon Butkis.

Jess tahmin ettiği gibi bunu kaçırmayan Fizzy'ye baktı. "Butt kiss*," diye fısıldadı eğlenerek.

Açık bir ofis kapısından Jess, La Jolla kıyı şeridinin manzarasını gösteren geniş bir pencere gördü. İki kilometreden daha az bir mesafede martılar köpüklü suların üzerinde süzülüyor, dalgalar kayalıklara sertçe çarpıyordu. Muhteşem bir manzaraydı.

Burayı kiralamanın yıllık maliyeti en az bir buçuk böbrek olmalıydı.

Üçlü sessizce yürüyerek bir asansörün önüne geldi. River uzun parmağıyla *yukarı* butonuna bastı, sonra tek kelime etmeden önüne baktı.

Sessizlik giderek ağırlaştı. "Ne zamandır burada çalışıyorsun?" diye sordu Jess.

"Kurulduğundan beri."

Çok açıklayıcı oldu. Tekrar denedi. "Kaç çalışan var?"

"Yaklaşık bir düzine."

---

* *Butkis* soyadı İngilizcede *"butt kiss"* (argo: kıç öpen, yalaka) ifadesine benzediği için karakterler arasında espriye konu olur. *–yhn*

Jess gülümseyerek, "Pazarlama işinde olmaman çok üzücü," dedi. "Tam bir cazibe timsalisin."

River dönüp ona baktı ve yüzündeki ifade, Jess'in kollarında soğuk bir ürperti hissetmesine neden oldu. "Eh, neyse ki başka alanlarda işe yarayan yeteneklerim var." River'ın bakışları Jess'in gözlerinde bir an gereğinden fazla asılı kalınca, o soğuk his yerini sıcak bir elektriğe bıraktı. Tam o sırada asansör kapıları açıldı.

Fizzy, Jess'in kaburgalarını dürttü. Belli ki aklından *seksi şeyler* geçiyordu.

Jess'in aklından geçenler ise, *ölümcül şeylerdi.*

Bu büyük araştırma fırsatından yararlanma bahanesine rağmen Fizzy, River'ın gergin havası yüzünden alışılmadık derecede sessizdi. Bu yüzden uzun asansör yolculuğu, Sibirya'da geçen sessiz bir kış gibiydi. Asansörden çıktıklarında Jess en iyi arkadaşının hemen defterine notlar aldığını gördü. Muhtemelen binayı, ikinci koridorda yanlarından geçtikleri ciddi biliminsanlarını, River'ın sakin adımlarını, mükemmel duruşunu ve gözle görülür derecede kaslı bacaklarını not alıyordu. Bu sırada Jess, spor ayakkabılarının linolyum zeminde çıkardığı iğrenç gıcırtı ve kıyafetinin basitliği yüzünden giderek daha fazla geriliyordu. Fizzy her zamanki gibi giyinmişti: Çok güzel, puantiyeli, ipek bir bluz ve kalem pantolon. River da iş dünyası dergisinden fırlamış gibiydi. Fakat Jess sabah aceleyle yırtık pırtık bir UCLA *sweatshirt*'ü, eski bir *Levi's* pantolonu ve yıpranmış *Vans* ayakkabılarını giyerken kendini daha sonra La Jolla'nın en şık biyoteknoloji koridorunda yürürken bulacağını pek düşünmemişti.

Koridorun sonunda, konferans salonuna açılan bir kapı vardı. River durup eliyle onları içeri buyur etti.

"Burada oturun," dedi. "Birazdan Lisa size eşlik edecek."

Fizzy önce Jess'e, sonra tekrar River'a baktı. "Lisa kim?"

"Müşteri ilişkileri müdürümüz, aynı zamanda uygulama geliştirme sorumlumuz. Teknolojimizi ve eşleştirme sürecini size o anlatacak."

Açıkçası bu iş başlı başına gizemli bir karmaşaya dönüşmüştü. "Sen kalmayacak mısın?" diye sordu Jess.

Adam sanki Jess ona şirketin stajyeri muamelesi yapmış gibi alınmış görünüyordu. "Hayır." Belli belirsiz bir gülümsemeyle arkasını dönüp koridorda ilerlemeye başladı. *Göt herif.*

Birkaç dakika sonra esmer bir kadın içeri girdi. Güneşte yanmış teni, makyajsızmış gibi görünen makyajı ve kumsaldaymış gibi dalgalanan saçlarıyla, çuval giyse bile havalı görünen Güney Kaliforniyalılar gibiydi.

"Merhaba!" Kadın hızlı adımlarla gelip elini uzattı. "Ben Lisa Addams. *GeneticAlly*'nin müşteri ilişkileri müdürüyüm. Geldiğinize çok sevindim! Bu sunumu daha önce bu kadar küçük bir gruba yapmamıştım, şahane olacak. Hazır mısınız?"

Fizzy hevesle başını salladı ama Jess önemli bir sırrı bilmeyen tek kişinin kendisi olduğu bir dünyaya düşmüş gibi hissetmeye başlamıştı. "Başlamadan önce bana tuvaletin yerini gösterebilir misiniz?" diye sordu yüzünü hafifçe buruşturarak. "Gelmeden önce kahve içtim de..."

Lisa yine gülümseyerek Jess'e oldukça basit görünen yolu tarif etti. Jess yol boyunca laboratuvar havası taşıyan büyük kapıların önünden geçti. Birinin üzerinde *NUMUNE HAZIRLAMA* yazıyordu. Bir sonrakinde *DNA DİZİLEME*, ardından *ANALİZ 1, ANALİZ 2* ve *SUNUCULAR* yazıyordu. Bir köşede de tuvaletler vardı.

Tuvaletler bile ileri teknolojiydi. Dürüst olmak gerekirse, Jess umumi bir taharet musluğu hakkında ne hissedeceğinden emin değildi ama üzerinde o kadar çok düğme vardı ki -ve sıcak su seçeneği- denemeye karar verdi. Ellerini yıkarken aynaya bakınca o sabah makyaj yapmadığını ve loş ışığa rağmen bitkin ve dağınık göründüğünü fark etti. *Harika.*

Geri dönerken açık bir kapı dikkatini çekti. Gerçek bir laboratuvar ortamında bulunmayalı uzun zaman olmuştu ve hafif bir nostalji yapma arzusu içini yokladı. *NUMUNE HAZIRLAMA* odasına göz atan Jess, uzun laboratuvar sıraları ve bir film se-

tinden fırlamış gibi duran, tuş takımlı, yanıp sönen renkli dijital ekranlı makineler gördü.

Tam o sırada River'ın alçak, derin sesini duydu. "Başka bir 10X ekstraksiyon tamponu yok mu?"

"Sipariş verdik," diye cevapladı başka bir adam. "Sanırım bu seti bitirmeme yetecek kadar var."

"İyi bari."

"İki kişinin denemeye geldiğini duydum, doğru mu?"

"Evet," dedi River. "İki kadın. Anladığım kadarıyla biri internette büyük takipçi kitlesi olan bir yazarmış."

Jess'in sessiz iletişim olduğunu düşündüğü bir duraksama oldu.

"Bilmiyorum, dostum," dedi River. "Sadece kahve almaya çalışıyordum, bu yüzden Lisa'ya paslamak için onları davet ettim."

Demek öyle.

"Anladım," dedi diğer ses. "Kitleri gönderirlerse, bazı referans dizileriyle birlikte dörtlü tekrar hâlinde analiz ederim."

"Yakında piyasaya sürülünce, elimizde bazen az sayıda numune olabilir, bu yüzden bu iyi bir deneme olur."

"Doğru."

Jess tam konferans salonuna geri dönmek üzereyken River'ın gülerek, "Herkes için birilerinin olduğunu kanıtlamak için iyi bir fırsat," dediğini duydu.

Diğer adam, "Çirkin mi?" diye sordu.

"Hayır, çirkin değil." Jess bunu River tarzı bir iltifat olarak kabul etmeye karar verdi. Ta ki River, "Tamamen ortalama," diye ekleyene kadar.

Elini alınmış bir şekilde göğsüne koyarak geriledi ve arkasından gelen bir sesle irkildi. "Lisa ile görüşmenizden sonra laboratuvarı gezmek ister misiniz?"

Jess ona yumruk atacakmış gibi döndüğünde, arkasındaki adam ellerini kaldırdı. Uzun boylu, ince yapılıydı ve tam filmlerdeki biliminsanı prototipindeydi: Beyaz, gözlüklü ve saç kesimine ihtiyaç duyan biri. *Jeff Goldblum*'un *Benedict Cumberbatch*'le birleşmiş hâli gibiydi.

Adam ona gerçekten bir tur mu teklif ediyordu, yoksa başkalarının konuşmalarını dinlediği için nazikçe fırça mı atıyordu emin değildi.

"Ah, hayır," dedi. "Gerek yok. Özür dilerim. Tuvaletten dönerken bir göz atayım dedim."

Adam gülümseyerek elini uzattı. "David Morris."

Jess tereddütle elini sıktı. "Jessica."

"Uzun süredir şirketimize müşteri gelmemişti. Yeni bir yüz görmek güzel." Bunu söylerken gözleri hızla Jess'in vücudunu baştan aşağı süzdü. "DNADuo'yu mu deneyeceksin?"

Jess bu lüks çöpçatanlık şirketine, akşamdan kalma bir üniversite öğrencisi gibi gelmiş olduğunu gizlemek için kollarını göğsünde kavuşturma isteğine zar zor engel oldu. "Henüz karar vermedim. En iyi arkadaşımla birlikte geldim. Kendisi aşk romanı yazarı ve bu sabah Americano... pardon, Dr. Peña... bize bu işten bahsedince resmen aklını kaçırdı."

David eliyle koridoru işaret edince birlikte konferans salonuna döndüler. "Eh, o zaman umarım teknolojiyi ilgi çekici bulursunuz."

Jess zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bulacağımızdan eminim."

David kapının eşiğinde durdu. "Tanıştığımıza memnun oldum, Jessica. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, bana ulaşmaktan çekinmeyin."

Jess içindeki huzursuzluğu bastırarak yine gülümsedi. "Mutlaka ulaşırım."

* * *

Konferans salonuna geri döndüğünde, Jess kendini öncekinden yaklaşık yüzde on daha bakımsız hissediyordu. Yani, dibe vurmuş gibiydi. Fizzy ve Lisa, çeşitli flört uygulamalarının avantajları ve dezavantajları hakkında sohbet ediyorlardı ama Jess içeri girince, yakalanmış gibi bir anda toparlandılar. İkisinin de tek kelime etmesine gerek yoktu. Jess buraya zorla getirilmiş ve ka-

nepesinde *Netflix* izlemeyi tercih edecek bir arkadaşmış gibi göründüğünü biliyordu.

"Hazır mısınız?" diye sordu Lisa ve *iPad*'deki bir menüyü kaydırdı. Oda kararadı ve tavandan devasa bir ekran yumuşak bir uğultuyla aşağı indi.

Fizzy ondan beklenen tepkiyi verdi. "Kesinlikle hazırım!"

Bu yüzden Jess de kendi rolünü oynadı. "Tabii, neden olmasın."

Lisa, iki kişi yerine elli kişilik bir kalabalığa hitap ediyormuş gibi kendinden emin adımlarla büyük odanın önüne yürüdü.

"Romantik ilişkiler konusunda hedefleriniz nelerdir?" diye sordu.

Jess sorunun muhatabı olduğunu düşünerek Fizzy'ye baktı ve onu da kendisine bakarken buldu.

Fizzy, "Tamam, peki. Sanırım ilk ben başlayacağım," dedi Jess'in boş bakışlarına alaycı bir şekilde homurdanarak. "Otuz dört yaşındayım ve randevuya çıkmayı seviyorum. Hem de çok. Ama sanırım günün birinde evlenip çocuk sahibi olmak isterim. Karşıma çıkacak kişiye bağlı tabii."

Lisa bu mükemmel bir cevapmış gibi gülümseyerek başını salladıktan sonra Jess'e döndü.

"Ben..." diye başladı Jess, biraz tereddüt etmişti. "Herhalde dışarıda bana göre birisi vardır ama onu bulmak için acele etmiyorum. Otuz yaşına girmek üzereyim. Bir kızım var. Çok da vaktim yok." Hafifçe omuz silkti. "Ben de tam olarak bilmiyorum."

Belli ki Lisa daha hevesli insanlara alışkındı ama yine de hiç bozuntuya vermedi. "Ruh eşi dediğimiz şeyin gerçekte ne olduğunu hiç merak ettiniz mi?" diye sordu. "Aşk, ölçülebilen bir şey mi sizce?"

"Ooo, iyi soru." Fizzy oltaya gelmiş bir balık misali öne eğildi.

"Burada biz ölçülebildiğine inanıyoruz," dedi Lisa. "*GeneticAlly*'de DNADuo aracılığıyla sunduğumuz hizmet tam olarak bu: DNA teknolojisiyle eşleştirme. *GeneticAlly* resmi olarak altı yıl önce kuruldu ancak DNADuo konsepti ilk kez Dr. David

Morris'in Salk Enstitüsü'ndeki laboratuvarında ortaya çıktı." Lisa ilk slayttan -DNADuo logosundan- Salk Enstitüsü'nün havadan görüntüsüne geçti. Yolun hemen yukarısında, fütüristik binalardan oluşan çarpıcı bir kampüstü. "Genetik eşleştirme fikri yeni değil fakat Dr. Morris ve yüksek lisans öğrencisi River Peña'nın tasarladığı kadar kapsamlı bir sistemi hayata geçirebilen çok az şirket var."

Jess ve Fizzy aynı anda birbirine baktı. Tüm bunların arkasında River ve hocası varsa, Jess adamın berbat bir pazarlamacı olmasına pek de takılamayacağını fark etti.

Gerçi adamın pislik oluşunu eleştirmeye devam edebilirdi.

Lisa konuşmaya devam etti. "DNADuo'nun gerçek aşk eşleşmelerini bu kadar isabetli yapmasının nedeni, fikrin DNA ile başlamamış olması." Dramatik bir şekilde duraksadı. "İnsanlarla başladı."

Slayt ilerledi ve Salk araştırma binalarından sokaklara geçerek bir barda kahkahalarla sohbet eden insanların olduğu bir animasyon hâline gelince Jess gözlerini devirdi.

"Dr. Peña ilk olarak birbirlerinden hoşlanan iki kişinin DNA'sında tamamlayıcı bir örüntü bulup bulamayacağını merak etti." Slayttaki bir çift birbirine yaklaşıp flört etmeye başladı. "Yani, belirli insanları çekici bulmaya mı programlandık ve iki kişinin birbirinden hoşlanıp hoşlanmayacağını daha tanışmadan tahmin edebilir miyiz?" Lisa'nın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "UC San Diego'da yapılan bin kişilik bir çalışmada, yaklaşık kırk genin çekicilikle son derece ilişkili olduğu bulundu. Ardından Dr. Peña laboratuvarı farklı bir yöne çekerek uzun vadeli mutluluğa odaklandı. On yıldan uzun süredir mutlu bir evliliği olan insanların genetik profilini bulabilir miydi?"

Lisa animasyonu ilerletti. Bu kez yaşlı bir çift kanepede sarılmış oturuyorlardı. Görüntü önce bir mahalleyi, sonra bir şehri gösterdi, ardından şehir haritası DNA sarmalı formuna dönüştü. "Üç yüzden fazla çift üzerinde yapılan bir çalışmada," diye devam etti Lisa. "Dr. Peña uzun vadede duygusal uyumlulukla

bağlantılı yaklaşık iki yüz gen buldu. Bunların arasında o kırk çekim geni de vardı ama onlara ek olarak daha önce ilişkili olduğu düşünülmeyen pek çok yeni gen de keşfedildi." Duraksayıp gözlerini onlara dikti. "Ve bu, DNADuo'nun daha ilk versiyonuydu."

Jess'in yanında, Fizzy tamamen odaklanmış bir şekilde oturuyordu. Ancak Jess pek ikna olmamıştı. Lisa'nın tarif ettiği şey, iki yüz kollu bir kumar makinesine benziyordu. İstatistiksel olarak konuşursak, doğru kombinasyonla eşleşmek absürt derecede düşük bir olasılıktı. *GeneticAlly* sadece örüntü uyumluluğunu arıyor olsa bile, insan genomundaki her genin varyant sayısı göz önüne alındığında, bu tür bir algoritmayı manuel olarak hesaplanmak neredeyse imkânsız denilebilecek kadar karmaşıktı. Jess, ellerindeki veri miktarını nasıl işlemeye başladıklarını anlayamıyordu.

Lisa onun aklını okumuş gibiydi. "Evet, iki yüz gen çok fazla ve insan genomunda yirmi binden fazla gen var. Tabii ki bunların hepsi -belki de çoğu bile- duygusal tatminimizi etkilemiyor. Ancak Dr. Peña ve Dr. Morris her birini bulmak istediler. Sadece uyumluluğu belirlemekle kalmayıp, ruh eşinizi bulmanıza da yardımcı olmak istediler. İşte bu yüzden Dr. Peña, *Caltech* ile işbirliği yaparak yeni bir derin sinir ağı geliştirdi."

Sözlerinin ağırlığını hissettirmek için bir anlığına durduktan sonra slayt tekrar canlanarak bir çift sarmalın içine yakınlaştı. DNA zincirinin uzunluğu boyunca hızla ilerlerken bazı çiftleri vurguladı.

"Bu proje kişilik testlerini, beyin taramalarını, ilişkilerde başarıyı izleyen uzun vadeli çalışmaları, DNA dizileme ve analizinden geçen yüz binden fazla örneği kapsıyor." Lisa her birinin gözlerinin içine baktı. "Yatırımcılar sadece bu teknolojiye otuz milyon dolardan fazla yatırım yaptı. Uygulama geliştiriciler ise neredeyse beş milyon dolar yatırım yaptı. Bu sistemin gerçekten çığır açacağını düşünüyor muyum?" Başını salladı. "Aramızda kalsın ama... kesinlikle düşünüyorum."

Lisa bir sonraki slayta geçerken başını kaldırıp ekrana baktı. Ekranda bembeyaz bir arka planın önünde tek başına duran bir kadın vardı. "Sistem şöyle işliyor. Birçok genetik profil oluşturma şirketi gibi biz de bir kit geliştirdik. Çok yakında müşterilerimiz bu kiti posta yoluyla sipariş edebilecekler. Eğer ilgilenirseniz, burada satın alabileceğiniz kitlerimiz var."

Jess, Fizzy'nin kredi kartını çıkarmak için sabırsızlandığını hissedebiliyordu. Lisa masanın üzerinde duran küçük bir kutuyu aldı. Bembeyaz kutunun üzerinde gökkuşağı renklerinde basit bir DNADuo logosu vardı. "Tam olarak faaliyete geçtiğimizde, müşterilerimiz örneklerini gönderecek ve DNADuo algoritmamız onları analiz edecek. Bu algoritma şu anda üç bin beş yüzden fazla genin bulgularını karşılaştırıyor. Örnekler alındıktan sonra, analiz sadece üç gün sürüyor ve sonuçlar DNADuo uygulamanıza yükleniyor. Bu sürede, diğer flört uygulamalarında olduğu gibi profilinize kendinizle ilgili bilgileri girebilirsiniz. Yaşınız, yaşadığınız yer, mesleğiniz gibi insanların sizin hakkınızda bilmesini istediğiniz ne varsa... Sonuçlar hazır olduğunda, seçtiğiniz kriterlere göre uyumluluk puanlarınızı sizinle paylaşıyoruz."

Jess sesli bir şekilde yutkundu. Tüm bunlar çok... kapsamlı geliyordu.

Slaytta şimdi aynı boş arka planın önünde yan yana duran iki kişi vardı. "Titiz analizler sonucunda puan kategorileri oluşturduk. Yani puanları, ilişki başarısıyla ne kadar yakından bağlantılı olduklarına göre gruplandırıyoruz. Sokaktan rasgele iki kişiyi seçip uyumlu olup olmadıklarını görmek isterseniz, DNADuo algoritmamıza göre uyumlulukları ortalama yedi ile yirmi dört arasında çıkar. Bu puanlar yüz üzerinden verilir, yani yirmi dört ideal bir puan değil ama sıfır da değil. Biz bu puanlara Temel Eşleşme diyoruz."

"Bunlardan çok çıkıyor mu?" diye sordu Fizzy.

"Ah, evet," dedi Lisa. "Rasgele eşleştirmelerin büyük bir çoğunluğu Temel Eşleşme kategorisinde. Şimdi..." Ekranı kaydırdı ve iki kişi birbirlerine dönerek gülümsedi. "...raporlara göre

çekim genelde yirmi beş ila elli puan arası bir skor alan çiftler arasında oluyor. Ancak uzun vadede bu kişiler nadiren kalıcı bir duygusal uyum yakalıyorlar. Bunlara Gümüş Eşleşme diyoruz. Ama yine de beta testimizdeki bazı kişiler bu ilişkileri keşfetmeyi seçti." Lisa omuz silkerek sırıttı, belli ki senaryodan saparak kendi yorumunu katacaktı. "İyi bir sekse kim hayır diyebilir ki?"

Fizzy coşkuyla başını salladı ama Jess sadece hafifçe omuz silkti. "Nadiren kalıcı uyum yakaladıklarını söylediniz ya hani... ne kadar nadir?"

Lisa gülümsedi. "İlk araştırmalarımıza göre, her üç yüz Gümüş Eşleşme'den sadece biri, uzun vadeli olarak kabul ettiğimiz iki yıllık eşiği aşıyor. Ama işin eğlenceli kısmı bundan sonra başlıyor," dedi dikleşerek. Ekranda yeni bir çift belirdi, el ele tutuşarak yürüyorlardı. "Puanı elliyle altmış beş arasında olan çiftler Altın Eşleşme oluyor. Her üç Altın Eşleşme'den biri kalıcı bir ilişki kuruyor. Bu sayı, puanı altmış altı ile seksen arasında olanlarda, yani bizim Platin Eşleşme dediğimiz çiftlerde, üçte ikiye çıkıyor."

Ekrandaki çiftin romantik bir akşam yemeğinde gülüşmesini izlerken, "Vay canına," diye fısıldadı Fizzy. "Bu ciddi bir artış."

Lisa başını salladı. "Ama seksen ila doksan puan arası skoru olan çiftlerde, her dört çiftten üçü uzun süreli aşkı buluyor," dedi. "Biz de veritabanımızdaki herkese eninde sonunda bu eşleşmeleri bulmayı hedefliyoruz." Slaytı ilerletti ve şimdi çiçeklerle süslü geniş bir kemerin altında evlenen bir çift vardı. "Onlara Titanyum Eşleşme diyoruz."

İtiraf etmek gerekirse, Jess bu istatistik karşısında yaşadığı şoku gizlemek zorunda kaldı. Gerçekten etkileyiciydi. Yine de aklında hâlâ milyon tane soru vardı. Ekrandaki gelin ve damadı işaret etti: Kadın Asyalı, erkek ise Orta Doğu kökenliydi. "Tanıtımlarınıza bakılırsa, DNADuo'nun etnik köken önyargısı yok gibi görünüyor."

"Doğru. Burada mesele, biyolojik belirteçlere göre ruh eşini bulmak. Bazı genetik varyantlar farklı etnik gruplarda bulunsa

da bu teknoloji simetriye değil, DNA düzeyindeki uyumluluğa bakıyor. Teknik detaylara çok fazla girmek istemem ancak çoğu zaman, iki bireyin genetik belirteçleri aynı olduğunda değil, farklı olduğunda daha güçlü uyumluluk veriyor. Unutmayın, DNADuo kültürel etkileri hesaba katamaz, bu nedenle tüm bu bilgilerin ne kadar önemli olduğuna karar verecek olan yine müşteridir. Müşteriler, başvuru formunda istedikleri tüm kriterleri belirtebilirler: Kültürel geçmiş, din, vesaire... Algoritma bu kriterlere uymayan uyumluluk sonuçlarını otomatik olarak devre dışı bırakır."

"Peki ya eşcinselsem?"

"Elbette." Lisa tereddüt etmedi. "Kayıt formunda sadece kadın, sadece erkek, nonbinary veya hepsini seçebilirsiniz. Şirket olarak ırk, kültürel kimlik, cinsiyet, cinsel yönelim veya dine göre ayrım yapmıyoruz ve DNADuo da yapmıyor. Uyumluluk dizilerinin sadece çok küçük bir kısmı X veya Y kromozomları üzerinde yer alıyor, belirli bir cinsel genotip dışlandığında veri setini geçersiz kılacak bir oran söz konusu değil."

Jess sandalyesinde geriye yaslandı, inkâr edilemez ve beklenmedik bir şekilde etkilenmişti.

"Pardon, bir soru daha soracağım," dedi Fizzy. "Uyumluluk puanlarını bir ile yüz arasında değerlendirdiğinizi söylemiştiniz... Hiç doksanın üzerinde bir puan gördünüz mü?"

Lisa samimi bir şekilde gülümsedi. "Sadece üç kez."

"Ve?" Jess'in kalbi göğsünde deli gibi atmaya başladı. Aklında bu kez 3500 kollu bir kumar makinesi canlandı: Tek hamlede neredeyse tüm kirazları sıralayan bir makine.

Salona girdiğinden beri ilk kez, Lisa kendinden aşırı emin yönetici tavrını bir kenara bıraktı. Genç, umutlu ve hayranlık dolu bir ifade vardı yüzünde. "Bu şirkete olan güvenimi en çok besleyen şey işte bu. Evet, üç düşük bir sayı ama doksanın üzerinde puan alan o çiftler, duygusal istikrar, iletişim ve cinsel tatmin açısından en yüksek puana sahip. Onlara Elmas Eşleşme diyoruz. Daha fazla Elmas Eşleşme bulmak ister miyiz? Elbette. Yani,

DNADuo şu ana kadar yüz kırk bin kişi üzerinde test edildi ve yaklaşık yirmi bin çiftte tamamen doğrulandı. Bu büyüklükteki bir girişim için çok büyük bir çalışma bu ama şu anda *Hinge*'de en az beş milyon, *Tinder*'da ise tahminen elli milyon kişi var. Dünyadaki tüm verileri sunucumuza aktarana kadar, gerçekte kaç tane Elmas Eşleşme olduğunu bilemeyeceğiz."

DÖRT

FIZZY ARIYORDU.

Fizzy hiç aramazdı.

Bu yüzden saat 8.13 olmasına, Jess'in iki dakika içinde evden çıkıp Juno'yu okula bırakmak zorunda olmasına, çocuğuna henüz kahvaltı hazırlamamış olmasına, bir yudum kahve içmemiş olmasına, saat 9.30'da şehir merkezinde bir toplantısı olmasına ve daha doğru düzgün giyinmemiş olmasına rağmen telefonu açtı.

"Sen hiç aramazsın," dedi Jess.

"Bu uygulama manyak bir şey," dedi Fizzy.

Juno pijamalarıyla dışarı koştu. "Kahvaltıya hazırım!"

Jess telefonunu ağzından uzaklaştırarak fısıldadı. "Canım, düzgün kıyafetler giymelisin."

Kızı inleyerek yatak odasına geri döndü.

"Ben..." dedi Fizzy ve sonra duraksadı. "Tamam, haklısın. Bu tişört oldukça iç gösteriyor." Bir duraksama daha oldu. "Bekle, ne giydiğimi nereden biliyorsun?"

"Çocuğumla konuşuyordum," dedi Jess gülerek. "Uygulama manyak bir şey de ne demek? Hangi uygulama?"

"Bu sabah DNADuo sonuçlarım geldiğinden beri yirmi üç eşleşme aldım."

Jess hızlıca kafasında bir hesap yaptı. Şirketi ziyaret etmelerinin üzerinden sadece iki gün geçmişti. Ya *GeneticAlly* inanılmaz hızlıydı ya da son zamanlarda ellerinde çok fazla örnek yoktu.

Her halükârda, itiraf etmek istemese de, benzersiz bir nöral ağına yatırım yapan bir şirketin verilerini ciddiye alacağını kabul etmek zorundaydı.

"Yirmi üç mü?" Bir kupa kahve doldururken Güvercin, Jess'in bacaklarının arasında dolanıp mırlamaya başladı. Jess bir anlığına aşağı bakma gafletine düştü ve kupasının taşmasıyla kahvesi tezgâha döküldü. Küfrederek kapıyı açıp Güvercin'i dışarı saldı, sonra çekmeceden bir bulaşık bezi çıkardı. "Epey ruh eşi çıkmış."

"Ağımı epey geniş tuttum," diye onayladı Fizzy. "On üç puanın üzerindeki herkese açığım dedim."

"*On üç mü?*"

"Hiçbir beklentisi olmayan erkeklerle çıkınca ne olacağını görmek eğlenceli."

Kahve tezgâhtan yere damladı ve Jess'in uğurlu çoraplarını ıslattı. "*Kahretsin.*"

"En kötü 'berbat bir randevuydu' der geçerim, estetik ameliyat değil ya."

"Sana sövmedim, kahveyi döküşüme sövdüm."

"Bunu bir karakter araştırması olarak düşün," diye devam etti Fizzy. "Tamamen uyumsuz iki insanı bir araya getirince ne olur? İmkânsızı başarırlar mı? Yoksa birbirlerine mi girerler?" Bir anlığına duraksadı. Jess arkadaşının defterine uzandığını hayal edebiliyordu. Arka planda garip bir bildirim sesi duyuldu. "Yirmi dört oldu!"

Juno okula uygun kıyafetleriyle mutfağa girdi ama saçları hâlâ kuş yuvası gibiydi. "Anne, *smoothie* yapabilir misin?"

"Bebeğim, git saçını tara."

"Sanırım yine Juno ile konuşuyordun," dedi Fizzy dalgınca.

"Yapabilir misin, anne?"

Jess, "Evet," dedi Fizzy'ye. Ardından kızına döndü. "Ve evet, yaparım, minnoşum. Ancak lütfen saçını tara ve dişlerini fırçala." Mutfağa geri dönen Jess saati görünce inledi. Buzdolabından bir paket çilek çıkardı.

"Tamam," dedi Fizzy. "Bugün Aiden B. ile öğle yemeği randevum var: Puanı on üç olan bir Temel Eşleşme. Yarın da Antonio R. ile akşam yemeği randevum var: O da bir Temel Eşleşme ve puanı yirmi bir."

"Sana maceracı değilsin diyenler, bir daha düşünsün."

"Anne," diye seslendi Juno banyodan. "Unutma, bugün bahçıvan burada, sakın Güvercin'i dışarı salma!"

Jess hızla döndü, ön pencereden boş avluya ve açık kapıya baktı. Kedisinden eser yoktu.

"Fizz, kapatmam lazım."

* * *

BİR PATLAYAN *BLENDER*, dört blokluk bir kedi kovalamacası, Jess'in iki kez kıyafet değiştirmesi, Juno'nun imkânsız bir şekilde çift düğüm olmuş spor ayakkabısı ve bir geç kalma olayından sonra, Juno sonunda okuldaydı. Jess de nihayet arabasını hızla şehir merkezine doğru sürmeye başlamıştı. O sabah *Jennings Grocery* ile çok önemli bir toplantısı, öğleden sonra iki potansiyel yeni müşteri görüşmesi ve akşam altıda bir okul toplantısı vardı. Tam bir maraton olacaktı, yine de altından kalkabilirdi. Ama tabii evrenin şöyle bir huyu vardı: Jess'in zaten geç kaldığı günde, 5 numaralı otoyolda bir kaza olurdu, çıkacağı kavşaktaki yol kapanırdı ve tek bir boş park yeri bile bulunmazdı. Jess lüks sedanların yanından geçip giderken, San Diego'daki tüm zenginlerin aynı anda Gaslamp'ta olup olmadığını merak etmeye başlamıştı ki... sağında yanan geri vites lambalarıyla duaları kabul olmuştu. Sinyalleri yakarak arabayı ileri sürdü. Damarlarında sanki park yeri bulduğu için ödül verilecekmiş gibi bir adrenalin hissetti. Oysa sadece yıllık tahminlerine uyması için verilerini gözden geçirmek istediklerine emin olduğu bazı müşterilerle yoğun bir toplantısı vardı.

Ancak Jess tam boş park alanına girmek üzere gaza basacağı sırada siyah bir sedan köşeden çıkarak *Hızlı ve Öfkeli* filmlerindeki gibi etkileyici bir dönüşle park yerini kaptı.

Jess direksiyona vurup sinirli bir şekilde, "Lanet olsun!" diye bağırdı.

Pasif-agresif bir hâlde ellerini havaya kaldırışını sürücünün görmesini ve son kek dilimini yiyip suçu büyükbabasına atmaktan daha bencilce bir şey yapmamış bir kadının park yerini çaldığı için kendini bir pislik gibi hissetmesini umdu.

Abartıyordu tabii. Jess direksiyon başında her zaman soğukkanlılığını korumayı başaran biriydi ama şu anda kornaya abanması an meselesiydi. Fakat sonra arabanın kapısı açıldı. Kömür rengi, ütülü bir kumaş pantolon ve parlak deri bir ayakkabıyla tamamlanmış, inanılmaz derecede uzun bir bacak dışarı uzandı. Ardından omuzlar... o duruş... Ve o anda fark etti. Jess, adamın yüzünü görmesine bile gerek kalmadan kim olduğunu anladı çünkü bu herhangi bir siyah sedan değil, siyah bir Audi'ydi. *Onun siyah Audi'si.*

River Peña onun park yerini çalmıştı.

Jess camdan sarkarak, "Hey!" diye bağırdı ama adam çoktan kaldırımda hızlı adımlarla yürümeye başlamış ve arkasına bile bakmamıştı.

Jess birkaç sıra ötede başka bir arabanın geri geri çıktığını gördü ve hızla dönüş yaparken lastiklerinin çıkardığı gıcırtı karşısında yüzünü buruşturdu. Kimse orayı kapmaya cesaret edemesin diye kornaya basmaya hazırdı. Arabasını park edip ihtiyacı olan her şeyi aldı, ardından topuklu ayakkabıları ve dar eteğiyle girişe doğru koşturdu.

Neredeyse on dakika gecikmişti ama geçen sefer Jennings ekibi on beş dakika geç başlamıştı. Cam kapıların diğer tarafındaki asansörleri görebiliyordu. Bunu başarabilirdi...

Ama asansörün önünde duran kimdi? River Peña. Jess onun öne doğru uzanıp düğmeye basmasını izledi.

Asansörün üzerindeki ışık yandı ve kapılar açıldı. River ileri doğru bir adım attı ve Jess dizüstü bilgisayarını göğsüne bastırarak koşmaya başladı.

"Asansörü tutun, lütfen!"

Adam dönerek omzunun üzerinden baktı ve sonra asansörde gözden kayboldu.

"Orospu çocuğu!" diye mırıldandı Jess.

Jennings Market'in merkezi sadece üç kat yukarıdaydı, o yüzden beklemek yerine merdivenleri kullandı. Basamakları ikişer ikişer tırmandı. Soluk soluğa koridora fırladığında duvar gibi bir adama tosladı. Hakkını yemeyelim, adam harika kokuyordu. Ve bu sinir bozucuydu.

"Dikkat edin," diye mırıldandı adam. Hemen sonra gözlerini telefondan ayırmadan Jess'in etrafından dolaşıp koridorda ilerlemeye devam etti.

Fakat Jess'in sabrı taşmıştı. "Americano!"

River kısa bir süre tereddüt ettikten sonra arkasını döndü. Gözünün üzerine düşen koyu saçlarını geriye itti. "Pardon?"

"Başlatma şimdi pardonuna. Park yerimi çaldın."

"Neyini?"

"Ve asansörü de tutmadın," dedi. "Geç kaldım, beni gördün ve kapıyı tutma zahmetine bile girmedin."

"Sizi *görmedim*." Hayret dolu bir kahkaha attı. "Belki de bir dahaki sefere biraz erken çıksanız daha iyi olur."

"Vay canına. Sen gerçekten tam bir götsün."

River kaşlarını çatarak onu inceledi. "Tanışıyor muyuz?"

"Dalga mı geçiyorsun?" Jess kendini işaret etti. "*Twiggs?* Tükürük örneği? Tamamen ortalama? Bunlardan herhangi biri bir şeyler çağrıştırıyor mu?"

River aniden bir aydınlanma yaşadı: Yüzünde önce bir şaşkınlık, sonra tanıma ve en sonunda bir utanç belirdi.

"Ben..." Gözleri Jess'in üzerinde gezindi, ardından sanki yardıma koşacak birilerini arar gibi koridora baktı. "Sen... tamamen farklı görünüyorsun. Tanıyamadım."

Jess bunun bir aşağılama mı, yoksa kaba bir iltifat mı olduğunu bir türlü anlayamadı.

"Özür dilerim, adını hatırlayamadım. Bayan..?" diye sordu sakin bir sesle.

"Hiç öğrenmedin ki."

Ve işte Jess'in içini keyifle dolduran o bakış tam da buydu: Konuşmaya tahammül edemediğini gösteren River bakışı. River göz temasını keserek saatine baktı. "Geç kalıyorum dememiş miydin?"

Kahretsin!

Jess onu hafifçe iterek yanından geçti ve koridorda koşarak *Jennings Grocery* ofisinin bulunduğu 303 numaralı süite gitti.

* * *

Kaliforniya'daki evlerin yüzde otuz biri tek ebeveynliydi. Fakat Jess, Alice Birney İlköğretim Okulu'nun Bilim-Sanat Fuarı toplantısına katılan insanların suratından hangileri olduğunu asla tahmin edemezdi. Okul etkinliğine bekâr bir anne olarak katılmak, çiftler partisine tek başına katılmaya benziyordu. Tek farkı, burada şarap yoktu. Büyükannesi ve büyükbabası yanında olmadığında, Jess diğer ebeveynlerin yalnız bir anneyle nasıl konuşacaklarını pek bilmediklerini hissederdi. Şimdiye kadar burada biriyle yaptığı en uzun konuşma, birinci sınıf yılbaşı resitalinde olmuştu. Bir anne, Jess'in yanındaki boş koltuğa kocasının oturup oturmayacağını sormuştu. "Kocam yok, koltuk da boş," dediğinde diğer kadın birkaç saniye garip bir şekilde gülümsemiş, sonra da hiç düzgün bekâr bir erkek tanımadığı için beş dakika boyunca dert yanmıştı.

Ancak bu tür etkinliklerde Jess ilk kez yalnız olduğu için rahatlamıştı çünkü kimseyle sohbet etmek zorunda kalmayacaktı. Zaten bu gece bunu yapabileceğinden emin değildi, bugün yaptığı tüm görüşmeler kötü geçmişti. Eh, *Jennings Grocery* toplantısı hariç. O tam bir felaketti.

İstatistikte en büyük günahlardan biri, araştırma bittikten sonra analize dahil edilecek nitelikli veri setlerini seçmekti. Aykırı değerleri çıkarmak için pek çok neden vardı: Veriler yanlış toplanmıştı falan filan. Ama bir veri hem sonuçları hem de varsayımları etkiliyorsa onu çıkaramazdınız. Ve bugün, tam da Jess'in

tahmin ettiği şey olmuştu. *Jennings Grocery* ona gönderdikleri rapordan sadece birkaç veriyi çıkarmak istemiyordu, rakamlar öngörülen satış hedeflerine uymadığı için hissedarlara sunacakları raporda çok büyük bölgeleri tamamen ortadan kaldırmak istiyorlardı.

Jess bunu yapmayı reddetmişti. Oysa dört ayını titizlikle bu analiz modelini tasarlayarak, kodları yazarak ve programı oluşturarak geçirmişti. Toplantı sırasında yöneticiler uzun uzun birbiriyle bakışıp durduktan sonra haber vereceklerini söyleyerek Jess'i uğurlamışlardı.

En büyük müşterisine karşı hiç taviz vermemesi aptalca mıydı? İçi panikle doldu. Jennings'i kaybederse, o yılki gelirinin üçte birini kaybederdi. Juno'ya diş teli takılma ihtimali vardı ve kızı sekiz yıl içinde araba kullanmaya başlayacaktı. Ya dans yarışmalarına katılmak isterse? Ya hastalanırsa? Büyükannesi ve büyükbabası da yaşlanıyordu...

Jess etrafında bir hareket sezdi ve Juno'nun ikinci sınıf öğretmeni Bayan Klein ve okul müdürü Bay Walker'ın salona girdiklerini gördü. Bayan Klein, bilimadamı ve sanatçı karışımı bir kıyafet giymişti: laboratuvar önlüğü, gözlük, bere, boya paleti. Bay Walker ise, Jess'in tahminine göre bir çocuk gibi giyinmişti: bol bir şort, diz üstü çoraplar ve beyzbol şapkası. İkisi de sandalyelere oturup velilere döndü.

Müdür-çocuk kollarını kavuşturup dramatik bir şekilde suratını astı ve oda sessizliğe gömüldü. "Bilim-Sanat Fuarı'nın ne olduğunu bile anlamıyorum. Katılmak zorunda mıyım yani?"

"Bilim-Sanat Fuarı'na katılmak zorunda değilsin," dedi Bayan Klein kalabalığa doğru. "Ama Bilim-Sanat Fuarı'na katılma fırsatın olduğu için ŞANSLISIN!"

Salonda kibar bir kahkaha dalgası yayıldı ve minik skeç devam ederken ikinci sınıf öğretmenleri bilgi içeren broşürleri dağıtmaya başladı. Jess zımbalanmış sayfaları hızla taradı ve çocuklar için bilime dayalı bir sanat projesi için gerekli talimatları gözden geçirdi: Bitki ve hayvan yaşamı. Mühendislik. Kimya.

Çeşitli bölümleri etiketlenmiş, kâğıt hamurundan bir bitki. Bir köpek iskeleti resmi. Dondurma çubuklarından yapılmış bir ev. Jess'in bu küçük okulda sevdiği şeylerden biri de buydu: Yaratıcı derslerle konuları birbirine bağlayan etkinliklere verilen önem. Kalabalıktan yükselen mırıldanmalar onu küçük balonundan çıkardı. Etrafındaki koltuklarda kafalar bir araya gelerek heyecanlı heyecanlı proje fikirleri üretiyordu. Ebeveynler, çocukları için eğlenceli planlar yaparken Jess'in içine oturan korku, yalnızlık duygusuyla birleşmişti. Her iki yanındaki koltuk da boştu. Sanki diğer ebeveynlere bekârlık virüsü bulaşmasın diye izole edilmişti.

Bay Walker ve Bayan Klein'ın oldukça iyi esprilerine rağmen Jess'in keyfi yerine gelmemişti. Otoparka kendini zor attı. İnci beyazı Porsche'nin yanında duran kırmızı 2008 Corolla'sı, tek tekerleği kırılmış bir patene benziyordu. Ancak Jess eski arabasından utanmıyordu. Bu araba onu doğumhaneden eve, ardından sadece bir ay sonra üniversite mezuniyetine götürmüştü. *Pazarları Yeni Bir Şey Dene* gezilerine ve *Disneyland*'e götürmüştü. Bir de...

"Jessica!"

Tiz bir sesle irkildi ve arkasını döndüğünde uzun boylu, ince, sarışın bir kadının ona el salladığını gördü. Dawn Porter: Okul Aile Birliği Başkanı, Yılın Annesi ve muhtemelen Sıfır Öğürme Refleksi. Jess kendini en az beş dakika boyunca boktan bir anne gibi hissetmeye hazırladı.

"Dawn! Selam." Jess özür diler gibi yüzünü buruşturdu. "Uzun bir gün oldu ve..."

"Tanrım, tabii ki. Sürekli koşturduğunu biliyorum. Zavallı şey. Ama bir saniyeni alabilir miyim? Yapacağın bağış sitesini kontrol etmek istiyorum. Yeni oyun alanı ekipmanları için bağış kampanyası düzenlenecek ya hani?

Kahretsin.

Jess siteyi yapmaya başlamıştı fakat Juno okulda kusunca onu almak zorunda kalmıştı. Üstüne bir de müşterisi son daki-

ka hissedarlar toplantısı düzenleyip Jess'in Los Angeles'ta on iki saat geçirmesini istemiş ve annesi kirasını ödeyemeyince Jess'i aramıştı.

Ve site Jess'in aklından tamamen uçup gitmişti. *Aferin sana, Jess.*

"Kesinlikle üzerinde çalışıyorum, Dawn," dedi. "Sadece son zamanlarda biraz yoğunum."

"Ah, bilmez miyim? Hepimiz çok *yoğunuz*." Dawn elindeki anahtarlıkta bir düğmeye bastı. Parlak Porsche'nin farları yanıp söndü ve bagaj hafif bir sesle açıldı. Dawn'ın bagajında çocuklarının isimleri -Hunter, Parker, Taylor- ve *Atıştırmalıklar*, *Kitaplar*, *Araba Oyunları* gibi isimlerle süslenmiş düzenli küçük çantalar duruyordu.

Jess'in bagajında ise birbirine dolanmış kedi tasmaları, bir düzine market poşeti, Juno'nun lastik patlayınca yaptığı tampon zinciri ve bir ara eve taşırım dediği en az otuz iki eşya vardı.

Dawn okulda dağıtılan kâğıtları bir göze düzgünce yerleştirdi. Askıda duran, kuru temizlemeye gidecek kıyafetlerini kenara çekti, sonra anahtarlığa tekrar basarak bagaj kapağını sessizce kapattı.

Jess'e döndü. "Sormamın nedeni Kyle'ın... Eşim Kyle ile tanışmıştın, değil mi?" Otoparkta iki babayla sohbet eden bir adamı işaret etti. "Her neyse işte. Porter, Aaron ve Kim'deki stajyer avukatlardan birine bir şeyler hazırlatabileceğini söyledi. Hiç sorun olmaz, yardım etmeye bayılıyorlar. Sana her baktığımda 'Zavallı Jessica kendini harap ediyor!' diyorum."

Jess'in savunmacı tavrı bir anda ortaya çıktı. "Ben hallediyorum."

Dawn bu çıkışa şaşırarak başını yana eğdi ve Jess kelimeleri geri almak istedi. Sabah gözaltı morluklarını makyajla zor kapatmıştı ve otopark ışıklarının altında muhtemelen hiç de iyi görünmüyordu. Bugün berbat geçmişti ve Jess'in isteyeceği son şey annelerin dedikodu malzemesi olmaktı. Harcayacağı o sürede yapabileceği onlarca şeyi düşündü. Bu aptal siteyi kimin kurduğu neden umurunda olsundu ki?

Çünkü iyi bir anne olmak istiyorum, diye düşündü. *Bazı günler başarısız olduğumu hissetsem bile Juno'nun yanında olmak istiyorum.*

Güvence verir gibi bir sesle, "Gerçekten," dedi ona Jess. "Neredeyse bitti." *Tanrı'ya şükür.* "Yakında sana bir şeyler gönderirim."

"Peki. Harika o zaman! Okul aile birliğine söyleyeyim de artık peşimi bıraksınlar!"

Dawn arabasının yolcu koltuğuna yerleşirken, "Harika," diye tekrarladı Jess. "Harika."

* * *

BİR SAAT SONRA Fizzy'yi arayarak, "Tuvalete saklanmış ağlıyorum," dedi Jess.

Fizzy bir kahkaha attı. "Ay, bayılıyorum senin şu sınır tanımamana. Genelde bu benim huyumdur."

"Berbat bir gün geçirdim." Jess eliyle burnunu sildi. "Yalnızım. Şikâyet ettiğim için kendimi bir pislik gibi hissediyorum ama sen her zaman benden daha büyük bir pislik olacaksın, bu yüzden sana rahatça dert yanabilirim."

"Yemin ederim, Jessica, kalbimi eritmek için ne söylemen gerektiğini çok iyi biliyorsun." İşin komik yanı, Fizzy'nin ciddi olmasıydı. "Hadi anlat bakalım."

Jess gözlerini kapatıp klozetin arkasındaki su deposuna yaslandı. "Hepsi çok küçük şeyler gibi görünüyor. Bu sabah telefonda seninle konuştuktan sonra her şey sarpa sardı. Güvercin kaçtı, *blender* patladı ve üstüm başım pislendi, okula geç kaldık. *Jennings Grocery* ile bir toplantım vardı ama Americano park yerimi çaldı..."

"Americano'yu vahşi doğada mı gördün?"

"Evet," dedi. "Tam bir pislik olmaya devam ediyor. Bunların üstüne çok önemli toplantım da berbat geçti. Ardından Bilim-Sanat etkinliği için okula koştum, arka sıralarda oturup mutlu evlilikleri olan çiftleri izledim. Sana yemin ederim, Fizz, hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Bu da yet-

mezmiş gibi okul aile birliğinden Dawn bana bağış kampanyası internet sitesini bitirmem gerektiğini hatırlattı. Ben de bitirdim ama muhtemelen berbat oldu. Fakat bunu azıcık bile umursamıyorum."

Fizzy bir şey söyleyeceği sırada Jess hemen ekledi. "Ve sakın bir şey söyleme çünkü bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum. 'Zavallı ben, yapayalnızım' gibi geliyor. Şanslı olduğumu biliyorum. Harika bir çocuğum var ve ne zaman ihtiyacım olsa bana yardım edecek büyükannem ve büyükbabam yanımda. Sen varsın..."

"Burada araya gireceğim..." dedi Fizzy. "Evet, büyükannen ve büyükbaban var, harika bir çocuğun var, ben varım. Her gün, hatta sonsuza dek senin yanında olacağım. Ama aynı şey olmadığını biliyorsun, Jess. Sen eve geldiğinde gününün nasıl geçtiğini anlatabileceğin ve çıplak vakit geçirebileceğin birini istemekten bahsediyorsun. Bunu istemek bencillik değil. Ara sıra kendi ihtiyaçlarına öncelik vererek Juno'yu ikinci plana atmış olmuyorsun. Juno'nun mutlu bir anneye ihtiyacı var."

"Sadece o da değil," dedi Jess sessizce. "Juno'yu bir gün bir adamla tanıştırmak beni endişelendiriyor mu? Evet, kesinlikle. Ama açıkçası yeni bir ilişki için emek harcama fikri her şeyden daha yorucu. Bu sabah bile toplantı için üstümü iki kez değiştirmek zorunda kaldım. Birincisi *smoothie* patlaması yüzünden, ikincisi de göğsüme diş macunu damlattığım için."

Fizzy, "Dişlerimi her zaman çıplakken fırçalamamın bir numaralı nedeni," diye şaka yapınca Jess güldü. "Ve bil diye söylüyorum, ne düşünürsen düşün, bugün muhteşem göründüğüne eminim."

"Teşekkür ederim..."

"Ciddiyim," diye bastırdı Fizzy. "Beni bir dinle. O kadar güzelsin ki bazen sinir oluyorum. Gözlerin var ya? O mavi rengi kitaplarımda anlatmaya çalışıyorum ama kelimeler yetersiz kalıyor. Çok tatlı, minik bir vücudun var ve kelimenin tam anlamıyla kusursuz dudaklara sahipsin. Hem de bedavaya! İnsanlar öyle dudakları para verip yaptırıyor."

Jess hıçkırıklarının arasında güldü.

"Kafadan kontak olduğunu bilmeseydim, sana kendim çıkma teklif ederdim."

"Beni sevdiğin için öyle güzel görüyorsun," dedi Jess, çenesi titriyordu. "Otuzlu yaşlarda biriyle çıkmak bambaşka bir mesele. Hayatımı düzene sokmuş olmam gerekiyor ama çoğu gün sadece anne olmak ve ayakta kalabilmek için kıçımı yırtmak bile bitiriyor beni. İyi bir adam bulmak için zamanı ve enerjiyi nereden bulacağım? *Tinder*'daki adamların çoğu bir içkinin onlara seks kazandıracağını sanıyor."

Hattın diğer ucundaki Fizzy'nin sessizliği sağır edecek cinstendi. Fakat sonra... "Birlikte gittiğimiz o sunumu hatırla. Senden bir tüpe tükürmeni istiyorlar ve sana potansiyel ruh eşlerinin bir listesini veriyorlar." Ruh eşi kelimesini uzatarak telaffuz etti. "Kimse sana ava çık demiyor."

"DNADuo bile biriyle önce biraz çıkmayı gerektiriyor!" dedi Jess gülerek. "Bir isim çıkıyor diye nikâh masasına oturacak değilim ya! Hâlâ tanımam, vakit geçirip görmem gerekiyor."

Fizzy, "Sadece yüksek puanlı kişilerle eşleşmeyi seçebilirsin," diye karşı çıktı. "Benim gibi önüne geleni kabul etmek zorunda değilsin. Şirkete sadece yüzde yetmiş üstü puanı olan kişilerle eşleşmek istediğini söyle. Kaybedecek neyin var ki?" Kısa bir süre duraksadıktan sonra daha nazikçe ekledi. "Bu gece kendini ön plana koy, Jessie. Sadece on dakika için. Bunu kendine erken otuz yaş hediyesi say."

"Hatırlatmasana şunu."

Fizzy güldü. "Fikrini değiştirirsen hiçbir eşleşmeye cevap vermezsin. Ama bu gece için, günün sonunda başını yaslayabileceğin, her zaman yanında olacak, tam sana göre birini bulduğun bir dünya hayal et."

Telefonu kapattıklarında, Jess'in gözleri DNADuo kutusuna takıldı. *GeneticAlly*'den ayrılırken Fizzy zorla eline tutuşturmuştu.

Jess kendini vazgeçirmeden önce kutuyu alıp açtı, tüpe tükürdü, her şeyi zarfa koydu ve çıkıp posta kutusuna attı.

BEŞ

JESS ÇENESİNİN ALTINDAKİ lastiği düzeltti. Otuz yaş böyle bir şey miydi? Bir kafede, bu simli doğum günü şapkasını çıkarmaya kalkarsa tüm mekâna "İyi ki Doğdun" şarkısı söyletecek çatlak bir arkadaşla mı girecekti bu yaşına?

Fizzy aniden başını kaldırdı. "Seni goblin. Çek ellerini o şapkadan."

"Kaşındırıyor! Hem sen Aiden B. ile randevunu anlatsana."

Fizzy sanki o sayfa çoktan kapanmış gibi elini salladı. "Kız kardeşiyle birlikte yaşıyor."

"Bu direkt eleme sebebi mi?"

"Yani, aynı odada kalıyorlar." Jess'in daha fazla soru sormasını istemediğini belli edercesine başını salladı. "Benim aşina olmadığım bir alan bu. Bu yüzden o ilişkiyi kurcalamak istemiyorum."

Jess güldü. "Haklısın. Eşleşme puanınız kaçtı? On üç mü? Peki şeye ne oldu?" Diğer adamın adını bir türlü hatırlayamıyordu.

"Antonio'ya mı?" diye sordu "Çok yakışıklıydı."

"Yüzde yirmi bir oranında eşleştiğin oydu, değil mi?"

"Evet. Akşam yemeği yedik, seks yaptık," diye özetledikten sonra omuz silkti. "Ama bir daha görüşmeyeceğiz." Sanki bir şey hatırlamış gibi not defterini alıp birkaç kelime yazdı.

"Ne yazdın?"

Fizzy'nin dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Penis dövmesi."

Jess de gülümsedi. "Ne? Şaka yapıyorsun."

"Ayrıca..." dedi Fizzy. "Benden edepsizce konuşmamı istedi, ben de konuştum. Ama aslında fazla ileri gitmişim."

Jess yine kahkahaya boğuldu. "Penis dövmesi olan bir adama bile fazla mı edepsiz geldin? Felicity Chen, inanılmaz bir şeysin." Kahvesinden bir yudum aldı. "Ama dürüst olursam, kendin kaşınıyorsun. Neden arayışını bu kadar geniş tutuyorsun ki? Sonuçları azıcık daralt. Amacının ne olduğunu anlamıyorum."

Fizzy ciddileşmek üzereyken yaptığı o ifadeyi takındı. "Bak şimdi. *Tinder*'ın dünyanın en büyük flört uygulaması olmasının bir nedeni var. Çünkü bazen insanlar sadece eğlenmek istiyor. Bu uygulamadaki avantaj ise, arayışımızı seçebilmek. Şu anda benim arayışım, *tekrar aramak zorunda hissetmediğim insanlarla seks yapmak* gibi bir şey." Çenesini kaldırdı. "Bağlanma baskısı oluşmadan önce ortamı bir yokluyorum."

Jess kendini savunurcasına ellerini kaldırdı. "Yargılamıyorum. Bu tezini yaz ve Americano'ya postala."

Fizzy ona alaycı bir şekilde ortaparmağını gösterdi. "Her neyse, yarın adı Ted olan ve yüzde yirmi üç eşleştiğim biriyle randevum var. Ayrıca sadece yirmi bir yaşında. Cumartesi akşamı da Ralph adında, yüzde otuz bir eşleştiğim biriyle yemek yiyeceğim."

"Otuz bir mi? Vaay, Gümüş Eşleşme. Seviye atlıyorsun."

Fizzy cevap vermek için ağzını açtığı anda, masanın üzerinde duran telefonlardan birinden tanıdık bir bildirim geldi.

Jess bunun Fizzy'ye gelen bir başka vasat eşleşme bildirimi olduğunu düşündü. Fizzy de öyle sandı ve hemen telefonuna uzandı.

Bu yüzden sesin aslında Jess'in telefonundan geldiğini fark etmekte birkaç saniye geciktiler... Jess'in "numunesini" analiz için gönderdiğini hatırlaması ise daha uzun sürdü.

Fizzy'nin yüz hatları ihanetle doldu. "Jessica Davis. Ben burada sana penis dövmelerinden bahsediyorum ve sen bana tükürüğünü gönderdiğini bile söylemiyorsun!"

Jess utanarak bir kahkaha attı. "Açıklayabilirim!"

"Açıklasan iyi olur!"

Jess kıkırdamasını bastıramıyordu. Fizzy çizgi film karakterlerini andıran bir şekilde gerçekten öfkeli görünüyordu. "Geçen perşembeyi hatırlıyorsun değil mi? Seni tuvaletten aramıştım. Telefonu kapattıktan sonra bir anlık dürtüyle numuneyi postaladım, uygulamayı indirdim ve temel bilgileri doldurdum. Sonra aklımdan tamamen çıktı."

Fizzy, Jess'in telefonunu aldı ve parmak uçlarıyla hafifçe vurarak ekranı uyandırdı. Şifreyi girdikten sonra şaşkınlıkla ekrana bakarken Jess de benzer bir şaşkınlıkla ona baktı. "Sana şifremi verdiğimi hatırlamıyorum."

"Juno'nun doğum günü. Daha güvenli bir şifre seçmelisin. Telefonunun nasıl bir manyağın eline geçeceğini asla bilemezsin."

Jess imalı bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Hadi ya."

Fizzy ekranı ona çevirdi. "Kırmızı olmuş. Ne bu?"

"Neymiş kırmızı olan?" Jess'in eğlencesi yavaş yavaş kayboldu. DNADuo uygulaması az önce ona bir bildirim göndermişti.

Jess profilini yüzde yetmişin altındaki eşleşmelere kapatmıştı.

Demek ki Platin ya da daha yüksek bir eşleşmesi vardı.

Birden Fizzy'nin ruh eşi arayışına balıklama atlamak yerine önce ortamı yoklama isteğine hak verdi. Jess hazır değildi. Hatta merak ettiğinden bile emin değildi.

"Şu şey," dedi Fizzy agresif bir hâlde ekranı göstererek. "Uygulama simgesinin üzerinde, küçük daire şeklinde bir bildirim şeyi var. Yani sonuç gelmiş!"

Sayısal bir değere bakarak hayatına dair bir karar verme düşüncesi Jess'i hemen yordu. Telefonunu geri aldı. O anda bu uygulamayı da ona en başta o şişeye tükürmesini söyleyen dürtüyü de yok etmek istiyordu. "Kırmızı olması kötü mü yani?"

"Benimkilerin hepsi yeşildi," diye açıkladı Fizzy. "Eşleşme oranı on iki de olsa otuz bir de olsa, bildirimler hep yeşildi."

Pekâlâ... Eğer eşleşme bildirimleri yeşil oluyorsa, Jess en

azından potansiyel bir ruh eşinin gelen kutusunda öylece takılmadığını biliyordu. "Senin bu heyecanının şu an on üzerinden on bir olduğunu söyleyebilir miyiz?"

Fizzy hemen cevabı yapıştırdı. "Romantik kalbim için bu uygulama gelmiş geçmiş en büyüleyici oyun. Biraz eğlenmeme izin ver."

"Büyük ihtimalle numunemde bir sorun çıkmıştır," dedi Jess içinde bir rahatlama hissederek. "Dişimi fırçaladıktan hemen sonra tükürmüştüm. Bir saat bekleyin falan diyordu." Telefonunu, ekranı aşağı gelecek şekilde masaya geri koydu. "Sonra bakarım."

Ama bunu Fizzy'ye unutturmanın imkânsız olduğunu bilmeliydi. "Hayır. Olmaz." Fizzy telefonu hemen ona geri verdi. "Kırmızının ne anlama geldiğini bilmek istiyorum."

"Bugün benim doğum günüm ve istersem bakmama hakkımı kullanabilirim."

Fizzy başını iki yana salladı. "Ruh eşinden daha iyi bir doğum günü hediyesi olabilir mi?"

Jess iç çekerek DNADuo simgesine tıkladı. Eşleşme puanları sekmesinin altında bir bildirim yoktu ama yeni bir mesaj olduğunu gösteren küçük, kırmızı bir baloncuk vardı. Jess'in gözleri kelimeleri hızla taradı ama beyni tam olarak cümleyi kavrayamadı. Sadece sekiz kelime olmasına rağmen baştan, yavaş yavaş okudu: *Lütfen en kısa sürede ofisimizle iletişime geçin.*

"Ne yazıyor?"

Jess telefonu ona uzattı. "*GeneticAlly*'den. En kısa sürede onları aramam gerekiyormuş. Çok garip değil mi? Yani, neden doğrudan yeni bir numune istemiyorlar ki?"

Fizzy kaşlarını çatarak mesajı okudu. "Uygulama gelen kutuna göndermişler. Yani cevap verebilirsin, değil mi? Neyle ilgiliymiş soralım hadi." Telefonu geri vermek yerine, her kelimeyi söyleyerek mesajı kendisi yazdı. "*Neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim?*" Fizzy ekrana baktı ve sadece birkaç saniye sonra kaşları heyecanla havalandı. "Biri cevap yazıyor!"

Bu sırada Jess'in midesi bulanmaya başlamıştı. Tüm bunların böylesine yoğun hissettirmesinden şimdiden nefret etmişti. Berbat bir ruh hâlinde, bir anlık verdiği kararla yaptığı bir şey için bu kadar çaba ve beklenti çok fazlaydı. "Eminim numuneyle ilgili bir şeydir. Yani..."

"Şşt."

"Fizz," dedi Jess. "Ver şu telefonumu. Hiçbiri umurumda değil."

Fizzy elini kaldırdı. "Şu an yazıyorlar. Şey..." Kaşları çatıldı. "Tamam, haklısın. Bu çok garip."

Telefonu geri verdi. Jess mesajı okuyunca midesi düğüm düğüm oldu.

Gelmenizde bir sakınca var mı? Araba gönderebiliriz.

* * *

ARABA MI GÖNDERECEKLERDİ?

Yok daha neler.

Jess hemen yapması gereken binlerce önemli iş bulmayı başardı. Ehliyetini yenilemek için Motorlu Taşıtlar Dairesi'nden randevu aldı, kendisi ve Juno için yıllık doktor ve diş kontrolü randevularını ayarladı. Koşuya çıktı, uzun bir duş aldı. Hatta doğum günü hediyesi olarak kendine yeni bir kazak bile aldı. Büyükannesi ve büyükbabasıyla öğle yemeği yedi, evini temizledi, bulabildiği tüm çamaşırları katladı, Juno'yu okuldan aldı. Kızı, büyükannesi ve büyükbabasının gelip sürpriz doğum günü partisini hazırlayabilmeleri için Jess'i evden kovmadan önce onunla birlikte koca bir *Judy Blume* romanı okudu.

Sürpriz!

Elinde hâlâ onu rahatsız edip duran bir bildirim, önünde de öldürülmesi gereken iki saat varken Jess pes etti ve Lisa Addams'ı aradı.

GeneticAlly binası dışarıdan karanlıktı ancak şirket arabası kaldırıma yanaşırken lobi ışığı yanıp söndü. Lisa dışarı çıkıp hızlı adımlarla yürüdü ve arabanın kapısını açtı.

"Jessica," dedi nefes nefese. "Bu kadar kısa sürede geldiğin için teşekkürler."

Günbatımında bile Jess, Lisa'nın yanaklarındaki kızarıklığı ve saç diplerindeki hafif teri fark etti. İçindeki tedirginlik bir tık daha artmıştı.

"Sorun değil. Ama sadece bir saatim var."

"Elbette. İçeri geçelim hadi."

Lisa önden, boş binaya doğru yürüdü. Bu olanların hiçbirinin normal prosedüre uymuyor oluşu, Jess'in akü asidi yutmuş gibi hissetmesine neden oluyordu. "Bunun neden böylesine acil olduğu konusunda kafamın karıştığını itiraf etmeliyim."

"İçeri girdiğimizde her şeyi açıklayacağım."

Jess çift kapılardan geçip, buraya son gelişinde yürüdüğü uzun koridorda onu takip etti. Belli ki herkesin işi bitmişti. Ofisler, sıradan mekânları bile ürkütücü gösteren bir şekilde karanlık ve boştu.

Konferans salonunda, Lisa büyük bir masanın etrafında oturan altı kişiyi işaret etti. River aralarında yoktu.

"Jessica, seni yönetici ekibimizle tanıştırmak istiyorum."

Ne ekibi?

"Bu David Morris. Orijinal araştırmadan sorumlu baş araştırmacı ve *GeneticAlly*'nin CEO'su."

Sağında duran bir adam ayağa kalkarak elini uzattı ve Jess onun, River'ın kendisi için "tamamen ortalama" dediğini duyduktan sonra tanıştığı kişi olduğunu hatırladı.

"Jessica. Seni tekrar görmek çok güzel."

"Seni de öyle." Jess tokalaşmadan önce elini pantolonuna sildi. Ve sonra anladı... Orijinal araştırma. CEO. "Geçen gün koridorda kiminle karşılaştığımı fark etmemişim."

David kocaman bir kahkaha attı. "Şey, 'Ben CEO David Morris' demek biraz itici olurdu."

"Olabilir," dedi Jess. "Ama buna hakkın var."

"*Genentech*'teki Alan Timberland'le arkadaşız," dedi, hâlâ gülümsüyordu. "Ve bana aldığı bazı analitik yardımlardan bah-

setti. Geçen gün senin formuna göz atınca, ikiyle ikiyi bir araya getirip, onların yeni yüksek hızlı tarama algoritmalarının arkasındaki beynin sen olduğunu fark ettim."

Jess yavaşça açılan bir şarap şişesi gibi hissediyordu. *Ah, yani bu verilerle mi ilgiliydi? GeneticAlly* onu algoritmalar üzerine konuşmak için mi buraya getirmişti?

"Alan harika biridir," dedi dikkatlice. Bu görüşmenin bir lemurunkini andıran DNA'sıyla ilgili değil de bir danışmanlık teklifiyle ilgili olabileceği fikri içini biraz rahatlattı.

Lisa, David'in solundaki aşırı bronzlaşmış bir adamı gösterdi. "Pazarlama müdürümüz Brandon Butkis."

Jess'in elini sıkıp ona heyecanlı bir gülümseme sunan başka biri daha... Ancak Jess'in tek görebildiği, göz kamaştırıcı porselen kaplama dişlerdi.

Jess odadaki herkesle tokalaştıktan sonra, Lisa ona masanın tam ortasındaki sandalyeye oturması için işaret etti.

"Böyle dolu bir odayla karşılaşmak muhtemelen beklenmedik olmuştur," diye başladı Lisa.

"Biraz," diye onayladı Jess. "Ama verileri düzenlemenin ne kadar önemli olduğunu ve veri seti sizinki kadar büyük olduğunda bunu yapmanın ne kadar zor olduğunu iyi bilirim."

David ve Brandon hızlıca bakıştılar. Lisa'nın gülümsemesi sadece bir anlığına kayboldu ama Jess bunu fark etti. "Kesinlikle öyle. Eminim bunu herkesten daha iyi biliyorsundur."

Masasının diğer tarafında oturan bir adam -adı Sanjeev'di galiba- Lisa'nın dikkatini çekti. "Peña da gelecek mi?"

"Gelecek," dedi Lisa ve sonra Jess'e döndü. "Beklettiğimiz için üzgünüm, Jessica."

"Jess gayet iyi," dedikten sonra gereksiz yere ekledi. "Yani, sadece Jess diyebilirsiniz." Bir başka garip sessizlik daha oldu. "Kendimden üçüncü şahıs gibi bahsetmiyordum."

Birkaç kibar gülüşten sonra salona iğne düşse duyulacak bir sessizlik hâkim oldu. Jess dışında herkes neler olup bittiğini biliyor gibiydi ama belli ki River gelene kadar kimse ona söyleme-

yecekti. Ne yazık ki, kimse onun nerede olduğunu bilmiyordu. Sanjeev boğazını temizleyip kâğıtları karıştırırken, "On dakika önce ofisinden çıktığını söylemiştin," dedi.

Kimse ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bu yüzden tabii ki Jess'in ağzı açıldı ve sözler dökülmeye başladı. "Hepiniz lansman için çok heyecanlı olmalısınız."

Masadaki herkes başını salladı ve Brandon Butkis coşkulu bir şekilde konuştu. "Çok!"

"Hepiniz örnek verdiniz mi?" diye sordu Jess.

Masadaki herkes birbirine garip bir şekilde baktıktan sonra David dikkatlice, "Evet, verdik," dedi.

Jess tam pes edip artık birinin bir şeyler söylemesini isteyecekken kapı açıldı. River, *Twiggs*'teki o sinir bozucu, gösterişli girişinin aynısını yaptı. "Geldim. Ne oldu?"

Salon bir anda enerjiyle doldu. Herkes dikleşti. Tüm gözler, River'ın masaya doğru yürüyüşünü takip etti. Evet, adam çok yakışıklıydı ama herkesin dikkat kesilmesinin arkasında daha fazlası yatıyordu: Kahramanlara duyulan hayranlığın o hafif uğultusu yankılanıyordu sanki.

River'ın bakışları grubun üzerinde gezindi, Jess'i geçti ve bir anda ona tekrar döndü. "O neden burada?"

"Otursana, Riv," dedi Lisa. Ardından sağındaki minyon Asyalı kadına döndü. "Tiff? Verileri dağıtmak ister misin?"

Veriler. Evet. Harika. Jess'in omuzları gevşedi ve kâğıtlar eline ulaştığında bir sayfa aldı.

Dağıtılan kâğıtlar, bu çapta bir projeye anlamlı bir katkı sunabilmesi için Jess'in ihtiyaç duyacağı bilgiden çok daha azını içeriyordu. Sol üstte iki müşteri numarası ve sağ üst köşede kırmızı daireyle çevrelenmiş bir sayı vardı: Doksan sekiz. Altında ise verilerin kısa özetini içeren bir tablo vardı: Değişken isimler, ortalamalar, sapmalar ve ondalık basamaktan sonra çok sayıda sıfır içeren P değerleri.

Bu veride istatistiksel olarak son derece anlamlı bir bulgu vardı. Toplantının aciliyeti gitgide netleşiyordu.

River sanki yumruk yemiş gibi bir nefes verdi.

"Vay canına," dedi Jess. "Doksan sekiz. Bu eşleşme puanı mı? Yeni olduğumu biliyorum ama bu çok yüksek bir puan, değil mi?" Lisa'nın sunumunu hatırladı. "Elmas Eşleşme mi oluyordu?"

Masadaki gergin enerji iki katına çıktı. Bir kişi hariç herkes başını onaylarcasına salladı. River hâlâ kâğıda bakıyordu.

"Evet," dedi Lisa, gülümsemesi o kadar yoğundu ki göz çevresindeki deri gerilmişti. "DNADuo'da gördüğümüz en yüksek puan doksan üçtü."

"Tamam, yani bu etkileşimi doğrulamanın bir yolunu mu arıyoruz?" Jess öne eğilerek değişkenlere baktı. "Ham veriler olmadan sadece tahminde bulunabilirim ama görünüşe göre istatistiklerinizi N-tipi analiz kullanarak özelleştirmişsiniz, ben de aynısı yapardım. Fakat eminim ki bu tür analizlerde klasik algoritmalarda kullandığımız sınırların daha az etkili hâle geldiğini biliyorsunuzdur. Gerçi..." Jess hafifçe güldü. "...şu P değerine bakılırsa, bu çiftteki etkileşimler o kadar güçlü ki, istatistiksel filtreleri ne kadar sıkı tutsak da sonuç değişmezdi diye tahmin ediyorum. Öklid dışı bir metrik, K-d ağacı veya kaplama ağacı gibi çok boyutlu bir veri yapısı oluşturabilirim..." Cümlesini yarıda kesip başını kaldırdı. Ne heyecanla onaylayan biri vardı ne de onunla fikir alışverişi yapmaya hevesli biri... Belki de salonda başka bir istatistikçi yoktu. "Sonradan yaptığınız analizlere de göz atabilirim tabii ama bu kadar gen içeren bir dizide birkaç haftaya ihtiyacım olabilir."

Bir anda utangaç hissederek dosyayı masaya bıraktı ve sol eliyle kâğıdı düzeltti. Salon o kadar sessizdi ki, avucunun kâğıt üzerinde çıkardığı ses etrafta yankılanıyor gibiydi. Ancak kimse elindeki kâğıda bakmıyordu, hatta dinliyor gibi de görünmüyordu. Hepsi River'a bakıyordu.

Jess de ona döndüğünde, yüzündeki saf şaşkınlığı gördü ve sanki canlı bir kabloya dokunmuş gibi içinden bir elektrik akımı geçti.

River boğazını temizleyip Tiffany'ye döndü. "Tiff, ham verileri inceledin mi?"

Tiffany başını onaylarcasına salladı ama gözleri David'in üzerindeydi, David de Brandon'la yine imalı bir bakışma yaşıyordu. Salon derin ve anlamlı bir sessizlikle sarmalanmıştı. Jess ortada kendisinin kaçırdığı büyük bir mesele olduğunu fark etti.

Daha sonra farkındalık suya bırakılmış taş gibi içine çöktü. Jess, müşteri bilgilerine tekrar göz attı.

Müşteri 144326.

Müşteri 000001.

Ah, Tanrım.

"Şey... bir numaralı müşteri kim?"

River boğazını temizledi. Yüzü bembeyaz olmuştu ve kâğıdı iki eliyle sıkıca tutuyordu. "Benim."

Aman. Tanrım. Analizini doğrulamak istemesine şaşırmamalıydı. Projenin başındaki biliminsanı için bir Elmas Eşleşme çıkması, özellikle de lansmana bu kadar az kalmışken devasa bir olaydı.

"Tamam, anladım." Jess derin bir nefes alarak arkasına yaslandı, işe koyulmaya hazırdı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

River o anda Lisa'ya baktı, adamın gözlerinde bariz bir soru vardı. Odadaki diğer herkes ise River'a bakıyor, sorularını sormasını bekliyorlardı: *Testi doğruladık mı? Yedek numuneyle bulguyu tekrarladık mı?*

Ama River bunu sormadı. Alçak ve titrek bir sesle, "1-4-4-3-2-6 kim?" diye mırıldandı.

Bütün başlar aynı anda Jess'e döndü.

Neler olup bittiğini, neden burada olduklarını, neden onu almak için bir araba gönderdiklerini, neden veri gizliliği için bir gizlilik sözleşmesi imzalatmadıklarını, neden River'ın onun geleceğinden habersiz olduğunu ve neden herkesin Jess'e o coşkulu, tedirgin bakışlarla baktığını anladığında, sanki kaldırımdan düşüyormuş gibi hissetti ama oturuyordu.

O kadar absürt bir durumdu ki gülmeye başladı.

Doksan sekiz!

"Ah." Jess hâlâ gülerek, titrek bacaklarla ayağa kalktı. Kalp atışları kulaklarında yankılanıyordu. "Buraya istatistikleriniz hakkında danışmanlık vermeye gelmedim."

Doksan sekiz. Virgülden sonra on tane sıfırla gelen P değerleri. Beyni panikle bir çıkış yolu arıyordu.

"Jess..." diye başladı Lisa.

Jess onun sözünü keserek, "Bu doğru değil," dedi ve çantasını aramaya başladı.

"Verileri tüm standart analiz programlarımızdan geçirdik," dedi Tiffany sessizce.

Jess, "Hayır, demek istediğim, istatistiklerinizin..." diye başladı ama cümleyi bitiremeyeceğini fark etti çünkü bu bir yalan olacaktı. Belli ki istatistikleri berbattı ve hepsi hayal dünyasında yaşıyordu. Ve ne yazık ki Jess buraya kendi arabasıyla gelmemişti. "Birini arayıp beni almasını isteyebilirim."

Jess, onu vahşi, karanlık gözlerle izleyen River'a, sonra Sörfçü Kılıklı Lisa'ya, Parlak Dişli Brandon'a, *Jeff Goldblum*'un *Benedict Cumberbatch*'ine ve bu özel durumla daha önce hiç karşılaşmamış diğer herkese baktı. "Hepinizle tanışmak çok güzeldi. Beni ağırladığınız için teşekkür ederim. N-tipi analizler konusundaki gevezeliğim için de kusura bakmayın."

Döndü, artık kontrol edebileceğinden emin olamadığı eliyle kapıyı açtı ve geldiği yola neredeyse koşarak geri döndü.

ALTI

JESS'İN ELLERİ ÖYLE titriyordu ki, yürürken onu gelip alması için büyükbabasına binanın adresini zar zor yazabildi. Koridor sanki uzadıkça uzamıştı; asansöre ulaşması yüzyıl sürmüştü, üstüne butona bastığında asansörün en alt kattan yavaşça çıktığını duymuştu.

Koridorda koşar adım yaklaşan ayak sesleri duydu. Lisa'nın topuklu ayakkabılarının sesine benzemiyordu. Jess başını kaldırdığında River'ın ona doğru geldiğini gördü.

"Jessica," dedi River elini kaldırarak. "Bir saniye bekle."

Ciddi miydi bu adam? Jess döndü ve üzerinde ÇIKIŞ yazan kapıya doğru ilerleyerek merdiven boşluğuna girdi. Kapı arkasından gümbürtüyle kapanmadan önce aceleyle on adım attı. Ses o kadar gürültülüydü ki irkilerek başını eğdi. Bir kat yukarıda kapı yeniden açıldı, ayak sesleri merdivenlerden aşağı iniyordu. Jess hızlandı, koşar adım ilk kata inip kendini lobiden dışarı attı.

River lobiye çıkar çıkmaz sadece sabırlı ve yankılı bir sesle, "Jessica, bekle," diyebildi. Kapı gürültüyle kapanmıştı bile.

Fark etmezdi, onu dışarıda yakalayacağı kesindi. Çünkü her ne kadar büyükbabası pasta almaya gittiğini ve hemen gelebileceğini söylemiş olsa da, La Jolla'ya üç dakikada gelemezdi. En azından dışarıda birkaç saniyelik temiz hava alabilir, herkesin şaşkın bakışları üzerinde olmadan düşünebilirdi. Yabancılarla dolu bir odada, bu kadar kişisel bir şeyi nasıl pat diye söylerlerdi?

Kollarını karnına yerleştiren Jess, binanın önündeki kaldırımda volta atmaya başladı. River çıktığında, hemen konuşmaya başlayacağını sanmıştı ama öyle olmadı. Yavaş adımlarla, temkinli bir şekilde yaklaştı ve on adım ötede durdu.

Jess, kendisine alan açtığı için ondan üç saniye kadar hoşlandı. Ama sonra onun genellikle bu kadar düşünceli olmadığını hatırladı... Hem de güya onun *ruh eşiydi.*

O toplantının saçmalığı sonunda ona bir tokat gibi çarptı ve Jess boğuk bir kahkaha attı. "Aman Tanrım. Az önce ne oldu öyle?"

River soğuk sessizliğini bozdu. "Benim için de sürpriz oldu."

Sözleri ikisi arasında yankılandı. Onun da mı haberi yoktu? "Nasıl yani? Sen... o odadaki herkesi tanıyorsun. Neden sana bu haberi böyle verdiler ki?" diye sordu. "Neden bir tür şov programındaymışız gibi herkesi toplamışlardı?"

"Sanırım bu durumla nasıl başa çıkacağımızı konuşmak istediler."

"*Başa çıkacağımızı* mı?" diye tekrarladı Jess. "İçin gerçekten de ölmüş senin, değil mi?"

"Şirket açısından diyorum. Kuruculardan birinin kaydedilmiş en yüksek eşleşme puanına sahip olmasının pazarlama açısından hem harika hem de endişe verici olduğunu fark etmiş olmalısın."

"Her kadının biyolojik ruh eşinden duymak isteyeceği sözler..." dedi Jess ve biyolojik ruh eşi derken havada tırnak işareti yaptı.

River derin bir nefes verdi. "Ayrıca sana uzaktan söylerlerse gelmeyeceğinden endişe ettiklerini varsayıyorum." Omuz silkti ve bir elini pantolonunun cebine soktu. "Sanjeev -test geliştirme müdürü- yakın bir arkadaşımdır. Ona şehir merkezindeki karşılaşmamızı ve bana patlamanı anlatmıştım..."

"Sana *patlamamı* mı?"

"...bu yüzden muhtemelen sonuç geldiğinde seninle ilişkilendirilince haber yayılmış olmalı."

"*İlişkilendirilince* mi?" Jess ne kadar işe yaramaz olduğunu bilse de tek odaklanabildiği adamın ders kitabı okur gibi konuşmasıydı. Tanrı aşkına, *Siri* bile daha doğal konuşuyordu.

"Tüm bunların ticari etkilerini dikkate almak zorunda olduğumuz için üzgünüm," dedi River. "Ama bunun pek çok açıdan gerçekten büyük bir olay olduğunu anladığını varsayıyorum."

Jess bahsettiği durumlardan en az birinin insan duygularıyla ilgili olduğuna inanmak isteyerek ona baktı. "Şey, evet, bunu anlıyorum. Ama hiçbir şeyi dikkate almak zorunda değiliz. Yani... bu imkânsız, River. İkimiz de bunun bir hata olduğunu biliyoruz, değil mi? Hata değilse bile, bu eşleşme sistemi bize uygun değil."

"Neden teknolojinin hatalı olduğunu varsayıyorsun?"

"Sen neden varsaymıyorsun?"

River alaycı bir kahkaha atarak gözlerini kaçırdı. "DNADuo binlerce kez doğrulandı. Her seferinde doksan sekiz puan alsaydık, daha şüpheci olurdum."

"Benim daha az şüpheci olmam mümkün değil. Buradaki her düşünce..." Jess kafasını işaret etti. "...ya '*haha yok artık*' ya da '*bu bir şaka olmalı*' diyor." Kısa bir süre duraksayıp adama baktı. "Şu anda bana nasıl düz bir ifadeyle bakabiliyorsun?"

River elini saçlarının arasından geçirdi. "Biyolojik uyum, birbirimizden hoşlanıp hoşlanmadığımızdan bağımsızdır."

Jess'in içinden hayret dolu bir kahkaha kopuverdi. "Bu şirket sloganınız mı, yoksa en iyi tavlama cümlen mi?"

"Bak... ben..." River susarak uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Nasıl ilerleyeceğiz?"

"İlerlemekten kastın ne, ondan bile emin değilim." Jess başparmağıyla arkasını işaret etti. "Ben eve gideceğim."

"Bilimin doğru bir tahminde bulunup bulunmadığını görmekten bahsediyorum."

"Sen bir numaralı müşterisin," diye hatırlattı ona. "Bu konuşmayı yapıyorsak, demek ki bekârsın ve diğer eşleşmelerinin de hiçbiri sonuç vermemiş. Bunun da aynı şekilde sonuçlanacağını varsayalım."

"Sen ilkimsin," dedi River sanki hava durumunu bildirir gibi ve Jess'in şaşkın ifadesine karşılık olarak ekledi: "Başka eşleşmem olmadı. Belirlediğim kriterler çok yüksekti."

"Nasıl yani... Bu da ne demek oluyor?"

River temkinli bir adımla yaklaştı. "Sadece Elmas Eşleşmeleri görmeyi seçtim."

Jess onunla beş... on... on beş saniye boyunca göz teması kurdu. Adam gözlerini bile kırpmıyordu, mantıklı bakıyordu ve Jess'in aklına ansızın bir düşünce sızdı: Bu adam aklına koyduğu her işte iyi olmalıydı. *Peki ya, sadece bir dakikalığına bunun gerçek olduğunu hayal etseydim? Ne olurdu?*

River'ın gözleri bir an dudaklarına kaydığında, Jess onun da kendine aynı soruyu sorduğunu hissetti. Düşünceleri aniden üstsüz bir şekilde ona tepeden bakan ve Jess'in bacaklarının arasındaki elinin baskısına verdiği tepkiyi izleyen River'ın görüntüsüyle doldu.

Jess bu görüntüyü dağıtmak için gözlerini sertçe kırpmak zorunda kaldı. "Neden bu kadar yüksek bir kriter belirledin?"

Jess kendi nedenlerini biliyordu, peki ya onunki neydi? Romantik biri, sadece gerçek aşkı aradığını söylerdi ama River'ın tereddütlü duraksaması, cevabının çok daha mantıklı bir gerekçeye dayandığını söylüyordu. "Başlangıçta amacım kendime bir partner bulmak değildi," dedi. "Bu uzun soluklu bir araştırmaydı ve hepimiz bu noktaya gelmeye odaklanmıştık. Kendi kişisel bilgilerimi düşünmeyi uzun zaman önce bıraktım."

Fena bir cevap sayılmazdı. Jess bir işi ayakta tutmak için ne kadar odaklanmak gerektiğini anlayabiliyordu. Özellikle de çalışanları olan bir işi... Ama yine de bu olanlar ona hâlâ imkânsız geliyordu.

O sırada büyükbabasının eski külüstür arabasının otoparka girdiğini duydu ve River'ın keskin yüz hatları kısa bir süreliğine farlarla aydınlandı. O temkinli kaş çatışı, yüzünü sinir bozucu bir şekilde daha da yakışıklı hâle getirmişti.

Jess'in ifadesi yumuşamış olmalıydı ki, River birkaç adım

daha yaklaştı. "Bu konuyu biraz daha konuşalım," dedi. "Bu akşam olmak zorunda değil."

"Bunu düşüneceğim."

"Çok heyecan verici," dedi sessizce. "Öyle değil mi?"

Eğer kendini bu sonuca inandırabilirse, sırf bilim uğruna onun yüzüne katlanmak dünyanın en kötü şeyi olmazdı, değil mi?

"Sanırım."

River, Jess'e yıldırım gibi çarpan, utangaç bir gülümseme sundu. "Ve lansman için bundan daha iyi bir zamanlama olamazdı."

* * *

DOĞUM GÜNÜ YEMEĞİNİN ortasında Jess'in telefonu öttü. DNADuo uygulamasından bir bildirim değildi. Uygulamayı *GeneticAlly*'nin önünden uzaklaşır uzaklaşmaz silmişti. İş e-postasına bir mail gelmişti. Normalde sabaha kadar kontrol etmezdi ama bütün gün *Jennings Grocery*'den tek satır gelmediği için meraktan çatlıyordu. Juno, büyükannesi ve büyükbabasına Cole Mason'ın okulda penisini fermuarına sıkıştırmasını dramatik bir şekilde canlandırırken, Jess gizlice telefonuna uzandı.

Sayın Jessica Davis,

Bu, Ek IV'te ayrıntılı olarak açıklandığı üzere sözleşmenizi feshettiğimize dair resmi bir bildirimdir. İSTATİSTİKSEL FORMÜL + PAZARLAMA ALGORİTMASI için 725,25 $ tutarındaki kalan borç bakiyesi, kararlaştırıldığı üzere XXXXXXXXX-652 numaralı hesabınıza yatırılacaktır. Son üç yıldaki çalışmalarınız için teşekkür eder, size en iyi dileklerimizi sunarız.

Sorularınız olursa bizimle iletişime geçmekten çekinmeyin.

Saygılarımızla,
Todd Jennings
Jennings Grocery

Jess az önce bir el bombasının pimini çekip yutmuş gibi hissetti. Hesabına yedi yüz dolar yatırılmıştı ama geri kalan on sekiz bin dolar bu yıl gelmeyecekti. Hatta hiç gelmeyecekti. Gelirinin yüzde otuzu gitmişti. İçini, ateş gibi yakan bir endişe kapladı. Gözlerini kapatıp on kez derin nefes aldı.

Bir... İki...

Hâlâ üç aktif sözleşmesi vardı. Vergileri çıkardıktan sonra, bu yıl hâlâ otuz bin dolar kazanabilirdi. Biraz zorlanacaktı ve yeni müşteriler bulamazsa ekstra harcamalar için pek bir şey kalmayacaktı ama kira ve sağlık sigortasını karşılayabilirdi.

Üç... Dört... Beş...

Belki Juno'nun bale kursu için bir taksit planlaması yapabilirdi.

Altı... Yedi...

Açlıktan ölmezlerdi.

Sekiz... Dokuz...

Başlarını sokacak bir evleri vardı.

On...

Nabzı yavaş yavaş normale döndü ama endişeden yorulmuş ve bitkin düşmüştü. Telefonunu yüzüstü masaya bırakan Jess şarap şişesine uzandı ve bardağı ağzına kadar doldurdu.

"Vay canına." Büyükbabası ıslık çaldı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Jess ilk yudumu dökmeden içebilmek için bardağa doğru eğildi. *Bugün benim doğum günüm,* diye düşündü. *Kafayı bulacağım.*

Büyükbabası, karısına kısa bir bakış attıktan sonra Juno'ya döndü. "Minnoş?"

Bir spagetti parçasını höpürdeterek ağzına çekerken, "Hmm?" dedi Juno.

"Bizim evden gözlüğümü getirebilir misin acaba? Çözemediğim birkaç bulmaca sorusunu annene sormak istiyorum."

Juno sandalyesini bir gıcırtıyla masadan uzaklaştırdı ve gözlerini şüpheyle kısarak marinara sosu bulaşmış parmağını büyükbabasına doğrulttu. "Pastayı bensiz kesmeyin."

"Buna cüret etmeyiz."

Juno'nun arka kapıdan fırlayıp avluya koşmasını izlediler, Güvercin de peşinden gitti.

"Bu bize yaklaşık otuz saniye kazandırır," dedi büyükannesi gülerek.

"Ben altmış saniye veriyorum." Büyükbabası kazağının cebinden gözlük kılıfını çıkardı ve Jess'e muzipçe göz kırpıp gözlüğünü taktı. "Bugün senin doğum günün, Jessica." Torununu inceliyormuş gibi yaparak ona doğru eğildi. Solgun, buğulu gözleri sevgi doluydu. "Ne bu surat? Bugün seni alırken gördüğüm o adam mı bir sorun çıkardı?"

"Hayır."

"Adam biz giderken bayağı üzgün görünüyordu."

"O tam bir pislik ama konu bu değil." Eğer mesele sadece River ve şu aptal testi olsaydı, hiç sorun olmazdı. Jess uygulamayı silmişti ve *Twiggs*'te onu görmezden gelebilirdi. Olay kapanırdı.

Ama durumlar çok daha karışıktı.

"Ne oldu o zaman?" diye sordu Büyükanne Jo.

Jess dirseklerini masaya dayayıp başını ellerinin arasına aldı. Kafası sanki seksen kilo ağırlığındaydı. "Of... sadece hayat." Telefonu açıp onlara Jennings'ten gelen e-postayı okuttu. "En büyük müşterilerimden biriydi. Nasıl ilerleyeceğimiz konusunda anlaşamadık, onlar da yolları ayırdı."

Büyükannesinin yüzü düştü ve elini Jess'in elinin üzerine koydu. "Çok üzüldüm, tatlım."

"Para halledilir," dedi büyükbabası. "Sana her zaman yardım ederiz."

Jess sessiz bir minnetle onun elini sıktı. Jamie ve Jess'i onlar büyütmüştü, şimdi de Juno'ya yardım ediyorlardı. Hayatının bu noktasında Jess'in onlarla ilgilenmesi gerekirken, hâlâ onlar Jess'e destek oluyordu.

"Mesele sadece para değil." Jess bir nefes alarak düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Para da var tabii ama aynı zamanda kendimle de ilgili. Sanki hayatım gerçekten başlamadan önce

Juno'yu büyüteyim, geçinmeye çalışayım, her şeyi yoluna koyayım derken kendimi bir bekleme modunda yaşıyormuş gibi hissediyorum. Son zamanlarda bunun ne kadar aptalca olduğunu fark ettim ve artık biraz daha dışarı çıkmam gerektiğini düşünüyordum. Ama sonra bu oldu," dedi ve vurgulamak için telefonunu salladı. "Bu şirket için kıçımı yırttım ama yarın yerime başkasını alacaklar çünkü benim yaptığım işi yapabilecek daha gevşek ahlaklı yüzlerce insan var." Jess parmaklarını şakaklarına bastırdı. "İkinci bir iş bulmam lazım. Bana sizin bakmanızı istemiyorum."

"Şaka mı yapıyorsun?" diye karşı çıktı büyükbabası. "Bizi doktor randevularımıza kim götürüyor? Kim şu lanet *iPhone*'u nasıl kullanacağımızı bilemediğimizde bize yardım ediyor? Antrenörümüzü kim buldu ve Jo'ya bahçede kim yardım ediyor? Sen çok çalışıyorsun, Jessica. Üstüne bir de o harika küçük kızı yetiştiriyorsun."

Tam o sırada bahsettikleri harika küçük kız içeri girdi ve suçlayıcı bir şekilde büyük-büyük babasını işaret etti. "Büyükbaba! Gözlüklerin yüzünde!"

"Bak sen şu işe!" Büyükbabası gözlüklerini düzelterek bulmacasını kendine çekti. "Üç harfli bir 'acıma' ifadesi. Sen kesin biliyorsundur, Jess. Öyle değil mi?"

Jess gülümsedi. "Vah."

"Gördün mü? Sensiz ne yapardık?" Büyükbabası kelimeyi yazmadan önce gözlüğünün üzerinden ona sırıttı.

* * *

BÜYÜKBABASI VE BÜYÜKANNESİ gittikten sonra Jess kapalı kapıya yaslandı. Yorgunluk kaslarının içine hamur gibi yayılmıştı ve kemikleri bile ağrıyordu. Kendini otuz yaşından çok daha yaşlı hissediyordu. Sessiz dairede yürürken Juno'nun ayakkabılarını, başıboş çoraplarını, kedi oyuncaklarını, yarısı sütle dolu bardakları, kalemleri ve Juno'nun büyükbabasıyla oynadığı restoran oyunundaki yemek siparişlerinin yazıldığı yapışkan notları topladı. Kahve

makinesinin zamanlayıcısını ayarladı, Juno'nun sırt çantasını hazırladı, bulaşıkları makineye yerleştirdi ve başka dağınıklık kalmadığından emin olmak için etrafa bir kez daha bakındıktan sonra ışığı kapatıp koridordan kızının odasına geçti.

Juno yine göğsünde *Kurbağa ile Tosbağa Arkadaştır* kitabı açık bir şekilde uyumuştu, denizkızı lambası hâlâ yanıyordu. Jess, Güvercin'i pencerenin yanındaki üç katlı süslü kedi kulübesine bıraktı ama kedi hemen yatağın üzerine zıplayıp mutlu bir şekilde Juno'nun ayaklarının ucunda top gibi kıvrıldı.

Jess kitabı kapatıp komodinin üzerine koydu, yorganı kızının çenesine kadar çekti ve dikkatlice Juno'nun yanına oturdu. Juno uykusunda kaşlarını çatmıştı. Saçları açık pembe yastık kılıfının üzerine bakır rengi dalgalar gibi dökülmüştü. Jess, Alec'i neredeyse iki yıldır görmemişti ama kızına bakmak onu her gün görmek gibiydi. Juno, gözlerini Jess'ten almıştı fakat o parlak kestane saçları, gamzeli gülümsemesi ve alnının ortasındaki o huysuz çizgi babasının mirasıydı. Jess başparmağını Juno'nun sıcak, çocuk teriyle ıslanmış alnında gezdirdi ve iki derin nefes boyunca Alec'in burada olmasını diledi. Sonra onu sevmeyi çok uzun zaman önce bıraktığını ve yardımına ihtiyacı olmadığını hatırladı. Boş bir beraberlik, bekâr olmaktan daha yalnız hissettirirdi.

Alec kötü bir adam değildi, sadece baba olmak istememişti. Jess'e bebeğini aldırması için asla baskı yapmamıştı ama nerede durduğunu açıkça belirtmişti. Sonunda Jess onun yerine Juno'yu seçmiş ve ikisi de bununla yaşamak zorunda kalmıştı. Alec yirmili yaşlarının tadını çıkarmış ama ortak arkadaşlarının hepsi onun bir pislik olduğunu düşünmüştü. Jess ise çok güzel bir çocuk sahibi olmuş ama geçimini sağlamak için hep çalışmak zorunda kalmıştı. Yine de seçiminden bir an bile pişmanlık duymamıştı ve Alec'in de pişmanlık duymadığından oldukça emindi.

Jess yorgunluktan ağırlaşmış bir hâlde lambayı kapatıp sessizce odadan çıktı ve koridorda ilerlerken kapı zilinin sessizliği bölmesiyle irkildi. Büyükbabası çoğu geceler gözlüğünü Jess'te

unutuyordu. Hırkasını göğsüne çekerek sessizce salona yürüdü ve perdeden baktı. Ama gelen büyükbabası değildi.

Jamie'ydi.

Jess eskiden annesini gördüğünde çok farklı tepkiler verirdi: Rahatlama, endişe, heyecan. Ama artık tek bir şey hissediyordu: Tedirginlik. Artık kendisi de bir anne olduğu için bu gerçeği çok üzücü buluyordu.

Jess derin bir nefes aldı, kapıyı açmadan önce eli kapı kolunda tereddüt etti. Jamie Davis hayatı boyunca birçok etiket taşımıştı -kokteyl garsonu, bağımlı, stadyum görevlisi, sevgili, iyileşmekte olan bağımlı, evsiz- ama hiçbir zaman "ilgili anne" olmamıştı. Jess'in okul etkinliklerinden birine ya da bir maçına geldiği nadir zamanlarda genellikle akşamdan kalma -hatta bazen hâlâ sarhoş- olurdu ve sigara ya da *marihuana* kokardı. Jess için tezahürat yaparak bir şov sergiler, onunla gurur duyardı. Bazen kendilerine "Jessie'nin Tezahürat Ekibi" diyen bir grup hovarda arkadaşını da yanında getirirdi. Jess içten içe yerin dibine girer, sonra da Jamie yüzündeki bu utancı fark edip kızar ve haftalarca ortadan kaybolur diye ödü kopardı.

Ve işte karşısındaydı. Hâlâ güzeldi -her zaman güzeldi- ama artık güzelliğinde pudralı, yapay ve donuk bir perde vardı. Bir ömür boyu sürdürdüğü kötü alışkanlıklar sonunda yüzüne işlemişti.

"Kızım!" Jamie ileri atıldı ve Jess'i tek koluyla hızlıca kucakladıktan sonra geri çekilip onun eline bir kutu banyo topu tutuşturdu. Jelatin kâğıdının içinde parçalanmaya başlamış renkli tozlar Jess'in parmaklarına bulaştı. Annesini, bunları almanın muhtemelen köşedeki bakkaldan bir paket mentollü sigara alırken aklına geldiğini tahmin edecek kadar iyi tanıyordu.

Jamie onun yanından geçip karanlık salona girdi.

"Hey," dedi Jess kapıyı kapatırken. "Bu ziyareti neye borçluyuz?"

Annesi kocaman çantasını sehpanın üzerine bıraktı ve kırgın bir ifadeyle ona baktı. Ruju dudak çevresindeki ince çizgilere

doğru hafifçe akmıştı. "Bebeğimi yirmi sekizinci yaş gününde göremez miyim?"

Jess, Jamie'nin iki yıl atladığını ya da geçmişte kaçırdığı birçok doğum günü olduğunu dile getirmedi. Açıkçası annesinin, doğum gününü hatırlamasına bile şaşırmıştı. Ara sıra yaptığı ziyaretler genellikle özel bir tarihle örtüşmezdi.

"Elbette görebilirsin," dedi Jess. "Oturmak ister misin? Sana bir şeyler getireyim mi?"

"Yok. Böyle iyiyim." Jamie mutfağa girip protez tırnaklarını tezgâhta tıkırdattıktan sonra koridora baktı. "Juno, tatlım? Neredeymiş benim güzel torunum?"

"Yatağında, anne." Jess onu susturdu. "Geç oldu ve yarın okulu var."

Jamie ona sinirli bir bakış fırlattı. "Çocuklar uykuları gelince yatmalı. Tüm bu kurallar onları sadece kaygılı ve depresif yapıyor. Bu yüzden bugünlerde birçok çocuk ilaç kullanıyor." Buzdolabının üzerindeki Juno'nun heceleme testini, Jess için hazırladığı doğum günü kartını ve alışveriş listesini inceledi. "İnsanlar bedenlerini dinlemeyi öğrenmeli. Uykun mu geldi? Uyu. Acıktın mı? Yemek ye. Ebeveynler çocukları ölümüne programlamayı bırakmalı."

Jess banyo toplarını dikkatlice tezgâhın üzerine koydu. "Ben her gün antidepresan alıyorum," dedi dikkatli bir sakinlikle. "Demek ki programsız yaşam teorisi de pek doğru bir şey değilmiş."

Jamie bunu duymazdan gelerek daireyi incelemeye devam etti. Masanın üzerindeki kitapların sırtlarına gelişigüzel baktı, Juno'nun atlarla ilgili kitabının birkaç sayfasını karıştırdı. Jess, annesini en son Şükran Günü'nde görmüştü. Jamie'nin hesabına beş yüz dolar yatırmış ve o zamandan beri ondan hiç haber alamamıştı. Jamie o zamanlar Santa Ana'da yaşıyordu. *Denny's* restoranında buluşmuşlardı -yemeği Jess ödemişti- ve Jamie bankanın yaptığı bir hata yüzünden elektriklerinin kesildiğinden yakınmıştı. Otomatik ödemeyi erken çektikleri konusunda

ısrar etmişti. O masraflar diğer ödemeleri de aksatmış ve işler çığırından çıkmıştı. Ama hiçbiri onun suçu değildi. Hiçbir zaman onun suçu olmazdı.

Jess bastırmaya çalıştığı bir esnemeyle kanepeye otururken, "Ee, nasılsın?" diye sordu. "Şey nasıl... John mıydı?"

Adı ağzından çıkar çıkmaz Jess yüzünü buruşturdu. Adının John olduğunu hatırlıyordu. Ama Jim de olabilirdi.

"*Ah*," dedi Jamie. Sesinde *şimdi anlatacaklarıma inanamayacaksın* tonu vardı. "Evet, meğer evliymiş."

Jess'in şaşkınlığı samimiydi. "Ne? Ciddi misin? Nasıl öğrendin?"

"Karısı beni aradı." Jamie bir sigara çıkardıktan sonra dairede sigara içemeyeceğini hatırlayarak, sanki öylesine çıkarmış gibi onunla oynadı. "Aslında baştan anlamalıydım. Adamın bir işi, iyi bir kredi notu ve *Viagra* reçetesi vardı. Tabii ki evli olacak."

Jess kahkahayı bastı. "Bugünlerde kriterler bunlar mı?"

"Ah, tatlım. Kan dolaşımı iyi olan erkekleri kaçırma derim. Bana güven." Kızının karşısındaki sehpanın kenarına oturup elini Jess'in bacağına koydu ve bu samimi yakınlık Jess'in kalbini yumuşattı. "Sen nasılsın?" diye sordu Jamie. "Yazar arkadaşın nasıl? Bayılıyorum ona, çok komik bir kız."

"İyiyim. Her şey bildiğin gibi, çalışıyorum. Fizzy de..." dedi Jess küçük bir kahkaha atarak. "...aynı, hep iyi."

"Biriyle çıkıyor musun?"

Jess'in zihni davetsizce River'ın sesiyle doldu.

Ve lansman için bundan daha iyi bir zamanlama olamazdı.

"Kesinlikle çıkmıyorum."

Jamie'nin hayal kırıklığı gözle görülür cinstendi. "Sonsuza kadar bekâr mı kalacaksın? Juno'nun babasından beri bir sevgilin olduğunu görmedim. Bugün senin doğum günün. Dışarı çıkmalısın!"

"Yarın okul var ve Juno uyuyor."

Jamie, Jess'in devamını getirmesini bekliyormuş gibi elini salladı. "Yani? Senin dışarı çıktığını bile bilmeyecek."

Jess'in kalbi tanıdık bir sıkışma yaşadı ve sabırlı, net bir sesle konuştu. "Dışarı çıkmak istemiyorum, anne."

Jamie savunmacı bir tavırla ellerini kaldırarak, "Tamam, tamam," diye homurdandı.

Jess yine esnedi. "Dinle, saat..."

"Sana yeni işimden bahsetmiş miydim?"

Birden parlayan ses tonu, Jess'in içinde alarm zillerini çaldırdı. "Yeni neyin?"

"Yeni işim." Jamie doğruldu. "Bak şimdi... büyükannen ve büyükbabana hiçbir şey söyleme. Biliyorsun, onlar eski kafalılar ve bu tarz fırsatların ne kadar heyecan verici olduğunu asla anlamazlar. Ama şu an karşında *Skin Glow Incorporated*'ın en yeni ekip üyesi duruyor."

Jess hafızasını yokladı ama bu isim hiçbir çağrışım yapmadı. "Kim bunlar?"

"Dalga geçiyorsun herhalde." Jamie inanamayarak başını salladı. "Reklamları her yerde, Jess. Evde cilt bakımı yapıyorlar. Tanrım, sadece iyi bir şirket değil, bundan daha fazlası var. Bu bir yaşam tarzı. Kadınları güçlendiren bir sistem. Yapacağım her cilt bakımından pay alacağım ve..."

Jess sesindeki keskinliği gizleyemedi. "Pay mı?"

"Evet, yani, başlangıçta öyle. Sonra himayemde çalışan kızlar olacak, böylece onların kazandıklarından ve getirdikleri müşterilerden de pay alacağım."

"Yani saadet zinciri gibi bir şey olacak."

"Buna girişimcilik deniyor," diyerek alınmış bir tavırla düzeltti Jamie. "Garsonluktan daha fazlasını yapabileceğimi biliyorsun."

"Özür dilerim, anne. Öyle demek istemedim."

"Anlayacağın, bu gerçekten nadir bir fırsat. Maureen, onu bu işe sokan kadının şimdiden altı haneli paralar kazandığını söyledi! Ve başlamak için sadece üç yüz dolar gerekiyor."

Tabii ya. "Paraya ihtiyacın var."

"Sadece borç olarak." Jamie elini salladı. "İlk maaşımla geri öderim."

"Anne, düzgün hiçbir iş için başlangıçta para ödemen gerekmez."

Jamie'nin ifadesi karanlık bir hâl aldı. "Neden bana hep böyle hissettiriyorsun? Senin gözünde asla o çukurdan çıkamayacak mıyım?" Ayağa kalkıp çantasını almak için eğildi. "On sekiz aydır temizim!"

"Mesele sen değilsin... Bekle." Jess, Jamie'ye kendi parasal sıkıntılarından bahsetmek üzereydi. Jamie kanepeye geri oturdu ve aralarında bir sessizlik hâkim oldu. Bunun yerine, "Büyükannemle büyükbabama uğradın mı?" diye sordu. "Muhtemelen hâlâ uyanıklardır."

Jamie gözlerini devirdi. Jess bir kez daha ne zaman kendisinin ebeveyn, Jamie'nin ise çocuğa dönüştüğünü merak etti. "Onlar beni görmek istemiyorlar."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Yeni bir işin varsa ve temizsen, seni görmekten mutluluk duyarlar. Seni seviyorlar, anne."

Jamie bakışlarını duvardan ayırmadı. "Eğer öyleyse, beni nerede bulacaklarını biliyorlar."

Jamie gibi birinin Joanne ve Ronald Davis'in çocuğu olması çok şaşırtıcıydı. Jess sadece üç yaşındayken bile çoğu geceyi büyükannesi ve büyükbabasının evinde geçiriyordu. Altı yaşına geldiğinde Jamie artık uğraşmayı bırakmıştı ve Jess kalıcı olarak onların yanında yaşamaya başlamıştı. Jamie hep bir şekilde ortalarda olmuştu ama hiçbir zaman kalıcı olmamıştı. Büyükannesi ve büyükbabası, Jess'in doğumundan bu yana hayatının her alanında yer almıştı. Ancak Jess, annesinin her seferinde ailesi yerine uyuşturucu ve erkekleri tercih edeceğini çok erken yaşta öğrenmişti.

Jess annesinin hatalarını yapmamak için çok uğraşsa da, bir konuda annesine benziyordu. O da genç yaşta hamile kalmıştı. Neyse ki benzerlikler bununla sınırlı kalmıştı. Jess üniversiteden mezun olmuş, bir iş bulmuş ve maaşını her aldığında biraz para biriktirmeye çalışmıştı. Çocuğunu dişçiye götürüyordu. Her gün Juno'yu öncelikli tutmaya çalışıyordu.

Jess roller tersine dönseydi Jamie'nin ne yapacağını düşünmeye çalıştı. *Jamie bana para verir miydi?*

Hayır. Jamie ona büyümesi gerektiğini, bedavaya alışmamasını ve kendi lanet olası hayatının sorumluluğunu üstlenmesini söylerdi.

Jess ayağa kalkıp tezgâha doğru yürüdü. Telefonundaki banka uygulamasını açtı ve Jamie'nin hesabına 300 dolar transfer ederken yüzünü buruşturdu.

Ben annem değilim, diye hatırlattı kendine. *Ben annem değilim.*

YEDİ

PAZARTESİ SABAHI ERKEN saatlerde Fizzy, *Twiggs*'e girdi. Her zamanki masalarına doğru yürüdü, bilgisayarını masaya bıraktı ve ne göreceğinin haberini önceden almış olsa da, tezgâhın arkasında Jess'i görünce bir anlığına şaşırdı.

"Bu yeni duruma var ya," dedi Fizzy çantasını sandalyesine bırakarak, "alışmak biraz zaman alacak."

Jess gülümsedi ve bir bezle tezgâhı sildikten sonra barın ucundaki buharı tüten vanilyalı *latte*'yi işaret etti. "Eğer berbat olmuşsa, bana yalan söyle."

Fizzy tezgâhın üzerinden uzanarak bardağı aldı. "Sana küçük bir öğle yemeği çantası falan hazırlamalıymışım gibi hissediyorum. İlk günün nasıl geçiyor?"

"Süt köpürtücü korkutucu bir şey ve sabah yoğunluğunda *blender*'ın kapağını tam kapatamamışım. Onun dışında fena değil."

Fizzy üfleyerek içeceğinin tadına baktı. Kaşları şaşkın bir memnuniyetle havalandı.

"Sanırım üçüncü seferde gerçekten de keramet varmış," dedi Jess.

Fizzy sessiz kafeye bakındı. "Artık dedikodularımızı burada mı yapacağız yani?"

Masaları silen Daniel basitçe, "Hayır," dedi ama Fizzy onu görmezden gelerek daha da yaklaştı.

"Dinle, Jess. Bu uyumluluk puanı olayının saçmalık olduğunu düşünmek istiyorsun, biliyorum. Ancak Ralph gayet iyiydi.

Demek istediğim, bu eşleşme puanlarını benim cinsel tatminimle ilişkilendirerek siz ineklerin yaptığı gibi bir grafiğe döksem, çizgi çok net bir şekilde yukarı doğru çıkıyor olurdu."

Jess'in, Gümüş Eşleşmeli Ralph'i hatırlaması birkaç saniye sürdü. İçinden bir ses onu *sakın sorma* diye dürtüyordu ama merak daha ağır bastı. Fizzy'nin omzunun üzerinden Daniel'a suçluluk dolu bir bakış attıktan sonra biraz mahremiyet için barın uzak ucuna doğru yürüdü. "Gerçekten mi?"

Fizzy tezgâhın diğer tarafından onu takip etti. "*Bali Hai*'de akşam yemeği yedik."

Jess imrenerek inledi.

"Konuşması çok kolay biriydi. İkimiz de muhtemelen bir *mai tai* fazla içtik ama sorun olmadı çünkü ikimiz de oraya *Lyft* ile gitmiştik. Dönüşte de aynı araçla eve döndük..." Fizzy sırıttı. "Bu arada, PB'de çok şirin bir evi var."

Beklenmedik bir endişe Jess'in ciğerlerine saplandığında öksürdü ve önündeki barı silmeye başladı. "Yani, Aiden ve Antonio'dan daha mı uyumluydunuz?"

"Kesinlikle."

"Peki tekrar görüşecek misiniz?"

"Maalesef çok meşgul biri olduğu için kimseyle ciddi bir ilişki yürütemez gibi geliyor." Fizzy kaşlarını çattı. "Madem tek derdi eğlenmek, neden DNADuo'nun deneme aşamasında kayıt yaptırdı ki?"

Jess gülerek, "Sanırım birkaç gün önce ben de sana aynı soruyu sormuştum. Şu hâline bak, tek bir gece *mai tai* içip iyi bir seks yaptıktan sonra bağlanmaya hazır hâle geldin."

Aniden Daniel ortaya çıktı ve Jess'in omzuna dokunup kasayı işaret etti. "Müşterin var."

"Pardon." Jess temizlik bezini savurarak kasaya koştu. Başını kaldırdığında karşısında Dr. River Peña'nın muhteşem ama sinir bozucu yüzüyle karşılaştı.

Aslında Jess şaşırmamalıydı. Saate baksaydı, 8.24 olduğunu görür ve River'ın tam zamanında burada olduğunu bilirdi. Ama

nedense baristalığının ilk gününde ona kahve hazırlamak zorunda kalabileceği hiç aklına gelmemişti. Üstelik dört gün önce kaldırımda vedalaşmadan ayrıldıklarından beri onu ilk kez görüyordu. Jess tekrar yüz yüze geldiklerinde ateş püsküreceğini düşünmemişti ama şu anda damarlarında dolaşan sıcaklığı da açıklayamıyordu. Birkaç saniye boyunca aptal gibi ona bakakaldı ve onda da aynı şok olmuş ifadeyi gördü.

River şaşkın bakışlarını Jess'ten ayırıp tezgâhın diğer ucunda, *La Marzocco*'nun başında duran Daniel'a baktı. Ardından o kendine özgü sakin tavrıyla tekrar Jess'e döndü. "Orada ne yapıyorsun?" Gözleri Jess'in vücudunda yavaşça bir gezinti yaptı. "Önlük mü o?"

"Ah, evet." Jess mahcup bir reverans yaptı. "Artık burada çalışıyorum." Adam başka bir şey söylemeyince yapmacık bir neşeyle, "Size ne hazırlayayım, efendim?" diye sordu.

River'ın kaşları birbirine yaklaştı ve capcanlı, parlak gözleri ona şüpheyle baktı. "Burada mı çalışıyorsun? Ne zamandan beri? Ben senin..." Gözleri, tek başına oturan ve şahin gibi bakışlarla onları izleyen Fizzy'ye kaydı. Sonra tekrar Jess'e döndü ve kafasında parçaları birleştirmeye çalışırken Jess eğlenerek tek kaşını kaldırdı. En sonunda sadece, "Başka bir yerde çalıştığını sanıyordum," diyebildi.

Jess'in içinden homurdanmak geldi. Neden sadece siparişini verip, ödemeyi yapıp, kenara çekilerek telefonuna bakmıyordu ki? Sıradan insanlarla sohbet edemeyecek kadar meşgul olduğunu unutmuş muydu?

"Ben serbest çalışan bir istatistikçiyim," dedi Jess kibar gülümsemesini koruyarak. "Ama geçen gün büyük bir müşteriyi kaybettim. Bir çocuğum ve bir sürü faturam olduğunu düşünürsek..." *Voilà* dercesine kollarını uzattı.

Jess, Juno'nun Bayan Mia'yla bale yapmaya devam edebilmesi için asgari ücret karşılığı haftada on altı saat çalışmayı ve River Peña'ya hizmet etmenin gururuna indireceği darbeyi seve seve kabul ederdi.

River'ın gözleri istemsizce sol eline kaydı. Jess hayal mi görüyordu, yoksa adam biraz rahatlamış mıydı? Bir alyans mı aramıştı?

"Bir çocuğum var," diye onayladı usulca. "Kocam yok." Kısa bir an için bu olası senaryonun kendisini eğlendirmesine izin verdi. "Vay canına, *GeneticAlly* için ne felaket bir basın açıklaması olurdu: *Kurucunun Ruh Eşi Aslında Evliymiş*."

"Evli insanlar genellikle DNA örneği göndermezler," diye cevap verdi River, gözlerinde eğlenceli bir parıltı vardı. "Aldatmak istediklerinde daha az bilgi isteyen uygulamaları tercih ettiklerini duydum."

Kendini koruma dürtüsü boğazında sıcak bir kor gibi yükseldi. River'ın gözlerinde de aynı farkındalığı yaşadığını görebiliyordu: Bu konuşma tehlikeli bir şekilde flört kokuyordu.

Jess tekrardan, "Sana ne hazırlayayım?" diye sordu.

River toparlandı. "Pardon, aslında..." Adam bakışlarını ona dikince Jess'in göğsünde bir arı sürüsü vızıldıyormuş gibi hissetmesine neden oldu. "Sanırım geçen gün bana 'Americano' demiştin."

Al işte, Jessica.

İçecek siparişini bir bardağın üzerine yazıp, ona boş bir bakış atan Daniel'a uzatmak için döndü. "Ben hallettim, Jess."

Elbette halletmişti. Daniel yeni çalışanı adına özür dilercesine gülümseyerek içeceği River'a uzattı. Ortama bir sessizlik çökerken, Jess hâlâ ekranda *Americano*'yu bulmaya uğraşıyordu.

"*Espresso* içeceklerinin altında," diye fısıldadı Daniel.

River, iri bedeniyle öne eğilip ekranı ters açıdan inceledi. "Şurada..."

Parmağı Jess'inkiyle aynı anda ekrana değdi ve elleri kısa süreliğine buluştu.

"Ben hallederim," dedi Jess aşağılanmış hissederek. Adam bunun üzerine geri çekildi. Jess nasıl oluyorsa etkisi kolundan yukarı doğru yayılan bu temas karşısında telaşlanarak ekrana dokundu. Kesin yanakları tokat yemiş gibi kıpkırmızı olmuştu. "Üç dolar seksen beş sent."

River tereddüt ettiğinde Jess hatasını fark etti. Büyük boyunu girdi. "Özür dilerim. Dört dolar yetmiş dört sent."

Aralarındaki gerginlik, iki kişilik bir buluşmaya katılan gürültülü, davetsiz bir misafir gibiydi. Jess parasını aldı, üstünü geri verdi. Ama Jess'i asıl sarsan, River'ın küçücük bir tereddütten sonra bütün parayı -beş dolarlık banknotu da dahil- bahşiş kavanozuna bırakması oldu.

* * *

ON BEŞ DAKİKA sonra, Jess'in utancını atlatmaya başladığını fark etmiş olacaktı ki Fizzy tezgâhın yanına geldi.

"Selam." En yakın arkadaşına özgü o anlayışlı gülümsemeyle yumruk tokuşturmak için tezgâhın karşısına uzandı.

"Selam." Jess boğazını temizledi ve yumruğunu onunkine dokundurdu. "Bahse girerim hiçbir aşk romanında böyle bir son görmemişsindir."

Fizzy güldü. "Şaka mı yapıyorsun? Bu harika bir aşk hikâyesinin başlangıcı olurdu."

"Benim hikâyem değil."

Jess raflarla meşgulmüş gibi yaparken Fizzy'nin onu dikkatle süzdüğünü hissetti. Fizzy, River konusunda alışılmadık bir şekilde suskundu. DNADuo sonuçlarını, *GeneticAlly*'deki felaket toplantının özetini, Jess'in istatistiklerin tamamen saçmalık olduğu, hatta büyük olasılıkla şirketin tüm iş planlarını geçersiz kıldığı teorisini duyduktan sonra Fizzy sadece birkaç saniye sessiz kalmış ve nihayetinde, "Demek öyle," demişti.

"İyi misin?" diye sordu sonunda.

Tam o sırada Daniel iki paket kahve çekirdeğini tezgâha bırakıp sohbete dahil olmaya karar verdi. Kaşlarını çatarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir şey yok," diye mırıldandı Jess. Ancak Fizzy, "Americano'yla olan o garip karşılaşmayı görmedin mi?" dedi bağırarak.

"Nesi garipti?" Daniel bir süre düşündükten sonra, "Kahve mevzusu mu? Boş versene. Bu senin ilk günün," dedi.

"Hayır, Dan," dedi Fizzy, sebepsiz yere sabrı taşmış bir şekilde konuşuyordu. "Eşleştikleri için garipti."

Sanki kafeye bir anda bir sessizlik çökmüş gibiydi.

Jess inledi. "Fizzy, yemin ederim seni ellerimle..."

"Hangi seviyede?" diye sordu Daniel.

"Ne demek *hangi seviye?*" Jess ona afallamış bir şekilde baktı.

Daniel elindeki paketi açıp kahve çekirdeklerini makineye doldurdu. "Eğer DNADuo'dan bahsediyorsak, ben ilk örneklerden biriydim," dedi gururla. "SDSU'da okuyordum. O zamanlar hâlâ... *numune* topluyorlardı."

Jess'in bunu anlaması birkaç saniye sürdü. Anladığında yüzü kızardı ve tek söyleyebildiği, "İğrençsin, Dan," demek oldu.

"Kan örneği demek istemiştim."

"Hiç öyle anlaşılmadı."

"Her neyse, yaklaşık bir buçuk yıl önce tekrar verdim. Tükürük kitlerini test etmek için gönüllü arıyorlardı." Arka cebinden telefonunu çıkardı ve sanki bir sürü eşleşme göreceklermiş gibi onlara ekranı gösterdi. "Ama hiç otuz yedinin üzerinde bir eşleşme almadım."

Fizzy'nin ilgisi iyice artmıştı. "Peki onunla çıktın mı?"

"Çıktım," dedi Dan. "Güzeldi ama sanırım ikimiz de bunun hoş olduğunu ama istatistiksel olarak bir yere varma ihtimali olmadığını hissettik?"

"Ben de bunu merak ediyordum," dedi Fizzy. "Geçen gün bir Gümüş Eşleşme ile çıktım ama Altın'dan daha düşük bir eşleşme aldığında, otomatik olarak 'yürümez bu iş' demez mi insan?"

Jess usulca araya girdi. "Ama onların verilerine inanıyorsanız, bir Gümüş ile uzun vadeli ilişki bulma ihtimali normal flörtten çok daha yüksek..."

Fizzy ona kocaman gözlerle baktı. "Bunu söyleyen de kendi puanına inanmayan kadın."

"Kaçtı ki?" diye sordu Daniel.

Jess güldü. "Önemi yok. Fizzy haklı. Ona inanmıyorum." Ellerini önlüğüne silip Daniel'a baktı. "Sırada ne var, patron? Bulaşık mı? Yoksa stok mu yenilenecek?"

Daniel peşini bırakmadı. "Temel Eşleşme miydi?" diye sordu çenesini kaldırarak.

Fizzy tek kaşı kalkık bir hâlde ona baktı. "Evet, Jess. Söylesene, Temel Eşleşme miydi?"

Jess arkadaşına sabırlı bir bakış attı. "Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun?"

"Kesinlikle."

Daniel, Fizzy'ye döndü. Fizzy ise Jess'e sanki izin istiyor ya da uyarıda bulunuyormuş gibi bir bakış attı.

Görünüşe göre uyarıydı çünkü birkaç saniye sonra Fizzy, "Elmas Eşleşme," dedi.

Jess, Daniel'ın onu bombardımana tutmasını bekliyordu. *Bunu nasıl görmezden gelebilirsin? Benim Elmas Eşleşmem olsaydı, işi gücü bırakır bütün gün sevişirdim!* Ama tıpkı Fizzy'nin yaptığı gibi, Daniel da Jess'i çok sessiz ve dikkatli bir şekilde inceledi.

"Hiç mi merak etmiyorsun?" diye sordu.

"Hayır."

Daniel bunu anlamaya çalışıyor gibiydi. "Peki ya River?"

Jess omuz silkti. "Kim bilir? Birkaç gün önce öğrendik ve o günden beri pek konuşmadık ki."

"Yani, hiçbir şey yapmayacak mısın?"

Jess başını onaylarcasına salladı. "Planım bu."

Fizzy gözlerini devirdi ve sinirli bir sesle onu taklit etti. "Planım bu. Sıkıcı, güvenli plan."

Jess arkadaşına uyarı dolu bir bakış attı. Fizzy yanlış bir şey söylüyor değildi ama Jess'in düşünmesi gereken sadece kendisi değildi. Tedbiri elden bırakamazdı. Bu çocuksuz, boş zamanı ve az sorumluluğu olan insanların sahip olduğu bir lükstü. Sıkıcı ve güvenli planlar şimdiye kadar onu hiç yarı yolda bırakmamıştı.

SEKİZ

ANCAK PLAN üç gün sonra, akşam saat 5.17 gibi suya düştü. Jess eve doğru yürürken yanına gümüş rengi bir Tesla yanaştı ve yolcu tarafındaki filmli camını indirdi. Normalde kaldırımda ona yaklaşan tüm arabaları görmezden gelirdi ama bu seferki ona laf atmak için durmamıştı. Bu sürücü onun adını biliyordu.

"Jessica."

Döndüğünde direksiyonda Parlak Dişli Brandon Butkis'i buldu. Sol kolunu direksiyona yaslayarak hafifçe ona doğru eğilmişti ve sanki ağzında göstermek istediği bir paket sakız varmış gibi gülümsüyordu. Yakası açık, mavi bir gömlek giymişti. "Biraz zamanın var mı?"

"Pek yok." İki blok uzaklıktaki apartmanını işaret etti. "Akşam yemeğini hazırlamam gerekiyor."

"Aslında, bu gece kızına bakabilecek biri var mı diye merak ediyordum," derken gülümsemesi çekingen bir hâl aldı. Devasa dişlerine rağmen kahverengi gözleri sıcaktı ve kenarlarında gülümseme çizgileri vardı. Jess'i arabaya çekip kablolara bağlayacak ve onu bir insan piline dönüştürecek bir adama benzemiyordu. Jess hayal gücünü biraz dizginlemesi gerektiğini fark etti.

Arabaya yaklaşarak eğildi ve kollarını pencere kenarına dayadı. "Eminim bu senin için sinir bozucu bir durumdur ama ben gerçekten bu işi sürdürmek istemiyorum."

"Biz de seni buna zorlamayacağız," dedi hemen. "Amacımız seni rahatsız etmek değil. Bunun tuhaf bir durum olduğunun

farkındayım. David ve ben sadece bununla özel olarak ilgilenmek istedik."

Jess ilk toplantının aciliyeti, olayın büyüklüğü ve binadan hızlıca kaçması göz önüne alındığında şaşırtıcı derecede sessiz kaldıklarını itiraf etmek zorundaydı. O günden beri hiç sesleri çıkmamıştı. "Başka bir toplantı önermiyorsunuz, değil mi?"

Bir başka toplantıdan, kanal tedavisi kadar zevk alacakmış gibi görünüyor olmalıydı ki Brandon gülümsedi. "Hayır. O toplantı bir hataydı. *Bizim* hatamızdı. Ve muhtemelen ikinize de bu haberi vermenin en kötü yoluydu. Biliminsanları olarak aşırı heyecanlandık ve o keşif ânını bizimle birlikte yaşamanızı istedik ancak daha fazla duygusal zekâ göstermeliydik." Koltuğunda kıpırdandı. "Seni akşam yemeğine götürmeyi umuyorduk."

"Bu akşam mı?"

Başını salladı. "Ayarlayabilir misin?"

Jess tekrar sokağa dönüp düşündü. River'ın yakışıklı olduğunu inkâr edecek değildi ama ondan bir insan olarak bile hoşlandığını söyleyemezdi. Üstelik kafası hâlâ o sayıları mantıklı bir yere oturtamıyordu. Onun öncelikleri sırasıyla çocuğu, büyükannesi, büyükbabası ve faturalarıydı. Bu akşam ne derlerse desinler, bu işe girişmeyecekti.

"Çok fazla işim var," dedi Jess ona. "Ek işe girdim, bildiğiniz gibi evde küçük bir kızım var. Gerçekten zaman ayırabileceğimi..."

"Söz veriyorum, Jessica," diyerek nazikçe araya girdi Brandon. Jess'in dikkati tekrar ona odaklandığında, yine çekingen bir şekilde gülümsedi. "Zamanını boşa harcamayacağız."

* * *

JESS, BRANDON ARABAYI Grand Del Mar'daki *Addison*'ın vale noktasına çektiği anda bunun rahat bir akşam yemeği olmayacağını anladı. Burada elleriyle *taco* yiyip bira sürahilerini paylaşacak hâlleri yoktu. *Addison*'daki bir yemek, onun kirasından daha pahalı olmalıydı.

Jess bakışlarını kucağına indirdi ve eteğindeki olmayan bir tüyü silkeledi. Brandon, ona yoga taytını ve Juno'nun ikinci el mağazasından bulduğu, üzerinde belli belirsiz leke olan *Lululemon* atletini değiştirmek üzere on beş dakika verdiği için sonsuza kadar Jess'in "İyiler" listesinde olacaktı. Giydiği mavi elbise esnekti, bu yüzden hâlâ üzerine oluyordu.

Brandon arka koltukta askıda duran, düzgünce ütülenmiş ceketini aldı ve güven verici bir gülümsemeyle Jess'e önden buyurmasını işaret etti.

"Bu taraftan, Bay Butkis." Kapı görevlisi hafifçe başını eğerek onları kubbeli Fransız kapılarla çevrili, göz alıcı yuvarlak salona götürdü. Gümüş çatal bıçaklar porselenlere hafifçe vuruyor, buzlar bardaklarda şıngırdıyordu. Etraflarında hoş bir sohbet uğultusu vardı. Salonun dört bir yanına geniş aralıklarla yerleştirilmiş masalar, kırmızı ve altın rengi döşemeli alçak koltuklarla çevriliydi.

"David de bize katılacak mı?"

Brandon omzunun üzerinden ona baktı. "Çoktan gelmiş olmalılar."

Kimler? Jess bir anda panikle doldu: *Onlar.* Salonun diğer ucundaki bir masaya vardıklarında David ve River ayağa kalktı.

Brandon onun için sandalyeyi çekti ama Jess donakalmıştı. River'ın onu izlediğini, tepkisini dikkatle ölçtüğünü hissedebiliyordu. Dudakları özür dilercesine aşağı doğru kıvrıldı. "Ben sandım ki... Hepimizin burada olacağını tahmin etmişsindir diye düşünmüştüm."

"Sorun değil," dedi Jess sessizce, yerine oturup sakinliğini kazanmaya çalıştı. River hemen sağında oturuyordu ve Jess'in rahatsızlığı yüzünden onun da rahatsız olduğu belliydi. "Ben yanlış anlamışım."

Bir an cesaretini toplayıp bakışlarını onunla buluşturdu. River'ın ifadesi, alnındaki hafif bir çizgi ve gözlerindeki endişe dışında, büyük ölçüde okunamaz hâldeydi. Eğer River daha sezgisel bir insan olsaydı, bakışlarıyla Jess'e rahat olup olmadığını sorduğu düşünülebilirdi.

Jess bakışlarını kaçırıp peçetesini kucağına serdi. Herkes yerine oturduğunda masa sessizliğe büründü. Jess neden onu bu yemeğe davet ettiklerini anlamaya çalışırken, üç adamın da onu izlediğini fark etti.

"Sorun yok," dedi tekrar. "Başlayalım hadi."

"Önce menüye bakalım," dedi David. "Ardından River sana şirketimiz ve teknolojimiz hakkında biraz daha bilgi verebilir."

Ağır bir sessizlik içinde menüyü incelediler ve sonunda beş çeşitlik tadım menüsünde karar kıldılar. Kokteyl ve yemekler sipariş edildi, sonra dördü de öylece oturdu. Bu dayanılmaz bir durumdu.

David nazik bir tonla söze girdi. "River?"

River boğazını temizleyip peçetesini düzeltti. Öne doğru uzanıp su bardağıyla oynamaya başladı. Kendisi bile buna inanmak istemiyormuş gibi görünürken, Jess'i bunun gerçek olduğuna ikna etmeye çalışması onun için garip bir durum olmalıydı.

River o büyük beyninde düşündüğü her neyse, onu söylemeye başlamadan önce, "Sanırım bilimsel kısmı anlıyorum," dedi Jess. "En azından, bir ilişkide duygusal ve şey... cinsel tatminle ilgili olduğunu düşündüğünüz pek çok geni belirlediğinizi anlıyorum. Algoritmanın teorik olarak nasıl çalıştığını da anlıyorum. Sanırım anlamadığım şey, bu özel sonucun gerçek olup olmadığı. Daha önce hiç yüzde doksan sekiz eşleşme çıkmadıysa, bunun ne anlama geldiğini nasıl bilebiliriz ki?"

"Yirmi iki puan alsaydık," diye sordu River. "Buna inanır mıydın?"

Birkaç gün önce o da kendisine aynı soruyu sormuştu. "Evet," diye itiraf etti. "Çünkü bu, genel olarak sana karşı hissettiklerimle uyumlu olurdu. Bana göre yüzde doksan sekiz, birbirimize çekileceğimiz ve ânında bir kimya hissedeceğimiz anlamına geliyor."

Ortamda bir sessizlik oldu ama neyse ki garsonun ekmekleri ve kokteylleri getirmesiyle sona erdi. Tekrar yalnız kaldıklarında David dikkatlice sordu. "Peki hissetmiyor musun?"

Jess, "Onu gördüğümde genelde bir suç işlemek istiyorum," dedi elindeki tereyağı bıçağını sallayarak. "Bunun romantik uyumun bir işareti olduğundan emin değilim."

River geriye yaslanıp derin bir nefes verdi. "Bu tam bir zaman kaybı."

Brandon öne eğilip Jess'e gülümsedi. "Kötü haberlere inanmak, iyi haberlere inanmaktan daha kolay olabiliyor."

"Ben karamsar biri değilim," dedi. "Biri bana piyangoyu kazandığımı söylese buna inanırdım. Ama şu anda ona bakıyorum, o da bana bakıyor ve ikimizin de *bu imkânsız* diye düşündüğünden eminim."

Brandon, River'a döndü. "Onu çekici buluyor musun?"

"Bu test çekiciliği ölçmüyor," dedi River dümdüz bir sesle. "Uyumu ölçüyor."

Jess ekmeğini masaya bıraktı. "Bu söylenir mi şimdi?"

"Jessica," dedi David dikkatini üzerine çekerek. "Sen onu çekici buluyor musun?"

Jess bir kahkaha attı. "River gayet çekici. Bunu hepimiz görebiliyoruz."

Bunu söylerken içgüdüsel olarak ona bakma hatasına düştü ve dudaklarının köşesinde yukarı doğru kıpırdayan küçücük bir kas fark etti. Jess yumuşadığını hissetti, ona doğru eğiliyordu ve kendini koruma içgüdüsü boğazında kabardı. Bundan nefret etti. "Ama onunla konuşmak, huysuz bir hesap makinesiyle sohbet etmek gibi."

David şaşkın kahkahasını öksürüğüyle gizledi, cesurca göğsüne vurdu ve suyuna uzandı. Jess'in sağında, River uzun ve yavaş bir nefes verdi.

"Başka bir yaklaşım deneyeyim," dedi Brandon garson ilk yemeği getirirken. "Biz bu uygulamaya inanıyoruz." Yanındaki adamları işaret etti. "Sadece çok para kazanacağımız için işe yaramasını umduğumuzdan değil. Elbette bu da var ama mesele bundan ibaret değil. Evet, ikinizin hikâyesi lansmanımız için çok ilgi çekici olabilir ama aynı zamanda bizim için bilimsel bir merak

konusu da. Şimdiye kadar yüzde seksen üzeri eşleşme alan tüm çiftler hâlâ birlikte ve ilişki memnuniyeti ölçümlerinde çok yüksek puanlar alıyorlar. Bu yüzden merak etmeden duramıyoruz. Yüzde doksan sekiz eşleşme alan bir çift ne kadar mutlu olurdu?"

Jess şüphelenerek, "Seksenin üzerinde puan alan *her* eşleşme başarılı oldu mu?" diye sordu. "Lisa dörtte üç demişti diye hatırlıyorum."

"Yasal olarak yüzde yüz diyemeyiz çünkü her Titanyum Eşleşme henüz yüz yüze görüşmedi."

"Bu sizin için sinir bozucu olmalı," diye takıldı Jess.

Bu kez David'in kahkahası yankılandı. "Tahmin bile edemezsin."

Brandon bu kısa ve neşeli ana uyum sağlayarak, "İkiniz de genç, çekici ve bekârsınız," dedi.

"Senden River'la evlenmeni istemiyoruz," diye ekledi David.

"Affedersiniz," diye araya girdi River. "Ben de bu sohbete katılabilir miyim acaba?"

"Evet," diye onayladı Jess. "Bütün bu olanlar konusunda asıl *sen* ne düşünüyorsun?"

Hepsi onun cevabını beklerken, yemekler masanın üzerinde ihmal edilmiş bir şekilde duruyordu. "Tabii ki uygulamaya inanıyorum," dedi River. "Onu ben icat ettim."

Sonucumuzun doğru olabileceğine gerçekten inanıyor musun? Ruh eşi olabilir miyiz? diye sormak istiyordu ama bu sözler dudaklarından çıkamayacak kadar ağır gelmişti. Bunun yerine önündeki deniz tarağını yemeye başladı.

"İkinizden biraz zaman geçirmenizi istiyoruz," diye ısrar etti Brandon.

"Aynen öyle," dedi David başını sallayarak. "Birbirinizi tanıyın. Biraz zaman verin."

"Ne yazık ki," dedi Jess lokmasını ağzına götürürken. En azından güzel bir yemek yiyordu. "Zaman bende olmayan bir şey. River'ın her sabah *Twiggs*'te beş dakika sessizce durması, bizi çok derinlere götürmez."

"Peki ya sana ödeme yapsak?" diye sordu Brandon.

Jess'in eli havada kaldı, yemek birdenbire unutuldu. Masada bir sessizlik oldu. River, Brandon'a sert bir bakış attı ama David sadece Jess'i izliyordu. Bunu planlamışlardı.

Söz veriyorum, Jessica. Zamanını boşa harcamayacağız.

"Pardon?" dedi Jess boğuk bir sesle.

Brandon, "Sana ödeme yapsak?" diye sakince tekrarladı. "River'ı tanımaya zaman ayırabilmen için?"

Jess bıçağını dikkatlice tabağının kenarına koydu. "Onunla çıkmam için bana para mı ödeyeceksiniz?"

River keskin bir nefes vererek viskisine uzandı.

"Bunu daha büyük bir deneyin bir parçası olarak verilen katılım ücreti gibi düşün," dedi David. "Kafedeki işini bırakabilir, daha fazla boş zaman yaratabilirsin. Sen araştırma çalışmamızın önemli bir parçasısın, lansmandan önce bu sonucu doğrulamak veya geçersiz kılmak için ihtiyacımız olan iki kişiden birisin."

Jess sandalyesine yaslandı, kalbi güm güm atıyordu. "Yani... lansmana kadar bunu sürdürmemizi mi istiyorsunuz?"

Brandon buna biraz güldü. "Eğer isterseniz..."

Jess, "Diyelim ki birbirimize âşık olmadık," diye açıkça belirtti. "Deney daha ne kadar sürecek?"

"Şirket 6 Mayıs'ta halka arz edilecek," dedi David gayet ciddi bir şekilde. "Bugün 28 Ocak. Yani, üç aydan biraz fazla."

Ve geriye kaçınılmaz gerçek kalmıştı.

"Peki ne kadarlık bir ödemeden söz ediyoruz?"

David ve Brandon birbirlerine baktılar. Jess titreyen eliyle su bardağını dudaklarına götürdü, buzlar bardağa hafifçe çarparak ses çıkardı.

"Ayda on bin."

Suyu boğazına kaçıran Jess sertçe öksürmeye başladı. River uzanıp elini sırtına koydu ve nazikçe ovaladı.

Dokunuşu sabit ama elektrik yüklüydü, ciğerlerindeki nefesi kesti ve onu tekrar öksürttü. Avucu kocaman ve sıcaktı, teninde titreşen bir uğultu gibiydi.

Jess sonunda, "İyiyim," demeyi başardı. Ardından bardağını masanın üzerine koydu.

River uzaklaştı ve elini yumruk hâline getirerek dizinin üstüne koydu.

Jess sesinin düzgün çıkacağından emin olunca, "Peki bu para karşılığında ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Kahve içmeye gidersiniz. Randevuya çıkarsınız." Brandon ellerini açarak omuz silkti ve çatalını aldı. "Belki bir iki kez medyada, halkın karşısına çıkarsınız. Aslında sadece bir şans vereceksin."

David başını salladı. "Onu bir tanı, Jessica."

Jess, River'a döndü. "Çok sessizsin. Bu seni de ilgilendiriyor, farkındasın, değil mi? Sıfır enerjiye sahip olduğunu biliyorum ama konuşmazsan seni tanıyamam."

River boğuk bir sesle, "Düşünüyorum," diye itiraf etti.

Doğrusu, Jess'in kafası karmakarışıktı. Böyle bir ihtimali hayal bile etmemişti. Ondan fiziksel olarak etkilenmiş miydi? Evet. Tabii ki evet. Ama adamın çoğu yönü ulaşılmaz ve son derece sinir bozucu geliyordu.

"Sence?" Jess soruyu nasıl soracağını bilemedi. Baştan başladı. "Bildiğin ve gördüğün her şeyi göz önüne alırsan, sence bu sayı doğru olabilir mi?"

River su bardağını kaldırdı ve uzun bir yudum aldı. Ağır bir hareketle bardağı yerine koyduktan sonra gözlerini Jess'inkilere dikti. "Bilmiyorum."

Jess arka planda, muhtemelen özel olması gereken bu konuşmayı dinlerken dikkat çekmemeye çalışarak yemeklerini yiyen Brandon ve David'in farkındaydı. Jess midesinin ısınmasından, teninde kabarcıklar yükseliyormuş gibi hissetmesinden nefret ediyordu. "Peki... bunun doğru olmasını istiyor musun?"

En son istediği şey birinin incinmesiydi ama otuz bin doları reddetmek de zor görünüyordu. Kendisinin ve Juno'nun hayatını ciddi oranda kolaylaştıracak bir miktar için bu adamla birkaç saat geçirmek ne kadar zor olabilirdi ki?

River gözlerini kapatıp yutkundu. Gözlerini tekrar açtığında, Jess aynı çelişkiyi onun da yaşadığını gördü. "Bilmiyorum," dedi tekrar.

"O zaman neden bunu yapmaya razısın?"

River omuz silkti. "Haklı olduğumu kanıtlamak istiyorum."

Jess hangi kadının bu cevabı yeterli bulacağını bilmiyordu. Entelektüel açıdan bu yaklaşıma saygı duyabilirdi ama sorun da tam olarak buydu. Bu deneyim ölçülemeyen, içgüdüsel bir kimya meselesi olmalıydı.

Öyle değil mi?

Jess ayağa kalkıp peçetesini masanın üzerine bıraktı. "Bunu düşünmem lazım. Sizi ararım."

@ayisigikitap

DOKUZ

JESS, MUTFAK PENCERESİNDEN büyükannesine el salladı ve dairenin arka tarafına doğru yöneldi. Juno çoktan elinde bir kitapla yatağına girmişti. Yine. Başarısız, başarısız, başarısız. Juno bir kez daha büyükbabasını akşam yemeğinde dondurulmuş balık çubukları yemeye ikna etmişse, Jess kesinlikle çileden çıkardı.

Acaba bütün anneler böyle mi hissediyordu? Jess ya çok çalışıyordu ya da yeterince çalışmıyordu. Ya Juno'yu şımartıyordu ya da Juno'nun ihtiyacı olan her şeyi karşılayamıyordu. Ya helikopter* anneydi ya da kızını ihmal ediyordu. Çoğu zaman, verdiği her kararın bir şekilde Juno'nun çocukluğunu mahvettiğine ikna oluyordu.

"Selam, miniğim." Çamaşır sepetinin etrafından dolaşarak yatakta kızının yanına çöktü. Güvercin doğrulup gerindi ve ikisinin arasına kıvrılmak için yatağa tırmandı.

Juno bir sayfayı çevirdi. "Dişi zürafaların doğum yapmak için kendi doğdukları yere geri döndüklerini biliyor muydun?"

Jess, Juno'nun banyodan sonra hâlâ ıslak olan saçlarını okşadı. "Bilmiyordum."

"Bebek pat diye yere düşüyor." Juno dramatik bir hareketle kollarını savurdu.

"Annen bir zürafaysa, bu oldukça büyük bir düşüş oluyordur herhalde."

---

* Çocuklarından yüksek başarı bekleyen, sürekli çocuklarının etrafında pervane olan ebeveyn tutumudur. *–çn*

Juno kitabı ona doğru çevirerek bir zürafa ve yavrusunun fotoğrafını gösterdi. "Ama bebek hemen kalkıp koşmaya başlıyor." Sayfayı çevirdi. "Üstelik boyunlarında insanlarla aynı sayıda omur varmış. Kaç tane olduğunu biliyor musun?"

"Yedi miydi?"

"Evet." Juno başını bir kez salladı. "Aferin."

Jess kızının okuduklarını dinliyordu ama zihni hâlâ akşam yemeğindeki konuşmayı döndürüp duruyordu. Teklifi kabul etmeyi düşündüğü için mi sinirliydi, yoksa böyle bir şeyi düşünmek zorunda kaldığı için mi? Böyle bir fırsatı tepmek delilik olmaz mıydı? Jennings gelirini telafi ederdi, yılın geri kalanında sağlık sigortalarını da karşılardı.

"Bu bana Bay Lannis'in karaoke yüzünden sinir sıkışması yaşayıp boyunluk takmak zorunda kaldığı zamanı hatırlattı. Anne?"

Jess kendine geldiğinde Juno'nun kitabı çoktan kapattığını fark etti. "Ne oldu, bebeğim?"

"Suratın neden öyle?" diye sordu.

"Nasıl?"

Juno parmağını alnında gezdirdi. "Hani Fizzy Teyze *botox* yüzünden artık yapamıyor ya..."

"Kaşlarımı çatmıyorum," dedi Jess. "Sadece düşünüyorum. Biri benden bir şey yapmamı istedi ama yapmalı mıyım emin değilim."

Bu kez Juno kaşlarını çattı. "Kötü bir şey mi?"

"Hayır. Kötü değil."

Kedi mırlayarak Juno'nun kucağına tırmandı. "Birine zarar gelecek mi?"

"Umarım gelmez," dedi Jess. "Sanmıyorum."

"Kendini güvende hissetmiyor musun?"

Jess dudaklarını ısırarak kahkahasını bastırmaya çalıştı. Bu çocuk tam da kendisinin böyle bir durumda soracağı soruları soruyordu. "Hayır." Eğilip kızının başına bir öpücük kondurdu. "Güvende hissediyorum."

Tekrar doğrulduğunda Juno ona ciddi bir bakış fırlattı. "Yalan söyleyecek misin?"

Sen araştırma çalışmamızın önemli bir parçasısın. Lansmandan önce bu sonucu doğrulamak veya geçersiz kılmak için ihtiyacımız olan iki kişiden birisin.

Jess başını iki yana salladı. "Yalan söylemeyeceğim."

Juno kitabını komodinin üzerine koydu. Güvercin'i kucağına aldı ve hep birlikte yorganın altına girdiler. "Peki bir şeyler öğrenecek misin?"

Jess, o anda çocuğuyla yoğun bir gurur duydu ve dilinin ucundaki olumsuz cevap eriyip gitti.

Çünkü... belki de öğrenirdi.

* * *

KORİDORDAKİ AYNADAN KENDİNE göz ucuyla baktığında, içindeki kaosun dışarıdan daha fazla görünür olmamasına şaşırdı. Dış görünüşü iç dünyasıyla uyumlu olsaydı, *Picasso*'nun bir heykeli gibi görünürdü herhalde: Başı yana yatmış, burnu gözlerinin yerinde, gözleri çenesinde. Oysa o hâlâ Jess'ti: Kahverengi saçlı, yorgun mavi gözlü ve alnında stres sivilcesine benzer bir şeyin çıktığı Jess. *Harika.*

Büyükannesi ve büyükbabası avluda iskambil oynuyorlardı. Jess buzdolabından bir bira, kanepenin arkasından bir hırka aldı ve dışarı çıkarak onlara katıldı.

Bay Brooks onu görür görmez penceresini açtı. Üzerinde gri askılı, beyaz bir tişört vardı. "Jessica," dedi dışarıya eğilerek. "Seninle konuşmam lazım."

Jess, büyükannesiyle kısa süre bakışıp tekrar binaya yöneldi ve kafasını kaldırıp ikinci kata seslendi. "Buyurun, Bay Brooks?"

"*Nextdoor* uygulamasına iki fotoğraf yükleyeceğim. Bazı çocuklar kaldırımlarda sürekli *scooter* sürerek dolaşıyor ve bu durum hiç hoşuma gitmiyor. Kaldırımın tamamı boşken, ısrarla benim kapımın önünden geçiyorlar." Yumruğunu pencere pervazına vurdu. "Süpürgemi devirmelerini istemiyorum."

"Onları gözlerim. O süpürgeyi her gün kullandığınızı biliyorum."

"Teşekkürler, Jessica. Çocukların sokakta koşuşturmasına izin veremeyiz. Hem trafik var hem de insan çok. O süpürgeyi de artık üretmiyorlar. Onu zaten bir kez tamir ettirdim."

Jess anlayışla başını salladı ve Bay Brooks da tatmin olmuş bir ifadeyle pencereyi kapattı.

Jess birasını açıp masaya oturdu. "Hakkını vermek gerek," dedi büyükbabası elindeki kartları dizerken. "O süpürge gerçekten çok iyi."

"Süpürge gurmesi değilim, o yüzden sana inanıyorum." Jess kollarını büyükannesinin boynuna doladı ve başını omzuna yaslayıp gözlerini kapadı. "Sizi ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?"

Büyükanne Jo, torununun kolunu okşadı. "Son yarım saat içinde hiç söylemedin."

Jess, kadının yanağına bir öpücük kondurdu. "Tamam o zaman. Sizi çok seviyorum."

"Akşam yemeği nasıldı?"

Jess keyifsiz bir kahkaha attı. Öncelikle, yemeğini bitirmeden çıkıp gitmişti. Bu durum başlı başına bir suçtu. İkincisi... nereden başlamalıydı ki? "Aydınlatıcıydı."

"Öyle mi?" diyerek ilgiyle sordu büyükannesi. Dedikoduya bayılırdı.

Jess doğrularak bira şişesinin üzerindeki buğuya bir çizik attı. Onlar oyunlarına devam ederken, "Bugünlerde bir çocuk yetiştirmenin ne kadar pahalı olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu sonunda.

"Bizim zamanımızdan çok daha pahalı olduğuna eminim," dedi büyükbabası ve as oynayıp toplamı otuz bir yaparak iki puan kazandı.

"En az 233 bin 610 dolar olduğu tahmin ediliyor," dedi Jess. Ardından parmaklarıyla saymaya başladı. "Konut masrafları, yiyecek, ulaşım, giyim, sağlık, çocuk bakımı... Ve bu sadece on yedi yaşına kadar olan masraflar."

Büyükbabası ıslık çaldı ve kendi birasına uzandı.

"UCSD gibi bir okulun dört yıllık lisans eğitiminin ücreti elli iki bin dolar," dedi Jess. "Bu eyalet içindeki bir devlet üniversitesi. Juno başka bir eyalette okumak isteyebilir, bu durumda da ücret dört katına çıkar. Bense bale derslerinin ücretini bile zar zor karşılayabiliyorum." Birasından uzun bir yudum alıp kalktı ve yenisini almaya gitti.

Büyükbabası gözlüklerinin üzerinden ona baktı, başının üzerinde asılı duran dekoratif ışıklar kalın gözlük camlarına yansıyordu. Masadaki mum hafifçe titriyor, yakındaki saksıda cırcır böcekleri cıvıldıyordu. "Sanırım bize gittiğin akşam yemeğinden bahsetsen iyi olur."

Jess yerine oturdu. "Fizzy'nin üye olduğu flört uygulamasını hatırlıyor musun?"

Büyükannesi bir kart oynadı ve piyonunu iki adım ileriye taşıdı. "Tüpün içine tükürülen yer mi?"

"Evet." Jess büyükbabasına döndü. "Peki sen dışarıda gördüğün adamı hatırlıyor musun? Geçen akşam beni almıştın ya hani?"

"Uzun boylu, yakışıklı olan mı?" Bir anlığına durup hafif muzip bir ifadeyle gülümsedi. "Demek o geceki huysuzluğunun nedeni oymuş."

"Hayır... Ancak bu akşamkinin nedeni o." Güldü. "O uygulama aslında sadece bir flört uygulaması değil. Yani... öyle ama sadece randevuya çıkacağın birilerini bulmuyorlar. Bir tükürük örneği veriyorsun, senin genetik profilini oluşturuyorlar ve seçtiğin kriterlere göre sana uygun eşleşmeler veriyorlar. Fizzy kriterlerini çok geniş tuttuğu için bir sürü eşleşme çıktı."

Büyükbabası başını salladı. "Bu tam da Fizzy'nin yapacağı bir iş."

"Peki bunu sen de yaptın mı?" diye sordu büyükannesi.

Jess tereddüt etti. "Fizzy doğum günü hediyesi olarak bana bir kit aldı ve ben de kısa bir delilik ânı yaşadım. Büyükbabamın beni almaya geldiği akşam, bana eşleştiğim kişiyi söylemişlerdi. Bu akşam da bana bir teklifte bulundular."

Büyükannesinin kaşları dalgalı gri saçlarının altında kayboldu.

"Kriter aralığım çok dardı. Ama yine de, büyükbabamın beni tartışırken gördüğü adamla istatistiksel olarak inanılmaz bir seviyede eşleşmişim." Jess derin bir nefes aldı. "Adı River Peña. Doktorası var, uygulamanın arkasındaki en iyi biliminsanı, hatta kurucularından biri."

Büyükbabası ıslık çaldı.

"İstatistiksel olarak inanılmaz derken ne demek istiyorsun?"

"İyi eşleşmelerin çoğu ellinin üzerinde puan alır. Altmış altı ile doksan arası harikadır." Jess onlara bakamayarak bakışlarını boş şişeye indirdi. "Bizim puanımız ise doksan sekizdi."

Büyükannesi şarabına uzandı.

"Öyle işte," dedi Jess uzun, yavaş bir nefes vererek.

"Ne sıklıkla doksan sekiz puan alıyorlarmış?" diye sordu büyükannesi.

"Hiç almamışlar. Bugüne kadar aldıkları en yüksek eşleşme buymuş."

"Peki Dr. Peña'dan hoşlanıyor musun?" diye sordu.

Jess hissettiği ani heyecana içinden bir küfür savurdu. "Yakışıklı ama suratsız biri." Büyükanne Jo'nun anlayabileceği şekilde açıkladı. "Bay Darcy'nin, romantik olmayan hâli gibi. Beni ortalama buldu, asansörü tutmadı, duygularını senin mutfak robotun *Alexa*'dan bile daha kötü ifade ediyor ve otopark adabından zerre anlamıyor."

Büyükanne Jo, Jess'in ufak şikâyetlerini nazikçe dinlerken, bir yandan da kart oyununa devam etti.

"Pekâlâ... Otopark adabını bir kenara bırakırsak, ondan hoşlanabilir misin?" diye sordu sonunda.

Tayland restoranından gelen uğultu bahçeye karıştığında, Jess onların da kendisini duyup duymadığını merak etti. Sesini alçalttı. "Eşleşme puanı bir yana, gerçekten bilmiyorum."

Büyükannesi ve büyükbabası birbirlerine baktılar.

"Peki teklif neydi?" diye sordu büyükannesi.

"Birbirimizi tanımamız." Büyükannesinin gözleri büyüyünce Jess durumu hemen açıklığa kavuşturdu. "Öyle değil. *Tanrım.* Sadece... veriler doğru mu, duygusal olarak uyumlu muyuz onu görmek istiyorlar."

Görünüşe göre bu cevaptan memnun olan Büyükanne Jo, kartlarına baktıktan sonra elindeki puanları yüksek sesle saydı. Oyun tahtasında piyonunu ilerlettikten sonra dikkatini Jess'e çevirdi. "Ondan hoşlanmadığını söylemene rağmen kararsız görünüyorsun."

"Çünkü..." Jess şişesinin karanlık derinliklerine baktı. "Bana para teklif ettiler."

Büyükannesi tekrar şarabına uzandı. "Hadi ya..."

Büyükbabası buğulu bakışlarını Jess'e dikti. "Ne kadar?"

Jess güldü. Elbette büyükbabasının soracağı soru bu olurdu. "Çok." Onun konuşmasını beklediler. "Ayda on bin dolar kadar."

İkisi de gözlerini kırpıştırdı. Sessizlik uzadı. Sokaktan bir araba geçti, yan taraftaki restorandan bir kahkaha yükseldi.

"Sadece birbirinizi tanımak için," diye netleştirdi büyükannesi. "Seks yok."

"Evet." Jess omuz silkti. "Uygulamayı doğrulamaları gerekiyor. Benim de otuz bin dolar çok işime yarardı."

"Ama tereddüt ediyorsun," dedi büyükbabası.

"Tabii ki ediyorum."

Büyükbabası ona ciddi bir ifadeyle baktı. "Adam tehlikeli birine benzemiyor, değil mi?"

"Pek anlaşamıyoruz ama anladığım kadarıyla sosyopat değil. O kadar çekici biri değil." İkisi de buna gülmedi. "Şirketin geleceği ona bağlı, bu çok açık. Yani cesedimi bir çöp konteynerine atmak, başarılı bir halka arzla kazanacağı milyonları riske atmaya değmez."

Büyükbabası gözlüklerini çıkardı. "O zaman düşünecek ne var ki?"

"Ronald Davis," diye azarladı büyükannesi. "Bu tamamen onun kararı olmalı."

Büyükbabası ellerini kaldırarak, "Ne?" diye savundu kendini. "Sen o kadar parayı geri çevirir miydin?"

"Şu hâlimle çevirmem tabii ki." Kendini işaret ettikten sonra Jess'e muzipçe göz kırptı. "Ama kırk yıl önce sorsaydın cevabım başka olurdu."

"Büyükanne Jo, şok oldum," dedi Jess alaycı bir gülümsemeyle.

"Onu kırk yıl önce görseydin, olmazdın." Büyükbabası geriye yaslandı ve büyükannesinin omzuna attığı şakacı tokattan kaçındı. "Kimse bana sormuyor ama bence kabul etmelisin. Yalan söylemeni, hile yapmanı veya banka soymanı istemiyorlarsa tabii," dedi. "Birkaç kez yemeğe git. Sohbet et, hikâyeler dinle. En azından biraz kafa dağıtırsın." Kartlarını tekrar eline aldı. "Üstelik UCSD de ucuzlamıyor."

* * *

"ŞU ÇOCUĞUN BENİ gülmekten öldürüyor."

Parktaki bir bankta oturan Fizzy ve Jess, Juno'nun Güvercin'e tasmayla yürümeyi öğretme çabasını izliyordu. Küçük kız bir adım atıyor, sabırla kedinin de onu takip etmesini bekliyordu. Çevrelerinde köpekler top kovalıyor, yüzleri yalıyor, havlıyor, kuyruk sallıyorlardı. Koşum takımıyla yere yapışmış gibi duran, her gölgeye, her sese ve çim parçasına şüpheyle bakan Güvercin, çizgi filmlerdeki derisinden fırlayıp kaçan karakterler gibi görünüyordu.

"Birkaç hafta önceki *Büyük Kedi Kovalamacası* dışında avludan dışarı hiç çıkmadı ki," dedi Jess. "Eminim koşum takımı giydirilip Mars'a bırakılsak, biz de öyle hissederiz."

San Diego'da doğup büyüyenler için, kapalı alanlara tıkılıp kalmak neredeyse dayanılmazdı. Saat öğleden sonra üçtü, günlerden cumaydı ve bir haftadan uzun süredir ilk kez güneşli bir gündü. *Trolley Barn Park* güneşe hasret insanlarla dolup taşıyordu. Yağmur bulutlardaki ve ağaç dallarındaki tüm o kiri temizledikten sonra hava ferah bir hâl almıştı. Gökyüzü gerçek ola-

mayacak kadar canlı bir maviye bürünmüştü. Juno'nun kestane rengi örgüleri ise bu mavi-yeşil fonun önünde kızıl bir şerit gibi parlıyordu.

Jess nazik bir sesle, "Kediyi çekiştirme," diye uyardı kızını.

"*Çekiştirmiyorum.*"

Jess göz ucuyla Güvercin'in kuyruğunun seğirdiğini gördü, hemen ardından kedi öne atladı ve bir şeyi pençeleriyle, zafer dolu bir edayla yakaladı. Demek ki bütün o çömelip beklemeleri av içindi.

Juno sevinçle çığlık attı. "Anne!" Jess'i eliyle çağırdığı sırada, "Güvercin bir *peygamber devesi* yakaladı," diye bağırdı.

Jess için bu tam bir *asla yaklaşmam* durumuydu. Ancak Fizzy ayağa fırladı ve on beş santim uzunluğundaki böceği inceledi. Güvercin'in ise onunla ne yapacağını bilemediği çok açıktı. Onu kıstırmıştı ve patileriyle dürtüyordu ama aynı anda tüm bu olaydan biraz tiksinmiş gibi de görünüyordu.

"Juno," dedi Jess gülerek. "Bebeğim, Güvercin'in onu bırakmasını sağla."

Juno eğilip kedinin patilerini ayırdı ve peygamber devesini serbest bıraktı. Böcek sakince yürüyüp uzaklaştı.

Fizzy tekrar banka oturdu. Jess bir şekilde ağzından çıkacakları tahmin edebiliyordu. "Şu kediden öğreneceğimiz çok şey var."

"Başladık yine," dedi Jess.

"Fırsat görünce *üzerine atlamak* gibi mesela."

"Hmm," diye dalgınca yanıtladı Jess.

"Yani, tamam..." Fizzy onu duymazdan gelerek devam etti. "Dikkatli olmak gerektiğini anlıyorum ama fırsat gelince de yakalamak lazım."

"Güvercin'in yaptığı gibi mi?" dedi Jess gülerek. "O zavallı hayvanı yakaladı fakat sonrası için hiçbir fikri yoktu."

Fizzy'nin ona dönüp baktığını hissetti. "Otuz bin doları nasıl kullanacağını bilemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Aslında takıldığım nokta tam olarak bu. Hem büyük bir teş-

vik hem de büyük bir handikap. Paraya ihtiyacım var ancak bazı açılardan, bunu sadece bilim uğruna falan yapmak daha kolay olurdu diye düşünüyorum." Omuz silkti ve yüzünü göğe çevirdi. "River'ı tanımak için para almak bana biraz... uygunsuz geliyor."

Fizzy güldü. "Bak işte, ben bunu 'artılar' kısmına yazardım."

"Sen maceraperestsin."

"Sadece, bence bunu kabul etmemek delilik olurdu."

Jess uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Merak etme, bunu ciddi ciddi düşünüyorum."

"Güzel." Uzun bir sessizlikten sonra Fizzy ekledi. "Bu arada, dün gece gerçekten hoşlandığım biriyle tanıştım."

Sabah yedi buçuktan beri birlikteydiler ve bunu şimdi mi söylüyordu? "Gerçekten mi? Uygulamada mı eşleştiniz?"

"Tıpta buna 'doğal eşleşme' deniyor," diye şaka yaptı Fizzy. "Daniel birkaç kişiyi davet etmişti ve Rob da oradaydı. Daniel'ın kardeşinin üniversiteden arkadaşıymış, şu anda bankacıymış. Kulağa o kadar klişe geliyor ki, ilk başta uydurma olduğunu düşündüm. Fakat bana kartvizitini göstermesini sağladım ve üzerinde gerçekten 'bankacı' yazıyordu. Komik ve yakışıklı bir adam, ben de dün gece Fizzy modumun zirvesindeydim. Bundan etkilenmiş gibiydi."

"Fizzy modunun zirvesi, romantik kitapların toplum üzerindeki olumlu etkisine dair nutuk çektiğin hâlin mi? Yoksa gece yarısı yatak odanın duvarlarını sevdiğin kitapların sayfalarıyla kapladığın hâlin mi?"

"Üç *shot* tekila içip Rob'u da yanıma alarak, onu Daniel'ın ayakkabılarını evin içinde bir yere saklamama yardım etmeye ikna ettiğim hâlim."

"Ah." Jess, Güvercin'i gezdirmekten vazgeçip diğer çocukların kediyi sevmesine izin veren Juno'yu izledi. "Bankacı Rob'u diğer flörtlerle karşılaştırmak için teste sokmalısın."

"Aslında bunu istediğimden pek emin değilim," dedi Fizzy. "Diğer adamların puanlarını biliyordum. Güldük, eğlendik ama

uzun vadede yürümeyeceğini bilmek onları ciddiye almamamı kolaylaştırdı. Çıktığım randevuların hayatımı değiştireceğini düşünmüyordum ve değiştirmediler de. Peki bunun nedeni testin gerçekten haklı olmasından mı, yoksa onların ruh eşim olmayacağına baştan inanmam mı?"

"İstatistiksel olarak bir Gümüş Eşleşme'nin ruh eşin çıkma ihtimali, Titanyum Eşleşme'ye denk gelmekten daha yüksek."

"Beni istatistikleştiriyorsun."

Jess güldü. Kendisi tam tersi bir endişeyle boğuşurken Fizzy'ye ne söyleyebilirdi ki? Yüzde doksan sekiz eşleşme alan insanlar, karşısındaki kişinin sonsuza kadar mutlu olacakları kişi olduğunu mu varsayıyorlardı?

"River'ı tanımak istemediğin için deli olduğunu düşünmeye devam ediyorum," diyerek başladı Fizzy. "Ama bana bir Elmas Eşleşme çıksaydı, ben de baskı altında hissedip kaçardım, değil mi?"

Jess aynı düşüncelere sahip olmaları karşısında gülümsedi. "Hmm."

"Ama yine de, Altın Eşleşme bile alsam çok sevinirdim." Fizzy bacağını altına çekip Jess'e döndü. "Tüm bu biyolojik faktörlere göre uyumlu olduğunuzu bilmek, günlük alışkanlıklarımdaki bazı şeylerden ödün vermeyi düşünmeyi kolaylaştırıyor." Bir anlığına duraksadı. "Ama işte..." Yanaklarını şişirerek bir nefes verdi. "Rob'dan hoşlandım. Onunla olmamam gerektiğini henüz bilmek istemiyorum."

Jess işaretparmağıyla Fizzy'nin dizine hafifçe dokunarak, "Yani sen buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu. "Tüm bu DNADuo olayına?"

Fizzy onun elini yakalayıp parmaklarını birbirine kenetledi. "Bence asıl soru şu: Sen buna inanıyor musun?"

ON

JESS, GARİP BİR sersemlik içinde arabasından inip *GeneticAlly* binasının önünde durdu. Saat yediyi geçmişti ve otopark boştu ama bu sessizlik bir şekilde daha da tedirgin ediciydi. Elleri vücudundan üç metre uzaktaydı sanki, yürümekten çok havada süzülüyor gibi hissediyordu. Bu tür bedensel kopukluk hissi ona yabancı değildi. Çocukluğundan beri zaman zaman böyle hissettiği olmuştu ve terapi, bunun düşünmek istemediği şeylerden kaçarken olduğunu ortaya çıkarmıştı. Ancak DNADuo'nun gerçekten doğru çıkma ihtimalini ve River'la birlikte olmanın iyi olabileceğini her düşündüğünde, içinde bir duvar yükseliyor ve bütün düşünceler karanlığa gömülüyordu.

Şimdi buradaydı ama Jess, David'e ofise gelip onlarla görüşeceğini söyleyerek doğru mu yaptı emin değildi. Avukatları da orada olacaktı. Bir sözleşme imzalayacaklardı... Sonrası ise Jess için tam bir muammaydı.

Resepsiyonist ya da belki Lisa'nın onu karşılayacağını umuyordu. Ama bu sefer, dokunulmamış kanepelerin yanında onu bekleyen kişi River'dı.

Nefesi boğazında düğümlendi. Gölgelerin içinde, bir gökdelen kadar uzun ve keskin hatlı görünüyordu. Ona dokunmanın vereceği zevki düşünmek başını döndürdü.

River elini cebinden çıkardı ve tereddütlü bir şekilde salladı. "Selam." Bundan sonra ne yapacağını bilemiyormuş gibi ensesini kaşıdı. "Geleceğinden emin değildim."

"Ben de öyle."

Senin bundan çıkarın ne? diye sormak istedi Jess. *Şöhret mi, para mı, yoksa başka bir şey mi?* Aşk peşinde olmadığı kesindi.

River başını hafifçe yana eğerek onu çift kanatlı kapılardan koridora geçirdi. Asansörün önünde durup o uzun işaretparmağıyla *yukarı* düğmesine bastı.

"Günün nasıl geçti?"

Jess altdudağını ısırarak şaşkın gülümsemesini gizledi. En azından çaba gösteriyordu. "Hmm, fena değil, seninki nasıl geçti?"

"Oldukça iyi."

"Her zaman böyle geç saatlere kadar çalışır mısın?"

"Genelde, evet."

Asansör kapısı açıldı ve birlikte küçük kabinin içine girdiler.

"Bana sormak istediğin bir şey var mı?" diye sordu River.

Bu sefer yeterince hızlı olamadı ve dudaklarından şaşkın bir kahkaha kaçtı. "Evet. Binlerce şey var. Sorduğun için teşekkürler."

"Tamam," dedi River ve ayakkabılarına bakarak gülümsedi. "Sanırım bunu hak ettim."

"Toplantı odasına girmeden önce bilmem gereken tek bir şey var. Şu anda bir ilişki içinde olmadığın doğru mu?"

River başını salladı. "İlişkim olsaydı, bu işe asla girişmezdim."

"Tamam, güzel," dedi Jess. River'ın kaşları yavaşça kalktığında hemen ekledi. "Benim de yok."

İkinci kata vardıklarında, "Benim de bir sorum var," dedi River. Kapılar açıldı ve koridora çıktılar ama sonra durup toplantı odasındakilerin duyamayacağı bir mesafede birbirlerine baktılar. "Bu testi neden yaptın? Biriyle eşleşmeye pek hevesli görünmüyorsun. Elmas Eşleşme olsa bile."

"İşte bu," dedi Jess, ardından sırıtarak parmağını ona doğrulttu. "Günün sorusu." Sırıtışı yavaşça kayboldu, elini indirdi ve bu durumdan kaçamak cevaplar ya da mizahla kurtulamayacağını fark etti. River mantıklı bir soru sormuştu. O gün hayatını büyütmek adına içten bir istek duymuştu, öyleyse neden şimdi buradaydı ve tüm bu sürece direnç gösteriyordu?-

Cevap hemen zihninde şekillendi. Doğru kişiyi bulmuş olma düşüncesi ona çok ağır geliyordu.

"Çok kötü bir gün geçirmiştim," dedi sessizce. "Şehir merkezinde sana rastladığım gün. Park yerimi kaptın. Asansörü de tutmadın. Üstüne büyük bir müşteriyi kaybettim ve kendini beğenmiş evli çiftlerle dolu bir salonda oturmak zorunda kaldım. Eve döndüğümde kendimi çok zavallı hissettim. Tüpe tükürüp postaya attım ama bunu yapmamalıydım."

Sözlerinin adamın yüzünde nasıl yankı bulduğunu izledi.

"Hepimiz geceleri kendimizi daha kötü hissederiz," dedi Jess. "Sabaha kadar beklemeliydim."

River başını bir kez salladı. "Anladım."

Ardından dönüp koridorda yürümeye devam etti.

Bu kadar mıydı? *Cidden mi?* Adam zor bir soru sormuş, Jess de dürüstçe cevaplamıştı. Bunun karşılığında başını sallayıp yoluna devam mı ediyordu?

Ne düşünüyordu bu adam? Kapalı bir kutu gibiydi.

River toplantı odasının önünde bekleyerek eliyle onu içeri buyur etti. Jess, birbirlerini zar zor tolere eden iki Elmas Eşleşme'nin bir tören eşliğinde sözleşme imzalamasını izleyecek bir oda dolusu insan beklemişti. Ama içeride sadece iki kişi vardı: David ve Jess'in tanımadığı bir adam. Fakat adam *Don Cheadle*'a o kadar benziyordu ki, farkında olmadan Jess'in yüzünde heyecanlı bir gülümseme belirdi.

David onun tepkisini fark edip güldü. "Aynen. Acayip benziyor."

"Ben Omar Gamble," dedi Don Cheadle. "*GeneticAlly*'nin baş hukuk danışmanıyım. Tanıştığımıza memnun oldum, Jessica."

"Jess, lütfen." Uzanıp adamın elini sıktı.

Şu anda onun hakkında ne düşünüyorlardı acaba? *Çaresiz* mi diyorlardı? *Aptal? Fırsatçı?* Ama dürüst olmak gerekirse, işin ucunda o kadar para varken onların ne düşündüğü umurunda mıydı?

Söylenecek fazla bir şey kalmamıştı, bu yüzden herkes san-

dalyelere geçti. Omar önündeki dosyayı açıp küçük bir kâğıt yığını çıkardı. "Avukat getirmediğini biliyoruz ama bunu incelemen için sana biraz zaman vermek istedik."

"River ve benim odadan çıkmamızı ister misin?" diye sordu David.

River ayağa kalkmaya yeltendi ama bu durum Jess'i rahatsız etti. En azından karar vermesi için ona zaman tanımalılardı.

İnatla, "Hayır. Sakıncası yoksa kalın," dedi Jess.

River yavaşça yerine geri oturdu.

Açıkçası ilk defa başına böyle bir şey geliyordu. O ve River yan yana oturmuşlardı, karşılarında da David ve Omar vardı. Jess beş sayfalık hukuki metni okurken onların kalıp izlemelerini istemişti. Adamların yoğun bakışlarının baskısı altında, elinden geldiğince dikkatli bir şekilde sözleşmeyi okudu.

Taraf A (JESSICA DAVIS), GENETICALLY LTD ve Taraf B (RIVER PEÑA) ile işbirliği yapmayı kabul eder ...

...Taraf A ayrıca, gizli bilgilerin paylaşımını sınırlandırmayı da kabul eder ...

...Her hafta en az üç (3) etkileşimde bulunulması -dışarı çıkmak, telefon görüşmeleri gibi şeyler- gerekmektedir...

...Her hafta en fazla iki (2) tanıtım amaçlı etkinlik ve/veya röportaj gerçekleştirilecektir...

...Taraf A veya Taraf B'nin sözleşme süresi boyunca fiziksel temas kurma yükümlülüğü bulunmadığı açıkça belirtilmiştir...

...Sözleşme süresince, şubat ayının 10. gününden itibaren aylık on bin dolar (10.000 $) tutarında ödeme yapılacaktır...

...İŞBU BELGE İLE, Taraf A ve Taraf B bu sözleşmeyi şahsen ya da atadıkları temsilcileri aracılığıyla aşağıda belirtilen tarihte imzalamışlardır.

Jess geriye yaslanıp yavaşça nefes verdi. Bu... sindirmesi zor bir durumdu.

"Acele etme," dedi Omar, gözlerinin içine ulaşan bir gülümsemeyle. "Tuhaf bir durum olduğunu kabul ediyoruz."

River'a baktı. "Sen okudun mu?"

Adam başını onaylarcasına salladı.

"Herhangi bir itirazın oldu mu?"

River ona gözlerini kırpıştırarak baktı. En sonunda, "Endişelerim sen gelmeden önce giderildi," diye cevapladı.

"Nedir onlar?"

"On beşinci maddeyi ben talep ettim."

Jess ikinci sayfayı açtı.

> ...Taraf A veya Taraf B, sözleşme süresince fiziksel temas kurmakla yükümlü değildir ve her türlü temas yalnızca tarafların kendi tercihine bağlıdır. GeneticAlly LTD ve temsilcileri, görevlileri, yöneticileri ve Yönetim Kurulu, söz konusu temaslardan doğabilecek her türlü talep, yasal işlem veya zarardan muaf tutulur...

Jess'in feminist tarafı, fiziksel bir baskı altında hissetmemesini sağladığı için River'ı ayakta alkışlıyordu. Ancak içindeki güvensiz canavarın sesi daha yüksekti. River birbirlerine dokunmak zorunda olmadıklarını yazılı olarak tasdik etmek mi istemişti? *Bayanlar ve baylar: Karşınızda Jess'in ruh eşi!*

Kendini espriyle savundu. "Anladım... Canavarı okşamak için para almıyorum."

Omar gülümsemesini bastırarak başını salladı. "Doğru."

"Hem olur da libidomu kontrol edemezsem..." diye devam etti. "...üstüne River hepimizi şaşırtıp damarlarında çamur değil de kan aktığını fark ederse ve hamile kalırsam, sorumluluk size ait olmayacak."

River keskin bir şekilde öksürdü ve Omar gülümsemesini yumruğunun arkasına gizledi. "Doğru."

Jess, River'a yapmacık bir tatlılıkla gülümsedi. "Endişelenme. Harika bir ekleme olmuş, Americano."

"Gerekli bir ekleme gibi gelmişti," dedi River kaskatı kesilmiş hâlde.

Jess yeniden Omar'a döndü. "Burada yer almayan bir şey var. Sanırım bu iyi bir şey. Ama kızımın hiçbir şekilde sözleşmeye dahil olmasını istemediğimi açıkça belirtmeliyim. Fotoğrafının çekilmesini, etkinliklere ya da röportajlara dahil edilmesini istemiyorum."

"Katılıyorum," dedi River hemen. "Çocuk yok."

Söyleyiş tarzı, Jess'i kara tahta üzerinde tırnakların çıkardığı ses gibi rahatsız etti. "Genel olarak hiçbir boyuttaki insandan mı hoşlanmıyorsun, yoksa...?"

River ona muzip bir gülümsemeyle baktı. "Seni desteklememi istiyor musun, istemiyor musun?"

Jess yeniden Omar'a döndü. "Bunu ekleyebilir misin?"

Omar çıktının kendi kopyasına notunu aldı. "Bunu kendi tarafımızdan sözleşmeye ekleyebilirim," dedi dikkatli bir şekilde. "Ama bir muhabir kızın olduğunu öğrenirse, basının yazdıkları üzerinde hiçbir kontrolümüz olmaz. Tek garanti edebileceğimiz şey, *GeneticAlly*'nin onun varlığını basınla, yatırımcılarımızla veya iştirakçilerimizle paylaşmayacağıdır."

"Ben de kendi tarafımı halleder, onu göz önünden uzak tutarım. Sadece sizin de onu bir vitrin malzemesi olarak kullanmayacağınızdan emin olmak istiyorum."

Omar kısa bir an karşısındaki adama baktı. Jess, iki adam sessizce iletişim kurarken Omar'ın ifadesinin bir an için bozulduğunu gördü. Jess, biraz kaba bir şey söylediğini anlamıştı. Onların tek derdi, yıllardır inandıkları şeyin sonucunu görmekti.

Jess kendini yeniden ifade etmek istedi ama zamanı geçmişti. Omar öne doğru eğildi. "Bu değişikliği yapacağım ve sözleşmeyi en kısa sürede sana kargoyla göndereceğim."

"Harika. Teşekkür ed-"

River, "Aslında," diye araya girdikten sonra tereddüt etti ve Jess'in ona bakmasını bekledi. Bakışları buluştuğunda Jess'in göğsü sıkıştı, damarlarındaki kan ağırlaştı. "Doğrulamak istedi-

ğim bir şey var," dedi tereddütle. Jess'in kafa karışıklığını görünce ekledi. "Test sonuçları."

Ciddi miydi? Bunu şimdi mi yapmak istiyordu? Önlerinde bir sözleşme varken ve Jess üç ay boyunca sahte sevgilisi olmayı kabul etmek üzereyken? "Biz... Yani, senin bunu çoktan yaptığını sanıyordum."

River, "Tükürük örneğinle doğruladık," diye aceleyle açıkladı. "Ama hızlıca bir kan örneği alıp taramadan geçirmek istiyorum. Benimkiyle birlikte."

Jess'in yanakları birden yandı. Kanlarının yan yana tüplerde döndürülmesi fikri fazla yakın gelmişti. "Tabii. Fark etmez."

River'ın gözleri yeniden ona kilitlendi ve Jess, kızardığını fark ettiğini anladı. "Tamam," dedi River küçük bir gülümsemeyle. "Yapalım hadi. Beni takip et."

* * *

RIVER İHTİYAÇ DUYACAKLARI her şeyi önceden iki sandalyenin yanındaki tepside toplamıştı: Steril tüplerle dolu bir raf, turnike, iğne, alkol pedleri, pamuklu gazlı bezler ve bant. Kan alacak görevlinin gelmesini beklerlerken River lavaboda ellerini iyice yıkadı, temiz laboratuvar havlularıyla kuruladı... sonra da bir çift mavi nitril eldiveni eline geçirmeye başladı.

Jess kafasına balyoz gibi inen bir farkındalıkla, "Sen mi yapacaksın?" diye sordu.

River ikinci eldiveni taktıktan hemen sonra duraksadı. "Bu gece binada kan alabilecek kimse kalmadı. Bu sorun olur mu?"

"Şey... ne?"

River kısa bir kahkaha attı. "Pardon, doğru ifade edemedim. Bu işi yapmak için sertifikam var. Yani burada başka kimse olmadığı için gönüllü oluyor değilim."

Jess duygusal mesafesini korumak, işi profesyonel tutmak istiyordu. Ancak alaycı bir tonla konuşmaktan kendini alamadı. "Yani hem genetikçi hem üst düzey yönetici hem de kan alma uzmanı mısın?"

River'ın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdikten hemen sonra kayboldu. "İlk zamanlarda," dedi. "Tam kan örnekleriyle çalışırken üniversitelerden yüzlerce gönüllü toplamıştık. Herkes elini taşın altına koymak zorundaydı." Gözlerini Jess'in yüzünde gezdirdi, ardından tekrar koluna indirdi. "Ben de o zaman sertifikamı aldım."

"Beceriklisin yani. Bahçe işleri ve yemek yapmayı da biliyor musun?"

Yüzü mü kızarmıştı? River sorusunu duymazdan geldi, muhtemelen şakasına sorduğunu düşünmüştü. Güvenli bir şekilde bilim dünyasına geri döndü. "Artık laboratuvarda pek bulunmuyorum. Eskiden, çıkan her veri dosyasını ben incelerdim," dedi laboratuvarın diğer ucundaki iki yüksek teknoloji cihazdan birini işaret ederek. "Artık her şey o kadar gelişti ki, burada bana hiç ihtiyaç duyulmuyor."

"Dur tahmin edeyim," dedi Jess. "Sen artık toplantı adamısın."

River gülümsedi ve başını salladı. "Bitmeyen yatırımcı toplantıları adamı."

"Seksi bilimadamını gönderelim diyorlardır tabii," dedikten hemen sonra yumruğuyla ağzını kapatmak istedi.

River tepsideki malzemelere bakarak güldü ve ona oturmasını işaret etti. *Lanet olsun*, laboratuvarın sıcaklığı bir anda yüz dereceye çıkmıştı sanki.

"Acaba...?" River, sol kolunu sıvamasını işaret etti.

"Doğru. Pardon." Jess garip bir şekilde kazağını dirseğinin üstüne kadar çekiştirdi. River büyük bir sakinlikle ve çok nazikçe elini dirseğinin altına koyup kolunu öne doğru uzattı, ardından başparmağını kolunda gezdirerek damarlarını tıbbi bir bakışla inceledi. Dirseğinin iç kısmına dokunan eli yüzünden tüyleri diken diken olan Jess, çok daha az tıbbi bir bakışla adamın gözlerine baktı. Açıkçası... gözleri inanılmazdı.

Jess hafifçe büyülenmiş bir şekilde kendini öne doğru eğilirken buldu ve River'ın tekrar yüzüne bakmasını diledi. "Gerçek-

ten çok güzel gözlerin var," dedikten sonra bir anda susuverdi. Bunu yüksek sesle söylediğine inanamıyordu. Boğazını temizledi. "Affedersin. Eminim bunu sık sık duyuyorsundur."

River bir *hmm* sesi çıkardı.

"Neden hep erkeklerin daha gür kirpikleri oluyor ki?" diye sordu Jess. "Kirpikler onların umurunda bile değil."

River'ın dudaklarının kenarı başka bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Acı ama gerçek." Damarı bulduğuna kanaat getirince uzanıp turnikeyi aldı ve Jess'in kolunun üst kısmına bağladı. "Ama sana bir sır vereyim," dedi hafif bir fısıltıyla, kısa bir an için gözlerini Jess'inkilere dikip sonra tekrar aşağı indirdi. "Gözüme o kahrolası kirpiklerden birinin kaçmasındansa, çeneme yumruk yemeyi yeğlerim."

Jess beklenmedik bir kahkaha koyuverdi. River'ın bakışları hemen ona döndü ama bu kez uzun uzun baktı ve Jess'in içini bir heyecan kapladı. Adam o kadar yakışıklıydı ki, bu Jess'i çılgına çeviriyordu.

Jess'in yüzündeki ifadeden bunu fark etmiş olmalıydı çünkü River'ın gülümsemesi aniden kayboldu ve dikkatini tekrar koluna verdi. İki alkol pedini yırtıp bölgeyi dikkatlice temizledi.

River'ın sesi alçak, derinden gelen bir uğultu gibiydi. "Yumruğunu sık."

Bu korkunç bir fikir mi yani?

River iğneyi açtı, baş ve işaretparmağıyla ustaca kapağını çıkardı. Evet, bu korkunç bir fikirdi.

Jess'in dikkatini dağıtması gerekiyordu.

"Hikâye ne?" diye sordu.

"Hikâye mi?" River odaklanmış bir şekilde yaklaştı ve iğneyi o kadar ustaca batırdı ki, Jess neredeyse hiç acı hissetmedi.

"Senin hikâyen." Jess boğazını temizleyip kolundaki iğneden gözlerini ayırdı. "Başlangıç hikâyen."

İlk tüp dolarken River doğruldu. "Bu işe mi?"

"Evet."

"Lisa sunumda erken dönem araştırmalarımdan bahsetmedi

mi?" Profesyonel bir endişeyle kaşlarını çatışı, Lisa'yı azarlamaya hazırlanıyormuş gibiydi.

"Bahsetti. Çekim üzerine yaptığın araştırmadan," dedi Jess hızlıca. Sertçe yutkunan River'ın boğazının hareketini kesinlikle izlemiyordu. "Ve, şey, evlilikte uzun vadeli mutluluk üzerine yaptığından. Ama ben daha çok oraya nasıl vardığını, bu fikrin ilk nereden geldiğini merak ediyorum."

River ilk tüpü çıkardı ve başparmağıyla kapağını ustaca kapatırken aynı anda diğer tüpü yerleştirdi. Bu el becerisi, cinsel açıdan çok dikkat dağıtıcıydı.

"Yani, benim gibi bir pisliğin nasıl aşk üzerine çalışmaya başladığını mı soruyorsun?"

"Beni kötü hissettirmeye mi çalışıyorsun bilmiyorum ama hatırlatmak isterim: Tam da bu odada arkadaşına benim 'ortalama' olduğumu söylemiştin."

River şakacı bir şekilde gözlerini devirdi. "Bunu duyacağını düşünmemiştim."

"Yani o zaman hiç hakaret sayılmıyor."

"Sen..." River gözlerini kaldırıp Jess'in göğsüne, boynuna, kısaca yüzüne ve tekrar koluna baktı. "Sen mükemmel bir deneksin. Bilimsel açıdan, ortalama tabiri bir hakaret değildir. Tam da aradığımız kişisin." Jess emin olamasa da loş ışıkta adamın kulak uçları kızarmış gibi görünüyordu. İkinci tüpü çıkarıp üçüncüyü taktı ve turnikeyi çözdü. "Her neyse, o sabah çok yoğundu." Kendi kendine gülümseyerek ekledi. "Ve muhtemelen biraz da senin tavrın beni soğutmuştu."

"Aman Tanrım."

River gülümsemeye devam etti. "Hadi ama. Şaka yapıyorum. İkimiz de ilk başta birbirimizi pek sevmedik, bu gayet açıktı."

"*Twiggs*'te seni durdurmam hiç hoşuna gitmedi."

"Beni şaşırttı," dedi River gözlerini kaçırarak. Ardından boğazını temizledi. "Bazen düşüncelere dalar giderim. Belki fark etmişsindir. Ben biraz..." Yine gülümsedi ama bu sefer sadece kısa bir an içindi. "Yoğun olabiliyorum."

"Birkaç kez fark ettim."

River son tüpü çıkardı. "O zaman başlangıç hikâyemi anlatayım. Yüksek lisans yaparken, David'in laboratuvarında Rhea adında bir kadın vardı."

Bir kadın, diye düşündü Jess. *Tabii ya.*

"Bir bakıma rakiptik."

Bunu söyleme şeklinden, aynı zamanda *sevişen rakipler* oldukları anlaşılıyordu.

River iğneyi çıkardı ve hemen bir parça gazlı bezi koluna koydu. Başparmağını oraya sıkıca bastırırken, kolunu hafifçe kavramıştı. "Bir gece, bir ev partisinde," dedi. "Doksanlardaki İnsan Genomu Projesi hakkında konuşmaya başladık."

"Partilerin olmazsa olmazı."

River güldü. Bu içten, samimi sesi Jess'in bedeninde şaplak gibi erotik bir şok etkisi yarattı. "Evet. Partilerin olmazsa olmazı. Her geni bilmenin nasıl olacağı, bu bilginin nasıl manipüle edilebileceği hakkında konuşuyorduk. Mesela, insanların genetik profillerine bakarak belirli işlere uygunluğunu bulabilir miydik?"

"Tam bir *Cesur Yeni Dünya* kafası."

"Öyle değil mi?" Adam gazlı bezi kaldırarak kanaması olup olmadığını kontrol etti ve sorun olmadığını görünce yeni bir bez parçası alıp koluna tıbbi bantla sabitledi. "Her neyse, içkiler su gibi akıyordu ve sonunda ben, DNA yoluyla cinsel çekiciliği belirlemenin mümkün olup olamayacağını sordum. Rhea güldü ve bunun duyduğu en aptalca şey olduğunu söyledi."

Jess hikâyenin devamını bekleyerek ona baktı, kahkahasının yarattığı sıcak etki yavaşça kayboluyordu. "Bu kadar mı?"

River, "Yani, bu kadar değil tabii," dedi utangaç bir gülümsemeyle. "Sonra bu iş bilimsel bir araştırmaya dönüştü ama projenin bir kadının benimle alay etmesiyle mi başladığını soruyorsan, tamamen hayır diyemem. Ama bu, kötü adamların yaşadığı türden bir güvensizlik ya da ego meselesi değildi. Başlangıçta gerçek bir merak vardı. Bir iddia gibi. Mühendislik veya grafik

tasarım işi için birinin profilini çıkarabiliyorken, neden ilişkilerde bunun yapılamayacağını düşünüyordu ki? Sonuçta her ikisi de uyum ve tatminle ilgili değil miydi?"

Haksız sayılmazdı.

River etiketleri kontrol ederken sessizce güldü. "Açıkçası, Rhea bu fikre gülen tek kişi değildi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Düşünsene... Genç yaşta, saygın bir genetikçisin ve kulaktan kulağa 'kim kime âşık olur' sorusuna cevap aradığın duyuluyor."

"İnsanlar bu konuda seninle alay mı etti?"

Hem evet hem de hayır der gibi başını yana eğdi. "Biliminsanları genelde diğer biliminsanlarının zamanlarını ve bilgilerini neye harcadıkları konusunda oldukça eleştirel yaklaşır."

"Fizzy'nin edebiyat dünyasında yaşadıklarına benziyor."

River'ın kaşları kalktı. "Öyle mi? Ne yaşıyor mesela?"

"İnsanların ona aşk kitapları yazmasıyla ilgili söylediklerine inanamazsın. Kitaplarına 'çöp' diyenler mi dersin, 'günah' diyenler mi dersin... Sanki utanılacak şeylermiş gibi davranıyorlar. Röportajlarda bile seks sahneleri yazması hakkında babasının ne düşündüğü soruldu."

"Yaşadıklarını çok iyi anlıyorum. Başlangıçta beni tanıyan neredeyse herkes, sevgili bulma konusunda bu kadar mı çaresiz olduğumu sordu. 2018 yılında Amerikalıların çoktan yüzde on beşinin flört sitelerini kullandığını ve aynı yüzde on beşin bu sitelere yılda neredeyse üç milyar dolar harcadığını bilmiyorlardı tabii. Bu sayının yüzde on beşten yüzde kırk iki buçuğa çıktığını düşünsene..."

"Bu, on sekiz yaşın üzerindeki bekârların şu anki yüzdesi demek."

Gözleri buluştu ve bu derin -aynı zamanda şaşırtıcı derecede şehvetli- veri inekliği ânını paylaştılar.

"Eh." Jess gözlerini kaçırıp sonra tekrar ona baktı. "Son gülen sen oldun bence ve bu çok havalı." River ona inanamıyor-

muş gibi baktı. "Gerçekten öyle düşünüyorum. Sadece..." Jess yüzünü buruşturdu, o bariz soru aralarında rüzgârda sallanan bir tabela gibi duruyordu. "Puanımıza inanmamam seni rahatsız ediyor mu?"

"Pek etmiyor. Doğal şüpheciliğini takdir ediyorum." Jess'e kendini beğenmiş bir gülümseme sundu. "Ve elimizde yeterince veri var, bu yüzden ne yaptığımızı bildiğimize oldukça eminim. Bu testin sonucu da aynı çıkarsa, ne düşüneceğine sen karar vereceksin."

"Senin beklentin ne?"

"Test biyolojik olarak uyumlu olduğumuzu söylerse inanırım. Ama ben körü körüne bilim diye tutturan biri değilim, Jess. Seçim faktörünün farkındayım." Eldivenlerini çıkarıp tepsiye bıraktı. "Kimse seni bana âşık olmaya zorlamayacak."

River yüzünü eğdiği için Jess onu rahatça süzebildi. Pürüzsüz buğday rengi tenini, çıkmakta olan kirli sakallarını, dolgun dudaklarını. Jess emin değildi ama otuzlu yaşların ortalarında olduğunu tahmin ediyordu. Onu zamanın filtresinden geçirerek hayal etti: Şakaklarında beyazlarla ve gülünce gözlerinin kenarında oluşan kırışıklıklarla.

Jess sandalyesinde hafifçe kıpırdandı, içinde garip bir sızı hissetti.

"İlk defa yüzde doksanın üzerinde bir eşleşme aldığınızdaki tepkin ne oldu?"

River ayağa kalktı ve yeni bir çift eldiven taktı. "Korktum."

Bu... beklediği cevap değildi. Jess, onun tüpleri rafa taşımasını izledi. "Korktun mu? Ciddi misin?"

"Doksanın üstü, eğrimizi tamamen bozabilecek bir puan aralığıydı." Rafı kapalı bir alana yerleştirip eldivenlerini çıkardı ve ona döndü. "Doksana kadar olan puanlarda zaten büyük bir uyumluluk görmüştük. Davranış ve ruh hâli değerlendirmeleriyle örtüşüyorlardı. Her şey doğrusal gidiyordu. Ama daha yukarısı için ne beklememiz gerektiğini bilmiyorduk. Doğrusal kalabilir miydi? Duygusal açıdan nasıl görünürdü? En mantıklısı sigmoid eğrisiydi; yani seksenin üstünde duygusal tatmin

düzleşir, bir doygunluk noktasına ulaşır. Ama daha yüksek biyolojik uyumda duygusal uyumun düşmesi ihtimali... işte bu beni korkuttu. Çan eğrisi olmasını hiç istemiyoruz ama her iki durumda da elimizde çok veri yok."

River gevezelik yaptığını fark edince aniden durdu ve yüzü kızardı.

Utangaç River, dayanılmaz derecede sevimliydi. Jess bu ilgisini bir kenara itti. "Sen tam bir ineksin."

"Yani diyorum ki," dedi kendi kendine gülerek. "Eğer gerçek duygusal uyum, yüksek puan almış DNADuo çiftlerinde düşerse, bu bizim olası eşleşmelerimizin aralığını daraltır ve eşleştirmeleri doğru yaptığımızı savunmamızı zorlaştırır."

"Ama öyle olmadı," dedi Jess. "Öyle değil mi? O çiftlerin hepsi birlikte ve mutlular."

"Bildiğimiz kadarıyla, evet. Ama dediğim gibi, bu kadar yüksek bir puana sahip olanlar çok az."

Çeker ocağın başına oturarak yeni bir çift eldiven giydi, üzerlerine alkol sıktı ve ilk çiftin üzerine ikinci bir çift giydi.

Hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu. Jess bile bu numune hazırlığını laboratuvar tezgâhında yapabileceğini biliyordu ama onun steril teknik kullanmasına şaşırmadı. Yine de içindeki endişe zirveye ulaşmıştı: Sonuçlar yine doksan sekiz çıkarsa, bir açıklama bulmak zorunda kalacaktı.

River Peña'nın dünyanın en kötü adamı olmayabileceğini hissetmeye başlamış olsa bile...

Jess odanın diğer tarafındaki iki devasa makineyi çenesiyle işaret etti. "Onlar DNADuo mu?"

River, Jess'in bakışlarını takip etti ve başını salladı. "Çok yaratıcı bir şey yaparak onları DNADuo Bir ve DNADuo İki olarak adlandırdık." Jess, adamın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "DNADuo İki şu anda arızalı. Haftaya servise gidecek. Mayısa kadar çalışır hâle gelir diye umuyorum. Kalıp takılmak istersen, çok mutlu olurum," diye ekledi. "Ama test sekiz saat sürüyor, yani verilerin analiz edilmesi yarın sabaha kadar sürer."

"Senin için çılgın bir cuma gecesi olacak anlaşılan?" diye takıldı Jess.

Ama adamın sırtı ona dönük olduğu için gülümseyip gülümsemediğini anlayamadı. Yeniden odaklanmış gibi duruyordu. "Zaten genelde buradayım."

"Rüyalarımın erkeği gibi konuştun."

River alaycı bir kahkaha attı, şakasına tam da beklediği gibi karşılık vermişti. Jess bunun kibar bir şekilde uğurlanmak olduğunu fark etti. Ayağa kalkıp kolunu indirdi. "Ben de Juno'nun yanına gitmeliyim."

River arkasını dönmeden, "Yarın seni ararım," dedi. "Sonuç ne çıkarsa çıksın ararım."

ON BİR

"ANNE, LUNAPARKTAKİ İLK hız treninin insanları genelevlerden uzak tutmak için yapıldığını biliyor muydun?"

Jess, gözlerini *Google*'dan ayırıp kanepenin arkasından baş aşağı sarkan yedi yaşındaki kızına baktı. Pijamalarını giymişti, saçları neredeyse beline kadar uzanıyordu ve Güvercin de yastığın üzerine dökülen saçlarının ortasında kendine güzel bir yuva yapmıştı. "Merhaba, küçük insan. Sen genelevin ne olduğunu nereden biliyorsun bakayım?"

Juno kitabının arkasından ona bir göz attı. "Duydum."

Jess, Juno'nun okuduğu kitabı işaret etti. "Kertenkeleler hakkındaki o kitapta mı yazıyor yoksa?"

"Hayır, büyükbabamla izlediğim bir filmde duydum."

Jess masadaki yarım bırakılmış yulaf lapasının yanına dirseğini dayadı ve bakışlarını televizyon koltuğunda masumca oturan büyükbabasına kaydırdı. Çapraz bulmacasını inceleyen adam, "Bir tarih kanalında gösterildi," dedi. Bir sayfayı çevirdi. "Belgesel gibi bir şeydi."

"Genelevler hakkında bir belgesel mi, büyükbaba? On yaşına falan gelene kadar bekleyemez miydi?"

Baş aşağı duran Juno, zafer kazanmış gibi gülümsedi. "Bana aldığın sözlükten anlamına baktım."

Kahretsin.

Juno bir kahkaha atarak yere yuvarlanırken Güvercin son anda fırlayarak kendini kurtardı. Kızı tekrar doğrulup oturduğu

sırada başını geriye attı ve saçları başının etrafına karmakarışık bir hâlde dağıldı. "*Billy the Kid* hakkında bir filmdi."

Jess tekrar büyükbabasına baktı. "*Genç Silahşörler* mi?" dedi inanamayarak. "Yedi yaşındaki kızım *Genç Silahşörler*'i izlemiş."

Büyükbabası, "Kendimi savunmam gerekirse," dedi, hâlâ başını bulmacadan kaldırmıyordu. "Yine Karlar Ülkesi'ni izlerken uyuyakalmışım. Uyandığımda, Juno çoktan kanalı değiştirmiş ve filme kendini bayağı kaptırmıştı. Tarih öğrenmesini engel mi olsaydım?"

Juno, Jess'in yanına koştu ve dizüstü bilgisayarına baktı. Jess çaresiz bir çözüm arayışıyla arama çubuğuna *İkinci Sınıf Sanat Projeleri* yazmıştı.

"Projem için ne yapmak istediğime çoktan karar verdim," dedi Juno. "Hız treni, atlıkarınca, çığlık atan minik insanlar ve dönme dolabın olduğu bir lunapark yapmak istiyorum."

"Tatlım, hevesine bayıldım ama bu çok uğraştırır." Jess duraksadı. Ayrıca çok büyük olurdu ve ortalık fena hâlde dağılırdı. Juno'nun, Jess'in, mobilyaların ve kedinin üzerine yapışacak binlerce yapışkan malzeme anlamına gelirdi. "Hem Bayan Klein'a hız treni fikrinin nereden geldiğini anlatmandan endişeleniyorum."

"Ona genelevleri öğrendiğimi söylemem."

"Belki de genelev kelimesini bir daha ağzımıza almamakla başlayabiliriz." Jess, kızının bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sıcak hava balonlarıyla bir kolaj yapsak? Dergilerden resimler keser, kartona yapıştırırız."

Kızı bunu hiç de cazip bulmadı.

Jess ekrana geri dönüp proje listesine tıkladı. "Bak şu yel değirmenleri çok güzel. Ya da şeker çubuklarından köprü yapabiliriz?"

Juno başını iki yana salladı, kaşları hâlâ inatla çatılıydı. *Tekrar merhaba, Alec.* Masadaki kitap yığınının arasından birini aldı ve dünyanın en iyi on lunaparkının listelendiği sayfayı açtı.

"Havalı bir şey yapmak ve North Park Sanat Festivali'ne ka-

tılmak istiyorum." Juno, parlak ojeli tırnağıyla eski bir fotoğrafı işaret etti. "Burası *Switchback Gravity Railroad*. İnsanların..." Eğilerek fısıldadı. "...*genelevler* yerine buraya gelmesi için yapılan hız treninin bulunduğu yer." Sonra doğruldu ve ses tonunu normale döndürdü. "Ama ben bunu yapmak istemiyorum çünkü saatte sadece on kilometre hızla gidiyormuş. Bu da Büyükanne Jo'nun dizini kırdığında kullandığı *Rascal* marka *scooter*'dan sadece üç kilometre daha hızlı."

Büyükbabası oturduğu yerden kıkırdadı. "O şeyle birini ezip geçecek sanmıştım."

Juno sayfayı capcanlı renkleri olan bir tren parkuruna çevirdi. Tren o kadar uzun ve kıvrımlıydı ki, sadece bindiğini hayal etmek bile Jess'in midesini bulandırdı. "Sanırım *Magic Mountain*'daki *Full Throttle*'ı yapmak istiyorum," dedi Juno. "Artık *Twiggs*'te çalışmak zorunda olmadığına göre, belki yarın *Pazarları Yeni Bir Şey Dene* günümüz için oraya gidebiliriz?"

Jess dün gece *GeneticAlly*'den eve dönerken Daniel'ı aramıştı. İstifa ettiğini söylediğinde Daniel biraz rahatlamış gibiydi. Jess barista olarak hiç umut vaat etmiyordu. "Orası çok uzak," dedi kızına.

"Trenle gidebiliriz," dedi Juno şarkı söyler gibi.

"Tren o kadar kuzeye gidiyor mu bilmiyorum," diye cevapladı Jess.

Kızı yanına yaklaşarak burnunun ucunu onunkine dayadı. "Gidiyor. Büyükbabam baktı."

Jess yine büyükbabasına sert bir bakış attı ama o, suçluluk duygusundan dolayı başını hâlâ bulmacasından kaldıramamıştı.

"Hız trenine binmek için yeterince uzun musun ki?" diye sordu Jess.

"Ayakkabılarına tabanlık koyarız," dedi büyükbabası. Juno ise kulakları sağır eden bir çığlıkla koşup onun üzerine atladı.

Jess şakaklarını ovduğu sırada telefonu titredi. Ekranda tanımadığı bir numara vardı. Cumartesi sabahı 8.15'te kim ararı ki?

Zihnindeki sisli pencere bir anda açıldı. *River.*

Açmalıydı. Muhtemelen test sonuçları çıkmıştı. Ama parmağını ekranda kaydırmaya cesaret edemedi. Telefon sesli mesaja geçmeden önce elinde titreşmesine izin verdi.

Dün gece paniğe kapılması, sonuçlarının doğrulanması ihtimali yüzünden değildi. Tam tersine, saat ikiye kadar parayla ne yapacağını düşünmekten uyuyamamıştı: Üniversite için birikim. Büyükbabası için daha iyi bir işitme cihazı. Bankada küçük bir güvence. Jess şansını deneyip sözleşmeyi imzalamıştı ve artık bunun elinden alınmasını istemiyordu.

Telefonunun ekranı karardı. Bekledi ama sesli mesaj gelmedi. *Harika.* Şimdi onu kendisi aramak zorunda kalacaktı.

Jess bilgisayarına geri döndü, parmağı klavyenin üzerinde dalgınca asılı kaldı. Şimdiye kadar buna direnmişti ama artık merakı ağır basıyordu. Arama çubuğuna Dr. River Peña yazıp *enter* tuşuna bastı. Sonuçlar bir anda sayfayı doldurdu: Tıbbi makaleler, UCSD mezuniyet gönderileri, ödüller. *LinkedIn, ResearchGate.* Görseller sekmesine tıkladı ve ekran düşük çözünürlüklü küçük fotoğraflarla doldu. Açıklamaya göre ilk fotoğraf, UCSD'de Tıbbi Genetik Bölümü'nde doktora sonrası araştırmacı olarak çalışırken çekilmişti. Daha yeni fotoğraflar da vardı: Çeşitli bağış etkinliklerinde, yatırımcılarla çekilmiş fotoğraflar. Adam her birinde rahat görünüyordu. Her birinde gülümsüyordu. Jess, onu kırışan gözleri ve çarpık ama mükemmel gülümsemesiyle görmeye o kadar hazırlıksız yakalandı ki, içinde tuhaf bir öfke hissetti. Daha önce onun gülüşünü ancak küçümseyici anlarda ya da utanarak kahkaha attığında görmüştü. Ama bu bambaşkaydı, parlak ve samimiydi. Ve doğrudan Jess'e bakıyordu.

"Ooo, bu kim?"

"Hiç kimse." Jess bilgisayarını hızla kapattı ve bir çizgi film suçlusu edasıyla kahvesini aldı. "Ben sadece..." Kendini toparlayıp, Juno'nun kitabını tekrar açtı. "Demek hız treni yapacağız, ha?"

Kızı, annesini kuşkuyla süzdü. Fakat istediğini elde ettiğinin farkına varır varmaz ifadesindeki şüphenin yerini sevinç aldı. "Evet!"

Kitabı kapattı ve diğer kitapları da toplayarak odasına koştu. "*iPad*'inde tren saatlerine bakacağım!"

Jess itiraz etmeye başlayacaktı ki telefonu titredi. Aynı bilinmeyen numaradan bir mesaj gelmişti.

Akşam yemek yiyelim mi?

(Ben River)

Jess ciğerleri helyumla dolmuş gibi hissetti.

Bu, sonucun doğrulandığı anlamına mı geliyor?

David grafiği az önce mail attı. Sonucu da göndermesini istedim.

Yani? Doğru mu çıktı?

%98 uyum doğrulandı.

Jess, kalbi bedeninin içinde çılgına dönmüşken telefonuna bakakaldı. Ters takla atan, çırpınan, yumruk atan kalbi. Bu gerçekti.

Gerçekti.

Bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu ama elleri hafifçe uyuşmuştu. Oyalanmak için numarasını rehberine *Kan Alma Uzmanı Americano* adıyla kaydetti.

En sonunda onun yazdığını gösteren üç nokta belirdi.

Bu akşam müsait misin?

Nihayet yavaşça, harflere tek tek dikkat ederek cevaplamayı başardı.

Bahn Thai. Park & Adams. 7.30

Arka sokağa park edebilirsin.

"Üstesinden gelme anlamı olan, aşağı doğru yedi harfli bir kelime," dedi büyükbabası odanın diğer ucundan. "İlk harfi A."

Telefonunu bir kenara bırakan Jess, başını katlanmış kollarının üzerine yasladı.

"Atlatma," dedi.

* * *

"CİDDEN JESSICA, Yanlış Gelin Nicoline'i yazdığımdan beri böyle bir kıyafet paniği görmemiştim." Fizzy, Jess'in denediği muhtemelen yüz kırk ikinci kıyafeti değerlendirmek için bir adım geri attı. "Üstelik sen, Viktorya dönemi düğün gecesinde ne giyeceğini seçmeye çalışan bir bakire değilsin. Biraz sakinleş."

Jess aynadaki yansımasına baktı. Saçları yapılmıştı, makyajı düzgündü ama sanki bir yabancıya bakıyor gibiydi. Dolgulu bir sutyen takmıştı ve öyle derin *V* yakası olan bir kazak giymişti ki, göğüsleri tamamen ortada gibiydi. "Fizzy, bunu giyemem."

"Neden?"

"Öncelikle..." dedi aynayı işaret ederek. "Neredeyse göbek deliğimi görebiliyorum."

Fizzy göz kırptı. "Yani?"

Jess kazağı çıkarıp yatağın üzerine attı ve geçen yaz Los Angeles'ta bir butikten aldığı kot gömleğe uzandı. Fizzy'nin dolgulu sutyeninin verdiği avantaj sebebiyle üzerine tam oturmuyordu ama Jess bile kendisinin -memelerinin- oldukça iyi göründüğünü kabul etmek zorundaydı.

Katmanlı bir kolye taktı, gömleğini koyu renk kot pantolonunun içine soktu ve Fizzy'ye döndü. "Ee?"

Fizzy onu baştan aşağı süzdü ve kiraz kırmızısı dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Çok seksi görünüyorsun. Nasıl hissediyorsun?"

"Kusacak gibi."

Jess güldü. "Sadece bir akşam yemeği," dedi Fizzy. "Hem de evinin yanında. Biraz *tom ka* çorbası, biraz körili yeşil ördek yersin ve herhangi bir noktada bunun bir hata olduğunu düşünür-

sen, hesabı ona bırakıp eve gelirsin. İçgüdülerine kulak ver. Biz burada olacağız."

* * *

ABARTMIYORDU: GERÇEKTEN DE burnunun dibindeydiler. Jess'in seçtiği restoran, çitlerinin hemen diğer tarafındaydı. Bu yüzden River geldiğinde Jess çoktan dışarıdaki bir masaya oturmuştu. River beş dakika erken gelmişti ama yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, Jess planlarını bozmuş olmalıydı. Belli ki ondan önce gelip rahatça yerleşmek ve Jess geldiğinde hazır olmak istemişti.

Onu görür görmez, hazırlıksız yakalanmış gibi yarı yolda duruverdi. Şey..." Kaldırıma bakındı. "Ben... Özür dilerim, saat yedi buçuk demiştin diye hatırlıyorum."

Jess onu hızlıca süzdü. Cumartesi olmasına rağmen muhtemelen işten çıkıp gelmişti -koyu lacivert bir pantolon ve yakası açık beyaz bir gömlek giyiyordu- ama kıyafetleri temizdi, saçları ise yeni yıkanmış ve parmaklarıyla taranmış gibiydi.

"Öyle dedim. Ben tam şurada yaşıyorum." Solunu işaret etti ve adamın gözleri apartmana kaydı.

"Ah..." Sandalyeyi çekip küçük masada tam karşısına oturdu ve kendi incelemesini yaptı. Gözleri Jess'in bedenini şöyle bir süzüp tekrar yukarı çıktı. Bakışlarının değdiği yerler alev alev yanıyordu. River boğazını temizledi. "Kullanışlıymış."

O sırada Rama masalarına geldi. Yirmili yaşlarda, kaslı bir garsondu ve Jess'in kahramanıydı çünkü sık sık Bay Brooks'un merdivenine çöreklenen insanları kovardı. Genç adam, Jess'e sırttıktan sonra bakışları anlamlı bir şekilde River'a kaydı. "Selam, Jess. Arkadaşın kim?"

Resmen Jess'in daha önce buraya hiçbir sevgilisini getirmediğini ilan ediyordu. "Kes şunu, Rama. Adı River."

İki adam el sıkıştı ve Rama bardaklarına su doldururken River onu iyice süzdü. "Biraz zamana ihtiyacınız var mı?"

"Evet, çok iyi olur."

Rama onları yalnız bıraktığında Jess çenesini kaldırdı. "İşten mi geldin?"

River su bardağını dudaklarına götürdü ve Jess, o dudakların bardağa değmesini *kesinlikle* izlemedi. Yutkunduğunda âdemelmasının hareketini de *kesinlikle* izlemedi. "Eve uğrayıp üstümü değiştirdim." Jess'in sırıtışına kendi sırıtışıyla karşılık verdi. "Ne partnerim ne çocuğum ne de evcil hayvanım var. İşim, sahip olduğum tek şey sayılır."

"Bilinçli bir tercih mi?"

River kaşlarını çattı, soruyu ciddi ciddi düşünüyor gibiydi. "Olabilir? Yani, çekim araştırmasında ilk sonuçları aldığımızda merakım bir nevi... beni ele geçirdi. Başka bir şey düşünemez oldum."

"Komik aslında," dedi Jess. "Çünkü bütün gün flört ve ilişkiler üzerine düşünüyorsun ama kendin için değil."

"Ben buna biraz uzaktan bakıyorum," dedi. "Özel detayları ve genetik varyantları incelerken o kadar derinlere dalmıştım ki, büyük resmi görmezden gelmek kolay oldu. Ta ki son birkaç yıla kadar."

Jess bir sonraki sorusunu nasıl daha iyi ifade edebileceğinden emin değildi, bu yüzden doğrudan sordu. "Sonucumuzla ilgili seni rahatsız eden bir durum var mı?"

River güldü ve tekrar bardağını kaldırdı. Tam o sırada Rama geri döndü. "Hazır mısınız?"

"Rama seni kurtardı," dedi Jess.

River'ın gözleri onunkilere kilitlendi. "Kurtardı." Sonra elini kaldırıp avucunu açarak ona sipariş vermesi için işaret etti.

Jess içini çekip başını kaldırdı. "Benim ne alacağımı biliyorsun."

"Evet." Rama, River'a döndü. "Peki ya sen?"

"Bekle, o ne alacak?"

"*Tom ka* çorbası," dedi Rama. "Ve yeşil körili ördek."

River kaşlarını çattı. "Hmm." Menüyü tekrar açtı. "Başka... ne önerirsin?"

Jess ona şaşkın şaşkın baktı. "Aynı şeyi sipariş edecektim deme sakın."

River menüsüne bakarak başını salladı. "*Drunken noodles?*"

"Harikadır," diye onayladı Jess. "O zaman çorbayı iki kişilik alalım, yanına da iki ana yemek." River'a baktı. "Bira falan ister misin?"

River kontrolü Jess'in ele almasından gerçekten hoşlanmış gibiydi. "Su yeterli."

Menülerini Rama'ya verdiler. Ardından Jess masanın karşısındaki randevusuna baktı. "Cidden ördek mi sipariş edecektin?"

"Evet."

Jess neden bağırarak gülme isteği duyduğunu bilmiyordu ama buzlu su içerek bunu bastırdı.

"Sen bugün çalıştın mı?" diye sordu River, önceki soruyu unutturmak istediği belliydi. Açıkçası cevap vermek istemiyorsa, Jess de muhtemelen gerçeği duymak istemezdi.

"Büyükannem çalışmam gerekmiyorsa cumartesi gününün aile günü olması konusunda oldukça ısrarcıdır."

"Büyükannenle mi yaşıyorsun?" diye sordu.

"Evet ve hayır. Büyükannem ve büyükbabam apartmanın sahipleri. Onlar bungalovda yaşıyor, ben ise avlunun karşısındaki dairede yaşıyorum."

River, "Kızınla mı?" diye sorduğunda Jess başını salladı. "Adı ne?"

Bir saniye duraksadıktan sonra Jess başını iki yana salladı. İçinde bir tedirginlik hissetti.

"Deney açısından onun yasak bölge olduğunu biliyorum," dedi River. "Sadece aileni merak ettim. Paylaşmak istedim." Kısa süreliğine duraksadıktan sonra şakacı bir gülümsemeyle devam etti. "Mesela benim burnunu her şeye sokan iki kız kardeşim var."

"O zaman şanslısın. Dünyayı burnunu her şeye sokan kadınlar döndürüyor."

"Bu dediğine bayılırlardı." Sıcak ve net bir kahkaha attı. "İkisi de benden büyük: Natalia ve Pilar. İkisi de aşırı baskıcıdır."

"Demek en küçük çocuksun." Jess suyunu yudumladı. "Bahse girseydim, kesin kaybederdim."

Dudaklarının köşesi keyifle yukarı doğru kıvrıldı. "Neden?"

Tam o sırada, Rama buharı tüten kocaman çorbayla geldi ve önlerine koydu. Birlikte kâselere paylaştırdılar, masada biber sosu ve baharatları birbirlerine uzatırlarken birkaç dakika rahat bir sessizlik oluştu.

Jess kâsesine eğilip kokuyu içine çektiği sırada -ekşi ve baharatlı çorba, en sevdiği rahatlatıcı tatlardandı- River'ın da birebir aynı hareketi yaptığını fark etti.

Bunu River da fark edince hızla doğruldu. "En küçük çocuk olmama neden şaşırdın?" diye sordu konuyu değiştirerek.

"En küçük çocuklar genelde o kadar da 'yoğun' olmuyor," dedi gülümseyerek. River'ın kendi tanımını ona karşı kullanmıştı. "Senin gibi gergin mükemmeliyetçiler genelde en büyük çocuk çıkar."

"Anladım," dedikten sonra öyle bir kahkaha attı ki, Jess bunu adeta içinde hissetti. Ardından eğilerek çorbadan bir kaşık aldı. Çorbayı tattığı anda River'ın ağzından çıkan o derin ve müstehcen inilti, Jess'in hem en güzel hem de en korkunç rüyalarına musallat olacaktı.

"Peki ya sen?" diye sordu River. "Kardeşin var mı?"

Jess başını iki yana salladı. "Tek çocuğum."

River çorbadan bir kaşık daha aldı. "O zaman ikimiz de bahsi kaybedermişiz çünkü en büyük çocuk olduğunu ve en az bir kardeşin olduğunu düşünürdüm."

"Neden?"

"Sorumlu, akıllı ve vicdanlı birine benziyorsun. Biraz da otoriter. Sanki ebeveynlerini örnek almışsın gibi-"

Jess bir kahkaha patlattı ve ağzını kapatmak için masadan peçete aldı. Jamie'yi örnek aldığını hayal dahi edemiyordu. "Pardon. Sadece biraz..." Peçeteyi dizine serdi. "Hayır, tek çocuğum."

River anlayışla başını salladı ve konuyu değiştirdi. "Ben bu noktaya nasıl geldiğimi anlattım," dedi. "Peki sen nasıl istatistikçi oldun? Sana yakıştığını itiraf etmeliyim."

Jess tek kaşını kaldırdı.

"Çok yetkin görünüyorsun," diye ekledi River. "Bu güven verici. Ve de çekici."

Jess, River'ın gözlerini kaçırdığını fark etti. O bunu bilemezdi ama Jess'e "yetkin" demesi, söyleyebileceği en iyi iltifattı.

River bardağı tekrar masaya koydu. "Soruma gelelim..."

Jess bir *hmm* sesiyle düşündü. "Rakamların yalan söylememesi beni rahatlatıyor."

"Ama yanıltıcı da olabilirler."

"Eğer neye bakacağını bilmiyorsan." Çorbadan bir yudum aldı. "Sayılara her zaman ilgiliydim. Çocukken yürüdüğüm her yerde adımlarımı sayardım. Bir binada kaç kat olduğunu, her katta kaç pencere olduğunu. Binanın yüksekliğini tahmin etmeye çalışır, eve gidince de doğru mu diye araştırırdım. Ve ilk istatistik dersimi aldığımda, *tamam* diye düşündüm. Benim işim bu. Daha geniş anlamlı sayılarla çalışmayı seviyorum. Deprem veya doğal afet tahminlerinde, siyasi kampanyalarda, müşteri memnuniyet anketlerinde veya..."

"Genetikte," dedi sessizce.

Ah. Görmezden gelinen aşikâr gerçek. Jess yanaklarının ısındığını hissederek aşağı baktı ve bu sutyen yüzünden memelerinin yüzüne normalden daha yakın durduğunu görünce tekrar şaşırdı. *Çatlak Fizzy.* Jess boğazını temizledi. "Aynen öyle. Yeterli veriye sahip olduğun sürece, her şeyi çözebilirsin."

River, "Anlıyorum," dedi aynı kısık sesle. "Her gün küçük bulmacaları çözmek bile tatmin edici geliyor." Bir süre sessizce yemek yediler. Jess, onun bakışlarının boynunda, daha aşağılarda ve kollarında oyalandığını hayal mi ettiğini merak etti...

"Onlar..." dedi River, gözlerini kısarak Jess'in sağ kolunu işaret etti. "*Fleetwood Mac* sözleri mi?"

"Ah." Jess hemen kolunu kapattı. "Evet." Kolunu çevirdi ama River eğilip baş ve işaretparmağıyla bileğini kavrayıp kolunun iç kısmındaki yumuşak teni inceledi.

"Göl gürültüsü olur," diye okudu ve gözleri yanlış yazılmış kelimeden uzaklaşıp Jess'in yüzüne baktı. "Göl̲ mü?"

Jess gözlerini devirdi. "Felicity'nin işi." Sadece adını söylemesinin her şeyi açıklayacağını umuyordu.

River anlamış olacaktı ki güldü ve başparmağını harflerin üzerinde yavaşça gezdirdi. Dün geceki klinik dokunuşun aksine bu, rahat ve keşfedici bir dokunuştu. Ve Jess eriyordu. "Yapbozun bir parçası daha yerine oturdu."

"Cümlenin başı da onda. Fizzy'de yani. Yalnızca yağmur yağarken... Ama onda da yağarken yerine *ağarken* yazıyor." River ona öyle bakıp dokunurken, düşüncelerini şekillendirip kelimelere dökmek için büyük bir konsantrasyon gerekiyordu. "Yirmi beşinci doğum günümü kutlamak için beni dışarı çıkarmıştı. Gerçekten mükemmel bir geceydi ve eve döndüğümde ona bir teşekkür e-postası attım. Sarhoş kafayla. Büyükbabam bunu çok komik buldu ve yazım hatalarımı düzeltmeme izin vermedi." Omuz silkti. "Hatırladığım kadarıyla, karaokede söylediğimiz şarkının sözlerini ona göndererek büyükbabama ne kadar ayık olduğumu kanıtlamaya çalışmışım."

River bakışlarını Jess'in yüzüne çevirdiğinde gözleri parlıyordu. Pişmanlığa benzer bir ifadeyle kolunu bıraktı. "Güzel hikâye."

Jess çorbasının dibinde kalanları da içerken güldü. "Büyükbabam tam bir canavar."

"Şakacı bir canavar."

"Etrafım hep şakacılarla dolu," diye kabul etti.

"Şanslısın."

Ses tonundaki bir şey Jess'in dikkatini çekmiş, gözlerini yüzüne çevirmesine neden olmuştu. Tam olarak yalnızlık çekiyormuş gibi gelmiyordu ama sanki içinde saklı bir kırılganlık vardı. Bu durum Jess'i hazırlıksız yakalamıştı. "Şanslı hissediyorum." Kafasında doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Bana *GeneticAlly*'deki insanlardan bahsetsene. Hepsini uzun zamandır tanıyor musun?"

"Çoğunu başlangıçtan beri tanıyorum. David'i zaten tanıyordum. Brandon da Dave'in üniversiteden arkadaşıydı." Çorbasını karıştırırken Rama ana yemeklerle masaya yanaştı. "Sıkı sıkıya bağlı bir ekibizdir."

Jess tabaklara dalarken, "Aralarında eşleşen oldu mu hiç?" diye sordu.

"Evet, Brandon," dedi. "Eşiyle..." River düşünürken havaya baktı. Jess, onun kara kirpiklerinin arasındaki viski rengi gözlerine bir kez daha hayran kaldı. "Sanırım beta testinin üçüncü aşamasında tanıştılar. Dört yıl olmuştur. Altın Eşleşme'ydiler."

"Vay canına."

River başını sallayarak kendi tabağına biraz yemek koydu. "Biliyorum. Aramızda eşleşen ilk kişiydi ve bu bizim için çok büyük bir olay oldu." Onlarınki kadar olmadığını ikisi de biliyordu. "Sonra Tiffany... Onunla *Sonuç Açıklama Felaketi*'nde tanışmıştın," dedi göz kırparak. Jess kahkaha attı. "O bizim baş veri analistimiz. Karısı Yuna ile eşleştiğinde tanıştı. Sanırım eşleşme puanları seksen dörttü ve Yuna, Tiff ile birlikte olmak için Singapur'dan buraya taşındı."

"Kaç ülkeden örnek aldınız?"

Hiç düşünmeden cevap verdi. "Elli yedi."

"Vay canına."

"Evet." Peçeteyle ağzını silen River, masanın karşısında nezaket ve zarafetin timsali gibiydi. Jess bu randevunun berbat geçmemesine hâlâ şaşırıyordu. Bu onu kötü bir insan yapar mıydı? Sohbet akıyordu, sessizlikler rahatsız edici değildi. Üstüne hiçbir şey dökmemişti ve River onu yetkin bulmuştu. Yedi yıldır çıktığı en iyi randevuydu. "Bekâr olan ve denemek isteyen diğerleri de çokça randevuya çıktı."

"Altın veya daha yüksek bir eşleşme elde edememiş olanlar için bu moral bozucu bir durum mu sence? Yani, şirket içinde rekabetçi bir ortam oluşacağından ya da bunun bir statü meselesi hâline geleceğinden endişeleniyor musun?"

River ona bir süre bakakaldıktan sonra gözlerini kırpıştırdı. "Çok derin sorular soruyorsun."

Jess bir anda mahcup hissetti. "Özür dilerim. Ben sadece..." *Of.* "Kusura bakma."

"Hayır, hayır, sorun değil. Çok... düşüncelisin."

Bu sözlerle Jess'in tenine bir sıcaklık yayıldı. "Merak ediyorum," diye itiraf etti. "Seni tanımak istiyorum, bu sistem ve tüm bu olanlar hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Yani, şu anda buradayız. Bu anlaşmada tüm samimiyetimle yer alacağımı söylemiştim."

"Biliyorum," dedi River. Jess'i yeniden, farklı gözlerle süzer gibiydi. "Bunu takdir ediyorum."

"Sen de dürüst olacak mısın?" diye sordu Jess. Kalbi göğsüne boks eldivenleriyle vuruyormuş gibi hissetti.

"Ben başka türlü olmayı pek bilmiyorum." Suyundan bir yudum aldı. "Bana sonucumuzla ilgili beni rahatsız eden bir durum olup olmadığını sormuştun. Yok. Ama ne düşüneceğimi bilmediğimi itiraf ediyorum. Eğer bunu ciddiye alırsam tüm hayatım değişir. Ciddiye almazsam da uğruna çalıştığım her şeyi bir kenara atmış olurum."

"Tabii bu da tüm hayatını değiştirir," dedi Jess gülerek.

O da güldü. "Aynen öyle."

"Eh, madem durum bu," dedi Jess. "*Samimi ama Temkinli Olma Operasyonu*'nu başlatıyorum."

River elini peçetesine sildi, ardından masanın üzerinden uzattı. Jess'in kalbi kulaklarında çınlarken adamın elini tuttu. Eli, onunkinin içinde garip bir şekilde küçücük kalmıştı.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu Jess.

"Sanırım müsait oldukça görüşeceğiz," dedi River. Jess'in aklından hemen bunun nasıl işleyeceği, nereye varabileceği geçmeye başladı.

Ve onun nereye varmasını istediği...

"Tamam."

"Bunun dışında, Brandon'ın medya etkinlikleriyle ilgili talimatlarını bekleriz."

"Brandon Butkis," diye fısıldadı Jess. Bir yandan bu geceden sonra River'la özel bir ilişki kurma hayalinin yarattığı gerginliği dağıtmak istiyordu. Bir yandan da... buna değinmeden nasıl durabilirdi ki? "Hadi ama, harika bir isim olduğunu kabul etmelisin."

Rama hesabı masalarına bıraktı ve River ona teşekkür ettikten sonra küçük deri klasörü kucağına aldı. Hiç bozuntuya vermeden, bir sonraki bilgiyi takdire şayan bir ciddiyetle verdi. "Karısının soyadı da Seaman*."

Jess şaşkın bir ses çıkardı. "Olamaz."

Sonunda River'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Evet."

Jess, "Soyadlarını birleştirdiler mi?" diyerek öne eğildi. "Lütfen soyadlarını birleştirdiklerini söyle."

River güldü. "Birleştirmediler."

Kaldırımda minik ayak sesleri yankılandı. Bu seslerin ağırlığı ve ritmi Jess'in beyninde bir karşılık bulacağı sırada bir çift küçük kol boynuna dolandı. "Bana ördek ayırdın mı?"

Jess, kızının başının üzerinden River'a hem özür dileyen hem de utanmış bir bakış attı. Juno'yu kucağından biraz uzaklaştırıp ciddi anne ifadesini takındı. "Sen hâlâ neden ayaktasın, tatlım? Dışarıda olmamalısın."

"Avluda kahkahalarını duydum."

"Avluda ne işin vardı?"

"Büyükbabamı damada yeniyordum."

"Büyükbaba?" diye seslendi Jess.

"Kızın çok hızlı," diye cevapladı büyükbabası çitin arkasından. Juno kıkırdadı.

"Tamam, onunla ben ilgilenirim," dedi Jess. Juno'nun alnını öptü ve onu River'a doğru çevirdi. Anlaşılan bu karşılaşma kaçınılmazdı. "Kusura bakma."

River başını salladı ve Juno'ya sıcak bir gülümsemeyle baktı. "Hiç sorun değil."

"Juno, bu Dr. Peña."

Kızı elini uzattı, River da kocaman avucuyla onun minik elini kavradı. "River," dedi Juno'nun elini nazikçe sıkarak. "Bana River diyebilirsin."

---

* "*Seaman*" İngilizcede "denizci" demektir ancak telaffuzu "*semen*" (meni) ile benzer olduğu için karakterlerin esprisine konu olur. –*yhn*

Annesinin kucağına yerleşen Juno, başını eğerek onu inceledi. "Senin de eşsiz bir ismin varmış."

River başını salladı. "Evet."

"İsmini seviyor musun?" diye sordu.

"Kesinlikle."

"Benim ikinci adım M-E-R-R-I-A-M. Dağların ismini almışım. Seninki ne?"

"Nicolas. Büyükbabamın adını vermişler."

Juno pek etkilenmemiş gibi görünerek dudaklarını büzdü. "Hmm. Bu normal bir isim sanırım. River Nicolas adınla alay eden oldu mu hiç?"

"Birkaç kez," diye itiraf etti River. "Ama bir sürü insanın sahip olduğu bir isimden ziyade, kimsenin sahip olmadığı bir isimle alay edilmeyi tercih ederim. Eminim Juno Merriam Davis adı da başka kimsede yoktur. Bir tek sen varsındır."

Jess geriye yaslandı. Tüm bu sahneyi izlerken içinde oluşan sıcak, kıpır kıpır histen dolayı şaşkın bir hâldeydi.

Juno kucağında kıpırdanırken, Jess çitin diğer tarafındaki kedilerinin boynundaki küçük zil sesini duydu. "Annemin adı Jessica Marie Davis," dedi Juno abartılı bir ifadeyle. "Bir keresinde araştırmıştık ve aynı isimde dört yüz kişi bulmuştuk." Bir anlığına durdu ve şaşırtıcı derecede iyi bir komedi ânı yaşatarak ekledi. "Sadece Kaliforniya'da."

"Demek öyle." River, Jess'in gözlerine baktıktan sonra Juno'ya gülümsedi. "Ama eminim ki dünyada annen gibi başka kimse yoktur."

NE?

"Doğru," dedi Juno tüm masumiyetiyle.

River hemen bakışlarını kaçırarak boğazını temizledi. Jess'in kalbi, kaburgalarının arkasında çılgınca atmaya başladı.

River cüzdanını çıkardı ve hesap kutusunun içine dört yirmilik bıraktı. "Artık kalksam iyi olacak."

Jess gülümsedi. "Akşam yemeği için teşekkürler."

"Ne zaman istersen." River tekrar Juno'ya gülümsedi, ardından hızla Jess'e baktı. "Ciddiyim."

Ayağa kalktılar ve Jess, pijamaları içindeki çocuğunu sırtına alıp eve taşımaya başladı.

Arka sokağa geldiklerinde River durup Jess'in omzunun üzerinden apartmana baktı. Çitin üstünde sarmaşıklar narin bir şekilde sallanıyordu. "Buraya park etmeme izin verdiğin için teşekkürler."

"Misafir park yerimiz var. Sokağa park etmek çok zor."

"İnsanlar ön tarafta arabaların üzerine oturuyor," diye ekledi Juno. "Bay Brooks buna çok *kızıyor*."

River bu bilgiyi sevimli bir şekilde ciddiye alarak kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

"Kendisi komşumuz oluyor," diye açıkladı Jess. "Burada her çeşit insan var."

River saatine bakarak arabanın kapısına uzandı ve kilidi açtı. "Yavaş yavaş fark ediyorum."

Jess, adamın ses tonunda şikâyet ettiğini düşündürecek bir şeyler aradı ama gerçekten hiçbir şey bulamadı.

"İyi geceler, Jessica Marie ve Juno Merriam."

Juno, Jess'in boynunu sıktı. "İyi geceler, River Nicolas."

ON İKİ

YANMIŞ PANKEKLER, kayıp bir turuncu spor ayakkabı, sırt çantasının üstüne kusmuş bir kedi, haznesinde su olmadan çalışan kahve makinesi ve kızına saçını kestirmek istemiyorsa yatmadan önce ördürmesi gerektiğini bağıran bir anne. Yani kısacası, klasik bir sabah krizi.

Jess, Juno'yu güvenli bir şekilde okula bırakana kadar aynaya bakma şansı bulamamış, e-postalarını kontrol etmek ise söz konusu dahi olmamıştı. İyi ki de öyle olmuştu çünkü *San Diego Union-Tribune*'un o ve River'a röportaj teklif ettiğini daha önce öğrenseydi, o da kedinin yanına kusuverirdi.

Brandon telefonu açar açmaz, "E-postanı aldım," dedi Jess.

"Ah, harika!" *Dişler, dişler, dişler.* Jess'in hayal edebildiği tek şey buydu. "Randevu iyi geçmiş gibi görünüyor?"

Jess dudaklarını ısırdı. İyi geçmişti. Hatta beklediğinden daha da iyiydi. River'ın komik olması gerekmiyordu ve kesinlikle çocuğunu etkilemesi de gerekmiyordu. Ama yine de ikisini de başarmıştı. "Evet, iyiydi."

"Röportaj için zamanlama uygun mu? Yarının çok ani olduğunu biliyorum."

"Sorun zamanlama değil," diye itiraf etti Jess. "Cesaret meselesi."

"Senin için mi?" Brandon kahkahasını dizginlemedi. "Çok tatlısın. Kes şunu."

"Basına hiç alışkın değilim." Jess hemen ekledi. "Bunun bir

parçası olduğumu kabul ettiğimi biliyorum ama önce küçük adımlarla başlarız diye düşünmüştüm. Sade akşam yemekleri, sonra belki kimsenin fark etmediği birkaç *tweet*, çevrimiçi flört uygulamaları hakkında küçük bir blog röportajı ve en sonunda ver elini *Trib*."

"Haberi Michelle yazacak. Çok tatlı biridir," diyerek onu rahatlattı Brandon. "Sana bayılacak. Ayrıca River'la tanışıyorlar."

Jess bunun "yatıyorlardı" demenin şifreli hâli olup olmadığını sormak istedi ama asla sormazdı.

Brandon kadının sessizliğinden bunu anlamış olmalıydı. "Birkaç yıl önce onunla ilgili bir yazı yazmıştı. Hepsi bu."

"Hmm. Öyleyse, yarın..." dedi Jess dudağını ısırarak. "Yarın öğlen, Shelter Island." Bunu söylerken duraksadı ve boynuna soğuk bir ürperti yayıldı. "Neden Shelter Island?"

"Fotoğraflar için mükemmel bir yer." Brandon bunu doğrulayınca Jess'in dili damağına yapıştı. Akşam yemeği randevusu için dolabını altüst etmişti ve bulabildiği en iyi şey kot gömlek, kot pantolon kombiniydi. İşte tam da bundan korkuyordu.

"Alışverişe çıkmam lazım."

"Jessica... Ne giyersen giy, sorun değil."

"Brandon. Şu anda beni görebilseydin, asla böyle söylemezdin."

Adam güldü. "Sadece ne giyersen giy, iyi görünürsün demek istemiştim."

Görünür müydü? Solmuş gri tişörtüne ve kömür grisi eşofmanına baktı. Dolabındaki hiçbir kıyafetle San Diego Körfezi'nin önünde, *River GQ dergisinden fırlamış gibi görünen Peña*'nın yanında duramazdı.

Öte yandan... ruh eşin seni iç güzelliğin için severdi, değil mi?

* * *

SAN DIEGO'DAKİ BİRBİRİNDEN güzel yerler arasında -gerçekten çok fazlaydı- Shelter Island kadar muhteşem olan çok az yer var-

dı. Harbor'dan Scott'a sapıp, oradan sol taraftaki Shelter Island garaj yoluna, sonra da kavşaktan tekrar sola dönünce uzanan otoparktan şehrin en güzel manzaralarından biri karşınıza çıkıyordu. San Diego Körfezi ve şehir merkezinin silueti kristal gibi parlıyordu. Coronado uzaktan görünüyordu. Geceleri manzara o kadar nefes kesiciydi ki, gören sanki bir kartpostala adım atmış gibi hissederdi.

Gündüz vakti bile -özellikle sabahki yağmurdan sonra gökyüzü tertemiz ve ışıl ışılken- manzara öyle güzeldi ki, Jess arabadan inince bir anlığına duraksadı. Şehrin bu tarafını daha çok takdir etmesi gerektiğini fark etti. Binalar uzaktan şık, parlak kılıçlar gibi görünüyordu. Pamuk şeker gibi bembeyaz, koca bulutlar gökyüzünü süslüyordu ve yelkenli tekneler körfezin üzerinde salınıyordu. Bütün bunların önünde, koyu renk pantolonuyla lacivert kazağının üzerine uzun, açık kahverengi bir palto giymiş, saçları rüzgârda *Austen* filmlerinden çıkmış gibi dalgalanan River bekliyordu. Burada durup sadece onu izlese tuhaf olur muydu? Birkaç fotoğrafını da çekerdi? Kimse onu suçlayamazdı.

Bir an için -gerçekten sadece bir an için- Jess evden çıkmadan önce kıyafetlerine daha fazla kafa yormadığına pişman oldu. Sonunda siyah kot pantolon, beyaz tişört ve siyah babet giymeye karar vermişti. Basit ama uygundu.

Ama belki de fazla basitti. River'ın yanında bir kadın vardı, muhtemelen Michelle'di. Kadında gazeteci güzelliği vardı ve kendi haberinin kahramanı olmama lüksüne sahipti. Yani nasıl giyindiği çok da önemli değildi. Jess, Michelle ile neredeyse aynı kıyafeti giymiş olmalarına hem sevindi hem de üzüldü. Tek fark Michelle'in beyaz tişörtünün üzerine bir hırka giyecek kadar akıllı olmasıydı. Şubat ayının başlarında, muhteşem bir öğle vaktiydi ve Jess, Shelter Island'ın ne kadar açık bir yer olduğunu unutmuştu. Keskin rüzgâr yüzünden Jess'in donacağı kesindi.

Onun geldiğini fark eden River ve Michelle, konuşmalarını sonlandırıp Jess'e doğru yürüdüler. Arkalarında ise hummalı bir şekilde kamera ekipmanı kuran bir adamın olduğunu fark etti.

Bu iş düşündüğünden çok daha büyük bir prodüksiyon olacak gibiydi.

Jess'in midesi düğümlendi.

Michelle yakından daha da güzeldi, kendinden emin duruyordu ve sıcak bir gülümsemesi vardı. Ve tabii ki River... adeta bir dergiden fırlamış gibiydi. Jess'in liginin o kadar üstünde görünüyordu ki, Jess bu absürtlüğe sadece gülebildi.

River bunu fark edip tereddütlü bir tebessümle, "Komik olan ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Jess elini kaldırdı, ardından yenilgiyi kabul etmiş bir şekilde indirdi. "Sadece sen... çok iyi görünüyorsun."

River tam önünde durdu ve Jess'i baştan aşağı süzdükten sonra tekrar gözlerine baktı. Sesi derin bir tını gibi çıktı. "Sen de öyle."

"Yalancı."

Gülümsedi. "Hiç de bile."

Hepsi rol, diye düşündü Jess. *Dracula* bile bir şekilde çekiciydi.

Sonra River eğildi ve onu yanağından öptü. O kadar hızlı olmuştu ki, Jess onun ne kadar zamandır kendini buna hazırladığını merak etti. Jess çok şaşkındı, River tek parmağını uzatıp *E.T.* tarzında alnına dokunmuş bile olabilirdi. Michelle muhtemelen bunu izliyor ve kafasında şu manşet beliriyordu: *Vay canına, kesinlikle sahte bir ilişki yaşıyorlar.*

Manşetin alt başlığı da şu olabilirdi: *Ve bu konuda berbatlar.*

"Selam," dedi Jess. Belli ki beyni başka bir kelime hatırlayamıyordu.

River daha önce hiç görmediği, neredeyse özel bir gülümsemeyle ona bakıp aynı şekilde, "Selam," diyerek cevap verdi.

Manşete alt başlık revizyonu gelme ihtimali yüksekti: *Ve kadın bu konuda berbat.*

Michelle onlara yalnız olmadıklarını hatırlattı. "Çok tatlısınız."

Hayır, değiliz, dememek için dilini ısırmak zorunda kaldı.

River da onun itiraz etmesini bekliyor gibiydi. Bu yüzden

kaşlarını gururla kaldırarak Michelle'e döndü. "Michelle, bu Jess. Jess, bu da Michelle."

İki kadın el sıkıştı ve Michelle suyun kenarındaki kayalıklardan birini işaret etti. "Başlayalım mı?" Yürürken kameralarıyla uğraşan adamı işaret etti. "Jess, bu Blake. Fotoğrafları o çekecek. O hazırlığını yaparken biz de biraz sohbet edelim." Blake'e başıyla işaret verdi ama gözlerini Jess'ten ayırmadı. "Arada fotoğraf çekerse, sadece doğal kareler çekiyor demektir. Söz veriyorum, seni harika göstereceğiz. Mümkün olduğunca rahat olmaya çalış, doğal davran."

Jess derin bir nefes aldı, ardından ciğerlerindeki havayı tamamen boşalttı ve bu sırada omuzlarının kulak hizasından normale indiğini fark etti.

River sanki günlerini yatırımcı toplantılarında değil de kamera karşısında geçiriyormuş gibi rahat bir edayla bir kayanın üzerine oturdu ve kolunu açarak yanına oturması için Jess'e işaret verdi.

Jess üç adım yaklaştı ve beceriksizce oturdu. Adamın uzun, sağlam vücuduna yaslanmamak için bacaklarını garip bir şekilde birbirine bastırdı. River onu kolayca kendine yaklaştırdı ve daha düz bir yüzeye oturmasını sağladı. Artık Jess daha rahat bir pozisyondaydı ama ikisi de gayet samimi insanlar gibi birbirlerine yapışık oturuyorlardı.

Ama öyle değillerdi.

"Jess," dedi Michelle. "Sana Jess dememin sakıncası yoktur umarım. River sana öyle sesleniyordu?"

"Jess harika."

"Harika," diye tekrarladı kadın. "River'la daha önce şirketle ilgili bir makale için röportaj yapmıştım, bu yüzden hakkında bazı şeyler biliyorum ama onunla bir müşteri olarak ilk kez konuşacağım. Ona geçmeden önce, senin bu işe nasıl girdiğini dinlemek isterim. Seni bu testi yapmaya yönlendiren şey neydi?"

"Aslında," dedi Jess. "Beni bir arkadaşım zorla sürükledi. O, ben ve River bir kahve dükkânının müdavimleriyiz ve barista-

lardan biri River'ın bir tür flört uygulaması kurduğunu söyledi. Yani," dedi River'ı göstererek. "Dürüst olalım, daha çok seksi bir Orta Çağ tarihi profesörüne benzemiyor mu?"

Michelle gülerek başını salladı. "Kesinlikle benziyor." Not defterine bir şeyler yazdı.

"Sonra River bizi ofisine davet etti," dedi Jess. Gözlerini River'a çevirdiğinde onun kendisine sevgi dolu bir gülümsemeyle baktığını gördü. Bu görüntü onu sersemletti ve rahat, kendinden emin hâlini yerle bir etti. "Biz de gittik."

"Peki Jess'le tanışmak senin için nasıldı?" diye sordu River'a.

"O güne kadar resmi olarak tanışmamıştık," dedi ve muhteşem bir klişeyi canlandırarak elini saçlarının arasından geçirdi. "Ama onu daha önce fark etmiştim." Jess'e bakıp yüz hatlarını ince ince süzdü. "Onu yıllardır kafede görüyordum ama adının ne olduğunu bilmiyordum."

"Adını öğrenmek istiyor muydun?"

River, Michelle'e küçük bir sırıtışla baktı. "Tabii ki istiyordum. Ona bir baksana." Jess'i işaret etti.

Jess dayanamayarak, "Ortalamanın üstünde miyim yani?" diye laf soktu.

River ona oyunbaz ama temkinli bir gülümseme sundu. "Ortalamanın çok ama çok üstündesin. Aksini iddia eden aptalın tekidir."

Michelle bu diyaloğu ilgiyle izledi. "Bu atışmanın bir hikâyesi olduğunu hissediyorum ama devam edelim. Jess, bana biraz kendinden bahseder misin?"

Jess hayatını kısaca anlatırken -UCLA'da aldığı lisans eğitimini, *Google*'daki ilk işini ve daha sonra serbest çalışmaya başlamasını- River'ın ilgisi yüzünün yan tarafına sıcak bir ütü gibi baskı yapıyordu. Gülümsediğini, verdiği çeşitli bilgilere başını salladığını hissedebiliyordu. Hatta ara sıra onaylayan küçük mırıldanmalarını bile duyabiliyordu. Gururlu bir erkek arkadaş gibiydi. Bu konuda çok iyiydi.

"DNADuo'dan yüzde doksan sekiz eşleşme aldığınızda ne düşündünüz?" diye sordu Michelle.

En azından bu soruya dürüstçe cevap verebilirdi. "İnanmadım."

River güldü. "Ben de inanmadım."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Michelle.

"Düşünsene," diye devam etti River. Sol elinin parmaklarını Jess'in sağ eliyle birleştirdiğinde Jess yaklaşık bir litre hava yutmuş gibi hissetti. Adam bu işi gerçekten çok iyi beceriyordu. "Son on yılda yüz binlerce puan gördüm. Daha önce hiç doksan sekizle karşılaşmamıştım. Üstelik bunun benim başıma gelme olasılığı nedir ki?"

"Çok düşük derdim."

"Neredeyse sıfır. Aslında..." dedi River. "Jess muhtemelen bu olasılığı hesaplayabilir."

"Hesaplayabilirim tabii," dedi gülümseyerek. "Biz matematikçilerin bu puana vereceği tepki, 'tam anlamıyla kahrolası bir sürpriz' olurdu."

İkisi de söylediğine güldü. River, Jess'in elini hafifçe sıkarak ona *aferin* mesajı verdi. Tabii bunun yerine *muhabirin önünde argo konuşma* da diyor olabilirdi.

"O zaman puanı gördünüz, ikiniz de bunu sindirmek için biraz zaman harcadınız. Sonra ne oldu?"

"Sonra," dedi River tatlı bir sakinlikle. "Yemeğe çıktık."

"Nasıl geçti?"

River, Jess'e baktı. Gözleri gülümsüyordu. "Bence gayet iyi geçti."

"Yani..." Michelle şarkı söyler gibi konuştu. "Resmi olarak birlikte olduğunuzu söyleyebilir miyiz?"

Bir anda Jess'in eli River'ın avucunun içinde terlemeye başladı. Michelle fark etmeden elini usulca çekip pantolonuna sildi. "Şey," dedi, sanki soru derin bir hesaplama gerektiriyormuş gibi gözlerini kısarak ufka baktı. "River?"

Tam onun adını söylediği anda, "Evet, birlikteyiz," dedi River kesin bir ifadeyle.

Michelle güldü.

"Aynen, birlikteyiz. Şaka yapıyordum," dedi Jess. Ardından ekledi. "En azından, geleceğin bizim için neler getireceğini görmek istiyoruz."

Michelle gülümseyerek defterine bir şeyler yazdı. Jess, River'a ölümcül bir bakış attı. River da ona aynı bakışı iade etti. Bu tür bir sorunun geleceğini öngörmeleri gerekirdi. Michelle tekrar başını kaldırmadan önce ikisi de başlarını çevirip yüzlerine bir gülümseme kondurdu.

"Öyleyse buna daha yeni diyebiliriz," dedi Michelle.

"Çok yeni." Aynı anda cevap verdiler ve yapmacık bir şekilde güldüler.

River tekrar Jess'in elini tuttu ve onu vurgulu bir şekilde sıktı. Bu sırada fotoğrafçı Blake, sanki gizlice saldırıya geçecekmiş gibi etraflarında dolaşıyordu. Oysa sadece samimi birkaç kare yakalamaya çalışıyordu. Jess'in avuç içleri tekrar terlemeye başladı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

River serbest elini ağzına götürüp sahte bir öksürükle mırıldandı. "Sorun değil."

"Pekâlâ," dedi Michelle. "Bence çoğu insan bunun farklı bir his olup olmadığını bilmek isteyecektir. Birbirinizi ilk gördüğünüzde, yani birbirinize gerçekten *baktığınızda*, içsel bir tepki oldu mu? Doksan sekiz puan az değil... Bunu hücrelerinizde hissetmiş olmalısınız."

İşte. Tam da buydu. River'ın zayıf noktasını bulmuştu. Biyolojik olarak, vücudunun bir şekilde bunu bileceği varsayımı. Jess bu sayının olasılıksızlığını aşamıyordu. River ise bunu her hücresinde hissetmesi gerektiği *bilgisini* aşamıyordu.

"Çekim vardı, evet," dedi River tereddüt etmeden. "Ama biz ilk karşılaşmaları çok ilkel bir düzeyde düşünmeye programlıyız. Seks. Çiftleşme. Eninde sonunda birer hayvanız."

Jess'in boynuna kadar bir sıcaklık yükseldi. Zihninde aniden River'ın arkasında olduğu, bedenini ona yasladığı, dişlerini çıplak omzuna bastırdığı bir görüntü canlandı.

"İlk görüşte birinin ruh eşimiz olup olmadığını düşünmeye

programlı değiliz. En azından ben öyle değilim." River omuz silkti. "Başkalarının ruh eşini bulmasına yardım ettiğim için bu ironik gelebilir ama nedense, DNADuo'nun bulgularına kendimi hiç dahil etmedim. İlk halka arza birkaç ay kalmışken ve kendi kriterlerimi çok yüksek tutmuşken, en son beklediğim şey kendi uygulamamdan bir bildirim almaktı. Yani eğer sonuca şaşırıp şaşırmadığımı soruyorsan, cevabım hem evet... hem de hayır."

Jess onun her kelimesini sindirmeye çalıştı. Kulağa çok samimi geliyordu ama hangisi gerçekti, hangisi roldü? Michelle'in sesi onu düşüncelerinden ayırdı. "Jess?"

Jess boğazını temizledi. "Dediğim gibi, testi anlık bir hevesle yaptım. Bir ilişki aramıyordum. Hatta birileriyle çıkmamaya yemin etmiştim." Michelle çok iyi anlıyormuş gibi güldü. "Bu yüzden, evet, şaşırdım." Jess, River'ın içten yüzüne baktı ve belki de savunması düşmüş olduğu için, kemiklerinde hafif bir uğultu başladı. Derin titreşim tüm bedenine yayıldı, teninin yüzeyinde gezinen elektrik hissiyle senkronize oldu. Bu adam o kadar yakışıklıydı ki, başı dönüyordu. "Ve hayır," diye ekledi sessizce. "Başka bir açıdan bakınca, hiç şaşırmadım."

"River," dedi Michelle. "Sormak zorundayım. Bu sonucu kamuoyuyla paylaşmak bir çıkar çatışması oluşturmaz mı?"

"Bunun bir medya numarası olduğundan daha fazla şüphe duyarsın sanıyordum."

Michelle gülümsedi. "Öyle mi peki?"

"Hayır."

Kadın eliyle etrafı işaret etti. "Ama bunu kullandığın kesin."

"Bu şanslı bir tesadüf. Öyle olması sahte olduğu anlamına gelmez."

"Jess," dedi Michelle hafifçe öne eğilerek. "Ona âşık olma baskısı... fazla geliyor mu?"

"Evet," diye itiraf etti. "Ruh eşini bulmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. Daha önce hiç bulmadığım ortada. Bu yüzden her duyguyu, gerçek gibi görünse bile tekrar tekrar sorguluyorum."

"River bunu duymak seni rahatsız etti mi?"

"Hiç etmedi." Sesi samimi geliyordu. "İkimiz de biliminsanıyız. Doğamız gereği, hiçbir şeye balıklama atlamayız."

"Belki de bu yüzden eşleşmişsinizdir," diye düşündü Michelle.

İkisi de aynı anda birbirlerine baktı. Adamın yüzünde beliren o yeni, özel gülümsemeyi taklit etmekten kendini alamadı. "Belki," diye kabul etti River. Ardından sesini alçaltarak Jess'in kulağına fısıldadı. "*Samimi ama Temkinli Olma Operasyonu.*" Jess yakınlığın etkisiyle titredi.

Michelle ellerini çırparak aralarındaki çekimi bıçak gibi kesti. "Hadi gelin, şu bankların orada birkaç fotoğraf çekelim." Ayağa kalktı ve Jess'le River'ı saran yoğun duygusal sisi fark ettiyse de hiç çaktırmadı. Blake'le kısa bir konuşmanın ardından onlara el salladı. "Arka planda su olsun istiyoruz, bu yüzden eğer ayakta durabilirseniz..." Ellerini Jess'in omuzlarına koydu ve onu otoparka doğru çevirdi. "Burada. River sen de hemen yanında, biraz arkasında dur. Evet, güzel. Nasıl rahat ediyorsanız. Ben şurada olacağım, sizi dinlemeyeceğiz. Sadece... birbirinizle konuşun. Mümkün olduğunca doğal bir şekilde. Bizim burada olduğumuzu unutun!"

Jess ona inanamayarak bakmak istedi. O ve River ikinci randevularında sayılırlardı ve Michelle onların yakın durup, samimi bir şekilde sohbet etmelerini mi istiyordu? Doğal bir şekilde? Üstelik yüz binlerce kişinin okuyacağı bir gazete için fotoğrafları çekilirken? Onlar yalnızken bile doğal olmayı beceremiyorlardı ki.

"Baskı yok," diye mırıldandı Jess.

"Sadece," dedi River konu arar gibi. "Bana şeyden bahset... Arabandan."

"Arabam mı?"

River gülerek ona biraz daha yanaştı. "Aklıma ilk gelen oydu. Bu konuda senden daha iyi olduğumu düşünme."

"Kesinlikle öyle olduğunu düşünüyorum," dedi Jess koca-

man bir sırıtışla. Tam o sırada Blake kamerasını yüzüne kaldırdı. "Şu hâline baksana."

"Ne demek o?" diye sordu River.

"Ne ne demek?"

"Şu hâline baksana dedin ya," diye tekrarladı.

Jess güldü.

Blake deklanşöre bastı.

"Bu senin işin demek," dedi Jess. "Tabii ki randevular ve kameralar karşısında daha rahat olmanı bekliyorum. Bense-"

"Eğer 'ortalama' olduğunu söylersen, seni körfeze atarım."

"Öyle demeyecektim," dedi gülerek. *Klik.*

River arkasında uzun, yavaş bir nefes verdi. Nefesi, Jess'in ensesinde sıcacık gezindi. Sırtından aşağı bir ürperti indi.

River bunu fark etti. "Üşüdün mü?"

"Donuyorum," diye itiraf etti.

River tamamen arkasında olacak şekilde hareket etti. Tam ona ne yaptığını soracakken River kollarını uzattı ve Jess kendini yumuşacık bir sıcaklığın içinde, sert bir duvara bastırılmış hâlde buldu. River onu kendisiyle birlikte paltosunun içine almıştı.

Klik.

River ne titriyor ne de dengesiz hissettiriyordu. Onu sıkıca tutuyordu, sanki bu çok normal bir şeymiş gibi göğsünü Jess'in sırtına bastırmıştı. Jess'in duyuları altüst oldu.

Michelle güldü. "Jess, kızardın."

Jess rol yapamadı. "Kızarmışımdır tabii."

"Yani, işin fiziksel tarafı-"

"Yorum yok," dedi River sert bir sesle.

Ancak bu görüntü Jess'in zihninde çoktan canlanmıştı: River'la sevişmek. Onu üzerinde hissetmek. Terli bir şekilde altında yatması. Hırıltılı seslerle emirler yağdırarak arkasında olması. Jess'in vücudu ona ihanet etti ve azıcık geriye yaslandı. River'ın kısa ve boğuk inlemesi, bu hareketi fark ettiğini gösterdi.

Michelle o sırada Blake'le kamera ekranındaki bir şeye ba-

kıyordu ve Jess fiziksel olarak biraz serinlemek için hafifçe öne çıktı ama River onu tekrar kendine çekip kollarını beline doladı. Bedenini ona bastırdı.

"Üşüyorsun," diye fısıldadı saçlarına doğru.

"Artık o kadar da üşümüyorum," diye fısıldadığında River sıcak bir kahkaha attı.

Klik.

Jess boğazından yükselen histerik bir kahkahayı altdudağını ısırarak bastırmaya çalıştı. "Tahrik mi oldun sen?"

Sesi kulağına yakın bir yerde, utanmış ama dürüst bir tonda çınladı. "Olmuş olabilirim."

"Aman Tanrım."

"Ama sen de az önce... kendini bana yasladın."

Jess kahkahasını engellemeye çalışarak öne eğildi.

Klik. Klik.

Ama böylece kalçası ona daha da dayanmış oldu ve River hafifçe tıslayarak onu kendine çekti. "Jessica."

Jess kahkahasını serbest bıraktı. Bir an için, tüm evrenin gücünü elinde tutuyormuş gibi hissetti. River Peña'yı tahrik etmişti.

Klik.

"Bundan zevk alıyorsun," diye homurdandı River.

"Tabii ki alıyorum. Ama görünüşe göre sen de zevk alıyorsun."

"Seyircilerimiz olmasaydı daha çok zevk alırdım."

Klik.

"Sen bana asılıyor musun?"

"Öyle görünüyor." O da Jess kadar şaşırmış gibiydi.

"Birbirimizden hoşlanıyor muyuz ki?"

River kollarını daha sıkı sardı ve ağırlığıyla Jess'i sabitledi. "Hâlâ değerlendirme aşamasındayız."

Klik.

River iç çekti. "Sanırım... şey, seni bilmem ama ben senden hoşlanmaya başlıyorum."

Jess onun yakışıklı yüzüne bakmaktansa otoparka bakmanın

ve kollarının uçup gitmesini engellemesinin verdiği cesaretle konuştu. "Ruh eşi miyiz bilmem ama ben de arzu duyduğumu itiraf edebilirim." Yüzünü çevirdi. Dudakları birbirine çok yakındı.

River hareketsiz kaldı ve gözleri dudaklarına indi. "Öyle mi?"

Sesindeki bir şeyle Jess sonunda cesaret bulup adamın gözlerine baktı. Ve eridiğini hissetti.

Klik.

ON ÜÇ

JESS, RIVER'IN PALTOSUNA sarılmış hâlinden harika bir fotoğraf çıkacağını tahmin etmiş olmalıydı ama o fotoğrafın gazetenin ilk sayfasında yer alacağı aklına bile gelmezdi.

Hem de *San Diego Union-Tribune* gazetesinin...

Fizzy çantasını bile bırakmadan masanın üzerine gazetenin bir kopyasını bıraktı.

"Vay canına, Jessica Davis."

Jess bardağını dudaklarına götürerek utanç içindeki yüzünü saklamaya çalıştı. "Biliyorum. Bu sabah *iPad*'imde gördüm."

"Siz ikiniz ne kadar da tatlısınız öyle?"

Bardağını masaya geri koydu. "Kes şunu."

Fizzy boğazını temizledi ve makaleyi yüksek sesle okumaya başladı. "'İkili, taze bir aşkın o parıltılı heyecanını ve hafif tedirginliğini taşıyor. Jess konuşurken farkında bile olmadan River'a doğru eğiliyor. River ise Jess'e, sanki tüm hayatı boyunca beklediği kişiymiş gibi bakıyor. Ancak dışarıdan romantik bir hava sezilse de test sonucu ilk ortaya çıktığında ikisi de buna inanamamış. 'İkimiz de biliminsanıyız,' diyor Peña sade bir dille. 'Doğamız gereği, hiçbir şeye balıklama atlamayız.' Yine de onları yan yana gördüğünüzde testin sonucuna inanmamak gerçekten zor.'"

Jess inledi. "Ciddiyim. Lütfen kes şunu."

"Hayır, olmaz," dedi Fizzy elini göstererek ve ikinci sayfaya geçti. "Sonraki kısım en sevdiğim. 'Rüzgâr şiddetini arttır-

dığında Jess üşümeye başlıyor ve River onu paltosuna sarıyor. Fotoğrafçım ve ben bir anda sessizleşiyoruz, yavaş yavaş gelişen bir aşk hikâyesine tanık oluyoruz. *GeneticAlly*, deneyimli flört servislerinin kalabalık dünyasına yeni adım atıyor olabilir ancak belli ki önemli şeyleri doğru yapıyorlar.'"

Jess artık başını masaya yaslamış, binanın üzerine yıkılmasını diliyordu. "Artık durabilir miyiz?"

"Madem ısrar ediyorsun." Fizzy'nin gazeteyi katlayıp masanın üzerine koyduğunu duydu. "Eğlenceli miydi bari?"

Jess refleks olarak, "Hayır," dedi hemen. Doğruldu ama yalan aralarında ince bir perde gibi asılı kaldı. "Evet?" Kahvesinden hızlı bir yudum alınca dili yandı ve öksürdü. "Yani, hayır. Senin kastettiğin anlamda eğlenceli değildi. Garip ve tuhaftı... ama iyiydi?" Gözlerini sımsıkı kapattı. "Kes şunu, Fizzy."

"Neyi keseyim?"

"Bana öyle bakmayı kes."

Fizzy ona güldü. "Şu anda resmen devrelerin yanıyor."

"O yakışıklı bir adam, tamam mı?" diye itiraf etti Jess. "Yani, evet, yakınlaşmak biraz etkiledi."

Fizzy, Jess'in kıkır kıkır güldüğü fotoğrafı işaret etti. "Adamın seni akşam yemeği niyetine yemesini istiyor gibisin."

"Tamam, bu kadar yeter." Jess daha dik oturdu ve saçlarını topuz yaptı. "Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Eriyorsun." Arkadaşı ona hayretle baktı, sonra kendini toparlayıp dizüstü bilgisayarını çıkardı. Çalışmaya koyuldular; Fizzy yazdı, Jess verileri inceledi. Ama Jess, arkadaşının ara sıra başını kaldırıp onu mikroskop altındaki bir örnek gibi incelediğini hissedebiliyordu. Ve bu incelemeyi, sanki Fizzy arkasında durup ellerini omuzlarına bastırıyormuş gibi fiziksel olarak hissediyordu. Neyse ki Fizzy tam Jess'in eline bir şey alıp fırlatmasına ramak kala bakışlarını başka yöne çevirdi.

Jess, Fizzy'nin tüm bunlar hakkında muhtemelen binlerce soru sormak istediğini biliyordu. Onun da soruları vardı. Tanrı aşkına, River'la ne yapıyorlardı? Hoşlanıp hoşlanmadığından

emin olmadığı biri nasıl fiziksel olarak bu kadar çekici geliyordu? Bu arzuyla nasıl hareket etmeliydi? Tüm bu sessiz sorgulamalar arasında, Jess saatin 8.24 olduğunu hiç fark etmedi.

Kapı neşeli bir zil sesiyle açıldı ve Jess'in kalbi iki kat hızla atmaya başladı.

Adım sesleri duyuldu.

River, sarayında dolaşan bir kral gibi kendinden emin bir şekilde yürüdü. Jess etraflarındaki havanın, hatta atmosfer basıncının bile değiştiğini hissetti.

Fizzy yana eğildi, River'ı gördü ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Siktir."

Jess dönüp bakmaya gerek duymadan bile herkesin onu izlediğini biliyordu. Sırtı kalabalığa dönük olmasına rağmen, gözlerin kendisine çevrildiğini hissetti.

Bu hissi görmezden gelerek arkasını döndü. River... insanlara mı gülümsüyordu? Adamın yanakları sağlıklı bir pembelikle ışıldıyordu, dudaklarının kenarı belirgin şekilde yukarı kıvrılmıştı.

Fizzy hayret dolu bir sesle sordu. "Sen bu adama ne yaptın?"

"Bir şey yapma-"

"Gülümsü-"

"*Biliyorum!*" diye çıkıştı Jess. "Tuhaf ama sus artık."

Fizzy tabii ki susmadı. "Yoksa siz ikiniz-"

Jess eğilerek fısıldadı. "*Şşt!*"

Kendini işine kaptırmış gibi davrandı ama boşunaydı. River'ın kahvesini aldıktan sonra doğruca onların masasına geleceğini biliyordu.

River masalarına iki kupa koydu. "Selam."

Jess ve Fizzy ona şaşkın şaşkın baktılar. Adam o kadar yakışıklı ve iriydi ki, Jess'in verebildiği tek cevap şu oldu: "Ne?"

River başıyla kahveleri işaret etti. Bir *flat white*. Bir vanilyalı *latte*. "Tazelemeye ihtiyacınız vardır diye düşündüm."

"Teşekkürler," dedi Fizzy ve Jess aynı anda.

River'ın ağzının sol köşesi yukarı kıvrıldı. "Rica ederim." Ar-

dından Jess'in gözlerine baktı ve bu bakışın karanlık yoğunluğu, Jess'in libidosuna giden fitili ateşledi. "*Trib*'i gördün mü?"

Arkasında olduğu o anları hatırlayınca Jess'in boynu ve yanakları kızardı. "Şey, evet, gördüm."

River bilmiş bir gülümsemeyle daha fazla şey söylemesini bekledi. Ancak Jess hem zihninde onu soyup hem de kelimeleri bir araya getiremiyordu. En sonunda River, "Michelle iyi bir iş çıkarmış bence," demek zorunda kaldı.

Jess neden nefes nefese kalmıştı? "Gerçekten çok iyiydi. Çok... nazik bir kadın. Ellerimin terlediğini söylemesine rağmen."

River gülerek başını salladı. "Harikaydın."

"Teşekkürler." Hayalindeki River çıplaktı ve şu an yerde, tam altında yatıyordu. Bu yüzden Jess ancak birkaç saniye sonra ekleyebildi. "Sen de öyle."

River saatine baktı. "Pekâlâ. Eh... sonra görüşürüz." Son kez alaycı bir şekilde gülümsedi ve elinde *americano*'suyla *Twiggs*'ten ayrıldı. Adım sesleri uzaklaştı. O ayrılırken kapının üzerindeki zil çaldı.

Fizzy arkasından bakakaldı. "Az önce ne oldu öyle?"

"Bize kahve ısmarladı." Jess son derece rahattı. Hiç paniklemiş gibi değildi. "Sakin ol, Fizz."

Fakat beyninin içinde kelimeler koca harflerle bağırıyordu.

"Vajinam resmen çiçek gibi açıldı," dedi Fizzy hâlâ kapıya bakarak.

"Yok artık."

"Lanet olası bir *çiçek* gibi, Jess."

Jess alnını ellerinin içine gömdü. Uzun bir gün olacaktı.

* * *

BİRKAÇ SAAT SONRA, Fizzy'nin dikkati tekrar gazeteye yöneldi. "Şu kimyaya bak." Öğle yemeği için dışarı çıkmışlardı ama ikisinin de iş teslim tarihi yaklaşmış olduğundan, biraz daha çalışmak için geri dönmüşlerdi. "Gazeteden fırlayacak resmen. Buna inanmadığını söyleyemezsin."

"Yeter."

"Bütün şehir alev alacak. Bu gece herkes sevişecek."

"Aman Tanrım. Acaba biraz..." Jess aklına gelen şeyle aniden susuverdi. "Of, siktir."

"Ne var sanki onunla yatıp bana nasıl olduğunu-"

"Fizz. Cidden, bekle." Jess ona baktı. River'ın bu sabahki düşünceli tavrının etkisi geçmiş ve yerini buz gibi bir panik almıştı. "Bugün pazartesi."

"Ee?"

"Juno ve büyükbabam pazartesi günleri kütüphaneye gidiyor."

"Yani?"

Jess gazeteyi işaret etti. "Fizzy! Kütüphanede bu fotoğrafın yaklaşık yetmiş tane kopyası var! Kızım beni River'ın paltosuna sarılmış, azgın bir kedi gibi poz verirken görecek! Zürafaların boyunlarıyla ilgili kaç soru sorduğunu biliyor musun? Şimdi bununla ilgili kaç soru sorar, düşünebiliyor musun?"

Fizzy birden ayağa fırladı, sağa sola panikle baktı, sonra aceleyle bilgisayarını çantasına tıktı. Jess de ona katıldı ve *Twiggs* yanıyormuş gibi toparlanıp çıktılar.

* * *

NORMALDE ***TWIGGS***'TEN University Heights kütüphanesine yürüyerek on dakikada gidiliyordu. Onlar altı dakikada vardılar.

Kaldırımda nefes nefese duran Fizzy dizlerini tuttu. "Kahretsin. Neden bu kadar hareketsiz bir iş seçtim ki? Zombiler geldiğinde boku yedim ben."

Jess nefes nefese otobüs durağına yaslandı. "Ben de öyle."

"Madem buraya bir an önce gelmemiz gerekiyordu, arabayla falan gelseydik ya mesela?"

Jess doğruldu ve ona öfkeyle baktı. "Panikledim, tamam mı? Yürürken daha kolay geliyor."

Derin bir nefes aldı, bu kadar çabuk yorulmasına şaşırmıştı. Yapılacaklar listesine yeni bir şey ekleyecekti: Daha fazla kardi-

yo yap. Hızlıca saatine baktı. "Juno'nun okulu dört dakika önce bitti. On dakika sonra burada olurlar. Kıçımızı kaldırmalıyız."

Fizzy siyah saçlarını omzunun arkasına attı. "En kötü ne olabilir ki?"

Ana girişe giden rampaya doğru ilerlerken, yanlarından geçen yaşlı bir kadına masumca gülümsediler. *Hiçbir şey yok. Sıradan bir kütüphane ziyareti işte, günlük gazetenin tüm nüshalarını saklayacağız falan.* Juno'nun en sevdiği kütüphaneci Emily, ana masadaki bilgisayarda çalışıyordu ve Jess onu görünce yavaşlayarak durdu.

Fizzy, Jess'in sırtına çarpınca, "Niye durduk?" diye sordu.

"Emily orada," diye fısıldadı. Emily, Juno'nun en sevdiği kütüphaneciydi çünkü hem çok tatlı biriydi ve her şeyin yerini biliyordu hem de saçları pembeydi ve her gün parlak mavi Vespa'sıyla işe geliyordu. "Beni içeri girerken görürse, selam vermek isteyecektir. Juno bizi görür ve işimiz biter."

"Tatlı bir kütüphaneci demek," dedi Fizzy alaycı bir şekilde gözlerini kısarak. "En tehlikelisidir."

Jess omzunun üzerinden Fizzy'ye sert bir bakış attı. "Sus."

"Asıl sen sus. Burada bulunarak bile suç işliyormuşum gibi hissediyorum," diye fısıldadı Fizzy. "Kütüphane kartımı yenilemeyi unuttum!"

"Alarm çalacak değil ya," dedi Jess. "Kapıdan geçerken kartları taramıyorlar." Bir müşteri gişeye yaklaştı. Jess, Emily'nin onu dinleyip gülümsemesini, sonra da başını sallayarak müşteriye onu takip etmesini söylemesini izledi. Jess, arkadaşının elini tuttu. "Hadi."

Kapıdan geçip doğrudan *Yetişkin Bölümü*'ne yöneldiler ve devasa gazete rafının hemen önünde duran yaşlı bir adam gördüklerinde kitaplığın arkasına saklandılar. Fizzy gergin bir şekilde etrafına bakındı.

"Şunu keser misin?" dedi Jess dişlerinin arasından. "Bir kadın suikastçı hakkında romantik gerilim kitabı yazdın sen. Alt tarafı gazeteleri saklayacağız. Bu neden barda bilardo oynarken

Cehennem Melekleri'ni görüp onlara meydan okuduğun zamandan daha zor geliyor ki sana?"

"Baskıya gelemiyorum, tamam mı? Genelde ben seni aptalca şeyler yapmaya sürüklerim. Bu sefer tam tersi oldu."

Jess köşeden baktı ve adamın hâlâ orada durduğunu görünce inledi. "En az altı tane kopya görüyorum. Hepsini almamız lazım."

Yaşlı bir kadın koridordan geçerken ikisi de rahat davranmaya çalıştı. Fizzy kitaplığa yaslandı, Jess raftan bir salyangoz yemekleri kitabı alıp okuyormuş gibi görünmeye çalıştı. Kadın onları şüpheyle süzdü.

Fizzy kitabı Jess'in elinden alıp yerine geri koydu. "Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyız?" Etrafına baktı. "Bu garip bir şekilde yaramazlık yapmaya gelmişiz gibi hissettiriyor."

Jess, Fizzy'nin bu kadar tutucu bir tarafı olduğunu hiç tahmin etmezdi. "*Öteki Ben*'i yazarken bacağımı başımın arkasına kaldırmamı istediğin zamanı hatırlıyor musun?" Jess parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. "*Normal bir insan bunu yapabilir mi görmek için?*"

Fizzy kaşlarını çatarak düşündü. "Az buçuk."

"Hamstringimi incitmiş ve bir hafta boyunca yürüyememiştim. Senin ve kitabın için. Sonra da Daniel'a seks sırasında vajinal kasımı incittiğimi söyledin. Bana borçlusun."

"Bir sonraki *Kızıl Dantel* kitabımda seni öldüreceğim."

Bu, onun ilk tehdidi değildi ve kesinlikle sonuncusu da olmayacaktı. "Tabii tabii."

İkisi de kitaplığın köşesinden tekrar baktılar ve nihayet ortalıkta kimsenin olmadığını görünce rahatladılar. Jess kendini şimdiden polis karakolunda sorguda hayal edebiliyordu. Önüne karton bardakta çamur gibi kahve koyuluyor ve güvenlik kamerası kayıtlarında yetişkin medyası bölümüne gizlice girip, raftan bir kucak dolusu *Union-Tribune* gazetesini alıp kaçışı gösteriliyordu. İçinden Juno ve San Diego halkına, kızının bu gazeteleri görmesini engelleyebilirse, Juno on sekiz yaşına gelene kadar

gönüllü olarak hikâye saatlerinde kitap okuyacağına dair bir söz verdi.

İkisi de sanki her türlü hakları varmış gibi gazeteleri kucakladılar, sonra gidip *Mary Higgins Clark* rafının arkasına itinayla gizlediler.

Fizzy arkasını kontrol ederken, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Evet. Hadi çıkalım."

Koridorda yürüdüler ve giriş göründüğünde aniden durdular. Jess, Fizzy'yi hemen geri çekti. Başını hafifçe uzattığında Juno ve büyükbabasının içeri girdiğini gördü.

"Aman Tanrım," dedi Fizzy. "Az kalsın yakalanıyorduk."

"Evet." Jess kalbi güm güm atarken tekrar baktı ve doğruca gazetelerin olduğu yere yürüdüklerini gördü. "Gidelim. Juno, büyükbabamı gazete bölümünde bırakıp çocuk kitapları bölümüne geçecek. Yaklaşık otuz saniyemiz var."

Fizzy başını salladı ve Juno ile büyükbabası arkalarını döndüklerinde kapıya doğru koştular.

* * *

FIZZY, BÜYÜKANNESİNİN BUZLU çayından bir bardak içip maceralarının ayrıntılarını not defterine yazdıktan sonra, sosyal medya işlerini halletmek ve Rob'la buluşmasına hazırlanmak için evine döndü. Jess, River'dan bir partiye katılabileceklerinden bahsettiği birkaç mesaj almıştı ve detayları Brandon'ın ikisine de mail atacağını söylemişti... Kesinlikle boynuna kadar kızarmasına neden olacak bir şey yoktu. Jess, Fizzy'yle işledikleri küçük suçu ona keyifle anlatmak istiyordu ama istemediği bir sohbete kapı açmamak için kendini tuttu. Jess, River'ın Juno'yla tanışmasından rahatsız olmamıştı ama bunun tekrar yaşanmasını istediğinden de emin değildi. Buna gelecekte karar verecekti, geçirdiği günün ardından şu anda sadece bir kadeh şarap içip spagetti yapmak istiyordu.

Evi toparlayıp yemeğe başlarken kendini yeni ama hâlâ ya-

bancı olan bir rahatlığın içinde buldu. En azından birkaç ay boyunca para konusunda endişelenmesine gerek olmadığını kendine hatırlattı. Daha önce hiç böyle bir lüksü olmamıştı ve bir yıllık sigorta primini peşin ödemek ya da muadil ilaç yerine gerçek *Tylenol* almak neredeyse şatafatlı bir hayat gibi geliyordu. Çılgın zamanlar gibi...

Güvercin ayaklarının etrafında dolanırken Jess kaynayan suya makarna ekliyordu. Bu sırada kapı birden açıldı ve Juno içeri koştu.

"Anne! Aradığım kitabı buldum! *On Adımda Dünyanın En İyi Hız Treni Nasıl Yapılır!*" Ayakkabılarını çıkardı ve çantasını salonun ortasında açarak içindekileri Jess'in yeni süpürdüğü zemine boşalttı.

Jess tahta kaşığı kenara bırakıp ocaktan uzaklaştı ve tezgâha yaslandı. Suçlu görünüyor muydu acaba?

"Bekleme listesinde ikinci sıradaydım ama ilk kişi almamış, ben oradayken Emily kitabı alabileceğimi söyledi." Juno kitabı tezgâha koydu ve sonunda nefes almaya başladı. "Projeme hemen başlamam lazım."

"Sana da merhaba." Jess kolunu kızının omuzlarına dolayarak onu durdurdu ve başına bir öpücük kondurdu. "Büyükbaban nerede?" Avluya baktı ama onu göremedi.

Juno salona geçip mavi bir klasörle geri döndü, klasörden en az bir düzine kâğıt çıkarmaya çalışıyordu. "Büyükannemi Etiyopya yemeği yemeye götürdü." Kâğıtları tezgâhın üzerine yayarken, düzgünce istiflenmiş postaları devirdi. Jess onları tekrar topladı. "Talimatlarda yirmi beşe otuz beşlik bir karton kullanmam gerektiği yazıyor ama ben yüze yüz kırklık bir karton da kullanabilirim." Bir anlığına duraksadı. "Bizde var mı öyle bir karton?"

"Neredeyse bir buçuk metrelik bir kartonumuz olup olmadığını mı soruyorsun? Üzgünüm. Taze bitti." Jess makarnayı karıştırıp ocağı kapattı. "Bebeğim, bunu makul bir boyutta yapmaya çalışalım, olur mu? O kadar büyük bir şeyi nereye koyacağız ki?"

Juno daireye bakındı ve yemek masasını işaret etti.

"Peki nerede yemek yiyeceğiz?"

"Büyükannem ve büyükbabamın evinde."

Jess makarnayı süzerken omzunun üzerinden kızına baktı. "Bu proje için başka neye ihtiyacın var?"

"Sanat bandı, büyük olanından. Bir sürü olacak. Biliyor musun, Philadelphia'da biri yarı saydam banttan 39 metrelik bir koza yapmış! Tam 34 kilometre bant kullanmış! İçine girip dolaşabiliyorsun bile."

"Vay canına." Jess tabakları indirip tezgâha koydu.

"İnsanları yapmak için yapıştırıcı, normal bant ve el işi kâğıdı da lazım." Jess'in masada duran *iPad*'ini işaret etti. "Kullanayım?"

"Kullanabilir miyim?" diye düzeltti Jess refleks olarak ve tabağa makarna koyup üzerine sos döktü.

Juno sandalyeden Güvercin'i kaldırdı ve *iPad*'i açtı.

"Bugün okul nasıldı?" diye sordu Jess. Tam o sırada ekranda bir görüntü belirdi.

Onun ve River'ın fotoğrafı.

Union-Tribune gazetesinin kapağı. *Siiiiiiii-*

"Anne!" diye bağırdı Juno. "Bu sen ve River Nicolas!"

Kanamadan vücudundaki tüm kanın çekilmesi mümkün müydü?

"Siz sevgili misiniz?"

Jess buna nasıl cevap verebilirdi ki? River'la para için rol yaptıklarını mı söyleyecekti? Birbirlerinin kıyafetlerine sarınırken yakalanan iki arkadaş olduklarını mı anlatacaktı? Juno'yu korumak için bu kadar çaba sarf etmesine rağmen nasıl her şeyi mahvedip duruyordu?

Titrek ellerle akşam yemeğini masaya koydu. "O, şey..." Jess panik ve ter içinde kelimeleri bulmaya çalıştı. "Biz aslında..."

Ben annem değilim. Juno'yu asla ikinci plana atmayacağım. Bunu açıklayabilirim.

Ancak Jess konuşamadan Juno başını yana eğdi. "Saçın böyle

çok güzel görünüyor." Sonra aynı hızla, dikkati tabağına yöneldi. "Oo, spagetti!" Çatalına kocaman bir lokma doladı ve gözlerini kapatıp çiğnedi.

Jess donakalmış bir şekilde onu izlerken Juno süt bardağını kaldırıp dudaklarına götürdü ve üzerinde bıyık gibi beyaz bir iz bıraktı. Hemen sonra annesine kocaman bir sırıtışla baktı. "Yemekten sonra bant sipariş edebilir miyim?"

"Evet, istediğin kadar bant sipariş edebilirsin," dedi Jess.

"Yaşasın!" Juno çatalına daha fazla makarna sardı. "Farklı renklerde olabilir mi? Mavi, turuncu, yeşil ve kırmızı gibi?" Kocaman bir lokma daha aldığı sırada Jess mutfağa geri döndü.

Buzdolabını açtı ve bir şişe şarap çıkardı. "Tabii," derken kendine bir bardak doldurdu. *Pembe? Mor? Puantiyeli? Keyfine bak, evlat.* Jess daha önce hiç böyle savurgan olma lüksüne sahip olmamıştı. Bu ona garip ama aynı zamanda harika hissettiriyordu. Juno'nun akşam yemeğini bitirip *iPad*'ini tekrar çıkarmasını ve mırıldanarak alışveriş sepetini sanat malzemeleriyle doldurmasını izledi.

Paranın mutluluğu satın alamayacağını söyleyen kişi, bunu hiç yaşamamış olmalıydı.

ON DÖRT

BRANDON'IN ÇILGINCA ÖVGÜLERİNE bakılırsa, Trevor ve Caroline Gruber tam anlamıyla harika insanlardı. *GeneticAlly*'nin yatırımcılarıydılar ve *Union-Tribune*'da yayınlanan o haberden sonra hem Jess hem de diğer bazı büyük bağışçılarla tanışmak için bir kokteyl partisi düzenlemek istemişlerdi. Brandon sürekli onları övmüştü. *Gösterişten uzak insanlar, Jess. Onlara bayılacaksın.*

Trevor, Detroitli bir teknoloji dehası, Caroline da Rhode Islandlı bir çocuk ortopedi uzmanıydı. Yolları kesişmişti. Âşık olmuşlardı. Falan filan...

İnsanları ruh eşleriyle buluşturmayı hedefleyen bir şirkete birkaç milyon dolarlık yatırım yapmayı seçmiş olmaları, Jess'e umut veriyordu: Demek ki davetteki herkes *Monopoly* kutusundan fırlamış gibi görünmeyecekti. Bu hızla gelişen biyoteknoloji alanında yatırım yapılacak binlerce iyi firma vardı ancak verilerle oynayan ve şirketlerin risk analizlerini yapan biri olarak Jess bile farklı koşullar altında *GeneticAlly*'ye para yatırıp yatırmayacağını kesin olarak söyleyemezdi.

Fakat River onu evinin önünden almaya geldiğinde Jess ona bir bakış atmış, cüzdanını ve banka şifrelerini isteyen herkese seve seve verecek hâle gelmişti. River özel dikim lacivert bir takım elbise giymişti. Ayakkabıları adeta parlıyordu. Fazla uzun görünmeye çok az kalmış saçları mükemmeldi, gözleri ışıl ışıldı. Özellikle de o âdemelması yok muydu... Bir hafta önce Shelter Island'da yaptıkları röportajdan bu yana sürekli o çıkıntıyı yala-

dığını hayal etmişti. Brandon, *GeneticAlly*'nin elbisesini karşılayacağını, saçını ve makyajını yapacak birini göndereceğini söyleyerek onu panik yapmaktan kurtarmıştı. Düşünceli ve cömert bir jestti ama aynı zamanda bu etkinliğin aşırı derecede önemli olduğunu da gösteriyordu. Bu yüzden, Jess kese kâğıdıyla nefes almaya başlamıştı.

Tam da kendini sosyalleşebileceğine, bütün geceyi Dr. River Peña'nın kolunda geçirebilecek kadar çekici olduğuna ikna etmişken adam arabasından inmiş ve sanki Alman mühendisler tarafından kas ve cinsel enerjiyle yüklenmiş takım elbisesiyle karşısında durmuştu.

Jess zihninde kendini uçurumdan aşağı atıverdi. Resmen işi bitmişti. Seks düşüncelerini engelleyen kalkanını indirmişti ve şimdi o düşünceler beynine çılgınca akın ediyorlardı. Eğer bir gün River'la gerçekten birlikte olurlarsa, beklentilerini karşılamak için adamın çok uğraşması gerekecekti. Çünkü hayalindeki River yatakta harikaydı.

River eğilip onu yanağından öptü. Jess bu sefer buna hazırlıklıydı ama hislerin hücumuna hazırlıklı değildi. Kokusu... farklıydı.

River da onun kulağının yakınında benzer şekilde derin bir nefes aldı.

İkisi aynı anda konuştu:

"Parfüm mü sıktın?"

"Kolonya mı sürdün?"

Jess'in sorusu daha yüksek sesle çıktı. *River kızarıyor muydu?*

"Biraz. Ablalarım..." Boğazını temizledi. "Mağazaya gidip tavsiye almamı söylediler."

Jess zihninde bir ok çantası çıkardı ve çeşitli kolonyaları River'ın tenine sürüp koklamak için ona yaklaşan hayali satış elemanını hedef aldı. "Ablaların sana... kolonya almanı mı söyledi?"

"Bu konuda bayağı heyecanlılar." İçini çekti ama Jess bunun sahte bir bezginlik olduğunu anlamıştı.

Ablaları ikisi konusunda mı heyecanlıydı? Bu çok mu sevimliydi, yoksa korkutucu muydu? En sonunda, "Bu çok tatlı," diyebildi Jess.

River kuru bir kahkaha attı. "Böyle de denebilir tabii."

"Eh, hoş kolonyaymış." Bu, yüzyılın en büyük hafife almasıydı. Jess şişenin geri kalanını adamın üzerine boca ettikten sonra onu yiyip yutmak istiyordu.

River tekrar ona doğru eğildi. "Peki bu koku ne?"

Jess bir anlığına afalladı. *Birbirlerini kokluyorlardı.* Ve bir fark olduğunu anlıyorlardı. Bu normal miydi? Garip miydi? Boş verip buna uyum sağlamaya karar verdi.

"Bu... kulağa garip geliyor ama greyfurt kokusu. Greyfurt kokulu *roll-on* gibi bir şey..." Nasıl söyleyeceğini bilemedi. "Tam olarak parfüm değil. Yağ gibi bir şey. Küçük bir sürme aparatı var..." Jess susup bileğine bir şey sürüyormuş gibi yaptı. "Parfüm başımı ağrıtıyor ama bu..." Yanakları alev aldı. "Bunu kullanabiliyorum."

"Beğendim." River kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi. "Çok beğendim."

Sesi neden böyleydi? Tuhaf, gergin bir kontrol seziliyordu. Sanki yemek için can atmasına rağmen milföy hamuruna sarılmış koca bir bonfileye *tokum, almayayım* diyordu.

River Peña... Jess'i yemek için can mı atıyordu?

Jess kendini biraz frenlemeliydi. Shelter Island'daki kucaklaşmadan beri takıntılı davranıyor olabilirdi ama River'ın düşünceleri konusunda varsayımda bulunamazdı.

River'ın arabasına binerken, Jess kendine yakında bir yatırımcının çatı katı dairesindeki kokteyl partisinde olacaklarını hatırlattı. River ve bu gece orada bulunan herkes, Jess'in ona şehvetli gözlerle bakmasından maddi çıkar sağlayacaktı. Jess, River'ın kelimelerini dikkatle seçtiğini zaten biliyordu. Belki ablaları da ilişkileri için değil, sadece hisseler konusunda heyecan yapmıştı. Jess'in ona duyduğu bariz çekim şirketin güvenilirliğini arttırıyordu. Bu da River'ın hem cebine para girmesine hem de tüm bu

zaman boyunca bilimsel açıdan söylediği her şeyi doğrulamasına yardımcı oluyordu. Jess, çalışmalarının etkisini dünyanın görmesinin River için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Bir de otuz bin dolar için neler yaptığıma bakın. GeneticAlly'nin hesabından elbiseler satın almak ve kafayı bilimle bozmuş, şık giyimli bir seks sembolüyle el ele tutuşarak lüks bir partiye gitmek zor değildi. Fakat onun otuz bin doları, River'ın kazanacağı paranın yanında okyanusta bir damlaydı. Milyonlarca dolar kazanacaktı.

River sessizliği bozarak, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Dürüst olmaktan zarar gelmezdi. "Ah, sadece hayattaki seçimlerimi sorguluyorum."

Bu onu güldürdü. "Ben de öyle."

Jess bundan şüpheliydi. "Bir örnek ver bakayım."

River 163 numaralı otoyola girerken Jess'e bir bakış attı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Arabada uzun bir sessizlik oluştu. Jess, River'ın onu görmezden gelmeye karar verdiğini düşünmeye başladığı sırada adam konuştu. "Pekâlâ... O elbiseyi giyerken beni düşündün mü?"

Jess'in göğsünden alnına kadar bir sıcaklık yayıldı. Elbisesine baktı. İnce siyah askıları olan, koyu mavi bir elbiseydi. Elbisenin her yerine yıldızlı geceyi andıran küçük, parlak işlemeler serpiştirilmişti. Göğüslerinin üstündeki ve altındaki ince siyah dantel şeritler, hem zarif hem de göz alıcı bir görünüm sunuyordu. Jess giyinme odasından bu elbiseyle çıktığında Juno ve Fizzy'nin -iki geveze kuşun- tam anlamıyla nutku tutulmuştu. Bu yüzden Jess, elbise çok açık mı diye endişelenmek yerine onların tepkisine güvenmeye karar vermişti.

River sessizce, "Burada olmak için para aldığını biliyorum," diye ekledi. "Bu yüzden işte sorum bu: Düşündün mü?"

"Ben de aynı soruyu kolonya için sorabilirim," dedi Jess, boğazında düğümlenen bir hisle. "Hem sen benden çok daha fazla para alıyorsun."

"Muhtemelen," dedi River gülerek.

"Ama mesele de bu. İyi bir iş çıkarırsak, sen otuz binden çok daha fazlasını kazanacaksın. Ablaların sana kolonya almanı akıllıca bir baştan çıkarma tavsiyesi olarak söylemiş olabilirler. Özellikle de hissedarsalar."

"Öyleler," diye onayladı River.

Arabaya yine ağır bir sessizlik çöktü. Jess önce River'ın cevap vermesini istiyordu. Onun da aynı şeyi hissettiğine dair tüm otuz bini üzerine bahse girebilirdi.

"Yani, akıllıca bir baştan çıkarma tavsiyesi mi olmuş?" diye ısrar etti River. Ona muzip bir sırıtışla baktıktan sonra tekrar yola döndü.

Jess, "Koku sana çok yakışmış," diye itiraf etti ve sesindeki boğuk tondan ânında utandı. Boğazını temizledi.

Jessica Davis, kendine gel.

River sürücü koltuğunda kıpırdandı. "Şey, bir anlam ifade eder mi bilmem ama o elbise de..." Onun sesi de boğuk çıkınca yumruğunu ağzına götürüp öksürdü. "Sana çok yakışmış."

* * *

RIVER ARABAYI KALDIRIMA yanaştırırken, yirmili yaşlarının başında iki yakışıklı genç koşarak yanlarına geldi.

River, vale çocuklara -ev sahibinin yeğenleri olduğunu öğrenmişlerdi- bahşiş verdikten sonra kaldırımda Jess'le buluştu. Jess sessizce, "Her şeyin bu kadar şatafatlı olması beni daha da geriyor," dedi.

River biraz daha yaklaşarak ona endişeyle baktı. "Oradaki herkes inanılmaz derecede nazik insanlar."

"Eminim öyledir," dedi Jess. "Sadece... bugüne kadar benim en şık kıyafetim senin daha önce gördüğün elbiseydi. Bu elbiseyse, Juno'nun iki aylık bale dersinden bile pahalı."

"Eğer bu seni rahatlatacaksa, her kuruşuna değmiş."

"Rahatlattı," dedi Jess elbisesinin önünü elleriyle düzelterek. "Bana sürekli güzel olduğumu söylersen, sorun kalmaz. Ah, bir de şarap. Şarap da rahatlatır."

River sessizce gülerek Jess'in binaya girmesine müsaade etti. Güvenlik masası, deriden yapılmış şık bir kanepe ve en uçta bulunan iki asansör dışında mermer zeminli lobi boştu.

Güvenlik görevlisi, onlar yaklaşırken başını kaldırdı. "*Gruber* daveti için mi geldiniz?"

River'ın sıcak avucu Jess'in beline dokununca, kadının aklındaki bütün düşünceler yok oldu. "River Peña ve Jessica Davis," diye onayladı River. Adam listeden isimlerini kontrol ettikten sonra oturduğu yerden asansörü programladı.

"Sağdaki asansöre buyurun," dedi. "Sizi doğrudan yukarı çıkarır."

Kapılar kapanırken Jess'in aklına, River'la daha önce asansörde geçirdikleri anlar geldi: Yaşadıkları gergin sessizlik, aralarında henüz dile getirilmemiş olan küçümseme. O günlere geri dönmek, şu anda hissettiği ölçüsüz ve kontrolsüz çekimden çok daha kolay olurdu.

River sessizliği bozdu. "Sanırım bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyor." Jess ona merakla baktı, adamın gözleri ise önündeki duvara sabitlenmişti. "Ablalarım hakkında."

"Öyle mi?" Jess bunun nereye varacağını hiç bilmiyordu ama dünyanın en yavaş ikinci asansörü öğrenmesi için onlara bolca zaman tanıyacak gibiydi.

"Onlar yatırımcı," dedi. "İkisi de projenin en başında para yatırdı. Ama 'heyecanlılar' derken projeyi kastetmiyordum." En sonunda Jess'e baktı. "Kolonya muhabbetinde."

Jess gülmemeye çalıştı. Ne kadar da ciddiydi! "Pekâlâ."

"Onlar bunun..." İkisini işaret etti. "Çok..." Duraksadı ve sonra Jess'e alaycı bir gülümseme sundu. "Çok heyecan verici olduğunu düşünüyorlar. Ama..." diye ekledi hemen. "Lütfen onların coşkusu yüzünden kendini baskı altında hissetme."

Jess başını sallayıp sakin bir sesle konuştu. "Tamam."

"Ayrıca bunu sana şimdi söylüyorum çünkü yukarıda -senin de bildiğin gibi- ikimizin etkileşimine finansal olarak büyük yatırım yapmış bir oda dolusu insan bekliyor. Ama senin oraya her

şeyin bir şov olduğunu düşünerek girmeni istemiyorum." River ceketinin iç cebinden telefonunu çıkardı. Ekrana dokundu, galeriyi açtı ve fotoğrafları kaydırmaya başladı. Sonunda aradığını bulunca ekranı Jess'e çevirdi.

Bir an için Jess kime baktığını anlayamadı. River'ın şapşal ikizi olduğunu düşündü. Ekrandaki kişi yirmili yaşlarının başında gibiydi ama duruşundan dolayı daha genç ve çok daha özgüvensiz görünüyordu.

"Onu tanıdın mı?" diye sordu River.

Jess tahmin etmeye bile çekindi. Bu sıska, kambur, uyumsuz çocuk...

"Benim." Ekranı kaydırarak bambaşka evrenden gelmiş, şapşal versiyonunun birkaç fotoğrafını daha gösterdi.

"Ekose şort ve çizgili gömlek bayağı iddialı bir tercih olmuş," dedi Jess gülerek.

"On altı yaşında evden ayrıldım," dedi ve asansör kapıları açıldı.

Jess son on saniyedir nerede olduklarını unuttuğu için ödü koptu. Dışarı adım attılar ama River tek bir kapının bulunduğu mermer fuayede durdu.

"Liseyi erken bitirdim ve on yedi yaşıma dört ay kala Stanford'a başladım."

"Vay canına."

"Bu fotoğrafta muhtemelen yirmi yaşındayım ama bunu asla tahmin edemezsin. Gördüğün gibi, ablalarım artık günlük hayatıma müdahale edemediği için nasıl giyineceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu."

Jess kahkahayı bastığında bu River'ı gülümsetti.

"Onlar olmasaydı, muhtemelen hâlâ o ekose şortları giyiyor olurdum."

"Ah, hayır. Ablaların bu işi çok daha iyi yürütüyor."

O da gülmeye başladı. "Gerçekten öyle. Ben lisedeyken onlar Doğu Kıyısı'ndaki okullara gittiler ve... her zaman kendilerini bana karşı sorumlu hissediyorlar." River dudaklarını yaladı ve

kapıya bakıp sonra tekrar ona döndü. "Aslında şunu demek istiyorum: O kolonyayı sürerken aklımda bu odadaki insanlar yoktu. Seni düşünüyordum."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim." Jess bunun dışında başka ne diyeceğini bilemedi.

İki parçaya bölünmüştü. Bir yanı bu itiraftan inanılmaz tahrik olmuştu, diğer yanı ise korkmuştu.

Neyse ki River daha fazla tepki vermesini beklemiyor gibiydi. Omuzlarını dikleştirip Gruber'ların çift kanatlı giriş kapısına döndü ve derin bir nefes aldı. Jess onun zili çalmasını bekledi ama çalmadı.

Uzun ve giderek daha garip hâle gelen birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "İyi misin?" diye sordu Jess.

"Bu tür şeylerden nefret ediyorum," diye itiraf etti River.

Jess yüzüne *bariz gerçeklik sopasıyla* vurulmuş gibi hissetti.

Bariz gerçek şuydu: River tabii ki de duygusuz ve huysuz bir pislik değildi. Utangaçtı. İşinin pazarlama kısmını yapmak onun için işkenceden farksız olmalıydı. Jess bunu, *Ruh Eşinizi Anlama Rehberi* başlıklı bir broşürde okumuş gibi net bir şekilde hissetti. Geçmişteki tüm etkileşimlerini bu bakış açısıyla değerlendirince, River'ın Brandon gibi gülümseyen ve insanları rahatça kazanabilen biri olmadığını daha net gördü. River'ın rahat ettiği yer bir laboratuvar davlumbazının önüydü. Odadaki herkese sırtını dönmüştü, sadece o, birkaç tüp ve milyarlarca nükleotid vardı.

Burada cesur olanın Jess olması gerekecekti. Jess aşağı uzanıp parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Parmak uçlarından yayılan sıcaklık, omzuna ve göğsüne doğru kıvılcımlar çakarak yayıldı.

"Bunu başarabiliriz," dedi.

River elini sıktı. "Başka seçeneğimiz yok."

"Birbirimizden ayrılmayalım, tamam mı?"

"Evet," diye fısıldadı. "İyi plan."

Aynı anda derin ve cesaret verici bir nefes aldılar. Ardından River öne uzanıp kapı zilini çaldı.

ON BEŞ

KAPI AÇILIR AÇILMAZ içerideki uğultu bir anlığına kesildi. Hemen sonra kadehlerin şıngırtısı, mücevherlerin şıkırtısı ve telaşlı ellerin ceket düzeltmesi tekrar duyuldu. Herkes isimlerini fısıldıyor, "Geldiler!" diye bağırıyordu. Aniden ortamda alkışlar yükseldi.

Uzun boylu, keskin hatlı siyahi bir adam yaklaşırken vale göze çarpmadan kenara çekildi. Adam şık takım elbisesinin içinde oldukça yakışıklı görünüyordu. Jess'e bir şekilde ona güvenebileceğini söyleyen sıcak bir gülümseme sundu. Adam elini uzattı. Birkaç adım arkasında, ona yetişmek için yüksek topuklularıyla koşuşturan bir kadın vardı.

"Trevor Gruber," dedi adam Jess'in elini sıkarak.

"Jess Davis."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Jess." River'ı kucakladı. "Seni gördüğüme sevindim, dostum." Yanlarına yetişen Asyalı, minyon kadını gösterdi. "Bu da eşim Caroline. Geldiğiniz için çok teşekkür ederiz."

"Merhaba!" Caroline önce Jess'i, sonra da River'ı kucaklamak için öne çıktı. Elbisesi vücuduna öyle zarif bir dengeyle yapışmıştı ki, Jess ona beşlik çakmak istedi. Caroline geri çekildiğinde aniden ortaya bir garson çıkıverdi.

Caroline, River'a muzip bir gülümseme gönderdi ve geriye uzanıp garsonun tuttuğu tepsiden bir *highball* bardağı alarak içeceği River'ın eline tutuşturdu.

"Gördün mü? Söz verdiğim gibi kapıdan içeri adımını atar atmaz." River güldü, kadın ise onun yanağına bir öpücük kondurdu ve abartılı bir fısıltıyla konuştu. "Sana o kadar da kötü olmayacağını söylemiştim."

Jess onu hemen sevdi.

River başını kaldırıp kalabalığa baktı. "Bu kötü değil mi yani?"

Jess onun bakışlarını takip etti ve devasa salonda elliden fazla insan olduğunu gördü. Yerden tavana kadar uzanan pencereler San Diego Körfezi ve Coronado Köprüsü'nü gözler önüne seriyordu. Herkes resmi kıyafetler giymişti ve tüm gözler bir Elmas Eşleşme çiftinin üzerindeydi.

Jess, ev sahiplerine manzarayı övmek için döndüğü sırada River'ın ifadesini görünce sustu. River'ın yüzü solmuş ve terlemişti. İçkisini dudaklarına götürdü, ardından onaylayan bir mırıltıyla Jess'in bilmediği, tuhaf bir içkinin adını fısıldadı ve Caroline'a teşekkür etti.

Caroline gülümseyerek Jess'e döndü ve garsonun tepsisinden bir beyaz şarap kadehi aldı. "River, yarı sek beyaz şarapları sevdiğini söyledi." River'a onay almak istercesine tatlı bir bakış attı. "Bu bir *viognier-marsanne*."

"*Gesundheit**!" dedi Jess şapşalca ve Caroline'ın gülmesi onu rahatlattı. River, David ve Brandon'la yedikleri akşam yemeğinde sipariş ettiklerini dikkatle dinlemiş ve bunca zamandır aklında mı tutmuştu?

Üstelik onun için kolonya sürmüştü.

Ve bu elbisenin içindeyken onu milföy hamuruna sarılmış bonfile gibi yemek istiyordu.

Caroline kalabalığa döndü. "Herkes seninle tanışmak için can atıyor, Jess." Sonra tekrar onlara döndü. "Ama birazcık beklesinler. Bu benim partim sonuçta." Trevor'ın koluna girip dedikoducu bir edayla ona doğru eğildi. "*Trib*'deki habere bayıldık... Ri-

* (Alm.) Çok yaşa. Jess burada, şarabın karmaşık adını duyunca anlamadığını göstererek espri yapmak için bu ifadeyi kullanmaktadır. –*yhn*

ver, kocamdan sonra en sevdiğim erkektir. Ve o fotoğraflar yok mu? Aman Tanrım. Özellikle onun paltosuna sarındığın fotoğraf var ya?" Jess'in koluna hafifçe vurdu. "Öldüm resmen. Ama korkarım bu parti fikrini arkadaşım Tilly'ye söylediğim anda ortalık karıştı." Odanın öbür ucundaki Tilly'yi işaret etti. "Sadece 'Jess ve River'ı davet etsek ne kadar eğlenceli olurdu, değil mi?' dedim. O da Brandon'la konuştu ve işler çığırından çıktı." Caroline özür dilercesine gözlerini devirdi. "Ben sadece yemek yeriz diye düşünmüştüm. Ama onlar, Trevor'a bile haber vermeden bütün *GeneticAlly* yönetimini ve yatırımcıları davet etmiş."

Trevor gülerek başını salladı. "Gördün mü? Bundan korkan tek kişi sen değilsin."

"Ben korkmadım ki!" dedi Jess yüzüne sahte bir gülümseme yapıştırarak.

"River'ı kastetmiştim," diye takıldı Trevor.

"Hadi," dedi Caroline, Jess'in koluna girerek. Jess panikle River'ın boşta kalan elini yakaladı. Ayrılmak istemiyordu. "Seni birkaç kişiyle tanıştırayım."

River buradaki herkesi tanıyordu. Yeni olan oydu.

İlk olarak Watson-Duggars çiftiyle tanıştı. Ellili yaşlarında bir çiftti ve daha otuz saniye bile geçmeden, halka arzdan önce evlenmelerinin harika olacağını, hiç de incelikli olmayan bir şekilde ima ettiler. Ardından bulundukları binanın sahibi olan Liu ailesiyle tanıştı. Bayan Liu, Jess'e nefes nefese fısıldayarak kocasıyla yirmi yedi yıldır evli olduklarını ancak Temel Eşleşme çıktıklarını öğrenince hiç şaşırmadığını itiraf etti. Çok tuhaftı!

Roma ailesi ise Jess ve River arasındaki bağı delik deşik etmeye çalışıyor gibiydi. Jess'e River'ın geçmişi hakkında cevaplayamadığı sorular sorup durmuşlardı. Jess soruların bir saldırı değil, sadece yatırımlarını koruma çabası olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

Albert Mendoza, gözlerini Jess'in göğüslerinden alamıyordu. Daha da beteri, adamın karısının River'ın kol kaslarını okşamaya kalkışmasından endişeleniyordu çünkü kadın ona açıkça davetkâr

bakışlar atıp duruyordu. Dr. Farley McIntosh ve kocasıysa San Diego'nun önde gelen mimarlarıydılar ve Jess'in binalarından herhangi birini duymuş olup olmadığını öğrenmek istiyorlardı.

Tüm bunlar olurken, River'ın eli Jess'in avucunda gittikçe daha fazla terliyordu.

Adeta bir düğündeki gelin ve damat gibi gruptan gruba dolaşıyorlardı. Birer denek gibi dürtülüyor, inceleniyor, sorguya çekilip sınava tabi tutuluyorlardı.

River'a baktığında aranızda bir bağ hissediyor musun?

Şey, seks... olağanüstü mü?

Düğün çanlarını ne zaman duyacağız?

River'ın ablalarıyla tanıştın mı?

Çocuklarınız muhteşem olacak!

Ya başka biriyle de bu oranda eşleşirsen?

Jess ve River, elleri birbirine çaresizce kenetlenmiş bir şekilde ve yüzlerinde zoraki gülümsemelerle cevaplarını verdiler ama son soru Jess'i durdurdu ve tuvalete gitmesi gerektiğini söyleyerek oradan ayrıldı. River'ın tarif ettiği gibi koridordan ikinci kapıya yöneldi. Daire çok büyüktü ve Jess sıvışıp burayı keşfetmeyi, kaç odanın mobilyalı olduğunu görmeyi çok istiyordu.

Ama birkaç dakikalığına karmaşadan uzaklaşıp sessiz bir köşeye çekilmek bile yeterliydi. Kalbi göğsünü parçalayacak gibi çılgınca atıyordu. Makyajı özenle yapılmamış olsaydı yüzüne su çarpmaktan çekinmezdi ama bu hâldeyken sadece eğilip birkaç derin nefes aldı. Ne zaman olan biteni anlamaya başlasa, köşeden yeni bir soru fırlıyor, onu yakar top gibi hazırlıksız yakalıyordu. Önce sonuca inanmamıştı, sonra inanmamasının önemli olmadığına karar vermişti çünkü ortada bir para vardı. Sonra DNADuo puanının doğru olabileceğini düşünmeye başlamıştı ama bunun da bir önemi yoktu. O, kahretsin ki aşk aramıyordu. Ve şimdi bütün geceyi River'ın yanında geçirip, ilk andan itibaren bir takımmış gibi hissedince, bu oyun çok gerçekçi bir hâl almaya başlamıştı. Biri ona başka bir ruh eşinin olup olmadığını sorduğunda kusmak istemişti.

Her şey çok fazlaydı, çok hızlıydı.

Jess ellerini yıkadı, rujunu tazeledi ve aynada kendine sert ama cesaret verici bir bakış attı. Bu parti binlerce dolara mal olmuş olmalıydı. Üzerinde başkasının ödediği bir elbise vardı. Kim gibi davranmaya çalışıyordu? *Sadece şu işi hallet ve evine git.*

Koridora çıktığında River onu bekliyordu. Bir ayağını diğerinin önüne atarak karşı duvara yaslanmıştı. Farkında değildi ama duruşu o kadar kendinden emin ve o kadar seksiydi ki, Jess tepki olarak bacaklarını birbirine sıkıca bastırdı.

River doğruldu. "İyi misin?"

"Evet, sadece..." Geldiği yeri işaret etti. "Biraz nefes almam gerekiyordu."

River'ın dudaklarında rahatlamış bir gülümseme belirdi. "Benim de öyle."

Jess yavaşça nefes verdi. "Benim dünyam hiç böyle değil." Adamın yakınlığı kanını kaynatıyordu. Kelimeler ağzından kendiliğinden dökülüverdi. "Umarım işleri senin için mahvetmiyorumdur."

River'ın yüzünden bir sürü duygu geçerken bir adım öne atıldı. "Sen... Hayır. Sen harikasın." Koridorun ucuna baktı. "Brandon burada olmadığı için üzgünüm. Burası onluk bir yer aslında. Benlik değil."

"Anlıyorum," dedi Jess sessizce. "Herkes yatırımlarının karşılığını görmek istiyor."

River'ın bu ifadeden hoşlanmadığını hissetti... Ama karşı da çıkamadı.

"Senin için daha tuhaf olmalı," dedi Jess. "Bu insanları zaten tanıyorsun ama bu gece seni biliminsanı olarak değil de büyük keşiflerden biri olarak görüyorlar."

"Evet. Oradaki insanlardan belki sadece üçü benim kişisel hayatım hakkında bir şeyler biliyordu. Şimdiyse onlarca yabancı, seks hayatımız hakkında rahatça yorum yapıp, bana ne zaman evlenme teklif edeceğimi soruyor."

Jess gergin bir kahkaha attı. "Doğru."

River, "Aklıma bir şey geldi," diye başladıktan sonra yüzünü tavana çevirdi. "Esther Lin bize başka biriyle eşleşme ihtimalimizi sormuştu ya hani..."

River'ın devam etmesini beklerken, Jess'in kalbi başlangıç çizgisinde duran bir yarışçınınki gibi çarpıyordu.

"Juno'nun babasıyla evli miydin?" diye sordu sonunda.

Jess bir nefes verdi. "Hayır." Aralarında uzun bir sessizlik oldu. River daha fazlasını öğrenmek istiyor gibiydi ama burası bir partinin koridoruydu ve Jess, Alec'le ilgili daha ne kadarını anlatabileceğini gerçekten bilmiyordu. Geriye dönüp bakıldığında, ilişkilerinin temeli hiçbir zaman sağlam olmamıştı. İlişkilerini hamilelik bitirmemişti, sadece hızlandırmıştı. "O hayatımızda yer almıyor," diye bitirdi Jess. "Hiçbir zaman almadı. Juno doğmadan önce ayrıldık."

River'ın merakının giderildiğini görebiliyordu. Dönüp partiye doğru yavaşça yürümeye başladılar.

"Her zaman büyükannen ve büyükbabana yakın yaşadığını söylemiştin. Ebeveynlerin vefat mı etti, yoksa...?"

"Annem uyuşturucu bağımlılığıyla mücadele ediyordu, hâlâ da ediyor. Bu yüzden ben altı yaşımdayken velayetimi bıraktı. Babamı ise hiç tanımadım."

"Ah." River durdu ve kocaman açılmış gözlerle ona döndü. "Ne diyorsun..."

Adamın yüzündeki acı samimi görünüyordu. Jess nereye bakacağını bilemeyerek yavaşça başını salladı. "Öyle işte."

"Çok üzüldüm, Jess."

"Üzülmene gerek yok. Büyükannem ve büyükbabam tanıdığım en iyi insanlar. Çok küçük yaşta bile bunun benim için daha iyi olduğunu biliyordum."

"Kulağa harika insanlarmış gibi geliyor."

Jess aniden kendini çıplak hissetti. River'ın karşısında tüm çıplaklığıyla duruyordu. Eski sevgilisi onunla çocuk yetiştirmek bile istememişti, annesi onu uyuşturucuya tercih etmişti, büyükbabası ve büyükannesi tarafından yetiştirilmişti ve hâlâ onların yanında

yaşıyordu. River'ın ise onu çok seven, en iyi yerlere gelebilmesi için nasıl giyinmesi gerektiğini gösteren iki ablası vardı.

"O ifade ne öyle?" diye sordu River yaklaşarak. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

River'ın onu bu kadar çabuk okuyabilmesi Jess'i huzursuz etti. İçi anlam veremediği bir panikle doldu ve bir çıkış yolu araması gerekiyormuş gibi hissetti. Bu parti, hikâyenin ana kahramanının başına gelecek türden bir şeydi, yan karakterin değil. Burada ne işi vardı?

Her zamanki gibi en iyi savunması mizah oldu. "Sadece senin açından bakınca, Elmas Eşleşmen geçmişin yükleriyle dolu gibi göründü de."

River gülmedi. "Hepimiz bir yük taşımıyor muyuz ki?"

Jess'in gülümsemesi kayboldu. "Taşıyor muyuz?"

"Taşıyoruz. Ama seni, bir yükün olmadığını bilecek kadar tanıyorum." River gözlerini ondan ayırmıyordu ve Jess, fiziksel olarak bakışlarını başka yere çeviremediğini hissetti. "Sen koşullarını kendin belirliyorsun, Jess. Bu yönünü seviyorum. İstediğini alıp istemediğini geride bırakıyorsun. Kararı sen veriyorsun."

Haklıydı. Jess kendini daha dik dururken ve River'a doğru eğilirken buldu.

"İşte buradasınız!" diyen bir ses duyuldu. "River, buraya gel ve o genç hanımını da getir."

Hâlâ gözlerine bakan River, gülümsememek için kendini zor tuttu. "Genç hanımım biraz daha sosyalleşmeye hazır mı?"

Jess güldü. "Evet, enerjimi yeterince yeniledim."

River elini tutarak onu partinin olduğu yere, adını çağıran minik yaşlı adamın yanına götürdü. Adam seksenli yaşlarında olmalıydı, tel çerçeveli gözlükler takmış ve eskimiş siyah bir takım elbise giymişti. Yanında, başının tepesinde kalın beyaz saç örgüsü olan, makyajsız, kırışık yüzlü bir kadın duruyordu. Kadın, dantel yakalı ve inci süslemeli sade siyah bir elbise giymişti. Kocasından bile daha ufak tefekti.

"Sizi gelmeye nasıl ikna ettiler?" diye sordu River gülümseyerek.

"Caroline, Dorothy'yi kandırdı," dedi adam yoğun bir Alman aksanıyla.

"Ve 'kandırdı' derken," diye araya girdi Dorothy. "Caroline'ın seni göreceğime dair bana söz vermesini kastediyor."

River eğilip kadının pudra kadar yumuşak yanağına bir öpücük kondurdu. "Johan, Dotty, bu benim Jessica'm."

Benim Jessica'm.

Jess'in kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

"Jess, bunlar da Johan ve Dotty Fuchs."

Daha toparlanmaya fırsat bulamadan iki minik ihtiyar yanına doğru ilerledi, kollarını açarak ona sarılmak istediler.

Jess eğilip sırayla ikisini de kucakladı. "Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum, Bay ve Bayan Fuchs."

"Jess," dedi River sessiz ama derin bir saygıyla. "Johan ve Dotty bizim ilk Elmas Eşleşme'mizdi. Torunları onları 2014'te bize getirdi ve haklı çıktı. Doksan üç puanla eşleştiler. Doksanlarda aldığımız ilk puandı."

Dotty başını salladı ve Johan'ın kolunu sıktı. "1958'den beri evliyiz. Altmış üç yıldır."

Jess doğası gereği duygusal bir insan değildi. Kızını, büyükanne ve büyükbabasını çok seviyordu ama reklamlarda ağlayan biri değildi ve hayatında *Adele*'in *Someone Like You* şarkısını ağlamadan dinleyebilen tek kişiydi. Ama o an, kalbini bir kanca gibi yakaladı ve boğazında sıcak, tuzlu bir duygu yükseldi.

Bu güçlü, duygusal ânın ortasında -hem saygıyı hem de heyecanı dengelemeye çalışırken- Jess, Johan'ın kıyafetini fark etti. Adam ceket ve kumaş pantolon giymişti ama ceketinin altından gömlek değil, bir tişört görünüyordu. Üzerinde karbon atomlarının yerine demir atomları konmuş bir benzen halkası ve altında şu yazı vardı: *FERROUS WHEEL.**

"Bunun şık bir etkinlik olduğunu biliyorum ama bu tişörtü River için giydim," dedi Johan. Belli ki Jess'in eğlendiğini fark etmişti. "Berbat bilim esprilerine bayılır."

---

* "Ferrous" (demir) ve "ferris wheel" (dönme dolap) kelimeleri arasında bir kelime oyunu yapılmıştır. *–çn*

"Öyle mi?" dedi Jess göz ucuyla River'a bakarak.

Bay Fuchs boğazını temizledi ve parmağını kaldırdı. "*Gregor Mendel* genetik bilimini keşfettiğinde ne demişti?" Bir anlığına bekledikten sonra şarkı söyler gibi ekledi: "Yuppii!"

Bu çok bayat bir espriydi ama sunumu harikaydı. Jess'in bugüne kadar gördüğü en küçük, en tatlı yaşlı adam olabilirdi. Bundan sonra söylediği her şakaya gülecekti.

"Çok zekice," dedi River gözleri parlayarak. "Peki bir kromozomun cinsiyetini öğrenmenin en hızlı yolu nedir?" diye sordu. "Pantolonunu indirmek."

Herkes inledi.

"Potasyum ve oksijen randevuya çıkmışlar," dedi Johan, sırıtarak oyunu devam ettiriyordu. "Nasıl geçtiği sorulunca OK demişler."

Dotty oflarken, "Tamam, bu sevimliydi," dedi Jess.

"Sen oksijen misin?" dedi River ona göz kırparak. "Çünkü sensiz nefes alamıyorum."

Herkes eriyip, "*Ayyy*," dedi ve sonra üç çift göz Jess'e umutla döndü. Jess birkaç saniye sonra anladı: Sıra ona gelmişti. "Şey," dedi ve beyninin tozlu köşelerinde bilim şakası aramaya başladı. "Tamam, sodyumla ilgili iyi bir şaka bilen var mı?" Gülümseyerek yüzlerine baktı. "Yoksa Na?"*

Bay ve Bayan Fuchs birbirlerine baktılar. "Sanmıyorum," dedi Dotty kaşlarını çatarak. "Sen biliyor musun, hayatım?"

"Hayır, şey-" diye açıklamaya çalıştı Jess.

"Ben de bilmiyorum," dedi Johan. "Bir bakalım. Bu oldukça spesifik bir istek. Sodyum. Sodyum şakaları..."

"Hayır," dedi, "Şaka bu zaten..." Ama onlar birbirleriyle fısıldaşmaya devam edince vazgeçti.

"Üzgünüm, canım," dedi Dotty. "Sodyum şakası bilmiyoruz ama seninle tanıştığıma çok sevindim." River'a gülümsedi. "Seni görmek çok güzel, canım. Ona iyi bak, tamam mı?"

---

* Sodyum elementinin sembolü olan Na, İngilizcede "hayır", "yok" anlamlarına da gelmektedir. "Yok mu?" tarzında bir espri yapılmak istenmiştir. –*çn*

"Bakacağım." River eğilip tekrar yanağını öptü. Jess ve River, onların el ele tutuşarak uzaklaşmalarını izlediler.

Aralarına bir sessizlik çöktü. Jess alçak sesle, "Vay be," diye güldü.

"Sadece en iyi şakalar hemen ardından açıklama gerektirir," dedi River. Jess'e bakarken gözleri parlıyordu.

"Bana *Ortam Soğutucu* derler."

"Öyle mi?" diye sordu.

"Demiyorlarsa da demeliler." Ona gülümsedi. "Aşırı tatlılardı."

"Değil mi ama? Ayrıca çok da iyi insanlar."

"Elmas Eşleşme olduklarını evliyken öğrendikleri için şanslılar."

River başını salladı, gözleri yumuşamıştı. "Bazı baskıları hafifletiyor olmalı."

Jess başka yere bakmak istedi ama yapamadı. Hisleri ölçülü, doğrusal bir şekilde büyümüyordu. Son bir saat içinde resmen katlanarak büyümüşlerdi. San Diego kıyısına yaklaşan bir tsunamiye benziyordu. Sakin bir suyun ardından aniden dev bir duvarın kıyıya çarpması gibiydi. River'a bakarken tek düşünebildiği şey, ona dokunmasını ne kadar istediğiydi.

Salonda bir kadeh şıngırtısı duyuldu. İlk başta hafif, dikkat çekmeyen bir sesti ama sonra kristal sesleri etrafta gürültülü bir koro oluşturdu. Jess şaşkın bir şekilde sağa sola baktı. Ne olduğunu anlaması zaman aldı. River'ın yüzündeyse saf bir şaşkınlık vardı.

"Ah, olamaz," diye fısıldadı Jess.

River telaşla, "Ne oluyor?" diye sordu. Tam o anda herkes, "*Öp, öp, öp!*" diye bağırmaya başlamıştı.

River'ın gözleri büyüdü ve Jess, onun sonunda anladığını gördü. "Tanrım."

"Sorun yok." Jess yüzüne sıcak bir gülümseme kondurdu ve ona döndü. Seyircileri vardı. River utangaçtı ve Jess mahremiyetine aşırı düşkün biriydi. Yani bu tam bir kâbustu! Ama önemli değildi! Onlar ruh eşiydiler! Bu salondaki yatırımcılara göre Jess ve River sürekli öpüşüyordu zaten.

River da onun gülümsemesini taklit etti ve Jess en azından kendisininkinin daha ikna edici olduğunu ümit etti. "Bunu önceden tahmin etmeliydik," dedi River dişlerinin arasından.

"Ama edemedik," diye fısıldadı Jess, cilveli bir şekilde elini onun göğsüne kaydırdı. Bu his, sıcak şampanya köpüklerine gömülmek gibiydi. "Eğer istemiyorsan, yapmak zorunda değiliz."

"Hayır, yapabiliriz," dedi hemen River, eğilip Jess'in bir tutam saçıyla samimi bir şekilde oynadı. "Tabii, sen istemiyorsan başka."

Nefesi nane ve viski kokuyordu. Açıkçası... Jess istiyordu.

Gürültü yoğunlaşırken River ona soru dolu bir bakış attı. Fakat sonra gözlerini tedirgin bir şekilde kaçırdı.

"Hey. Sadece bana odaklan."

River'ın kaşları gevşedi ve titrek bir nefes vererek başını salladı. "Tamam."

Gözleri Jess'in dudaklarına kaydı.

Bunu gerçekten yapıyor muyuz?

Jess'e doğru adım attı.

Sanırım yapıyoruz.

Ardından bir elini boynuna kaydırıp çenesini kavradı ve Jess'in teninde sıcak bir iz bıraktı. Jess nefes almayı bırakmıştı. River eğildi ve dudaklarını Jess'in dudaklarıyla birleştirdi.

Birlikte rahat bir nefes aldılar ve aniden her şey kayboluverdi: Sesler, ışıklar, insanlar. Jess, River'ın da gevşediğini hissetti çünkü bunun çok iyi hissettireceğini doğrulamışlardı. Önce kısa bir öpücük, sonra biraz daha uzun... Tekrar tekrar tatma isteğiyle... Sadece anlamak için...

Jess'in beynindeki aklı başında duran nöronlar, çığlık çığlığa elli çift gözün üzerlerinde olduğunu anlatmaya çalışıyordu ama Jess buna rağmen River'ın ceketinin yakasına uzanıp onu kendine doğru çekti.

River'ın diğer eli beline dolanıp parmakları kaburgalarının altında genişçe açıldığında, Jess inlememek için kendini zor tuttu. Bu o kadar iyi hissettiriyordu ki, ağzından göbeğine kadar bir

sıcaklık yayılarak içini sızlattı. River hafifçe uzaklaştığında Jess öpücüğün biteceğini sandı. Muhtemelen bitmeliydi de. Ancak River sadece duruşunu düzeltmiş, parmaklarını saçlarına daldırarak onu daha derin bir açıyla öpmeye devam etmişti.

Jess sadece River'ın duyabileceğini düşünerek çok kısık sesle inledi ama belli ki bu ses onu kendine getirmişti çünkü birkaç santim geri çekildi.

Nefes nefese, vahşi ve şok olmuş gözlerle birbirlerine baktılar. Öpücük muhtemelen sadece birkaç saniye sürmüştü ama ilişkilerinin gidişatını ânında değiştirmişti. Jess daha fazlasını istiyordu ve River'ın gözlerinde de aynı isteği görüyordu. Aralarındaki fiziksel çekimin karşılıklı olduğundan artık bir an bile şüphe duymayacaktı.

Tüm salon tezahürat ve gürültüyle coştu. Jess gözlerini kaçırıp sonra tekrar River'a baktı. Fakat adamın bakışları tamamen Jess'in dudaklarına kilitlenmiş durumdaydı.

"Sanırım şirketine epey para kazandırdık," diye mırıldandı Jess. Sırıtırken parmak uçlarıyla dudaklarını usulca yokladı.

River gülümsemedi. Jess, onu duyduğundan bile emin değildi.

"Çoğu insan gözlerinin güzelliğinden bahsediyordur," dedi River sessizce. Parmak ucuyla Jess'in köprücükkemiğini okşadı. "O çarpıcı, parlak mavi gözlerinin."

Jess'in kalbi sanki boğazına tırmanıyordu. River yalnız olmadıklarını unutmuş gibiydi.

"Ama ben dudaklarını tercih ederim."

"Öyle mi?" demeyi başardı Jess.

"Öyle," dedi ve eğilip alnını öptü. "Çünkü o gülümsemeleri kolay kolay vermiyorsun."

ON ALTI

BİR ARKADAŞININ arkadaşının arkadaşı sayesinde, Jess salı günü potansiyel bir müşteriyle görüştü. Takviminde yeni birine yer yoktu -sahte sevgililiğin bu kadar zaman alacağını kim bilebilirdi ki?- ama *GeneticAlly* mayıs ayında halka açıldığında bu kolay para kazanma dönemi sona erecekti ve o gün geldiğinde hazırlıksız yakalanmak istemiyordu.

Kenneth Marshall, Wyoming'de küçük bir mühendislik firması işletiyordu ve müşterileriyle görüşmek için şehre gelmişti. Öğle yemeğinde, onun otelinde buluşmaya karar verdiler. Otelin kongre merkezine ve San Diego Körfezi'ne bakan harika bir manzarası vardı. Ne yazık ki, Shelter Island'ı ve Gruber'ların gökdelendeki dairesini de görüyordu. Bu da Jess'in partide yaşanan ateşli öpücüğe değil, olasılık çalışmaları ve regresyon analizi hakkındaki sohbete odaklanması için büyük çaba sarf etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

İnsan öyle öpüşmeyi nasıl öğrenirdi? River özel ders mi almıştı? Yoksa Jess'in sifon haznesini tamir etmeyi *YouTube*'dan öğrenmesi gibi o da video izleyerek mi öğrenmişti? Dün gece yatağında yatarken, River'ın dudaklarını ve çenesini tutan parmaklarının baskısını düşünmüştü. İşin tuhafı, hayatında yaşadığı gerçek seks deneyimlerinin bile onu River'ın öpücü kadar tatmin etmediğini fark etmişti.

River'la seks yapmak muhtemelen hayatına mal olabilirdi.

Kenneth'le görüşmesi bittiğinde çok mutluydu, hatta Ken-

neth baharın sonuna kadar programında yer almak için peşinat vermeyi teklif ettiğinde daha da mutlu olmuştu. Hemen valeye gitmek yerine, manzarayı seyretmek için otelin terasına çıktı. Martılar başının üzerinde uçuyor, dalgalar marinaya demirlemiş tekneleri hafifçe sallıyordu. Bir fotoğraf çekip Los Angeles'ta yayınevi temsilcisiyle görüşen Fizzy'ye kısa bir mesaj gönderdi.

Jess hayatı boyunca Kaliforniya'da yaşamıştı ama okyanusa nadiren giderdi. Hep çok fazla hazırlık gerekiyormuş gibi gelirdi -kum, kalabalıklar, park yeri bulma derdi- ama oraya vardığında, her defasında bunu neden daha sık yapmadığını merak ederdi.

Seks gibi.

Jess'in aklı yine o öpücüğe gitti. River'ın başını eğip dudaklarını daha derin bir şekilde ele geçirme şeklini, nefesini tutuşunu, ayrıldıktan sonra o nefesi titrek bir şekilde verişini hatırladı. Yalnız olsalardı durmak zor olur muydu diye merak etti. River öpüştüğü gibi mi sevişirdi?

Elinde duran telefonun çalmasıyla irkildi. Ekranda Fizzy'nin yüzünü görmeyi bekliyordu ama bunun yerine üç kelimeyle karşılaştı: *SCRIPPS MERCY HASTANESİ.*

"Alo?" dedi telaşla, bakışları ufku tararken kalbi göğsünde *Juno, Juno, Juno,* diye atmaya başlamıştı.

"Jessica Davis ile görüşebilir miyim?" diye sordu bir kadın. Jess arka planda sesler, asansör zili, çalan telefonlar ve bir anonsun boğuk yankısını duydu.

"Ben Jessica." Nabzı kızının adını haykırıyordu.

"Scripps Mercy Hastanesi'nden arıyorum. Joanne Davis burada yatıyor. Büyükbabanız Ronald sizi görmek istiyor. Lütfen en kısa sürede gelin."

* * *

JESS VALEDEKİ BEKLEMEYİ, hastaneye gidişini, otoparkta yürüyüşünü veya resepsiyonda birileriyle konuştuğunu hatırlamıyordu ama hastane yatağında yatan büyükannesinin görüntüsünü asla unutmayacaktı. Jess kapıda hareketsizce durdu,

makineler büyükannesinin etrafında vızıldayıp *bip bip* sesleri çıkarırken, büyükbabası karısının yanında durmuş elini tutuyordu. Büyükannesinin iki bacağı da hareketsiz hâle getirilmiş, atele bağlanmıştı. Sol kolunda bir serum vardı. Antiseptik kokusu Jess'in burnunu yakıyordu. Bir hemşire yanından geçip koridora çıktığında Jess odaya girmeyi başardı.

"Büyükanne?"

Büyükbabası ona döndü, karısının çektiği acının her zerresi onun yüzüne yansımıştı. Adam konuşmak ağzını açtı ama hiçbir şey diyemedi.

"Buradayım," dedi Jess. Ardından yanına gidip kolunu omzuna doladı. "Ne oldu?"

"Düştü."

"Ben iyiyim," dedi büyükannesi titrek bir nefesle. "Sadece ayağım kaydı."

Büyükbabası onun elini daha sıkı kavradı, gözleri karısının yüzünden ayrılmıyordu. Büyükbabası, Jess'in tanıdığı en güçlü ve sağlam insandı. Ama şu anda, hafif bir rüzgâr bile onu devirebilirmiş gibi görünüyordu. "Uylukkemiğinde kırık olabileceğini düşünüyorlar," dedi. "Doktoru bekliyoruz. Kearny Mesa'daki yeni yerde bowling oynuyorduk ve ayağı kaydı." Yaşlı adam elini ağzına götürdü. "Yirmi dakika önce röntgen çektiler ama kimse bana bir şey söylemiyor."

Büyükannesi acıyla yüzünü buruşturdu ve kocasının yüzü -eğer bu mümkünse- daha da soldu.

"Tamam, tamam," dedi Jess. Büyükbabasını yataktan uzaklaştırıp bir sandalyeye oturttu. "Hadi sen otur, ben de ne olduğunu öğreneyim. Ağrısı için bir şey verdiler mi?"

Büyükbabası titrek parmaklarını seyrek saçlarının arasından geçirdi. "Sanırım damardan verdiler."

"Hemen dönerim," dedi Jess ve büyükannesi onu görebilsin diye eğildi. "Büyükanne Jo, hemen geliyorum."

Jess koridorda gördüğü ilk hemşireyi durdurdu. "Affedersiniz, az önce 213 numaralı odadaydım. Joanne Davis'e neler olduğunu öğrenebilir miyim?"

"Ailesinden misiniz?"

"Evet, torunuyum."

"Ona ağrı kesici verdik, birazdan röntgen sonuçları çıkacak." Hemşire koridorda onlara doğru yürüyen mavi önlüklü bir kadını işaret etti. "Dr. Reynolds geliyor. Sizi o bilgilendirecek."

Dr. Reynolds, Jess ile birlikte odaya geri döndü. Büyükbabası sandalyesini yatağın yanına çekmişti, karısının elini tutmaya devam ediyordu. Büyükanne Jo'nun alnında ter damlaları birikmişti, acı çektiği belli oluyordu ancak bunu saklamak için cesurca direniyordu.

Dr. Reynolds herkese selam verirken farklı bir hemşire büyükannesinin hayati fonksiyonlarını ölçtü. Doktor, röntgen filmini ışıklı panoya yerleştirip durumu açıkladı: Büyükannesinin uylukkemiğinin iki çıkıntısı arasındaki bölgede, subtrokanterik kırığı vardı.

"Ameliyat etmemiz gerekecek," dedi doktor. "Buraya bir çubuk yerleştireceğiz." Dr. Reynolds parmağıyla görüntünün üzerinde bir çizgi çizdi. "Ve kalçanıza bir vida yerleştireceğiz. Kırığınız oldukça yukarıda olduğu için bu çubuk daha kısa olacak. Muhtemelen buraya kadar gelecek." Metal çubuğun biteceği yeri röntgen üzerinde parmağıyla gösterdi. "Sonra kırığın içinden kalçanıza kadar başka bir çubuk yerleştireceğiz. Bu, kemiğinizden bile güçlü olacak, yani kısa sürede yürüyebilir, ayağa kalkıp hareket edebilirsiniz. Ama en az sekiz hafta bowling yok."

"Burada ne kadar kalacak?" diye sordu büyükbabası.

"Her şey planlandığı gibi giderse ve hareket kabiliyetinizi hızlı bir şekilde kazanırsanız, beş gün diyebiliriz. Belki daha erken." Dr. Reynolds omuz silkti. "Komplikasyonlar veya başka endişelerimiz olursa daha uzun da sürebilir."

Jess'in midesi düğümlendi. Büyükannesi taburcu olana kadar büyükbabasının her gece sert hastane sandalyesinde uyuduğunu hayal etti. Onun için ne kadar zor olacağını biliyordu. Ama büyükannesi buradayken onun evde durması da imkânsız görünüyordu. Belki dönüşümlü olarak onun yanında kalabilirlerse,

büyükbabasını yemek yemeye, dinlenmeye ve kendine bakmaya ikna edebilirdi. Jess saatine baktı ve aklında teslim tarihlerini, programlarını ve Juno'nun okul çıkışlarını yeniden düzenledi.

Aniden içi panikle doldu. Juno'nun okuldan çıkmasına bir saatten az zaman kalmıştı.

Doktor odadan çıktı, büyükannesinin gözleri sakinleştirici ilacın etkisiyle ağırlaşmıştı.

"Büyükbaba," diye fısıldadı Jess. "Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor, tamam mı? Hemen dönerim."

Büyükbabası uyuşmuş bir şekilde başını salladı ve Jess koridora çıktı. Güvenlik ağı delik deşikti. Fizzy, Los Angeles'taydı. Büyükannesi ve büyükbabası zaten hastanedeydi. Jess çok ama çok yalnız hissederek rehberini kaydırdı. Annesinin isminde durdu ve olası tüm sonuçları gözden geçirdi: Jamie okula zamanında giderdi ama kafası iyi olurdu. Jamie geç kalırdı ve Juno tek başına, endişeli bir şekilde beklerdi. Jamie zamanında giderdi, kafası ayık olurdu ama Juno'nun aklını tuhaf eleştiriler ve alaylarla doldururdu. Jamie zamanında gider, kafası ayık olur, Juno'nun aklını saçmalıklarla doldurmazdı ama Jess'in buzdolabında açık şarap şişesi bulur ve "ne olacak ki" derdi.

Jess hiçbir seçeneği beğenmedi. Ağırlaşmış bir şekilde sandalyeye oturdu.

Tam o sırada telefonu çaldı ve ekranda River'ın adını gördü.

Jess hiç düşünmeden telefonu açtı, adını söylerken sesi titredi. "River?"

"Selam. Ben..." River duraksadı. "Her şey yolunda mı?"

Jess gözlerini sildi, çenesi titriyordu. "Hayır."

River'ın sesi endişeyle yumuşadı. "Ne oldu?"

"Hastanedeyim." Sesi boğuk çıkıyordu.

River'ın ayaklandığını duydu. "Ah."

"Büyükannem kalçasını kırdı ve Juno'yu okuldan alacak birine ihtiyacım var." Jess gözlerini tekrar sildi. "Bunun anlaşmamızın bir parçası olmadığını biliyorum ama Fizzy burada değil ve annem..."

"Tamam, dur bakalım. Tabii ki onu ben alırım. Okuldakiler onu almama izin verir mi?"

"Onları arayıp..." Gözyaşları yanaklarından aktı ve Jess eğilip ellerini yüzüne bastırdı. "Aman Tanrım, saat dörtte bir randevum vardı. Ve yarın-"

River, "Hadi bir liste yapalım," diyerek nazikçe sözünü kesti. Evet, bir plan. Düzen. Jess'in zihni bu can simidine tutundu. "Öncelikle okulu ara. Sana ehliyetimin fotoğrafını ve tüm bilgilerimi mesajla gönderirim, sen de bilgileri onlara verirsin, tamam mı?"

Okulu ara, onlara haber ver. "Tamam."

"Salı günleri okuldan sonra bir programı var mı?"

Jess daha net düşünebiliyordu ama yavaştı. Mutfaktaki takvimi, Juno'nun kalplerle ve neşeli el yazısıyla doldurduğu küçük kutucukları gözünün önüne getirdi. "Bale dersi var ama gitmeyebilir. Onu buraya getirebilir misin? Scripps'teyiz."

"Jess, onu baleye götürebilirim."

Jess hemen başını iki yana salladı, zaten sınırı çoktan aşmıştı. "Hayır, gerek yok. Ben-"

"Yemin ederim benim için sorun değil. Ayrıca eminim ki hastaneye gelmesi senin için daha zor olur."

Jess itiraz edemedi.

"Ben çok bale resitaline katıldım. Her şeye burnunu sokan ablalarımı hatırlıyor musun?" dedi. "*Plié* falan her şeyi biliyorum."

Jess ne bir kahkahaya ne de bir hıçkırığa benzeyen yumuşak bir ses çıkardı, tartışacak gücü kalmamıştı. "Hiç ayrılmadılar," dedi bir anda. Büyükbabası ve büyükannesinin birbirlerini ne kadar sevdiğini başka birinin de bilmesini istiyordu. "Elli altı yıl. Ona bir şey olursa büyükbabam ne yapar bilmiyorum."

"Her şey yoluna girecek," dedi River yatıştırıcı bir sesle. Jess başını salladı. Kendisinin de buna inanması gerekiyordu.

* * *

OKULU ARAYIP River'ın Juno'yu alması için gerekli ayarlamayı yaptı. River, Juno'yu alır almaz mesaj attı ve ikisinin komik su-

ratlar yaptığı bir fotoğraf gönderdi. Sonra da Juno'nun, River'ın parlak siyah Audi'sinin arka koltuğunda, emniyet kemerine bağlanmış bir fotoğrafını attı. Juno orada olmaktan epey memnun görünüyordu. Jess, "River Nicolas'ınki gibi" yeni bir araba almak için ne kadar baskı göreceğini hayal edebiliyordu.

Büyükannesi birkaç saat sonra ameliyata alındı ve bir hemşire büyükbabasına restoranlarda kullanılanlara benzeyen küçük bir çağrı cihazı verdi.

"Bir gelişme olduğunda bu cihaz titreyecek," dedi hemşire. "Cihazı danışmaya getirirseniz sizi bilgilendiririz. Cihaz titremezse, bir haberimiz yok demektir."

Büyükbabası bekleme odasında biraz durup Jess'in elini tuttu, sonra çıkıp koridorda uzun uzun yürüdü. Geri döndüğünde gözleri kıpkırmızıydı. Ağırlaşmış bedeni, Jess'in karşısındaki sandalyeye çöktü.

"Bir haber var mı?" diye sordu.

"Henüz yok." Jess öne eğilip büyükbabasının ellerini kucağına çekti. "Büyükannemin hepimize bahçe eldivenleri aldığı ve 'çiçek desenli' eldivenlerin aslında *marihuana* deseni olduğunu fark etmediği zamanı hatırlıyor musun?"

"Israrla Japon akçaağacı olduğunu söyleyip durmuştu." Adamın omuzları sessiz bir kahkahayla titredi. "Minik Juno, bir tişörtte ya da tabelada gördüğünde hâlâ 'büyükannemin en sevdiği bitki' diyor."

Koridordan tanıdık bir kahkaha sesi geldi ve Jess başını kaldırdığında River ve Juno'nun bekleme salonuna girdiklerini gördü. Juno hâlâ soluk pembe balerin giysisiyle taytını giyiyordu ama altında en sevdiği pembe kovboy çizmeleri vardı. Saçları yamuk bir topuz hâlinde toplanmıştı ve bir eliyle River'a tutunurken, diğer elinde bir buket ayçiçeği tutuyordu. El ele tutuşmuş hâllerini gören Jess'in nefesi kesildi.

"İşte benim kızım," dedi büyükbabası gözleri ışıldayarak.

Juno, "Sandviç getirdik!" diye fısıltıyla bağırdı. Jess, River'a baktı. River ona buranın bir hastane olduğunu ve hasta insanların

dinlenmeye çalıştığını açıklamış olmalıydı. Yoksa Juno Merriam Davis'in bu salona yüksek sesle dalıp büyükannesini aramadan durması mümkün değildi.

Juno çiçekleri Jess'e uzattı, annesinin dudaklarına bir öpücük kondurdu ve sonra büyükbabasının kucağına tırmandı.

Jess ayağa kalkıp River'ın uzattığı beyaz torbayı aldı. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Aklındaki son şeyin akşam yemeği olacağını düşündük," dedi.

Köfteli sandviçlerin kokusunu alınca Jess'in ağzı sulandı. "Tanrıya şükür çünkü açlıktan ölüyorum."

"Durumu nasıl?"

"Evet, Büyükanne Jo nasıl?" diye sordu Juno.

"Hâlâ ameliyatta," dedi Jess. "İyileşeceğini söylüyorlar, biz de bekliyoruz." Büyükbabasına bir sandviç uzattı ve elindeki sandviçle önlerindeki karizmatik adamı işaret etti. "Büyükbaba, bu River Peña. River, bu da büyükbabam Ronald Davis."

River, büyükbabasının elini sıkmak için uzandı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Hakkınızda çok iyi şeyler duydum."

"Ben de öyle." Büyükbabası, River'ın elini sıktı ve Jess gülümsememek için dudaklarını ısırmak zorunda kaldı. "Minik Juno'muza göz kulak olduğun için ayrıca teşekkür ederim. Oldukça zor bir gündü."

"Hiç sorun değil," dedi River. "Bazen bir *Muppet*'ı baleye götürmek eğlenceli olabiliyor."

Juno, büyükbabasının kucağında kıpır kıpır oynayarak parmaklarını kulaklarına soktu ve yüzünü buruşturdu.

"İşte," dedi River sevgiyle.

Juno bir şey hatırlamış gibi aniden durdu. "Büyükannem *scooter*'ına yine binebilecek mi?"

"Bilemiyorum," dedi büyükbabası. "Ama her ihtimale karşı çelik burunlu botlarımı depodan çıkarsak iyi olur."

Tam o sırada Jess'in kucağındaki çağrı cihazı çaldı. Kırmızı ışıklar yanıp sönerken disk titremeye başladı. Büyükbabası hemen ayaklandı, Juno'yu koltuğa oturtup çağrı cihazını aldı ve hemşire odasına koştu.

Jess, "Ameliyatı bitmiş olmalı," dedi onu izlerken.

"Öyleyse ben sizi yalnız bırakayım." River, Juno'ya baktı. "Bugün benimle vakit geçirdiğin için teşekkür ederim, Juno Merriam. Bale dersine gitmeyeli çok uzun zaman olmuştu."

"Rica ederim," dedi Juno. "İstersen tekrar gelebilirsin."

"Belki gelirim." Gülümsedi ve Jess'e döndü. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, olur mu?"

"Ararım." Söylemek istediği sözler, göğsünde birbirine dolanıp duygusal bir düğüm hâline geldi. Minnettarlık, arzu, korku ve özlem. Onun gitmesini istemiyordu. Ayağa kalkıp ceketinin altından kollarını beline dolamak ve sıcak boynuna teşekkürlerini fısıldamak istiyordu. Ama bunun yerine sadece, "Teşekkür ederim, River," dedi.

* * *

BÜYÜKANNE JO AMELİYATI başarıyla atlattı. İyileşme odasına götürüldü ve büyükbabasının yanında kalmasına izin verilirken, Jess ve Juno aile bekleme odasında sandviç, meyve ve kurabiye eşliğinde küçük bir piknik yaptılar.

"Dr. Peña ile günün nasıl geçti?"

Juno, "Ben ona River Nicolas diyorum, o da bana Juno Merriam diyor," diye düzeltti ağzı mandalinayla doluyken. "Bale dersine gittik ve Bayan Mia'yla tanıştı. Aslında velilerin beklediği odada bekleyecekti ama Bayan Mia'ya bizim resital provamızı izleyip izleyemeyeceğini sordum. Aynanın önünde yere oturdu ve bizi izledi, anne. Ne kadar iyi olduğumuzu gördü."

"Eminim çok etkilenmiştir." 1.94 boyundaki River'ın dans stüdyosunda bağdaş kurup oturduğunu gözünde canlandırınca Jess'in kalbi sıkıştı.

"Sonra simit ve çiçek aldık ama o sizin de acıkmış olabileceğinizi düşündü, bu yüzden sandviç de aldık." Portakalını çiğneyip koca mavi gözlerini Jess'e çevirdi. "Biliyor musun, ona çiğ soğan sevmediğini söyledim ve o da çiğ soğan sevmediğini söyledi."

"Bunu bilmiyordum ama bize yemek getirmeniz çok nazik bir davranıştı." Juno'nun bakır rengi saçlarını eliyle okşadı.

"Yani o senin erkek arkadaşın mı?" Juno annesinin gözlerine baktı ve nadir görülen bir mahcubiyetle bakışlarını kaçırdı. "Çünkü bugün beni okuldan babam gibi aldı."

"Ah." Jess'in midesinden göğsüne doğru keskin bir sızı yükseldi. "Şey, biz arkadaşız. Bugün senin okuldan alınman gerekiyordu, o da tıpkı bir arkadaş gibi bana yardım etmeyi teklif etti."

Juno hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Hmm."

"Ama onu sevmiş olmana gerçekten çok sevindim." Jess öne eğilip kızının alnına bir öpücük kondurdu. "Uzun bir gün oldu, değil mi?"

"Yorgun değilim," dedi Juno esneyerek. "Ama eminim Güvercin nerede olduğumuzu merak ediyordur."

Birlikte yemekleri toplarlarken Jess gülümsedi ve Juno'nun her geçen saniye daha da uyuşuklaşmasını izledi. Kendini büyük bir çocuk sanıyordu ama saat sekiz olunca yorgunluk bir dalga gibi üzerine çöküyordu. Büyükannesi uykuya dalınca, büyükbabasına veda ettiler. Jess, ona da biraz uyumasını söyledi ve sabah geri geleceğine söz verdi. Juno'yu kucağına aldı ve yorgun küçük kollar boynuna, bacakları da beline dolandı.

Zemin kata geldiklerinde asansör kapıları açıldı ve Jess dışarı adımını atar atmaz çıkışın yanındaki sandalyede oturan River'ı görünce durdu. Kucağında Juno'yla ona yaklaştı. "River... Aman Tanrım, hâlâ burada mısın?"

River başını telefonundan kaldırıp ayağa fırladı. "Selam."

"Selam." Jess rahatsız bir şekilde güldü. İçi suçlulukla doldu. "Umarım kalmak zorunda hissetmemişsindir."

River utangaç ve uykulu görünüyordu. Jess nedenini bilmiyordu ama bu, ağlama isteğini arttırmıştı. "Nasıl olduğunu görmek istedim," dedi. "Büyükannenin."

"O tam bir şampiyon. Her şey yolunda gitti." Jess gülümsedi. "Şu anda uyuyor ama eminim yarın taburcu olmak için herkesin başının etini yemeye başlayacaktır."

"Güzel." Telefonunu cebine koydu ve Jess'in omzunda patates çuvalı gibi uyuyan Juno'ya baktı. "Bugün bana güvendiğin

için de teşekkür etmek istedim." Başını yana eğip Juno'nun uyuduğundan emin oldu. "Arabada bana Krista ve Naomi hakkında bir şey söyledi."

"Onlar okuldaki en iyi iki arkadaşı."

River dilini şaklattı, biraz da yüzünü buruşturdu. "Sanırım bugün pek iyi hissetmemiş. Biraz konuştuk ama öğle yemeğinde çok da nazik davranmamışlar gibi görünüyor. Sadece bil istedim."

Jess'in kalbi burkuldu. Onun küçük güneşi okuldan nadiren bahsederdi. Eğer bahsettiyse gerçekten zor bir gün geçirmiş olmalıydı. "Onunla konuşurum. Teşekkürler. Harikasın."

"O harika bir çocuk, Jess. Sen de çok iyi bir iş çıkarıyorsun."

Sözler ağzından çıkmadan önce Jess iki kez yutkunmak zorunda kaldı. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim." Duyduğu gurur Jess'in içini ısıtıverdi. Juno harika bir çocuktu ve Jess'in çoğu zaman iyi bir anne olduğunun kanıtıydı. Kolay olmamıştı ama başarıyorlardı. River'ın iltifatı Jess'in içindeki bir şeyi çözdü ve Jess aniden yorgun hissetti.

"Seni arabana kadar geçirebilir miyim?"

Jess başını salladı ve birlikte otomatik kapılardan geçerek nemli, serin geceye çıktılar. Arabasına vardıklarında, Jess çantasından anahtarları çıkarmaya çalıştı.

"Yardım edeyim mi?" diye sordu River, kendini işe yaramaz hissetmiş gibi güldü.

"Hiç gerek yok. Sen bir de beni Juno küçükken görmeliydin. Araç koltuğu, bebek bezi çantası, bebek arabası ve market alışverişleriyle bir ahtapot gibiydim." Kumandayı bulup arabanın kilidini açtı.

"Bunu görebiliyorum."

River arka kapıyı açtı ve Jess eğilip Juno'yu dikkatlice koltuğa oturtup kemerini bağladı. Doğrulup kapıyı kapattığında River hâlâ oradaydı. Gökyüzü kararmıştı, otopark neredeyse boştu. Yakındaki çalılarda cırcır böcekleri cıvıldıyordu. Jess, River'ın onu öpüp öpmeyeceğini merak etti. Onun için duyduğu özlem, içinde bir yıldız gibi büyüyüp parlıyordu.

"Tekrar teşekkür ederim," dedi Jess.

O an uzadı. Derken River eğildi, son anda hafifçe sola kayarak dudaklarını Jess'in ağzının köşesine bastırdı. Jess'in başını azıcık sağa ya da sola çevirmesi çok kolay olurdu ve ikisi de bunu biliyordu. Öpücüğü daha samimi bir hâle getirebilir ya da onu reddedebilirdi. Fakat Jess hiçbirini yapmadı. River dudaklarını dudaklarının çok yakınında, nefesini sıcak bir esinti gibi teninde hissederek, onları bu garip belirsizlik içinde tuttu. İhtiyat ve şehvet arasında gidip geliyordu. Küçük ailesini koruması gerekiyordu ama aynı zamanda adamın ağzının açılmasını, sıcaklığını hissetmeyi de istiyordu. Bunun tamamen sahte olmadığına dair bir kanıta ihtiyacı vardı ama aynı zamanda River'ın ellerinin kıyafetlerini çıkarıp atmasını da istiyordu.

Jess bir korkaktı.

River doğruldu ve ona son bir kez, yavaş yavaş gülümsedi. "İyi geceler, Jess."

Dönüp gitmeden önce Jess onun parmaklarını yakaladı. "River. Dur."

River ona kaşlarını çatarak baktı ve bekledi. Jess orada durup ona bakmaya devam ettikçe, River'ın ifadesi endişeden anlayışa dönüştü. En sonunda Jess'in tuttuğu elini çevirip parmaklarını birbirine kenetledi. "İyi misin?"

Jess boğazındaki düğümü yok etmek için yutkunurken başını salladı. Elini River'ın göğsüne koyup uzandı. Dudaklarını onun dudaklarına değdirirken River kıpırdamadan durdu. Jess geri çekildiğinde, River ona aynı okunamaz sabırla bakıyordu. Eğer bu kadar yorgun olmasaydı, Jess kendini tam bir aptal gibi hissederdi. "Evet, üzgünüm. Sadece bunu yapmak istedim."

River uzanıp Jess'in saçlarını nazikçe omzunun arkasına attı. "Seyirci olmadan mı?" diye sordu sessizce.

"Seyirci varken yapmamıza hâlâ şaşırıyorum."

River'ın yüzüne ağır ağır bir gülümseme yayıldı. Önce gözleri parladı, ardından dudakları utangaç bir rahatlamayla kıvrıldı. River eğilip dudaklarını Jess'in dudaklarına bastırdı ve aynı

süzülme hissi Jess'i bir uyuşturucu gibi ele geçirdi. River ona önce tatlı ve kısa öpücükler verdi, sonra başını eğip altdudağını çekiştirerek onu dudaklarını aralamaya ikna etti. Böylece onu tadabilirdi.

Dillerinin ilk teması, Jess'in kalbine adrenalin iğnesi saplanmış gibi hissettirdi. Şok edici bir netlik, hızla tüm bedenine yayıldı. Boğazından kısık bir rahatlama sesi çıktı ve bu ses River'da bir şeyleri değiştirdi. Elleri Jess'in sırtına dolandı ve onu kendine çekti.

Jess'in içinde tarifsiz bir dürtü vardı. Bir şekilde onun içine girmek, onu daha önce hiç hissetmediği türden yoğun ve artan bir tutkuyla öpmek istiyordu. Partide bile böylesini hissetmemişti. Issız otoparkta, karanlık göğün altında, soğuk ve nemli şubat havası yakalarının altına sızarken, River aralarında hiçbir boşluk bırakmayarak onu sıkıca tuttu. Sıcak ve büyük elini Jess'in kazağından içeri soktu, ardından avucunu belinin çukuruna bastırdı.

Birbirlerinden her uzaklaştıklarında sabırsız, aç sesler çıkararak tekrar birbirlerine yaklaşıyorlardı. River sahiplenici bir şekilde eğildi; bir eli Jess'i sırtından sıkıca tutarken diğer eli boynuna kaydı, çenesini kavradı, sonra saçlarının arasına gömüldü. Jess bir anlığına, onun kendisini ne kadar kolayca yiyip bitirebileceğini gördü. Dudakları buluştukça aralarında titreşen bir akım vardı. River artık bir erkekten çok saf bir enerji gibiydi, kolları kendini zapt etmeye çalışmaktan titriyordu. Jess kendini bir yatağın üzerinde geriye doğru kayarken hayal etti ve River'ın üstüne tırmanmasının, ona istediği her şeyi yapmasına izin vermesinin nasıl bir his olacağını düşündü. Ona bunun için yalvarabilirdi.

River öpüşmeyi kesip sert nefesler alırken alnını Jess'in alnına dayadı. "Jess."

Jess daha fazlasını söylemesini bekledi ama hepsi bu kadardı. Sadece adını kısık, yakıcı bir fısıltıyla söylemek istemişti.

Jess ciğerlerine dolan serin havanın keskinliğiyle yavaş yavaş kendine geldi ve vücudunun sarhoş edici ağırlığından kurtuldu. Gece göğü ensesini gıdıklıyor, başının üzerinde sokak lambaları vızıldıyordu.

"Vay canına," dedi sessizce.

"Aynen."

River geri çekilip ona baktı, görünmez bir ip onları birbirine bağlıyordu sanki. Sessizdiler ama hava boş hissettirmiyordu.

River elini kazağın altından çekti. O sıcak avuç kaybolur kaybolmaz Jess'in sırtına buz gibi bir soğuk yayıldı. Arabasına yaslandığında bu his iki katına çıktı ve şiddetli bir şekilde ürperdi.

Ve işte o anda nerede yakınlaştıklarını fark etti.

Arabası.

Juno.

Jess hızla arkasına döndü, çocuğunun onları pencereden izliyor olabileceği düşüncesiyle dehşete kapılmıştı. Juno'nun hâlâ uykuda olduğunu görünce rahat bir nefes aldı.

Ne yapıyordum ben?

River geri çekildi ve ensesini ovuşturdu. "Siktir. Özür dilerim."

"Aman Tanrım." Jess elleriyle yüzünü kapattı, tamamen başka bir nedenden dolayı nefessiz kalmıştı. "Hayır, ben başlattım. Ben... özür dilerim."

Sürücü tarafına doğru yürüdü ve arabanın üzerinden adamın gözlerine baktı. Aklını kaçırıyordu. Her şey çok hızlı gelişiyordu ve ikisinin de kontrolü elinde tutamadığını hissediyordu. "Teşekkür ederim," derken River'ın onu ölçüp biçen bakışlarının farkındaydı. Jess içinden kendini silkeledi, onu neredeyse hiç tanımıyordu. Bu ruh eşi meselesinin kafasını karıştırmasına izin veriyordu.

"İyi geceler," dedi River kısık sesle.

"İyi geceler," diye cevapladı Jess, sesi hâlâ boğuktu. Panik, şehvet ve kafa karışıklığının yüzünde açıkça görünmesinden endişelendi. Delirmiş gibi görünüyor olmalıydı. Gözleri fal taşı gibi açılmış, nefesi kesilmişti ama River'ın bakışlarında tatlı bir sıcaklık vardı. Sanki tam da görmek istediği kişiye bakıyormuş gibiydi.

ON YEDİ

BÜYÜKBABASI TELEFONUNA CEVAP VERMİYORDU. Muhtemelen şarj etmeyi unutmuştu.

İyi kahvenin cazibesine ve en iyi arkadaşının duygusal desteğine rağmen -Fizzy dün gece geç saatlerde Los Angeles'tan dönmüştü- Jess hastanenin kahvesiyle idare etmeye karar verdi ve doğruca oraya gitti. Büyükbabasını, karısının yatağının başında, endişeli bir şekilde ona bakarken buldu. Büyükannesi hâlâ monitörlere bağlıydı, bir bacağı dikkatlice desteklenmiş ve baldırından kalçasına kadar sarılmıştı ama huzurlu bir şekilde uyuyordu. Fakat büyükbabasının yüzüne şöyle bir bakınca bile, dün gece yanından ayrıldığından beri gözlerini bir an dahi kapatmadığını görebiliyordu.

Jess yanına gidip ona arkasından sarıldı ve omzuna bir öpücük kondurdu. "Selam."

Büyükbabası, Jess'in elini okşayıp yüzünü ona çevirdi. "Selam, tatlım."

"Bütün gece böyle ayakta mı durdun?"

Büyükbabasının gülüşüyle öksürüğü karıştı. "Hayır. Ama otur kalk yapıp durdum. Çok fazla *bip* sesi vardı, sürekli kontrole geldiler, ışıklar açılıp kapandı. Neyse ki büyükannen geceyi uyuyarak geçirebildi."

"Onun avantajı var: Ağrı kesiciler ve bir yatak," dedi Jess. "Sense çok kötü hissediyor olmalısın."

Büyükbabası başını onaylarcasına salladı ve kalın, küt par-

mak uçlarıyla sakallı yanağını kaşıdı. "Sadece onun için endişeleniyorum."

Jess ağzını açtı ama hemen kapattı. Bu nöbeti yarım saatliğine devralmayı denemeli miydi? Jessica Davis nafile bir çaba olacağını biliyordu. Onun eve gidip duş almasını ve kendi yatağında birkaç saat uyumasını önermeyi aklının ucundan bile geçirmedi.

En iyisi kafein desteği sağlamaktı. "Aşağıdan kahve alacaktım. Sen de ister misin?"

"Evet," dedi yorgun ama minnettar bir sesle. "Ve biraz da yiyecek bir şeyler lütfen."

Jess omzunu tekrar öptü. "Tabii ki. Hemen dönerim."

Koridorda, hastanenin stresli enerjisini görmezden gelmek imkânsızdı. Hemşireler monitörleri odalara götürüyor, doktorlar kaşlarını çatarak dosyaları inceliyordu. Her yönden senkronize olmayan *bip* sesleri yükseliyor, bir beyaz gürültü oluşturuyorlardı.

Kalça kırığı sonrası yaşam beklentisi konusunda istatistikler zihninde dönüp duruyordu: Bir yıllık ölüm oranı yüzde 14 ile 58 arasında değişiyordu ve ortalama yüzde 21,2'ydi. Yaş ilerledikçe hayatta kalma şansı elbette düşüyordu. Neyse ki erkekler daha savunmasızdı ve hareketlilik oranları bu sonucu önemli ölçüde etkiliyordu. Büyükannesi aktif bir kadındı...

Yani en iyi ihtimalle bu yıl ölme şansı beşte birdi.

Jess kafeteryada uyuşmuş bir hâlde kahve sipariş etti, ardından büyükbabası için meyve salatası ve sandviç aldı. Eğilip bardakları koklayarak beynini kandırmaya ve panik sarmalından uzaklaşmaya çalıştı. Fakat kahvenin kokusu neredeyse hiç hissedilmiyordu.

Sert kafeterya sandalyesine oturdu ve e-postalarını kontrol etmek için birkaç dakika ayırdı. Kenneth Marshall bazı örnek veri setleri göndermişti ve Chula Vista'daki bir toptan mücevher satıcısından web sitesi üzerinden yeni bir talep almıştı. Dün ertelemek zorunda kaldığı toplantıyı yeniden planlaması ve UCSD'den gelecek bazı veriler için analitik epidemiyoloji üzeri-

ne derinlemesine bir araştırma yapması gerekecekti. Tüm bunları bugün halletmesi, büyükbabasını dinlenmeye ikna etmesi, büyükannesinin doktoruyla konuşması ve okuldan Juno'yu alması imkânsızdı. En azından Juno, sabah Krista ve Naomi'ye koşarak gidince Jess onun için endişelenmek zorunda kalmamıştı.

Acı kahveyi yudumlarken Fizzy'ye mesaj attı.

Gelen kutum korkunç durumda ve büyükbabamın dinlenebilmesi için bugün burada kalmam gerekecek gibi görünüyor.

Fizzy, Jess'in ne isteyeceğini tahmin ederek hemen cevap verdi.

Yani bugün Juno'yu ben mi alacağım? İşte bu be!

Jess gözlerini kapatıp yüzünü tavana çevirdi. Minnettarlık ve suçluluk duygusu onu sıcak ve soğuk dalgalar gibi sardı.

Teşekkürler. Gecikmem.

Başka bir işim yok. Rob iş seyahatinde ve zaten çocuğunu özlemiştim.

Teşekkür ederim. Kusura bakma lütfen, eve mümkün olduğunca erken döneceğim.

Kapa çeneni. Ben gayet ciddiyim.

Beklenmedik yaşlar gözlerini doldurdu ama acı bir gerçek onu kendine getirdi. Büyükbabası muhtemelen açlıktan ölüyordu, büyükannesi her an uyanabilirdi. *Kendine gel, Jess.*

Ortopedi katında, büyükannesinin odasından gelen sesler koridorda yankılanıyordu. Jess, büyükbabasının hafif homurtularını, büyükannesinin hâlsiz ve yumuşak sözlerini ve sonra... bütün gece onu uykusuz bırakan o derin, sakin sesi duydu.

Köşeyi döndüğünde, River'ı kapıya sırtını dönmüş hâlde, büyükannesinin başucunda, büyükbabasının yanında durduğunu gördü. Büyükannesi uyanmıştı, gözleri bulanıktı ama gülümsüyordu. Arkadan bakıldığında, büyükbabasının duruşu son yirmi dört saate göre daha canlı görünüyordu ve sol elinde bir karton bardak tutuyordu.

"Uyanmış olmanıza sevindim," dedi River. "Dün Bay Davis'le tanıştım ancak sizinle tanışma fırsatım olmadı."

Büyükannesi, Jess'in kapıda durduğunu hâlâ fark etmemişti -River'ın vücudu onu neredeyse tamamen gizliyordu- ama Jess, onun River'a gülümseyen yüzünü gördü. Jess, büyükannesini suçlayamazdı. Dr. Peña, Jess'in tarif ettiğinden çok daha yakışıklıydı. "Ne iyi ettin de geldin, canım. Jess bize senden çok bahsetti."

Bu River'ı güldürdü. "Öyle mi? Eyvah."

"Aslında," dedi büyükannesi hafifçe gülerek. "İstediğim kadar bahsetmedi, itiraf ediyorum. O kız zehir gibi akıllı."

"Aynen öyle." Bu sefer ikisi de anlamlı bir şekilde gülüştü. Jess arkalarından somurtarak baktı. "Bugün daha iyi hissetmenize çok sevindim."

Büyükanne Jo, yüzünü buruşturarak doğrulmaya çalıştı. "Muhtemelen yakında beni yataktan kaldırıp yürütecekler."

Büyükbabası başını salladı. "Doğru. Hazır mısın, şekerparem?"

"Elimden geleni yapacağım," dedi büyükannesi sessizce. Tedirgin görünüyordu.

Kapıda donakalan Jess, ne yapacağını veya ne söyleyeceğini bilmiyordu. River'ın varlığı, büyükannesi ve büyükbabasını hiç de "misafirimiz var" moduna sokmamıştı.

"La Jolla'da yaptığınız iş epey havalı görünüyor," dedi büyükbabası.

River elini cebine sokarak başını salladı. "Öyle olmasını umuyoruz. Eğer ikiniz bir gün test yaptırmak isterseniz, Elmas Eşleşme verilerimize harika bir katkı sağlarsınız."

Büyükannesi gülerek elini salladı. "Ah, çok tatlısın."

"Ama haklı," dedi büyükbabası, eğilip karısının alnına bir öpücük kondurdu. "Ne dersin? Birbirimiz için yaratılmış mıyız, bir bakalım mı?"

Büyükannesi gülerek onun göğsüne vurdu ve Jess gözlerinin bir kez daha dolduğunu hissetti.

Fakat tam görüş alanından çıkmaya çalıştığında, ayakkabısı gıcırdadı ve tüm kafalar ona döndü. River tamamen dönüp gülümsedi.

"Merhaba, büyükanne," dedi Jess. Yatağa yaklaşıp onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Nasıl hissediyorsun, süperstar?"

"Odamda iki yakışıklı erkek ve en sevdiğim torunum olduğu için çok daha iyiyim."

River güldü ve *Twiggs*'ten aldığı kahveyi Jess'e uzattı. "Sanırım bu sabah *flat white*'ını içmedin," dedi. "Fizzy, uğramadığını söyledi."

Gözleri kısa bir süreliğine buluştu ama hemen sonra Jess bakışlarını kaçırdı. Dudaklarının onunkilere değdiği ânı hatırlayınca yüzü alev alev yandı.

"Juno'yu okula bıraktıktan sonra doğruca buraya geldim." Berbat hastane kahvesini acil durumlar için pencere kenarına koydu ve büyükbabasına aldığı yemeği büyükannesinin yatağının yanındaki küçük masaya bıraktı. Jess, "Teşekkürler," dedi River'dan bardağı alırken. Parmakları birbirine değince bu, sanki kıyafetlerin yırtıldığı bir ön sevişme gibi hissettirdi.

River elini yumruk yapıp pantolonunun ön cebine soktu. "İşe giderken uğramak istedim."

"Çok naziksin."

Büyükanne Jo bir şeyler söylemek istermiş gibi Jess'e baktı: *Söyleyeceklerin bu kadar mı?*

River monitörün *bip* sesiyle yana doğru kayınca, Jess çaresizce bakışlarıyla cevap verdi: *Başka ne söylememi istiyorsun?*

Büyükanne Jo gözlerini devirdi. Jess ne yazık ki bu sözsüz konuşmanın sonunu yakalayan River'a baktı. Adam boğazını temizleyip kolundaki saate baktı. "Ben artık gideyim."

"Uğradığın için teşekkürler," dedi Jess.

"Evet," dedi River tereddütle. "Tabii."

Jess tekrar denedi. "Seni dışarıya kadar geçireyim mi?"

River başını salladı ve Jess onun peşinden koridora çıktı.

"Rahatsızlık verdiysem özür dilerim," dedi River hemen.

"Hayır." Kahvesini gösterdi. "Bu beni bugün kurtaracak."

River'ın kaşları çatıldı. "Şey, sevindim o zaman," diye mırıldandı.

Gerçekten yardımcı olacak şey, kollarına atlayıp birkaç saatliğine her şeyi onun düşünmesine izin vermek olurdu. River o kişi olmaya istekli gibiydi.

Dün gece, yıldızlarla dolu derin bir kuyuya düşmüş gibi hissetmişti. Jess, onun kollarında saatlerce, nefes bile almadan kalabilirdi. Ama şu anda, River'la çıplak kalma fantezilerinin dikkatini dağıtmasına izin veremezdi.

River dikleşti. "Juno için bir şey getirdim." Çantasını karıştırarak birkaç kâğıt çıkardı. "Dün gece hız trenleriyle ilgili birkaç şey çıkarttım."

Jess kâğıtlara bakmadan aldı, gözlerini River'ın yüzünden ayıramıyordu. Kalbi hızla atıyordu ama zihni beklenmedik bir şekilde sessizleşmişti.

Bu küçük, kolay ilgi gösterileri... Sandviçler, kahve, kızını okuldan alma, hız treni araştırmaları.

Juno'nun kalbi genişlemeye meyilliydi: *Beni okuldan babam gibi aldı.* River'a bağlanacaktı. Ama bu deneyin sonunda Jess ve River'ın ilişkisi yürümezse, River hayatından çıkıp gidecekti. Jess onun için kalıcı ve güvenli bir dünya kurmak için o kadar çaba sarf ettikten sonra Juno terk edilmenin acısını öğrenecekti.

Ve Jess inkâr edemezdi: Kendisi de o acıyı hissedecekti. River'ın kendisi için vazgeçilmez ve değerli birisi olmasını istemiyordu. Küçük çevresi dışında kimseye ihtiyaç duymamıştı.

Başka birisinin kollarına güvenerek kendini bırakabileceğinden bile emin değildi.

Son yirmi dört saat içinde River'ın onun düşünerek yaptığı onca şeyden sonra bu haksızlıktı ama yine de korku, Jess'in içine sinsi bir sarmaşık gibi tırmanıyordu. Kâğıtları kaldırarak, "Bunu yaptığın için teşekkür ederim," diyebildi robotik bir sesle.

River, onun boş bakışları karşısında ne yapacağını bilemeyerek kaşlarını çattı. "Tamam... şey, hepsi bu kadardı." Omzundaki çantasını düzeltti, kafası karışmış gibiydi. Bu sabah karşısında duran Jess, dün gece arabanın yanında öptüğü kadın değildi. "Sonra görüşürüz."

Arkasını dönüp sert adımlarla asansöre doğru yürümeye başladı.

Gittikçe uzaklaşıyordu.

Jess'in içinde bir şeyler eridi. "River." Sesinin koridorda yankılanışındaki tuhaf, çaresiz tonu kendisi de duydu. "Bekle."

River yavaşça döndü, ifadesi temkinliydi.

"Özür dilerim. Ben çok..." Jess doğru kelimeleri bulmaya çalışırken ona yaklaştı ve birkaç adım ötesinde durdu. "Bugün garip bir şekilde anlaşılmaz olduğum için özür dilerim. Dün gece Juno'ya yardım ettiğin için gerçekten minnettarım ve bana kahve getirdiğin için de çok teşekkür ederim."

River devamını bekler gibi ona baktı.

"Sadece... bunların hiçbiri sözleşmemizin bir parçası değil. Umarım bunu bildiğimin farkındasındır. Senden asla faydalanmaya çalışmam."

Eğer az önce River'ın düz bir ifadeyle ona baktığını düşündüyse yanılmıştı. Çünkü şu anda adamın dudakları ince bir çizgi hâlini almış, kaşları tamamen düzleşmişti. "Haklısın," dedi. Bir anlığına ayakkabılarına baktı ve sonra zoraki bir gülümsemeyle ona döndü. "Dün gece ya da bugün seni rahatsız ettiysem özür dilerim. Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

River tekrar arkasını döndü ve onun uzaklaştığını görünce, çaresizlik Jess'in içine pençelerini geçirdi. Onu burada istiyordu.

Tam burada. Ama işte bu duygu, aynı anda onu itmek istemesine de neden oluyordu.

Jess birdenbire, "Ben sadece hissettiklerimle ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti Jess.

River yavaşça ona döndü, ardından yumuşak ama şaşkın bir kahkaha attı. "İkimiz de bilmiyoruz."

"Senin kazanacağın para çok büyük," dedi Jess. "Nasıl bunu düşünmeden durabilirim? Dün Juno'ya yardım etmeseydin ne yapardım? Ama aklımda sürekli," dedi şakaklarına vurarak. "Bunun gerçek olup olmadığını sorguluyorum. Beni kandırmanı bir noktada atlatabilirim ama söz konusu çocuğum olduğunda her şey değişiyor."

River'ın yüz hatları gevşedi. "Buraya şirket hisseleri için gelmedim, Jess. Daha önce de söyledim. Mesele para değil."

"Bunu genelde para sıkıntısı olmayan insanlar söyler."

River iç çekti, gözlerini kırpıştırıp sonra tekrar ona döndü. "Dün gece sana bir oyun gibi mi geldi?" Jess cevap vermeyince bir adım yaklaştı ve ses tonunu yumuşattı. "Anlatmaya çalıştığım şeyi anlıyor musun? DNADuo bizi bir araya getirebilir ama birbirimize âşık olmamızı sağlayamaz. Geçmişimizi bilemez, bizi nelerin korkutup uzaklaştıracağını ya da nelerin yakınlaştıracağını tahmin edemez. Bunların hepsi bize bağlı, algoritmaya değil."

Jess gözlerini kapattı ve elini yüzüne götürerek yüzünü ovuşturdu. Söylediği her şey çok mantıklı geliyordu. Ama yine de korkuyordu.

Uyanık olduğu her an, bu adama duyduğu tutku onu sürekli rahatsız ediyordu. River'a karşı, daha önce kimseye hissetmediği bir çekim hissediyordu. Ancak bu çekim fiziksel olmanın yanında, duygusaldı da. İçine kök salan türden bir çekimdi.

Bu yeni ve narin işkence, River'ı hayatının her alanında istemesine neden oluyordu. Yastığının yanında. Akşam yemeğinde masanın karşısında. Hastanede elini tutarken. River nazik, düşünceli ve hassas biriydi. Zekiydi ve sessiz bir şekilde komikti.

River tam karşısında durup her şeyin onlara bağlı olduğunu söyleyene kadar bunu fark etmemiş olsa da o, Jess'in bir partnerde aradığı her şeye sahipti.

Jess küçük bir endişeyle fısıldadı. "Korkuyorum, tamam mı? Canımın yanmasını istemiyorum. Juno'nun kalbinin kırılmasını hiç istemiyorum. O daha önce..." Bir an durdu ve cümlesini yeniden kurdu. "Juno daha önce hiç sevdiği birini kaybetmedi."

River'ın sarsılmaz bakışları yumuşadı ve ona bir adım daha yaklaştı. "Bunu ben de istemiyorum. Ama ben bir asker ya da robot değilim. Buraya *Genetic Ally* işi için gelmedim. Hislerimi takip ediyorum." Bir süre Jess'in gözlerine bakıp durduktan sonra ifadesinde bir şeyler netleşti ve rahatladı. "Bunu bilemezsin tabii ama ben duyguları taklit etmekte çok kötüyüm." Jess bir hıçkırık eşliğinde güldü. "Juno yüzünden durumun daha karmaşık olduğunu anlıyorum ama istemekten başka ne yapabilirim ki? Seninle zaman geçirmek istiyorum."

"Zaman geçiriyoruz," dedi Jess zayıf bir sesle.

"Resmi etkinlikler ve hastane koridorlarındaki sohbetlerden mi bahsediyorsun?" diye sordu River kaşlarını çatarak. "Bu sana yetiyor mu?"

River gözlerindeki hayır cevabını görebiliyor muydu acaba? "Şu anda başka neyin mümkün olduğunu bilmiyorum."

"Bu da ne demek?" River aralarındaki mesafeyi tamamen kapatarak Jess'in boş olan elini tuttu. River'ın avucunun aksine Jess'in parmakları soğuktu. River etraflarına baktı. "Bu hayatın bir parçası, Jess. Acil durumlar, sorumluluklar ve sürekli küçük sorunlarla ilgilenmek... Ama hayatın sadece bir parçası işte. Sessiz anlar da var. Güzel anlar. Daha fazlasını isteyebileceğimiz anlar."

"Ben o konuda pek iyi değilim."

"Hiç fark etmemiştim." River alaycı bir şekilde gülümsedi.

Bu Jess'i güldürdü. "Ne demek istiyorsun?"

"Gayet açık sanıyordum." Gülümsemesi utangaç bir hâl aldı. "Gerçekten duymak mı istiyorsun?"

"Evet."

"Ben senin için kahve getiren kişi olmak istiyorum. Seninle yemeğe çıkıp aynı yemeği sipariş etmek ve tanışma olasılığımızı hesaplayışını dinlemek istiyorum. Birlikte istemeye istemeye şatafatlı davetlere katılmak istiyorum." Jess şaşkın bir şekilde güldü ve River'ın sesi yumuşadı. "Mahcup hissetmeden benden yardım istemeni istiyorum. Gecenin sonunda arabanın yanında seni tekrar öpebilmek istiyorum." Yutkundu. "Seni yatağımda istiyorum."

Jess eriyip yere karışacağından korkuyordu. Alevlerin bacaklarından yukarı çıkıp onu delip geçmesinden korkuyordu. O da bunu istiyordu. Ama River'a âşık olursa, bundan kolayca kurtulması mümkün olmayacaktı.

"Ne diyeceğini bilemediğini görebiliyorum," dedi River. Ardından eğilip Jess'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Sorun değil. Hazır olduğunda beni nerede bulacağını biliyorsun."

@ayisigikitap

ON SEKİZ

"**BÜYÜKBABA, BİRAZ OLSUN** gider misin artık?"

Büyükbabası onu duymazdan geldi. "Yaşlı anlamına gelen yedi harfli kelime nedir?"

"Ronald Davis derdim," dedi Jess. "Ama o, on bir harfli."

Büyükannesi televizyona yarı uykulu hâlde bakarken kıkırdadı.

Büyükbabası yorgun ve huysuz bir şekilde, "Ee?" diye üsteledi.

Jess başını salladı. "Hayır."

"Ne demek *hayır?*" diye homurdandı.

"Sana yardım etmeyeceğim," dedi ona Jess. "Kokuyorsun ve sandalyenin üzerinde uyuyakalacaksın."

"Doğru söylüyor," diye mırıldandı büyükannesi.

Büyükbabası önce karısına, sonra da torununa baktı ve ardından üzgün bir şekilde bulmacaya geri döndü. "Tecrübeli mi?" Parmaklarıyla saydı ve sinirli bir şekilde homurdandı. "Muhterem mi?" Zafer kazanmış gibi yazmaya kalktı.

"O sekiz harfli," dedi Jess. "Bir harfi saymayı unuttun, değil mi?"

Sinirlenen büyükbabası, yenilgiyi kabul ederek bulmacayı masanın üzerine bıraktı.

"Biraz eve git," dedi büyükannesi uykulu bir sesle. "Bütün gün beni izlemene gerek yok."

"Gözlerimi senden ayıramamam benim suçum değil. Fazla güzelsin."

Büyükanne Jo gözlerini devirdi ama yüzü bir Noel ağacı gibi ışıldamıştı.

"İyi, eve gidip duş alacak ve biraz uyuyacağım." Ayağa kalktı ve gerindi. Sırtı kütürdeyince boğuk bir inilti çıkardı. Ardından karısının alnına bir öpücük kondurdu. Omzunun üzerinden Jess'e baktı. "Onu yalnız bırakmayacaksın, değil mi?" Jess, onun suçlayıcı ses tonuna laf etmedi. Adam çok yorgundu.

Jess ona, "*Yalnızca sıkıldığımda, acıktığımda ya da yakışıklı bir erkek hemşire benimle birlikte gizlice malzeme odasına girmek istediğinde bırakırım*," diye takılmak istedi ama şimdi bunun sırası değildi. "Yanından ayrılmayacağım." Ardından sessizce ekledi. "İhtiyar."

"Kahretsin, bunu tahmin etmeliydim," diye homurdandı büyükbabası ve geri dönüp kelimeyi bulmacaya yazdı.

* * *

BÜYÜKBABASI SAAT ÜÇ gibi geri döndü, çok daha temiz ve biraz dinlenmiş görünüyordu. Fizyoterapist büyükannesini ilk kez yataktan çıkarıp yürütmeden önce yetişmişti. Jess buna sevindi çünkü normalde gözü pek olan kadını bacağına ağırlık verme paniğinden kurtarmak için üçünün de yardımı gerekti.

Jess, büyükannesini bu kadar kırılgan ve korkmuş görmekten duyduğu duygusal şoku atlatacak zaman bulamadı. Onu kaldırıp kapıya kadar on adım attırmak bir saat sürdü, oradan da bir tekerlekli sandalyeyle fizyoterapi odasına götürüldü ve bir saat de orada güç ve denge çalışması yapıldı.

Büyükanne Jo akşam yatağına döndüğünde saat beşi biraz geçmişti ve Jess günün çoğunu oturarak geçirmiş olmasına rağmen zihinsel olarak çok yorgundu. Sadece yatağına kıvrılmak istiyordu, hatta yere bile kıvrılabilirdi. Ama kızı uyanıkken Juno'yla biraz zaman geçirmeyi daha çok istiyordu. Ve yemek yemeyi... Sabah saat on civarında kuru bir kepekli kek yedikten sonra hiçbir şey yememişti ve midesi rahatsızlık verici bir şekilde gurulduyordu.

Fizzy'ye akşam yemeği sipariş edeceğini mesaj atan Jess arabasına bindi, Rama'yı arayıp sipariş verdi ve yumuşak uğultulu *National* kanalını açtı. Müzik sesi arabayı doldurdu ve bu içinde sakinleştirici bir etki yarattı.

Aşkın içini doldurduğunu söylemiştin...
Ben herkesten daha kötü durumdayım.

Jess'in omuzları gerildi ve müziği kapattı.

Sessizlikte, düşünceleri hemen River'la doldu. Hastanenin sıkıcı ve kaotik ortamı her şeyi geri planda tutmuştu ama arabasının karanlık yalnızlığında, duygular sel gibi üstüne çökmüştü.

Gayet açık sanıyordum.
Tanışma olasılığımızı hesaplayışını dinlemek istiyorum.

"Seni yatağımda istiyorum," diyerek yüksek sesle tekrarladı.

Jess, arka sokağındaki park yerine girdi ve durup motorun sesini dinledi. Yolda ilerlerken körili ördeğin kokusunu aldı ve Rama'ya içinden teşekkür etti.

İçeride Juno ve Fizzy masada oturmuş ziyafet çekiyor, iskambil kartlarıyla oynuyorlardı. El yapımı kâğıt şapkalar takmışlardı ve Fizzy, Juno'ya da... bolca makyaj yapmıştı.

Fizzy ayağa kalkıp Jess'e sarılmak için yanına giderken, "Annem için makyaj videoları çekiyoruz," dedi.

Jess, kızının abartılı dudaklarına gülmemeye çalıştı. "Fark ettim."

Yorgunluktan tükenmiş olan Jess, kendini yere bırakmayı düşündü. Ama kızını kollarına almayı o kadar çok istiyordu ki, kolları resmen özlemle sızlıyordu. Jess masaya gidip Juno'yu kucağına aldı ve kızı yemeğini bitirirken yüzünü narin kürekkemiklerinin arasındaki küçük boşluğa bastırdı. "Seni özledim, miniğim."

"Hiçbir yere gitmedim ki, seni şapşal!" Juno, Jess'in kucağında eğilerek ağzına bir lokma attı.

Karnını tıka basa doyurduktan sonra Juno, kanepeye uzanıp *Aslan Kral*'ı izlemeye başladı. Fizzy'le Jess ise mutfakta şarap içerek vakit geçirdiler.

"Şehir dışında olman hiç hoşuma gitmiyor," dedi Jess esneyerek. "Dünkü olaydan seni sorumlu tutuyorum."

"Makul görünüyor." Fizzy kadehinden bir yudum aldı ve dudağını ısırdı. Ardından gözlerini kısarak Jess'i inceledi. "Juno, River Nicolas'ın onu okuldan alıp baleye götürdüğünü söylüyor?"

Jess henüz bu konu hakkında konuşmaya hazır olmadığı için elini salladı. "Bankacı Rob'la aranız nasıl?"

"Ateşli ve muhteşem."

Jess tek kaşını kaldırdı. "Bu gece evine gelecek mi?"

Fizzy başını iki yana salladı ve kadehini hafifçe çevirdi. "Şehir dışında demiştim, unuttun mu? Bu da demek oluyor ki River mevzusundan kaçamayacaksın." En iyi arkadaşı masaya oturdu ve yanındaki sandalyeyi işaret etti.

"Doğru." Jess oturdu ama hemen kollarının üzerine kapandı. "Çok yorgunum, Fizz."

"Bana neler olduğunu anlat. Sen..." Jess'in saçlarını önünden çekip yüzüne bakmaya çalıştı. "Jo için endişelenmekten daha fazlası var gibi görünüyor."

Jess doğruldu ve sessizce her şeyi, parça parça anlattı. River'a karşı bir şeyler hissetmeye başladığını ama hayatında çözülmesi gereken bunca şeyin arasında bu hislerin fazla büyük geldiğini itiraf etti. River bunun üzerine yemin etmiş olsa bile niyetinin tamamen güvenilir olup olmadığını bilmediğini itiraf etti. Fizzy'ye kokteyl partisinden ve Scripps Mercy otoparkının görüp göreceği en tutkulu öpüşmeden bahsetti. Onu düşünmeden duramadığını söyledi. Sanki günahlarını arındırıyormuş gibi Fizzy'ye aklına gelen her ayrıntıyı anlattı.

"Bunu söyledi mi?" Fizzy yan odadaki küçük ama mükemmel kulaklara dikkat ederek fısıldadı. "Gerçekten *seni yatağımda istiyorum* mu dedi?"

Jess başını onaylarcasına salladı.

"Göz teması kurarak?"

"Kararlı, tutkulu, 'seni öyle bir becereceğim ki tanrının varlığına inanacaksın' tarzında göz teması kurarak," diye doğruladı Jess.

Fizzy inlerken çantasını karıştırdı ve defterini çıkarıp not aldı.

Jess tekrar kollarının üzerine yığıldı ve derin bir nefes verdi. "Tüm bunları yerine oturtmam için biraz zamana ihtiyacım var. Her şey çok hızlı gelişiyor."

Fizzy kalemini bıraktı ve alaycı bir homurtuyla konuştu. "Hadi ama. Hayır, zamana falan ihtiyacın yok."

Jess ona şaşkınca baktı. "Ne demek yok?"

"Onu haftalardır tanıyorsun. Seni yemeğe çıkarıp inekçe konuşmanı dinlemek istediğini söylemiş. Sen suçluluk duymadan yanında olmak istiyormuş. Seni yatağında istediğini de itiraf etmiş. Zavallı çocuk sana resmen tutulmuş, Jess! Peki sen ne yapacaksın? Bunu bir kenara mı atacaksın?"

Jess ona şaşkınca bakakaldı.

"Sen bir şeyler hissetmekten kaçmak için bir yol arıyorsun," dedi Fizzy. "Ama bu adama delicesine kapıldığın ortada."

"Delicesine olduğunu sanmıyo-"

"Korkuyorsun ve bu çok klişe."

Jess hayret dolu bir kahkaha attı. "Vay canına. Lafı hiç dolandırmıyorsun, Felicity."

"River'a karşı bir şeyler hissetmenin bencilce olduğunu düşünüyorsun."

"Bu durum beni hem işimden hem de Juno'dan uzaklaştırıyor," dedi. "Son iki gündür kızımı neredeyse hiç görmedim."

"Ee?" diye meydan okudu Fizzy.

"Ne? Ben..." Jess'in kafası karıştı. "O benim çocuğum. Onu görmek istiyorum."

"Tabii ki istiyorsun," dedi Fizzy. "Ama o Jo'nun, büyükbabanın ve benim de çocuğum. Bu gece ikimiz çok eğlendik ve keşke onu daha sık görebilsem. Ama sen yardım istemek bencilceymiş gibi davranıyorsun, kendin için bir şey istemeyi bencilce görüyorsun, çocuğundan biraz uzaklaşmanın bencilce olduğuna inanıyorsun. Eğer bencilsen, o zaman annene dönüşüyor olmalısın."

Bunu yüksek sesle duyunca Jess yumruk yemiş gibi hissetti.

"Ama sen annen gibi değilsin, Jess." Fizzy elini tutup dudaklarına götürerek öptü. "İçinde Jamie Davis'in zerresi yok."

Jess'in sesi titredi. "Biliyorum."

"Bu gece Juno yattıktan sonra istediğin her şeyi yapabilseydin, ne yapardın?"

Ağzından *uyurdum* lafının çıkmasını bekliyordu. Ama onun yerine şu sözleri söyledi. "Onun evine giderdim."

Fizzy'nin kara gözleri kendini beğenmiş bir zaferle parladı. "O zaman git. Ben ihtiyacın olduğu sürece kızınla burada kalırım."

"Fizz, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Zorunda olmadığımı biliyorum." Jess'in elini tekrar öptü. "Mesele de bu ya. Sen beni sevdiğinden benim için bir şeyler yapıyorsun. Ben de seni sevdiğimden senin için bir şeyler yapıyorum. Bu kadar basit."

Jess'in aklı hâlâ bahane arıyordu. Neyse ki elinde sağlam bir tane vardı. "Nerede yaşadığını bilmiyorum."

"Ona mesaj atabilirsin. Ya da..." Fizzy masanın üzerinden bir kâğıt parçası alıp ona verdi. Üzerinde küçük, sıkışık bir el yazısıyla *River Nicolas Peña* adı ve North Park'taki bir adres yazıyordu.

"Bekle," dedi Jess. Ardından inanamayarak güldü. "Bu benim masama nereden geldi?"

"Juno'nun sırt çantasında bulduğumda ben de aynı şeyi sordum," dedi Fizzy yapmacık bir şaşkınlıkla. "Juno da bana, Güvercin'i çizdiği resimleri ona postalamak istediğini açıkladı. Juno'ya adresini vermesi çok ince bir düşünce."

* * *

RIVER KAPIYI AÇTIĞINDA ağzı açık kaldı.

"Jess." Endişeyle kadının omzuna uzandı. "Burada ne yapıyorsun? İyi misin?"

Jess bir anda ne söyleyeceğini bilemedi. River karşısında, kalçalarına kadar inen eşofman altı ve eski Stanford tişörtüyle duruyordu. Ayakları çıplaktı ve yeni duş almıştı. Saçları ıslaktı, parmaklarıyla geriye doğru taramıştı. Dudakları pürüzsüz ve mükemmel görünüyordu. Soyunmuş ve dağınık hâliyle bile Jess onun, yüzde doksan sekiz eşi olduğunu olduğunu iliklerine kadar hissediyordu.

"Seni görmek istedim."

Bunu duyunca River'ın yüz ifadesi değişti, gözleri hızla arkasına kaydı, sonra tekrar ona döndü. Dudaklarını yaladı. "June-"

"Fizzy."

Jess'in nefesleri gittikçe sığlaştı. Aradan belki üç saniye geçmişti. Jess kimin önce hareket ettiğini bilmiyordu. River mı onu içeri çekmişti, yoksa serin ve nemli geceden içeri adımını o mu atmıştı? Tek bildiği kendini içeride bulduğu ve gürültüyle kapanan kapıya yaslandığıydı. River ellerini başının yanına koydu ve inanamayan bir ifadeyle ona baktı. Sonra eğilip inleyerek dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Bu temas... Bu mükemmel baskı ve açı, Jess'in özlemini dizlerinin bağını çözen bir açlığa dönüştürdü. Elleri titreyerek River'ın tişörtünün yumuşak kumaşını kavradı. Dudakları aralandı ve River'ın dili onu alaycı bir okşayışla tattığında, Jess nefes almayı zorlaştıracak kadar yoğun bir arzuya kapıldı. Nefes almak için geri çekilmek zorunda kaldı.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diye hırladı River. Dişlerini Jess'in çenesinden aşağı kaydırdı, boynunu öpüp ısırdı. "Bunun için mi geldin?"

Jess başını onaylarcasına salladı. River'ın açgözlü elleri tenine ulaşmak için kazağını yukarı çekiştirdi. River, Jess'in kazağını başından çıkarmak için geri çekilince temasın kesilmesi işkence gibi geldi. Jess onu hemen geri çekti ve çılgına dönmüş parmaklarının izin verdiği kadar çabuk bir şekilde tişörtünü çıkarmaya çalıştı. Elinin altındaki kaslar sert ve pürüzsüzdü, ateşli elleri için bir şeker gibiydi.

Jess, adamın dirseğini tişörte sıkıştırınca gülerek bir özür fısıldadı. "Sorun değil," diye soludu River, ardından tişörtünü çıkarıp bir kenara attı. Göz göze geldiler, bir an için sanki aralarında elektrikler çaktı. River eğildi, saçları öne düştü ve dudaklarını tekrar Jess'in dudaklarıyla buluşturdu.

River'ın ağzı Jess'in çenesine, boynuna, omzuna ve dirseğinin hassas iç kısmına öpücükler kondurarak inerken, Jess'in parmakları onun bedeninin her santimini ezberliyordu. River'ın omuzları genişti ama devasa değildi, belirgindi ama şişkin değildi. Göğsü de öyleydi ve daha aşağıda, karnı dokunuşuyla birlikte geriliyordu. Jess onunla ziyafet çekmek, onu ısırıp tüketmek istiyordu. Tırnakları sırtını, omuzlarının kıvrımını çizip, mükemmel köprücükkemiklerini takip ederken adamın nefesi kesildi.

River, Jess'in yüzüne bakarak arkasına uzandı ve sutyeninin kopçasını açtı. Elleri pürüzlü ve sıcaktı. Jess, onun ifadesindeki her küçük değişikliği, ona dokunurken verdiği her tepkiyi yakalamak istiyordu. River'ın ona bakışı, yüzündeki o tatlı perişanlık, Jess'in kendini güneşe bağlanmış gibi hissetmesine yetmişti. Jess onu geri iterek dizlerinin üzerine çöktü, ihtiyaçtan uyuşmuş ve neredeyse delirmiş bir hâldeydi.

Jess onun eşofmanını ve iç çamaşırını indirirken, "Tanrım," diye fısıldadı River. Parmaklarını Jess'in saçlarına geçirerek onu Medusa'ya dönüştürdü ve boğuklaşan sesiyle, Jess'e nefesinin sıcaklığından daha fazlasını vermesi için sessizce yalvardı. Jess başını kaldırdı ve gözleri buluştuğunda, açlık onu acı verici bir şekilde delip geçti. Jess hiç bu kadar arzulandığını veya bu kadar güçlü olduğunu hissetmemişti. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar aşırı derecede istemediği için, onu her zerresiyle içine almak, tüketilemeyecek kadar büyük parçalar koparmak istiyordu.

River'ın sesi fısıltılı yalvarışlardan kesik, hırıltılı uyarılara dönüştü ve bir haykırışla kalçalarını geri çekti. Jess'in kolunu tutarak onu ayağa kaldırdı. Onu kendine çekerek göğsüne bastırdı ve çenesini kadının başının üstüne dayayarak nefesini toplamaya çalıştı. Çılgınlığa ara verdikleri bu anda, Jess kendi nefesinin

ne kadar hızlı çıktığını ve kalplerinin aynı kapının iki farklı tarafında atıyor gibi hissettirdiğini fark etti.

Buna asla alışmak istemiyorum, diye düşündü onu tutarken.

Eğer bu gece bencil olacaksam, işte bencil dileğim şu: Umarım buna asla alışmayız.

River geri çekildi, elleri açgözlü bir şekilde onun vücudunda -göğsünde, kaburgalarında ve kıvrımlı belinde- gezinirken Jess gözlerini kapattı, başını geriye attı ve River'ın ağzı boğazına doğru kaydı. Parmakları alaycı bir şekilde kot pantolonunun düğmesiyle oynadı.

"Bunu çıkarabilir miyim?"

Jess'in başını sallamasıyla River düğmeyi açtı, kıyafetlerini bacaklarından aşağı sıyırırken gülümseyerek kendi kıyafetlerinden de kurtuldu. Geriye doğru eğilerek bir şeyi kaptı ve yere attı. Jess ancak River onu yere yatırdığında ne olduğunu fark etti: Kanepeden yumuşak bir battaniye alıp yere sermişti.

Jess'in sırtı battaniyeye değince, River onun bacaklarının arasına kaydı. Jess'in dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra boynundan aşağı indi, göğüslerini emip öptü. Parmakları Jess'in kalçalarına ve göbeğine gömüldü, ardından oraları nazikçe okşayıp sevdi ve öpücükleriyle üzerinden geçti. Sallanan gazlı bir içeceğin kapağının açılıp yere dökülmesi gibi bir rahatlama yaşadı. Jess ellerini adamın saçlarına gömerken gözlerini kapattı ve hazza teslim oldu.

Sırtı kapıya çarptığı anda düşürdüğü çantasını arayıp buldu ve şehvetin sisi içinde, el yordamıyla karıştırarak kare şeklindeki folyoyu çıkardı.

River yırtılma sesini duyunca başını kaldırdı ve ağzını Jess'in bedeninde yukarı doğru sürükledi. Ağzında Jess'in tadı vardı ama Jess onu kavrayıp prezervatifi takarken, kendini kaybetmenin eşiğindeki bir adam gibi ses çıkarmıştı.

River, Jess'in üzerinde hareketsizleşince Jess de durdu ve ellerini adamın kalçalarına koydu. "Çok mu hızlı?"

River başını iki yana sallayarak ona gülümsedi. "Sadece emin olmak istiyorum."

Jess uzanıp adamın saçlarını gözlerinden çekti. Konuşamasa da başını onaylarcasına salladı.

"Söyle," dedi River eğilip onu öperken. "Ben eminim. Peki ya sen?"

Jess ellerini kocaman açmak istedi ama yeterli gelmedi. Bütün bedeni onunla hizalanmış olsa da, daha yakın olmak istiyordu.

"Seni istiyorum," dedi. "Lütfen."

River alnını Jess'in şakağına dayadı ve kontrolü Jess'e bırakarak onu içine almasını bekledi. İkisi de nefessiz bir an boyunca hareketsiz kaldı ve Jess, yalnızca haz ile sızının jilet gibi keskin ucunda var oldu. River onu dikkatlice öptü -çok tatlı ve arayış dolu bir öpücüktü bu- ve Jess sonunda nefesini bırakabildi.

"İyi misin?" River tekrar Jess'in dudaklarını öptü ve geri çekildiğinde Jess, onun ifadesini incelediğini hissetti. "Durabiliriz."

Ciddi miydi? Kesinlikle duramazlardı. Abartılı tepkiler veren vücudu, durmayı denerlerse kesinlikle öleceklerini düşünüyordu.

"Hayır. Sakın gitme."

"Tamam." River'ın dudakları çenesinden aşağı kaydı. Jess onun gülümsediğini hissedebiliyordu. "Gitmem."

River onu tekrar öptü ve dudaklarını nazikçe ısırarak uzaklaştı. Gülerek, "Üzgünüm. Neden titrediğimi bilmiyorum," diye fısıldadı ve Jess bunun doğruluğunu ellerinin altında hissedince biraz rahatladı. Artık bu histe yalnız olmadığını biliyordu. Ona o kadar çaresizce âşık olmuştu ki ağlayabilirdi.

River onun üzerinde hareket etmeye başladı. Önce yavaşça, sonra hızlanarak tekrar tekrar kendini ona bastırdı ve ileriye doğru her hamlesinde sessiz bir homurtu çıkardı. Jess aniden, omurgasından aşağı çelikten bilye yuvarlanıyormuş gibi bir ağırlık hissetti.

Jess, "Ben..." diyebildi sadece. Ardından bir patlama vücudunu sardı; haz, sıcaklık ve rahatlama birleşerek içten dışa tüm bedenine yayıldı. Hâlâ karmakarışık bir hâldeyken onun kendini bırakışını tam fark edemedi ama River'ın boynuna gömülerek adını inleyişini ve üzerinde gergince hareketsiz kaldığı ânı zihninin derinliklerine kazıdı.

Kısa, kesik nefeslerle dolu bir sessizlikten sonra River kollarının üzerinde doğruldu ve ona baktı. Saçları darmadağınıktı, koyu bukleleri gözlerinin önüne düşmüştü ama Jess yine de aynaya bakıyormuş gibi garip bir hisse kapıldı. River'ın bakışları, Jess'in kanında dolaşan aynı şaşkınlık ve hayranlıkla doluydu. O anda, keskin ve sarsıcı bir gerçekle vuruldu: Tüm hayatı boyunca küçük, görünmez bir parçası kritik bir şekilde yanlış yerleştirilmişti. Ve o parçanın yerine oturtulmasıyla aniden her şey değişmişti.

"Kalabilir misin?" diye sordu River, hâlâ nefes nefeseydi. "Bu gece burada kal?"

Jess'in kalbi sızladı, elini onun terli göğsünden karnına doğru kaydırdı. "Sanmıyorum."

River başını onaylarcasına salladı, yüzünü buruşturarak geri çekildi ve Jess onu ânında özledi. River topuklarının üzerine oturdu ve sıcak avucunu Jess'in kalçasından dizine kadar bacağında gezdirdi.

Bir ay önce sadece "Americano" olarak tanıdığı adam huysuz, sessiz ve bencil bir adamdı. Önünde diz çöken bu utangaç ve zeki adam ise çağırılmadan gelen, kontrolü ona bırakan, emin misin diye soran, durabiliriz diyen bir adamdı. Jess'in kontrol duygusu ellerinden kayıyordu. Adamın iki heceli ismi, içinin derinliklerine kazınmıştı artık.

River'ın omuzları hâlâ hızlı nefeslerle inip kalkıyordu ve gözlerini kapatarak ellerini tekrar kalçalarının üzerinden göbeğine kaydırdı. "Söylememe gerek yok, değil mi?"

"Belki gerek yok," dedi Jess ona bakarak. "Ama yine de duymak istiyorum."

Nasıl oluyorsa Jess, onu çıplak hayal ettiğinde tam olarak böyle görüneceğini biliyordu ama yine de gözlerini üzerinde ağır ağır dolaştırmaktan kendini alamıyordu.

"Olağanüstüydü, değil mi?" diye sordu River. "Bir saat önceki benle aynı kişi değilmişim gibi hissediyorum."

"Ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum."

River sessizce güldü. "Yerde yaptığımıza inanamıyorum. Hayalimdeki senaryoların hiçbirinde yer yoktu."

"Muhtemelen senin girişten daha ileri gitmene izin vermezdim."

"Görev bilinci olan kadınları severim."

Jess aç ve meraklı gözlerle onun ayağa kalkıp, çıplaklığından utanmaz bir şekilde sade mutfağına doğru yürüyüşünü izledi. Jess, evini incelemek için kendine bir dakika bile ayırmamıştı ama tam da beklediği gibiydi: Açık plan, basit çizgiler, sade mobilyalar, abartısız duvar dekorasyonu. Buzdolabına yapıştırılmış su aygırı resimleri ya da etrafta eşi olmadan gezinen çoraplar yoktu.

River kısa süre sonra geri döndü ve avına yaklaşan yırtıcı bir hayvan gibi Jess'in yanına yaklaştı. "Artık sürekli bunu düşüneceğim."

Jess güldü. "Ben zaten düşünüyordum."

"Ne zaman?" diye fısıldadı River.

Jess gözlerini devirerek düşündü. "Şey... Shelter Island'da"

"Ben de."

Gözleri tekrar buluştu. "Ve partideki öpüşmemizde..."

"Tabii ki."

"Hastanenin otoparkında."

"Neredeyse evine gelmek isteyecektim."

Jess uzanıp onun altdudağını okşadı. "İyi ki istemedin. Çünkü kabul ederdim ama dün buna hazır değildim."

River ağzını açıp onun parmağının ucunu nazikçe ısırdı. "Biliyorum. Umarım bu gece hazır hissetmişsindir."

Jess, parmağını saran dişlerinin görüntüsüne büyülenmiş bir şekilde bakarken başını salladı. "Hazırdım. Kafamda kurduğum beklentileri karşıladı. Hatta beklentilerimi aştı."

"Ben seni Shelter Island'dan önce de istedim," dedi River sessizce.

Jess şaşkınlıkla biraz geri çekildi. "Ne zaman?"

"Eşleştiğimizi öğrendiğimiz akşam, binanın dışındayken. Seni öpmenin nasıl bir his olacağını merak ettim." Eğilip Jess'e küçük

bir öpücük verdi. "Ve akşam yemeğinde, Dave ve Brandon'la birlikteyken." Onu tekrar öptü. "Laboratuvarda kanını aldığımda. İlk randevumuzda. Yani hemen hemen seni düşündüğüm her an."

"Sence eşleşme puanımız beni istemen gerektiğini söylediği için mi böyle?"

River başını iki yana salladı. "Algoritmaya inanıyorum ama o kadar da değil. Tıpkı senin yaptığın gibi, ben de ona direndim."

Jess ona bakarak avucunu göğsünden yukarı doğru kaydırdı. Sırtı hafif ağrımaya başlayınca River bunu fark etmiş olmalıydı ki hemen doğruldu ve ayağa kalkmasına yardım etti.

River iç çamaşırını giydikten sonra battaniyeyi Jess'in omuzlarına örttü. Elini tutarak onu kanepeye götürdü, önden oturmasını işaret etti ama Jess önce davrandı ve onu oturana kadar nazikçe itti. Sonra dizlerini iki yanına koyarak üzerine oturdu. Battaniyeyi omuzlarına dolayarak ikisini de bir araya getirdi.

Battaniyenin altında River, Jess'in çıplak bacaklarını okşadı ve uzun, yavaş bir nefes verdi. "Beni öldüreceksin."

Aniden her şey çok gerçekdışı gelmeye başladı. "Gerçekten burada olduğuma ve az önce yerde sevişiğimize inanamıyorum."

River onu öpmek için uzandı ve ağzına doğru gülerek, "Juno burada olduğunu biliyor mu?" diye sordu.

"Hayır."

Tek kaşını kaldırdı. "Bizim... ilişkimizi biliyor mu?"

"Birkaç kez senin erkek arkadaşım olup olmadığını sordu ama..." Jess başını iki yana salladı. "Henüz onunla bu konuyu konuşmadım."

River'ın yüzünde küçük bir *haklısın* ifadesi belirdi ve battaniyeyi omuzlarından iterek Jess'in köprücükkemiklerinin üzerinde tembel spiraller çizdi. "Ama sanırım Fizzy biliyordur."

"Elime adresini tutuşturup beni neredeyse evden kovan oydu."

River'ın yüzünde bir farkındalık belirdi. "Kahretsin. Sana kedi

çizimlerinden ve ona adresimi verdiğimden bahsetmeyi unuttum. Haddimi aşmak istemedim ama o çocuk çok ikna edici."

Jess gülerek elini salladı. "İnan bana, onun nasıl olduğunu iyi biliyorum. Zaten bu yüzden ona şaka yollu yarı Fizzy diyoruz."

"Yine de bahsetmediğim için özür dilerim."

"Dalga mı geçiyorsun?" Jess onu tekrar öptü. "Özür dilemesi gereken benim çünkü kesin sana inanılmaz suçluluk hissettirmiş, kendinden şüphe ettirmiş ve en sonunda pes ettirene kadar kendini sorgulatmıştır."

River bir kahkahayla başını geriye attı ve Jess'e boğazının nefis görüntüsünü sundu. "Sanırım neler yaşadığımızı bu kadar iyi bilmene şaşırmamalıyım."

"O şeytani ikna kabiliyetini kesinlikle benden almadı."

River'ın gülümsemesi kayboldu. Alec de artık onlarla birlikteydi. River uzanıp Jess'in uzun bir tutam saçını parmağına doladı.

Jess boğazını temizledi. "Babasından da almadı. Dediğim gibi o yarı Fizzy."

River sessizce, "Babası hiç ortada yok mu?" diye sordu.

"Alec mi? Hayır."

"Peki ileride..."

Jess, "Velayeti paylaşmaya kalkışır mı?" diyerek onun cümlesini tamamladı. "Hayır. Juno doğmadan önce haklarından feragat etti."

River şaşkınca homurdandı. "Tam bir pislikmiş."

Jess böyle tepki vermesine bayıldı ama buna ihtiyacı yoktu. "Bunu yaptığı için memnunum."

River ona çekingen bir şekilde gülümsedi. Jess bir an için River'ın eskiden olduğu hâlini gördü: Henüz onun kalbini çalmamış ve onu baştan çıkarmamış olan temkinli, utangaç adamı.

"Ne oldu?" diye sordu Jess. Ardından uzanıp River'ın alnındaki kırışıklığı düzeltti.

"Juno hiç erkek arkadaşlarından biriyle tanıştı mı?"

Jess güldü ve River onu kendine daha fazla çekti. Jess ise konuyu başka yöne çevirdi. "Sen bu musun yani? Erkek-arkadaşım?"

"Bunu söyler söylemez hem iddialı hem de yetersiz bir ifade gibi geldi."

"Yüzde doksan sekiz çünkü," dedi gülümseyerek.

River eğilip boynunu öptü. "Yüzde doksan sekiz çünkü."

"Daha doğru olan soru," dedi Jess adamın çenesinin kıvrımına öpücükler kondurarak. "Juno'dan beri bir erkek arkadaşım olup olmadığı olmalı."

River geri çekilip gözlerinin içine baktı. "Juno yedi yaşında değil mi?"

"Öyle. Arada görüştüğüm birkaç kişi oldu ama erkek arkadaşım diyebileceğim kimse olmadı."

River parmağıyla Jess'in köprücükkemiğinde yumuşak bir şekil çizerek, "Vay canına," diye mırıldandı.

"Bu tuhaf mı?" diye sordu Jess.

"Bilmiyorum. Benim de çocuğum olsaydı nasıl davranırdım, emin değilim."

"Sen çok fazla randevuya çıkıyor musun?"

River ellerini tekrar battaniyenin altına götürüp Jess'in kalçalarına koydu. Bu, onun sözlerine odaklanmayı zorlaştırıyordu. "Çok çıkmıyorum. Ara sıra. Ayda birkaç kez belki? Haftada yüz saat çalışıyorum."

"Bu hafta hariç."

River gülümsedi. "Doğru... Bu hafta aklım hep Elmas Eşleşmem'deydi."

Jess onu derin bir öpücükle susturdu. "Israrcı olduğun için minnettarım."

"Birimizin olması gerekiyor."

ON DOKUZ

"TAMAM, İKİSİNİ DE giy bakalım." Juno'nun ıstakoz kıskacı şeklindeki fırın eldivenlerini giymesini bekledi. "Sıcak olacak, dikkat et."

Juno fırının kapağını açtı ve ikisi de yüzlerine çarpan sıcak havayla birlikte geriye çekildi. Jess, kızının dikkatlice üst rafta bulunan kurabiye tepsisini çıkarmasına yardım ettikten sonra soğuması için ocağın üzerine koydu. Tüm daireyi, büyükannesinin en sevdiği tarçın ve sıcak yulaf kokusu sarmıştı.

Juno küçük aç bir kurt gibi hırlayarak tepsinin üzerine eğilip derin bir nefes çekti. "Büyükannem çok mutlu olacak. Ne zaman eve geliyor?"

Spatula kullanarak kurabiyeleri soğutma kabına taşıdılar. "Üç gün sonra," dedi Jess. "Normalde insanlar birkaç gün kalıp çıkıyor. Fakat Büyükanne Jo yaşlı olduğu için, onu taburcu etmeden önce ayağa kalkıp hareket edebildiğinden emin olmak istiyorlar."

Juno bir şeye odaklanmış gibi dudaklarını büzdü. "Yani pazar günü mü?"

"Aynen öyle."

"Belki de *Pazarları Yeni Bir Şey Dene* gününde büyükannemi hastaneden getirebiliriz. Bunu daha önce hiç yapmadık."

"Harika bir plan."

"Sonra burada kucaklaşıp film günü yapabiliriz. Büyükannem büyük ihtimalle yorgun olur."

"Haklısın. Bence buna bayılır."

"O zaman kurabiyeleri ona bu akşam götürebiliriz. Cuma günü Naomi'nin evinde yatıya kalacağım." Birden aklına gelmiş gibi gözleri büyüdü. "Sana bir köpek aldıklarını söylemiş miydim? Kaniş cinsi, çok tatlı ve tüy dökmüyor." Juno annesine kirpiklerini kırpıştırarak baktı. "Köpek, kedimizi yemez."

"Çocuk, evde adım atacak yer kalmadı. Bir köpeğin koşup oynayabileceği bahçeli bir evimiz olduğunda düşünürüz." Jess nazikçe konuyu değiştirerek devam etti. "Yani cuma günü yatıya kalacaksın..."

Juno hafifçe homurdandı ama pes etti. "Evet, cumartesi günü de biraz kalabilir miyim? Nasıl olsa büyükannem pazar günü dönecek." Naomi'nin adını duyunca Jess bir huzursuzluk hissetti. Ona sorduğunda, Juno kavga ettiklerini söylemişti ama belli ki çoktan unutulmuştu. Çocukların kendi sorunlarını çözmeyi öğrenmeleri gerektiğini biliyordu ancak anne içgüdüleri asla tamamen yok olmuyordu.

"Orada kalmak istediğine emin misin?" diye sordu Jess. "Birlikte sinemaya gidebiliriz. Ya da belki hayvanat bahçesine?"

"Hayır. Naomi'nin doğum günü ve ona çoktan bir hediye aldım. Havai dansı gecesi düzenleyecekler."

"Ona hediye mi aldın?"

"İyi vatandaş biletlerimi kullanarak ona iki çıtçıtlı bileklik ve birkaç simli *sticker* aldım."

Jess ona bir beşlik çaktı. "Dolapta hediye çantalarım var. Belki onlardan birini kullanıp içine hediye çeki de koyabiliriz?"

Planı yaptıktan sonra kalan kurabiye hamurunu yeni tepsiye dizmeye başladılar. Tam o sırada kapı zili çaldı. "Bunları bir an önce bitirelim ve ziyaret saatine yetişelim," dedi Jess. "Sen kalanını kaşıkla tepsiye yerleştir, ben hemen dönerim. Sakın fırına dokunma."

Jess salonun penceresinden dışarı baktığında River'ı görünce kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Kendine bakarak inledi. *Sweatshirt* dışında bir şey giyse ölür müydü?

Kapıyı açınca River başını kaldırdı ve Jess'in nefesi kesildi. Adamın gülümsemesi bir şekilde hem utangaç hem de yaramazdı. Omuz ve göğüs kasları gömleğinin altında net bir şekilde belli oluyordu. Jess o gömleği bir cips paketi gibi yırtıp açmak istiyordu.

"Selam." Kendini toplamaya çalıştı.

River'ın sesi alçak ve gizemli bir tınıyla çıktı. "Umarım uğramamda bir sakınca yoktur."

"Sorun değil." Jess yutkundu. "Şey... içeri gelmek ister misin?"

River içeri girdi, sadece bir anlığına tereddüt ettikten sonra eğilip dikkatlice dudaklarını Jess'in dudaklarına dokundurdu. Jess'in damarlarına bir sıcaklık hücum etti. Sadece küçük bir dokunuş olmasına ve River'ın yakalanmadan çekilmesine rağmen Jess yine de alev alacakmış gibi göründüğünü biliyordu.

"Selam," dedi River usulca.

"Selam."

"İyi misin?"

Jess başını salladı. "Artık kesinlikle iyiyim."

River gülümseyerek onun arkasına baktı. Jess, onun dikkatini çeken her noktayı takip ederek, evini River'ın gözünden görmeye çalıştı. Dairesi küçük sayılmazdı ama büyük de değildi. Sarı kanepe ve parlak mavi sandalyeler için çok para harcamıştı ama mutfak dolaplarını boyayınca yeni gibi olmamıştı. Duvarlarda sanat eserleri yerine çerçeveli fotoğraflar ve ilkokul resim ödevleri vardı.

"Evin harika," dedi River etrafında dönerek. "Çok sıcak."

Jess gülerek kapıyı kapattı. "*Sıcak* derken *küçük* demek istiyorsun herhalde. Bence bu evin tamamı senin oturma odana sığabilir."

"Evet ama benim evim dolap kulplarını seçmek için içinden geçtiğin bir *showroom* gibi." Jess ve Juno'nun plajda çekilmiş fotoğrafına bakıp gülümsedi. "Yuva gibi değil."

Juno mutfaktan, "Kim geldi?" diye bağırdı. Ardından basamak taburesinin fayanslara sürtünme sesi ve çıplak ayakların patırtısı duyuldu. "River Nicolas, bizimle kurabiye yapmaya mı geldin?"

"Dalga mı geçiyorsun, Juno Merriam?" İkisi yumruk tokuşturmalı, el çırpmalı, dans etmeli karmaşık bir selamlaşma yaptılar. "Ben her zaman kurabiye yapmaya hazırım."

"Vay, o da neydi öyle?" diye sordu Jess.

İkisi de onu görmezden geldi, belli ki bu gizli bir selamlaşmaydı. Juno, River'a kocaman gülümsedi. "Büyükanne Jo'ya götürmek için yapıyoruz. Odamı görmek ister misin?"

River sırıttı. "Odanı görmeyi çok isterim. Ama önce annenle biraz konuşabilir miyim?"

"Tamam! Gidip odamı toparlayayım. Bu arada, annem köpek alabileceğimizi söyledi!" Koşarak koridora çıktı. "Bekliyor olacağım!"

"Bahçemiz olduğunda dedim," diye bağırdı Jess arkasından. Sonra gülümsemesini bastırmaya çalışan River'a döndü. "Seni uyarmalıyım, odası felaket durumda," dedi Jess gizli bir şekilde. "Bu da bize en azından birkaç dakika kazandırır."

Ona baktığında, River'ın gözleri çoktan dudaklarındaydı. Omuzları gerildi ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Belki dışarıda konuşsak daha iyi olur?"

"Tabii." İçine dolan huzursuzluk Jess'i soğuk bir ruh hâline soktu. "Juno," diye seslendi. "Avluda olacağız. Bize on dakika ver."

Dairenin hemen dışında -gözlerden uzakta- River, Jess'in kolunu tuttu ve onu kendine çekti. Jess'i kapıya yaslayıp dudaklarını dudaklarına bastırarak, Jess'in açlığına denk bir açlıkla öptü onu. Ama riskin farkındaydı, bu yüzden hemen geri çekildi. Jess'e baktığında parlak gözleri tanıdık, ateşli bir yoğunlukla kaynıyordu.

Ardından gözleri kapandı ve eğilerek Jess'in boynuna doğru uzun, sinirli bir homurtu çıkardı.

Jess anlayışla güldü. "Evet, ben de öyle hissediyorum."

Jess parmaklarını adamın saçlarından ensesine kaydırdı ve bu sessiz ânın tadını çıkardı. River'ın kolları beline dolanıp ona öylesine sıkı sarıldı ki, sanki göğsünde başka bir kalp daha çarpıyordu. Bu şekilde uzun süre kalamazlardı ama Jess gözlerini

kapatıp onun kokusunu içine çekti. Göğsündeki o garip boşluk biraz olsun dolmuştu.

River'ın da en az kendisi kadar bu ânın tadını çıkardığını görmek onu rahatlattı. Tekrar onun tenine dokunmak ve kemiklerinde yankılanan o bağı hissetmek için sabırsızlanıyordu. River'ı gece kalmaya davet edemediği için suçluluk duyuyordu ama aynı zamanda ilişkilerini Juno'dan nasıl saklayacakları konusunda endişeleniyor ve bunu yapmanın doğru olup olmadığını da merak ediyordu. Geri çekilip ona baktığında bu duygularının yüzüne yansımış olduğundan emindi.

Ama sonra bir şeyi hatırladı.

River, onun soluğu karşısında doğruldu. "Ne?"

"Bil bakalım yarın Naomi'nin evinde kimin çocuğu yatıya kalacak?"

"Cevap senin değilse," dedi kaşlarını çatarak. "Bu oyunu pek sevmediğimi itiraf edeceğim."

Jess güldü. "Bingo! Benim!"

"Bu, Juno'nun annesinin de yatıya kalacağı anlamına mı geliyor?"

"Aynen öyle."

River tekrar eğildi, çenesini ve yanağını öptü. Sonra...

River'ın telefonu çalarak Jess'in kalçasına titreşimler yaydı.

Jess, "Titreşimleri yarına sakla," diye şakayla karışık fısıldadı.

River gülmesini bastırarak telefonunu çıkardı."Selam, Brandon." Duraksadı, adamın söylediklerini dinledi ve Jess'in dişlerini göstererek Brandon'ı aptalca taklit etmesine şakacı bir öfkeyle başını salladı. Ama sonra şokla yüzündeki ifade yumuşadı. "Ne? Dur bir dakika, bekle, ikimiz de buradayız." River hoparlörü açtı ve telefonu ikisinin arasında tuttu.

"Ah, güzel!" dedi Brandon. "Nasılsın, Jess?"

Jess öne eğildi. "İyiyim. Sen nasılsın?"

"Harikayım. Az önce River'a söylediğim gibi, siz ikiniz de harika olacaksınız çünkü *Today Show* sizi istiyor."

Gözleri River'a kaydı ve ağzını *ne* dercesine oynattı.

River omuz silkti, gözleri kocaman açılmıştı.

"*Genetic Ally* için çoktan bir bölüm çekmişler," diye devam etti Brandon. "Ama Elmas Eşleşme'mizi duyduktan sonra planlarını değiştirdiler ve yarın New York'ta sizinle bir röportaj yapmak istiyorlar. Bunu ayarlayabilir miyiz?"

"Yarın mı?" Jess'in aklı hızla çalışmaya başladı. Gece uçağına binip doğrudan stüdyoya gitmeleri gerekecekti. Kabul etmeliydi çünkü ona tam da bunun için para ödüyorlardı. Ama büyükannesi pazar günü taburcu olup pazartesi günü de rehabilitasyona başlayacaktı. Birinin büyükbabasına yardım etmesi gerekiyordu. Ve Juno, onun programı yüzünden arkadaşında yatıya kalmayı kaçırırsa annesini asla affetmezdi. "Şey..."

River nazikçe araya girerek, "Olmaz," dedi. "Eğer önümüzdeki birkaç gün içinde çekmek istiyorlarsa, röportajın bize ait kısmını buradan çekmeleri için konuşabiliriz."

Jess ona bunun gerekli olmadığını, bir çözüm bulabileceklerini, *Today Show*'un kaçırılmayacağını söylemek istedi ama River kararlı bir şekilde başını salladı.

"Orada çekmek bizim için daha iyi olur," diye ısrar etti Brandon.

"Anlıyorum," dedi River kesin bir şekilde. Suçluluk duygusundan dolayı söylememesi gereken bir şeyi ağzından kaçırmasını engellemek için şakacı bir şekilde elini Jess'in dudaklarına kapattı. "Ama Jess'in büyükannesi yeni ameliyat oldu. O yüzden burada kalması gerekiyor. Sen pazarlamacısın, Brandon. Onları ikna et." Jess elinin arkasından ona baktı, ikisi de nefessiz kalana kadar onu öpmek istedi. Jess'in neye ihtiyacı olduğunu nasıl bu kadar iyi bilebiliyordu?

Kısa bir sessizlikten sonra Brandon yeniden konuştu. "Tamamdır. Bir çözüm bulup size geri döneceğim."

"Teşekkürler," dedi River. "Bizi haberdar et." Telefonu kapattı.

Aralarındaki sessizlik uzadı. "Merhaba, Bay Söylediğini Yaptıran."

River başını eğip flörtöz bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Hoşuna gitti mi?"

"Tam eski Americano tarzındaydı." Jess uzanıp onu öptü.

River da onu bir kez daha öptükten sonra doğruldu. "Şey... İtiraf etmeliyim ki, şehirde kalmak istememin bencil bir nedeni daha var."

"Gece kalmaları ve titreşimler, değil mi?"

"O da var." Kaşlarını çattı. "Ama... ablalarım yüzünden de."

"Ah."

"San Francisco'dan geldiler." Yüzünü buruşturdu. "Yarın akşam yemeğinde onlara katılmaktan mutluluk duyacağımızı söylemiş olabilirim. Tabii istemezsen reddedebilirsin."

Jess sevinçle ona baktı. "Utanç verici hikâyeler olacak mı?"

"Onlarda ne ararsan var."

"Seksi olmadığın zamanlara ait kirli sırlar?"

Güldü. "Hayal bile edemezsin. Eminim okul balosundan önce bana yaptıkları saç kesiminin fotoğraflarını bile getireceklerdir. Tam bir rezaletti. Üstelik o dönem dişçimin her sözü kanundu, gün boyu ağızlık takıyordum. Bu geceden kesinlikle pişman olacağım."

* * *

TODAY SHOW YAYIN METNİ

Natalie Morales [dış ses]: Biri size artık "çıkmanın" mazide kaldığını söylese ne derdiniz? Ruh eşinizi bulmanın yalnızca basit bir tükürük testiyle mümkün olduğunu? Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyor olabilir ama Kaliforniya, San Diego'daki yeni bir biyoteknoloji şirketi tam da bunun mümkün olduğunu iddia ediyor.

Kişilik testleri, beyin taramaları ve DNA analizi yoluyla *GeneticAlly*, biyolojik ruh eşinizi bulabiliyor.

DNADuo adlı patentli bir algoritma kullanılarak, DNA'nız *GeneticAlly*'nin veritabanındaki yüz binlerce kişiyle karşılaştırılıyor. Sonrasında şirketin tes-

cilli yazılımı, uyumluluk puanınızı sıfırdan yüze kadar bir dizi kategoride derecelendiriyor: Temel Eşleşme. Gümüş. Altın. Platin. Titanyum. Titanyum eşleşmelerin dörtte üçü ciddi ilişkiye dönüşüyor.

Peki ya doksanın üzerinde puan alan çiftler ne durumda? Bugüne dek yalnızca dört Elmas Eşleşme bulundu. Ve ilginçtir ki, bunlardan biri bizzat *GeneticAlly* ekibinin içinde. Yani DNADuo'nun mucidi ve baş biliminsanı Dr. River Peña.

River Peña: Amacım, yirmi yılı aşkın süredir mutlu ilişkileri olduğunu söyleyen çiftlerde ortak bir genetik faktör bulup bulamayacağımı görmekti.

Natalie: İlk testte kaç çift üzerinde çalıştınız?

River: Üç yüz.

Natalie: Peki ne buldunuz?

River: Uzun süreli ilişkilerinden memnun olduklarını belirten tüm çiftlerde, iki yüz gen üzerinde bir uyumluluk modeli buldum.

Natalie [dış ses]: Ancak Dr. Peña ve ekibi bununla yetinmedi. Önce bin kişiyle başlayan araştırma, yüz binden fazla deneğe ulaştı. Başlangıçta iki yüz gen üzerinde belirlenen uyumluluk modeli, bugün üç bin beş yüz geni kapsayan, patentli bir teste dönüştü.

Natalie: İnsanlarda toplamda yirmi bin gen var değil mi?

River: Yirmi ile yirmi beş bin arası.

Natalie: Ve siz bu genlerden üç bin beş yüzüyle uyumluluğu ilişkilendirdiniz? Bu biraz fazla değil mi?

River: Öyle. Ama bir düşünün. Olduğumuz her şey genlerimiz tarafından kodlanıyor. Tepkilerimiz, öğrenme biçimimiz, gelişimimiz... Üç bin beş yüz gen muhtemelen sadece başlangıç.

Natalie [dış ses]: *GeneticAlly* mayıs ayında halka açılmayı, yaz aylarında ise DNADuo kitlerini perakende ve çevrimiçi mağazalarda satışa sunmayı planlıyor. Bu yıl sadece ABD'de çevrimiçi tanışma sektörünün dokuz yüz milyon doları aşan bir gelire ulaşması, yatırımcıları şimdiden sıraya sokmuş durumda.

River: Ustelik uyumluluk yalnızca romantik ilişkilerle sınırlı değil. Çocuğunuz için en uygun bakıcıyı, ebeveynleriniz için en uygun doktoru, şirketiniz için en verimli yönetim ekibini bulabildiğinizi hayal edin.

Natalie [dış ses]: Yani sınır yok. Ama o nadir Elmas Eşleşme meselesine geri dönelim. Ocak ayında, otuz yaşındaki istatistikçi Jessica Davis, bir hevesle DNADuo kitini aldı.

Jessica: Açıkçası, *GeneticAlly*'den gelmemi isteyen bir mesaj alana kadar bunu tamamen unutmuştum.

Natalie [dış ses]: Jessica, 144326 numaralı müşteri. Peki eşi kimdi, biliyor musunuz? 000001 numaralı müşteri, Dr. River Peña.

Natalie: O ana kadar bulduğunuz en yüksek eşleşme puanı kaçtı?

River: Doksan üç.

Natalie: Peki senin ve Jessica'nın puanı kaç?

River: Doksan sekiz.

Natalie [dış ses]: Doksan sekiz. Bu, üç bin beş yüz gen çiftinin yüzde doksan sekizinin uyumlu olduğu anlamına geliyor.

Natalie: River, baş biliminsanı olarak ilk tepkin ne oldu?

River: İnanamadım. Doğrulamak için kan testi yaptık.

Natalie: Ve?

River: Yine doksan sekiz çıktı.

Natalie: Yani biyolojik olarak neredeyse her açıdan uyumlusunuz. Bu nasıl bir his?

Jessica: Tarif etmesi... zor.

Natalie: Peki aranızda bir çekim var mı?

River: [gülüyor] Kesinlikle var.

Natalie [dış ses]: Çekim demek belki hafif kalır. Kamera arkasında, ekibimizden "aralarındaki elektriği hissettik" yorumları geldi.

Natalie: Peki ikiniz için sırada ne var? Çıkıyor musunuz?

Jessica: Şöyle diyelim... Birbirimizi tanımaktan keyif alıyoruz.

River: [gülüyor] Aynen öyle.

/Sunuculara geçiş/

Savannah Guthrie: Burası sıcak mı oldu, yoksa bana mı öyle geliyor?

Natalie: Aynısını diyecektim! Resmen ter döküyorum.

Savannah: *GeneticAlly* mayıs ayında piyasaya sürülecek. İtiraf etmeliyim. Bu durum çevrimiçi flört uygulamaları sektörünün tüm görünümünü tamamen değiştirebilir.

Natalie: Kesinlikle.

YİRMİ

GÜN ÖYLESİNE kaotik geçmişti ki, River'ın ablalarıyla yiyecekleri akşam yemeği konusunda endişelenmek Jess'in aklına bile gelmemişti. Ta ki ikisi restorana girene kadar... Kemerli cam kapıların hemen dışında, ayakları yere çakılmış gibi oldu ve birkaç adım geri çekilerek binanın yan tarafına yaslandı.

"Ah, lanet olsun." Jess geriye yaslanarak, alacakaranlıkta parlak mavi bir renk almış gökyüzüne baktı. Aslında bugün her şey yolunda gitmişti, hatta mükemmeldi. Öyleyse neden panikliyordu?

River yürümeye devam etti ve Jess'in artık yanında olmadığını fark edince yanına döndü. "Her şey yolunda mı?"

"Ailenle tanışacağım."

River sabırlı bir gülümsemeyle, elini kusursuzca dikilmiş pantolonunun cebine soktu. Kusursuz pantolon, kusursuz gömlek, kusursuz yüz. Jess'in paniğinin geçmesini beklerken o tamamen rahattı.

İnsanlar kaldırımdan geçiyor, arabalar Beşinci Cadde'de yavaşça ilerliyor ve G Caddesi'ne dönüyordu. "Bunu daha önce hiç yapmadım," diye itiraf etti Jess. Boynu yanmaya başladı. "Yani, kimsenin ailesiyle tanışmadım. Alec'le okuldayken birlikteydik ve ailesi Florida'daydı. Onlarla hiç tanışmadım."

River'ın gözleri Jess'in yüzünde dolaştı, keyifli bir şekilde gözlerini her kırpışında kirpikleri yanaklarına değiyordu. En sonunda ona yaklaşıp ellerini Jess'in beline koydu. "İnan bana, bu benim için çok daha acı verici olacak."

"O zorlu yılların geride kalmışken senin için söylemesi kolay tabii." Alnını işaret etti. "Stres sivilcemi görmüyor musun?"

"Hayır, üzgünüm. Sadece güzelliğini görüyorum." Eğilip Jess'in dudaklarına tatlı bir öpücük kondurdu. "Üçünüz bana yüklenip dalga geçeceksiniz, sonra benim evime gideceğiz ve belki bu sefer yatağıma ulaşabiliriz. "

"Bayım, bana akılalmaz bir seksle rüşvet mi teklif ediyorsunuz?"

River güldü, bakışları loş ışıkta parıldıyordu. Jess onun gözlerine ne kadar uzun bakarsa, o kadar güvende hissediyordu. O gözlerde sadece güvence değil, aynı zamanda ilgi, neşe ve hayranlığa çok benzeyen başka bir şey daha vardı.

"Senden çok hoşlanıyorum, Jessica Marie," dedi River alçak sesle.

Jess'in kalbi sıkıştı. "Ben de senden çok hoşlanıyorum."

"Ve bu seni rahatlatır mı bilmem," dedi. "Ama ben de daha önce ailemle hiçbir kız arkadaşımı tanıştırmadım." Sonra Jess'e doğru uzanıp parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve içeriye götürdü.

Restoran geniş ve son derece gürültülüydü. Hoparlörlerden pop müzik çalıyor, duvarlardan kahkahalar ve sohbet sesleri yankılanıyordu. Yüksek tavanlı mekânın ortasında bir bar vardı. Dekor, şık ve farklı görünüyordu. Kanepeler ve koltuklar, karışık oturma alanları oluşturmuştu. Cam küreler, vazolar ve mason kavanozlardan yapılmış avizeler, kalın halatlarla tavandan sarkıyordu. Zayıf yapılı bir hostes onları tahta döşemeli zeminden geçirerek, üzerinde *YEMEK* yazan dev bir metal tablonun altındaki masaya götürdü.

Jess ve River yaklaşırken, masada yan yana oturan iki kadın kokteyllerinden başlarını kaldırıp onlara baktı. Benzerlik inkâr edilemezdi. Biri uzun, siyah saçlıydı. Uçları dümdüz kesilmişti ve parlak ışıkta jilet gibi parlayan pürüzsüz perçemleri vardı. Diğeri birkaç yaş daha küçük görünüyordu, kıvırcık saçlıydı ve saçlarında bakır kırmızısı ışıltılar vardı. İki kadın da River'ın

altın kahverengi gözlerini, mükemmel buğday tenini ve kalp şeklindeki dudaklarını paylaşıyordu. Peña ailesinin genleri harikaydı.

Birbirlerine bağırarak River'ı sıkı bir grup kucaklamasıyla sardılar, sonra da geri çekilip ona aynı anda söylenmeye başladılar.

"Saçların çok uzamış!"

"Çok zayıflamışsın, anneme söyleyeceğim. Pantolonun çöp torbası gibi duruyor!"

Jess'in gözleri hemen bahsettikleri pantolona kaydı. Kömür rengi, pahalı pantolon mükemmel bir şekilde ütülenmişti. Çöp torbası gibi durmuyordu ama Jess yine de ablaların şakalarını takdir etti. Açıkçası, tüm aile bir moda dergisinin sayfalarından çıkıp gelmiş gibi görünüyordu.

River, saçları darmadağın olmuş hâlde kendini kurtarmayı başardı. Her iki yanağında da ruj lekesi vardı ve iki kadın da silmek için uğraşıyordu.

"Jess, bunlar benim sinir bozucu ablalarım, Natalia ve Pilar. Lütfen sana söyledikleri hiçbir şeye inanma."

Büyük olan -Natalia- Jess'i sıkıca kucakladı. "Vay canına, çok güzelsin." Kız kardeşine döndü. "Çok güzel, değil mi?"

"Onun için fazla güzel," dedi Pilar. Ardından Jess'i kendine doğru çekerek kucakladı.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum. River sizden çok bahsetti."

Natalia kardeşine kuşkuyla baktı. "Eminim öyledir."

Oturdular, Jess ve River için kokteyl ve hep birlikte paylaşmak üzere birkaç meze sipariş ettiler. Jess, annelerinin eczacı, babalarının ise sigortacı olduğunu öğrendi. Natalia evliydi ve Palo Alto'da araştırma analisti olarak çalışıyordu. Pilar ise kısa süre önce hemşire olmak için okula dönmüştü ve Oakland'da kız arkadaşıyla birlikte yaşıyordu. River'ı çok sevdikleri belliydi. Ama River'ın söylediği gibi, ona sataşmayı da çok seviyorlardı.

"Ee," dedi Natalia çenesini eline dayayarak. "Duyduğuma göre, ikiniz başta pek anlaşamamışsınız."

Jess, River'a bakarak bu soruyu ona pasladı. Ama sonra kendi kafasında da bazı sorular ortaya çıktı. Para aldığından haberleri var mıydı? Onlara karşı ne kadar dürüst olmalıydı?

River masanın karşısındaki Natalia'ya gözlerini kısarak baktı. "Hiç de ince olmayan ablam, pislik yapıp yapmadığımı sormaya çalışıyor."

İkisi de sırıttı ve Jess'in keyfi yerine geldi. "Ah, kesinlikle yaptı."

"Hey," dedi. "O kadar da kötü değildim."

Jess koltuğunda dönerek ona baktı. "Bana 'tamamen ortalama' demiştin."

Pilar alçak bir ıslık çaldı. "Çocuk, kör müsün?"

River, "Yüzüne karşı demedim!" diye düzeltip Jess'e döndü. "Ve kendimi savunmam gerekirse, benimle ilk konuştuğunda..."

"Sakın söyleme," diye fısıldadı Pilar gülerek. "Güven bana."

"...üstünde eski, bol bir *sweatshirt* vardı."

Hepsi ona boş boş baktı. River sonunda sesli bir nefes verdi. "Pislik yaptım."

Pilar çenesini kaldırdı. "Jess, sana önemli bir aile sırrı vermemi ister misin?"

"Buradan hiçbir şey öğrenmeden ayrılırsam, yıkılırdım."

Pilar güldü. "Kardeşim şu an böyle görünüyor olabilir ama her zaman böyle değildi. Bırak başkalarının kıyafet seçimlerini eleştirmeyi, o zamanlar çok daha büyük dertleri vardı."

"Bunu söylemişti," dedi Jess. "Ama inanması zor."

Pilar telefonunu açıp aradığı şeyi hızlıca buldu. Belli ki hazırda bekletmişti. Telefonu ona çevirdiğinde Jess ekrana bakakaldı. "Şaka yapıyorsunuz." River'a döndü, sonra tekrar fotoğrafa baktı. "Bu sen olamazsın."

Pilar'ın telefonunda, mantar model saç kesimi ve diş teli olan sıska bir çocuk vardı. Erkek arkadaşıyla benzerlik arayan Jess ekrana o kadar uzun süre baktı ki, River gülerek telefonu elinden aldı.

"Yirmi bir yaşına kadar en ufak bir karizması yoktu," dedi Pilar.

River güldü. "Doğru. Ama bir şekilde idare ettim."

"Evet, ettin," dedi Natalia. "Lisede sürekli sana bulaşan bir futbolcu vardı. Adı Anthony miydi neydi? River, not ortalamasını yükseltmek için sınıfın yarısına özel ders verdi. Anthony sınıfta kaldı ve takımdan atıldı."

River bardağına doğru, "Buna problem çözme deniyor," diye mırıldandı.

"Aynısını ben öğrenci konseyi için Nikki Ruthers'a karşı yarışırken de yaptı," dedi Pilar. "Bana oy veren herkese grup dersleri teklif etti. Ezici bir çoğunlukla kazandım."

River düşünceli bir şekilde tabaktan *prosciutto*'ya sarılmış bir parça ızgara hindiba aldı. "Hayatımın en uzun yazıydı."

"Tamam, bu gerçekten çok tatlı," dedi Jess. Masanın altından River'ın elini tutup hafifçe sıktı.

"Biliyorum, şu huysuz hâline bakınca hayal etmesi zor ama küçüklüğünde dünyanın en yumuşak kalpli çocuğuydu." Natalia elini Pilar'ın koluna koydu. "Abuela'nın* peşinden nasıl koştuğunu hatırlıyor musun?"

Pilar'ın yüzü dramatik bir şekilde ağlamaklı bir hâl aldı. "Ve onunla birlikte dizi izlerdi!"

"Of, bu konuyu açacağınızı hiç tahmin etmemiştim," dedi River.

Natalia, "Ben River'dan iki yaş büyüğüm," dedi Jess'e. "Pilar da benden bir yaş büyük. Yani o bizim bebeğimiz gibiydi. Ebeveynlerimiz tam zamanlı çalışıyordu ve o zamanlar üç çocuğu da yaz kampına gönderecek paraları yoktu. Bu yüzden yazlarımızı Abuela ile geçirirdik. River onun küçük yardımcısıydı ve her öğleden sonra birlikte oturup pembe dizi izlerlerdi."

River önündeki atıştırmalıkları bilimsel veriymiş gibi inceledi.

"Gizli pembe dizi hayranı mı?" dedi Jess. "Hepimizin gizli bir kimliği var ama bu? Bir suikastçı olduğuna inanmak daha kolay olurdu."

---

* (İsp.) Büyükanne. *–çn*

"Abartıyorlar," dedi River. Ardından Jess'e gülerek, "Suikastçı mı? Gerçekten mi?" diye mırıldandı.

"Onu dinleme, Jess," dedi Natalia. "O kadar çok pembe dizi izlerdi ki, büyüyünce telenovela yıldızı falan olacağını düşünmüştüm. Ama düşününce, DNA aşkı işi mantıklı geliyor."

Jess, River'a baktı. Onu kendisini o kadar şefkatli bir keyifle izlerken buldu ki, sanki ona sarılıyormuş gibi hissetti.

"Düşününce, DNA aşkı işi gerçekten mantıklı geliyor," diyerek sessizce kabul etti.

* * *

RIVER'IN EVİNE giderken arabada elleri birbirine kenetlenmişti ve ikisi de River'ın dizinde duruyordu. Audi'nin koltuk ısıtıcıları Jess'e kendini mutlu bir şekilde eriyip giden bir şeker gibi hissettirdi.

"Çok eğlenceliydi," diye mırıldandı. Harika yemeklerle karnı doymuş ve şarapla biraz çakırkeyif olmuştu.

"Natalia bana ikisinin de seni çok sevdiğini ve eğer bunu mahvedersem beni kısırlaştıracaklarını söyleyen bir mesaj attı bile."

Jess yüzünü buruşturdu. "Lütfen mahvetme. Senin kocaman, güzel bir..."

River dönüp ona sırıttı.

"...kişiliğin var," diye bitirdi Jess sırıtarak. "Ayrıca kısırlaştırılmak biraz moral bozucu olurdu."

"Kişiliğimi bu kadar beğenmene sevindim," dedi River dikkatini tekrar yola çevirerek.

"Zaafım var bile denebilir," diye şaka yaptı Jess.

River alaycı bir şok ifadesiyle ona tekrar baktı. "Kadın, ne kadar şarap içtin sen?"

"Mükemmel miktarda."

Restoranda çok geç saatlere kadar kalmışlar, yiyip içmişler ve Jess'in yıllardır hiç gülmediği kadar gülmüşlerdi. Jess, River'ın ablalarıyla Fizzy'yle olduğu kadar rahat hissetmişti. Birbirlerinin

laflarını tamamlamaları, kendilerini çok da ciddiye almamaları, Jess'e sanki yıllardır tanıdığı dostlarıyla yemek yiyormuş gibi hissettirmişti. Ve şu anda, içini bal gibi sıcak bir mutluluk kaplamıştı. Büyükanne Jo iyi olacaktı. Juno güzel büyüyordu. Fizzy âşık olmanın eşiğindeydi. Jess de hayatında ilk kez hem paraya ve güven duygusuna hem de kendine ait birine sahipti. Başını çevirip River'ın yan profiline baktı.

"Hoşuma gidiyorsun."

"Sen de benim hoşuma gidiyorsun." Elini sıktı. "Hem de çok."

Mutluluk böyle bir şey miydi? Güvende hissetmek?

Eve yaklaşırken Jess başını salladı. "Yaramazlık yapacak mıyız?"

"Hiç şüphen olmasın." River güldü, arabasını garaj yoluna çekerek park ettikten sonra eğilip onu öptü.

İçeri girdiklerinde River geniş salonun lambasını açtı, mutfaktaki ışığı da yaktı ve ikisine de su getirmek için izin istedi. Jess, Naomi'nin annesine mesaj atarak kızını kontrol etti ve Juno'nun çok eğlendiğini duyunca keyfi iyice yerine geldi.

Telefonu kenara bıraktıktan sonra kanepede arkasını dönerek mutfakta oyalanan River'ı izledi. "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi. "Şu anda kimsenin bana ihtiyacı yok."

River iki bardak suyla geri geldi, onları sehpaya koydu ve kanepede Jess'in üzerine çıktı. Ağzı Jess'in boynundan başlayıp dudaklarına doğru kaydı. "Benim sana ihtiyacım var."

Ardından geri çekilip sanki takılıyormuş gibi gülümsedi ama Jess ifadesindeki samimiyeti görmüştü. Kendi ihtiyacı, sessiz bir sevginin uğultusu yüzeye çıktı.

O da River'a ihtiyaç duymaya başlamıştı.

Telefonu sırtının altında sıkışmıştı, onu alıp yere attı. River gözleriyle telefonu takip ederek, "Juno nasılmış?" diye sordu.

"İyi. Naomi'nin annesi havuz başında film izlediklerini söyledi."

"Arkadaşlarıyla arası iyi o zaman?"

Jess omzunu silkti. "Bazı günler içlerinden biri huysuz, sinirli ya da yorgun oluyor ve bir hafta süren küçük bir drama yaşanıyor. Annelerin bu işlere karışmamasının en iyisi olduğunu öğrendim. Çocuklar tartışır. Bazen bu bizim sinirimizi bozar ve olayı gereğinden fazla büyütürüz."

River bir *hmm* sesi çıkardı ve dirseklerinin üzerinde doğrularak onun saçlarıyla oynadı. Sabahki röportajdan kalma buklelerini dalgınca parmağına doladı. "Bazen koruyucu olmamak zor oluyordur. Baleye giderken arabada bu konuyu anlattığında ben bile öyle hissettim, üstelik onu daha yeni tanımaya başlamıştım."

Jess bu söylediği için uzanarak ona bir öpücük verdi. Sonra bir şey hatırladı. "Senin pembe dizilere kafayı takmış olman hâlâ aklımdan çıkmıyor. Fizzy'yle iyi anlaşmanıza şaşmamalı."

River yüzünü onun boynuna gömdü. "Bu benim aklıma yıllardır gelmemişti. Kız kardeşler hiçbir şeyi unutmuyor."

"Peki ne zaman pembe dizilerden genetikçi olmaya geçiş yaptın?"

"Büyükannem ben on dört yaşındayken öldü," dedi doğrulup otururken. Jess'in bacaklarını da kucağına çekti. "Hayatının son yedi yılını bizim yanımızda geçirdi ve çocukluğumun en mutlu kısmıydı. Ebeveynlerim pek iyi anlaşamazdı ve onun arabuluculuğu olmasaydı, evdeki gerginlik her yere sızardı."

Jess kaşlarını çatarak öne uzandı ve ellerinden birini tuttu.

"Zaten çok sıcak insanlar değillerdi, bu yüzden Abuela öldüğünde ev çok sessizleşti. Babam, onunla oturup dizi izlememi hiç sevmezdi. Bunu anlamıyordu. Ben, ölümünden sonra büyükannemle bağımı sürdürmek için dizileri izlemeye devam etmek istedim ama babam izin vermedi. Aklımı başıma toplamamı, bir aileyi geçindirebilecek bir gelecek düşünmemi istedi."

"Annem Jamie de biraz öyle," dedi Jess alaycı bir gülümsemeyle. "Ama o benden erkeklerin istediği ve aradığı gibi biri olmamı isterdi. Kendi ayaklarımın üzerinde durmak yerine, bana bakacak birini bulmanın daha iyi olacağını ima ederdi."

Bu kez üzgünce kaşlarını çatma sırası River'daydı. "Okulda

her zaman başarılıydım," dedi. "Bu yüzden sadece… daha da iyi oldum. Bilim beni çekti."

"Peki Natalia'nın bu gece söylediği şey hiç aklına gelmiş miydi? Şu anda yaptığın şeyin aslında dolaylı yoldan tüm bunlarla bağlantılı olduğu? Eminim Abuela'n buna bayılırdı."

"Aklıma gelmemişti ama doğru olabilir. Kaç tane aşk hikâyesi yazabileceğimizi bir düşünsene."

Jess başını yana eğip ona baktı. Bu adamla çıplak kalabildiğine inanamıyordu.

River utangaç bir şekilde ona iki kez baktı. "Ne oldu?"

"Sen gerçekten çok seksisin, biliyor musun?" dedi Jess. "Ve biraz da harikasın. Sanırım bugün, sabaha göre senden daha çok hoşlanıyorum."

River'ın dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. "Nasıl ya? Ben de seni çoktan kendime bağladım sanıyordum."

Jess kanepede uzanıp ona sırıtarak baktı ve yavaşça tişörtünü çıkardı. "Hani yaramazlık yapacaktık?"

YİRMİ BİR

JESS VE JUNO bir sabah okula doğru yürürken kızı durup, "River Nicolas artık senin sevgilin mi?" diye sordu.

"Okula giderken bu nereden aklına geldi şimdi?" diyerek konuyu savuşturmaya çalıştı Jess.

"Bu sabah onu görecek misin merak ediyordum."

Jess bu sözleri dikkatlice düşündü, kızı ona yem atıyordu. "Muhtemelen daha sonra *Twiggs*'te görüşürüz."

"Hmm." Juno gözlerini kısarak annesine baktı. "Evde onun eşyalarını gördüm de."

Jess'in boynu yandı, zihni hızla çalışmaya başladı. Geçen hafta her sabah, River bir saatliğine onlara uğramıştı: Juno'yu okula bıraktıktan sonra ikisi de işe başlamadan önce. Bu, yalnız kalabildikleri tek zamandı. Ama Jess, onun arkasında iz bıraktığını hiç fark etmemişti. Demek ki yerde, yatakta, duşta, şifoniyerin üzerinde ve bir kez de mutfak tezgâhında seks yaptıktan sonra, aşırı titiz biliminsanı bile bir şeyler unutabiliyordu.

"Hmm," dedi Jess zaman kazanmaya çalışarak.

"Dün," dedi Juno sıradan bir sesle, dümdüz ileriye bakıyordu. "Şortunu bırakmış."

"Ah." Jess uygun bir açıklama bulmak için çabaladı ama River'ın bütün bir günü iç çamaşırsız geçirdiğini hayal edince kahkahasını öksürükle gizlemeye çalıştı. "Herhalde bizde üstünü değiştirdi. Hmm, şey, koşudan sonra."

Juno başını onaylarcasına salladı ve sokakta gördüğü bir çubuğu tekmeledi. "Evet, muhtemelen."

Okula geldiklerinde Jess kızına döndü ve gözlerinin içine baktı. "Eğer sevgili olsaydık, ne hissederdin?"

"Hoşuma giderdi," dedi Juno dalgın bir şekilde. Bakışlarını yana çevirip bahçede arkadaşlarını aramaya başladı.

Jess, Juno'nun çenesini tutarak kızının tekrar kendisine bakmasını sağladı. "Emin misin? Çünkü bu, bazen onun da bizimle birlikte olacağı ve hep beraber bir şeyler yapacağımız anlamına geliyor."

Kızının gözleri odağını kaybetti. "Biliyorum."

"Ama sen hâlâ benim için dünyadaki en önemli şeysin."

Juno'nun dikkati yine başka yere kaymaya başladı. "Biliyorum."

Tanrım. Bu konuşmayı yapmak için ne zaman uygundu ne de yer...

"Juno," dedi Jess nazik bir otoriteyle. "Bana bak."

Kızın gözleri annesine odaklandı. "Ne?"

"Bunu duyman benim için önemli," dedi Jess. "River'ı sordun ya, o yüzden bunu şimdi söylemek istiyorum. Sen benim ailemsin. İkimizi kimse ayıramaz, anlıyor musun?"

Juno başını salladı. "Biliyorum, anne. River'ı seviyorum. Ve senin beni sevdiğini de biliyorum."

Birkaç metre ötede Naomi ve Krista, Juno'ya seslendi. Kızı heyecanla zıplamaya başladı ama itaatkâr bir şekilde annesine bakmaya devam etti ve veda öpücüğünü bekledi.

Jess onu alnından öptü. "Seni seviyorum, Juno Merriam."

"Ben de seni seviyorum, Jessica *Nicolas!*" Mutlu bir kıkırtıyla arkadaşlarının yanına koştu.

* * *

RIVER'IN SAÇLARI, Jess'in parmaklarından dolayı karmakarışık olmuştu. Jess'in vücuduna öpücükler kondurarak yukarı çıktı ve kadının yatakta bez bebek gibi serilmiş hâlini görünce yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirdi.

"Bu çok ilham vericiydi," diye mırıldandı Jess.

River nefes nefese bir şekilde gülümseyerek onu öptü. Ardından kendi yorgunluğunun etkisiyle kadının yanına düştü. "Güzel."

Jess yuvarlandı ve River'ın göğsüne uzanarak ona sırıttı. "Dün işe iç çamaşırsız gitmek nasıldı?"

River inlemeyle karışık bir kahkahayla kolunu yüzüne kapattı. "İşe gidene kadar iç çamaşırı giymediğimi fark etmemem inanılır gibi değil."

"Seks sarhoşluğu işte."

River *hmm* sesiyle onu onayladı ve gülümseyerek dudaklarına bir öpücük kondurdu. Sonra aniden donakaldı. "Kahretsin. Dün mutfakta sevişmiştik." Özür dilercesine ona baktı. "İç çamaşırımı Juno buldu, değil mi?"

Jess eliyle onu rahatlattı. "Onu şort sandı."

Yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, Jess."

"Hayır, sorun değil." Jess çenesini eline dayayıp ona hayran hayran baktı. "Ama ona birlikte olduğumuzu söyledim. Umarım sorun olmaz."

River gülümsemesini bastırdı. "Tabii ki olmaz."

"Açıkçası, okul arkadaşlarının *U-T* makalesini sormamasına şaşırdım. Ya da *Today Show*'u."

"İlişkimizden memnun mu?"

Jess onu öpmek için uzandı çünkü bu mükemmel bir ilk soruydu. "Bence çok heyecanlı, River Nicolas." Göğsüne geri dönerek ekledi. "Ama ben işlerin çok hızlı değişeceği konusunda endişelenmesini istemiyorum."

River uzun parmaklarını tembelce Jess'in saçlarında gezdirdi ve dalgın bir ifadeyle yüzüne baktı.

"Ne düşündüğünü sorardım," dedi Jess. "Fakat eminim cevabın RNA düzenlemesi ya da restriksiyon enzimleri gibi bir şey olurdu."

"Aslında, ukala şey, ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum."

Jess'in beyninde önemli bir şalter attı. Kanı coşkuyla kaynar-

ken doğru düzgün bir yanıt vermeyi beceremedi. "Ah. Yani... RNA düzenlemesi değil."

River gülümsedi ve onu öpmek için eğildi. "Hayır." Yastığa geri yaslandı. "Ne kadar mutlu olduğumu düşünüyordum."

Jess'in kan hücreleri ayağa fırlayıp alkış tutuyordu sanki. "Tıpkı o havalı makinenin öngördüğü gibi."

River, onun şakasını görmezden gelerek, "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim," dedi. "Bunu söylemek için çok mu erken?"

Jess'in nefesi kesildi. "Tabii ki değil."

"Yıllardır eve gitmedim ama seninle birlikteyken, evimdeymişim gibi hissediyorum."

Jess yüzünü onun göğsüne bastırdı, gözlerini sıkıca kapattı ve derin nefesler almamak için uğraştı.

"İyi misin?"

"Sadece panik yapmamaya çalışıyorum," dedikten hemen sonra ekledi. "İyi anlamda diyorum. 'Çok fena âşık oldum' tarzı bir panik."

"Bu iyi bir panik... Ah..." Jess onun ses tonundaki değişimi fark edince başını kaldırdı. River'ın yüzünde biraz tedirgin bir gülümseme belirmişti ve onu daha iyi görebilmek için yastığa yaslandı. "Bunu gelir gelmez söyleyecektim ama-"

"Seni çıplak bekliyordum?" diye şakacı bir sırıtışla sözünü kesti Jess.

"Evet, aynen öyle." River güldü. "Pazartesi günü ofise misafirlerimiz gelecek."

"Tamam?"

Adam, Jess'in kafa karışıklığına güldü. "Pazartesi günü *People* dergisi ofisimize gelecek. Sanırım sabah ikimizle de görüşecekler." Eliyle onu işaret etti. "Öğleden sonra da David, Brandon, Lisa ve ben röportaj vereceğiz. Yani, Fizzy'yle birlikte marketlerdeki tüm kopyaları toplamayı düşünmüyorsanız, Juno'nun bugün öğrenmesi muhtemelen iyi oldu."

* * *

PAZAR GÜNÜ YENİ bir şey denedikten sonra -River, dört Davis ile hayvanat bahçesine gitmişti ve herkesin önünde el ele tutuşmaları bile başlı başına bir yenilikti- pazartesi gelmiş ve Jess panik içinde uyanmamıştı. Röportajlar, partiler, fotoğraf çekimleri gibi tüm bu baskı yaratan durumlara alışmaya başlamıştı. Ancak bunda hiç kuşkusuz River'la olan ilişkisinin bir borazan çalınıyormuş, kırmızı halı seriliyormuş, okyanus üzerinde havai fişekler patlıyormuş gibi hissettirmesinin de payı büyüktü.

Pazar gecesi River'ın onun yatağında uyuması da yardımcı olmuştu. Gündelik hayatında River çekingen ve temkinli biriydi. Sevgili olarak ise duygularını ifade etmekten çekinmeyen, cömert biriydi. Ve uyurken sarılmaya bayılıyordu: Bütün gece ona arkasından sıkıca sarılmıştı.

Saat altı olduğunda River'ın alarmı çaldı ve sanki iplerle çekiliyormuş gibi birden uyandı. Uykulu bir şekilde üstünü giyindi, tüm kıyafetlerinin üzerinde olup olmadığını iki kez kontrol etti, Jess'i öptü ve Juno uyanmadan sessizce evden çıktı.

Yarım saat sonra elinde kahve ve sıcak çikolatayla kapılarında belirerek Jess ve Juno'ya "sürpriz" yaptı.

Juno yatak odasından ayaklarını sürüyerek çıktı ve üçü mutfak masasında kahvaltıya oturdu. River birkaç evrak çıkarmış, gözden geçiriyordu. Ayağı Jess'inkine değdiğinde kadının aklına onun daha bir saat önce yatağında, yanı başında oluşu geliverdi. Jess, bu düşüncenin aklında dolaşmasına izin vermemeye çalıştı ama yine de üçünün her sabah aynı bu şekilde, rahat bir sessizlik içinde yemek yediğini hayal etti.

Juno uykulu bir hâlde mısır gevreğini karıştırdı. "Kahve almak için neden bu kadar erken çıktın? Annemin mutfakta kahve makinesi var."

River ve Jess donup kaldı. Sonunda, River hiç de inandırıcı olmayan bir sesle konuştu. "Hmm, öyle mi?"

Juno'nun tezgâhta işaret ettiği yere baktıktan sonra, "Ah, orada olduğunu bilmiyordum. Teşekkürler," diye mırıldandı River.

Adam, Juno'nun başının üzerinden Jess'e çaresiz bir bakış

fırlattı. Jess kahkahaya boğulmamak için dudaklarını ısırmak zorunda kaldı.

Juno'yu okula birlikte götürdüler, onu aralarına alıp elini tuttular. Juno yengeç gibi yürüyor, onlar da onu sallıyorlardı. "Daha uzun olmalısın, anne," dedi Juno. "River Nicolas beni çok daha yükseğe sallayabiliyor."

River ona böbürlenerek gülümsedi.

Tüm bunlar, hız treninin en tepesindeymiş gibi hissettirdi. Düşüşten önceki o nefes kesici an gibi...

Dolayısıyla... Jess çok korkuyordu.

* * *

BU İYİYDİ çünkü onu bu büyük ve korkutucu duygulardan alıkoyacak yeterince dikkat dağıtıcı şey vardı. *GeneticAlly* ofisine vardıklarında -otopark Jess'in daha önce hiç görmediği kadar kalabalıktı- her şey bir anda heyecanlı ve hareketli bir hâl aldı. Lisa onları kaldırımda karşılayıp arabadan iner inmez programla ilgili bilgileri aktarmaya başladı. İlk olarak iki saat boyunca Jess ve River'la ilgileneceklerdi. Ardından muhabir Aneesha, River'ı Salk yakınlarında David, Lisa ve Brandon ile buluşmaya götürecekti. Jess çantasını yere koyma fırsatı bile bulamadan Lisa'nın ofisine yönlendirildi. İçeride bekleyen bir makyöz ve kuaför hemen işe koyuldu.

"Buraya baş aşağı tutularak getirilmiş gibi görünüyorsun," dedi Aneesha gülerek. Parlak bir cilde ve Jess'in hayatında gördüğü en mükemmel elmacıkkemiklerine sahip, muhteşem bir siyahi kadındı. "Resmen şoka uğramış gibisin."

Jess, makyaj sanatçısı onunla ilgilenirken güldü. "En hafif tabirle, bu muameleye alışkın değilim."

Sonraki yirmi dakika içinde Jess, Aneesha Sampson'ın geçen hafta sonu *Brad Pitt*'le röportaj yaptığını, bulaşıcı bir kahkahası olduğunu, River'a *Keanu Banderas* dediğini, derin dekolteleri ve omuzlarına kadar uzanan küpeleri sevdiğini öğrenmişti. Jess ona evlilik teklifi mi etse, yoksa hayatlarını mı değiş tokuş etmeyi önerse bilemiyordu.

Hep birlikte koridora çıktıklarında, "Eğer uygunsa, laboratuvarda başlayacağız," dedi Aneesha. "İlk olarak sadece River'ı alacağız."

Lisa biraz telaşlı görünüyordu. "Jess, sen burada biraz takılabilir misin?"

Jess dizüstü bilgisayarını kaldırdı. "Tonla işim var. Beni herhangi bir yere oturtabilirsiniz."

Aneesha asansöre doğru yönelirken, Lisa telefonundaki bir mesaja cevap vermekle meşguldü. O sırada River eğilip Jess'i öptü. "Tamam. Birazdan görüşürüz. Seni seviyorum."

Jess'in kulakları beyaz gürültüyle doldu ve gözleri kocaman açıldı. "Ne?"

River da aynı şok ifadesiyle Jess'in yüzüne baktı. Ama sözlerini geri almadı. Sadece... gülmeye başladı. Başını Lisa'ya doğru sallayıp sessizce, "Bunu söylemeyi planladığım yer burası değildi ama koridorlar ve seyirciler olmadan yapamıyor gibiyiz," dedi.

Lisa bir telefon görüşmesi yapmak için dönünce, Jess'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve kollarını River'ın boynuna doladı. Adamın yüzüne bir düzine minik öpücük kondurdu. "Ben de seni seviyorum."

Gerçek o kadar açıktı ki... Jess daha ilk günden neden birbirlerine "seni seviyorum" demediklerini anlamıyordu.

River'ın gülümsemesi ciddileşti, gözlerinde şimşek gibi bir parıltı çaktı. Dudaklarını Jess'in yanağına, sonra da kulağına kaydırdı. "Birazdan görüşürüz."

"River, senin için hazırlar." Lisa onu eliyle çağırdı.

River son bir öpücükle asansöre bindi ve Lisa geri döndü. "Jess, sana River'ın ofisini verirdim ama orada fotoğraf çekimi için hazırlık yapıyorlar." Kadın başparmağıyla hemen arkasındaki ofisi işaret etti. "Şimdilik seni David'in ofisine yerleştirelim. O sorun etmez."

Jess bilgisayarını aldı. "Benim için her yer olur."

Lisa anahtarlarını çıkarıp kapının kilidi açtıktan hemen sonra yüzünü buruşturarak Jess'e döndü. "Bu senin için sorun olur

mu? Onun ne kadar dağınık olduğunu unutmuşum. Buraya hiç girmiyorum."

Vay canına. David'in ofisi, River'ın ofisinin tam tersiydi. River'ın masası bilgisayarı dışında bomboşken, David'inki ise kasırga sonrası enkazda bulunan bir masaya benziyordu. Masanın üstü verilerin çıktıları, boş karton bardaklar, buruşuk peçeteler, yapışkan kâğıtlar ve dergi yığınlarıyla doluydu. Raflarında tozlu ve dağınık bir şekilde seminer hediyeleri diziliydi: *Merck* markalı stres topu, *Sanofi* termosu, *Genentech*'ten plastik bir DNA modeli, bir yığın promosyon kalemi.

Ama ne fark ederdi ki? River Nicolas Peña az önce ona onu sevdiğini söylemişti. Lisa, Jess'i cumartesi sabahı Bourbon Caddesi'ne bıraksa bile Jess'in umurunda olmazdı. "Burası harika."

"Aneesha hazır olduğunda seni almaya geliriz." Lisa gülümsedi ve kapıyı kapatarak dışarı çıktı.

Jess, David'in masasına bakarak bilgisayarını kucağında mı kullansa diye düşündü. Ama sonra ortalığı bozmadan dikkatlice masanın üzerine koyabileceğine karar verdi. Bilgisayarı açılırken etrafındaki bilimsel verilerle dolu sayfalara göz gezdirdi. Vücudundan elektrik akımı geçmiş gibi bir farkındalık yaşadı. Belki de River ve onun Elmas Eşleşme çıkmasının bir nedeni de buydu: İkisi de rakamlara tutkuyla kapılmış insanlardı.

Dağınık kâğıt yığınının yarısında, bir sayfa kenardan dışarı taşmıştı. Jess'in gözü sol üst köşede yazan bir şeye takıldı ve kalın kıskaçla tutturulmuş desteyi dikkatlice çekip çıkardı.

Müşteri 144326.

Gördüğü şeyi fark edince kanı kaynamaya başladı. Bu kendisiydi. Jess'in verileriydi. Onun numarasının altında başka bir numara vardı.

Müşteri 000001.

River.

Altında, son bir ayda binlerce kez duydukları bilgi kalın harflerle yazıyordu: *Uyumluluk oranı: %98.*

Daha önce ham puanlarını hiç görmemişti ve bu verileri elinde tutmanın tuhaf şekilde kutsal bir yanı vardı.

River'ın sözleri zihninde yankılandı. *Tamam. Birazdan görüşürüz. Seni seviyorum.*

Jess gülümseyerek sıralanmış sayıları huşu içinde inceledi. Sol üst köşede müşteri numaraları ve uyumluluk skoru, sağ üst köşede ise test bilgileri vardı: Tarih, saat, testi hangi DNADuo makinesinin çalıştırdığı falan filan. Bunların altında, her biri üç sütun genişliğinde üç gruba ayrılmış yaklaşık altmış sıra sayı bulunuyordu. Bu sayfanın arkasında da tamamen sayılardan oluşan sayfalarca veri yazılıydı.

Şu anda kendisi ve River'ın uyumlu olduğu yaklaşık 3.500 genle ilgili bilgileri elinde tuttuğunu fark edince Jess'in tüyleri diken diken oldu. Aralarındaki bağ -aşkları- gerçekten de hücrelerine kodlanmış olabilir miydi? Doğduğu günden beri bu mutluluğu hissetmek için mi programlanmıştı? Jamie onu defalarca kez terk ettiğinde, futbol sahasında kenarda duran sarhoş annesi yüzünden kızlar onunla alay ettiğinde, Alec dakikalarca hamilelik testine baktıktan sonra sonunda *hiç çocuk istememiştim* dediğinde bile? Jess'in bağ kurabileceği tüm erkekler arasında, River başından beri ona en uygun kişi miydi?

Bu düşünce onu hem rahatsız etti hem de heyecanlandırdı. Tekrar eğildi, her küçük bilgiye dikkatle odaklandı. Her setin ilk iki sütunu, gen isimleri ve *GenBank* numarası gibi gen bilgilerini gösteriyordu. Üçüncü sütun ise sıfırla dört arasında değişen ham uyumluluk puanlarını içeriyordu. Neredeyse tüm puanlar 2,5'in üzerindeydi. Yani, bu puanlar bir şekilde sinir ağının algoritmasında birleşmiş ve sonunda doksan sekiz sonucu çıkmıştı. Jess artık açıkça görebiliyordu: Veriler tamamen bilimseldi ama aynı zamanda derin bir büyü hissi de taşıyordu. Artık inanıyordu. Genetik Tanrıları onu kutsayabilirdi.

Parmağını sayfanın üzerinde gezdirerek, bilgileri adeta kendi elleriyle hissetmek istedi.

En sonki testleri 30 Ocak'ta tamamlanmıştı. River, önceki

gece çok dikkatli bir şekilde kanını almıştı. Birbirlerine karşı o kadar garip, o kadar temkinli davranmışlardı ki... Jess bunu hatırlayınca kahkahasını zor bastırdı. Aman Tanrım. Jess hiç farkında değildi ama River onu o zaman bile istiyordu.

David'in ofis kapısının kapalı olduğundan emin olmak için yukarı baktı ve hızla bir fotoğraf çekti. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu, belki yasadışı bile olabilirdi. Hem River'dan bir kopyasını da isteyebilirdi. Ama Jess, bunu tekrar tekrar görmek isteyeceğini biliyordu. Sayfaları çevirerek her sayfanın, her verinin fotoğrafını çekmeye başladı. Hepsinde birkaç değer daire içine alınmış, yanlarına not düşülerek vurgulanmıştı. Jess harika değerler olduğu için böyle yapıldığını düşündü.

Belki bir ara bunu çerçeveletip River'a hediye ederdi.

Belki ikisi de en sevdikleri geni seçip o değeri dövme yaptırırdı.

Belki de şu anda Fizzy'nin kahramanlarından biri gibi konuşmaya başlamıştı ve muhtemelen çenesini kapatsa iyi olurdu.

Aptal gibi sırıtarak bir sonraki sayfaya geçti. Tam fotoğrafını çekecekken durdu. Bu veri seti onların ilk DNADuo testine aitti. Jess'in tükürük kitinden çıkana. Bu sayfalarda bazı hücreler kurşun kalemle daire içine alınmış ve kenarlarına okunaklı olmayan bazı notlar alınmıştı. Jess, verilerinin böyle titizlikle incelenmiş olmasına hayret etti. Her ânına bir *soundtrack* açan beyni, ikisine ait bu verilerin aşk ve duygusal bağ hakkında daha büyük gerçekleri ortaya çıkarabileceğini söylüyordu.

Ve daha fazlası vardı. Jess, notlar ve yazışmalar bekleyerek sayfaları çevirmeye devam etti ancak başka bir ilk sayfayla karşılaştı. Bir *kopya* mıydı? Hayır. Bu, 2014 yılında yapılan başka birilerinin analizine aitti.

Müşteri 05954

Müşteri 05955

Uyumluluk oranı: 93

Jess, bunun David'in Elmas Eşleşme dosyası olduğunu düşündü. Fakat sağ üst köşedeki bir tesadüfe takıldı. Bu sayfayla River ve ona ait olan sayfayı karşılaştırdı.

Üç testin de tarihleri farklıydı ama testlerin bitiş zamanı birebir aynıydı.

Her seferinde.

Jess gözlerini kırpıştırdı ve doğrulamak için huzursuzca ilk sayfalara geri döndü. Evet. Üç testin de bitiş zamanı 15.45.23'tü.

Midesi kasıldı. İstatistiksel olarak bu... neredeyse imkânsızdı. Yirmi dört saatte 86.400 saniye vardı, iki olayın aynı saniyede gerçekleşme olasılığı sadece yüzde 0,0012'ydi. Jess testlerin yaklaşık olarak aynı zamanda, yani aynı dört saatlik zaman aralığında başlatılıp bitirildiğini varsaysa bile, Jess ve River'ın testleriyle başka bir günde tamamlanan başka bir testin tam olarak aynı anda bitme olasılığı yine de sadece yüzde 0,007'ydi. Yani 100.000'de 7. Ama üç testin de farklı günlerde aynı saniyede bitmesi? Bu neredeyse imkânsızdı. Jess gözlerini kapatıp hesapladı: Üç testin farklı günlerde ve aynı saniyede bitme olasılığı yaklaşık 2,5 milyonda 1'di.

Jess kulaklarındaki uğultuyu bastırmaya çalışarak mantıklı düşünmeye çalıştı. Belki de makineler, belirli değişkenleri azaltmak için testleri aynı anda başlatıp bitirmeye programlanmıştı? Bu, duyulmamış bir şey değildi.

Ama hayır... 29 Ocak'ta, River onun kanını aldıktan hemen sonra testi başlatmıştı. Hatta Jess odadan çıkmadan önce çift kat eldiven giyip, çeker ocağın başına geçmişti. Ertesi sabah River ona mesaj atarak randevuya çıkmayı teklif etmiş ve testin onaylandığını söylemişti. Ancak çıktının üzerindeki tarih doğru olmasına rağmen, eğer analiz öğleden sonra 3.45'te tamamlanmamışsa, River'ın verilere sabah ulaşması nasıl mümkün olabilirdi? River ona yalan mı söylemişti? Bu hiç River'lık bir hareket değildi.

"Ne haltlar dönüyor?" diye fısıldadı Jess, kafası karmakarışık bir hâldeydi. *Bir şeyi... kaçırıyor olmalıyım.*

Ciğerleri yanıyordu. Midesi bulanıyordu. Gözleri odaklanmaktan acıyor, onları kırpamıyordu. Ve sonra kalbine iğneler batıyormuş gibi hissetti. Jess, üç testi de DNADuo 2'nin yaptığı-

nı fark etti. O gece kan örneğini verirken River'a iki makineyi de sorduğunu hatırladı.

"Onlar DNADuo mu?"

"Çok yaratıcı bir şey yaparak onları DNADuo Bir ve DNADuo İki olarak adlandırdık. DNADuo İki şu anda arızalı. Haftaya servise gidecek. Mayısa kadar çalışır hâle gelir diye umuyorum."

Jess'in aklına bir düşünce şimşek gibi indi. Panikle sayfaları karıştırdı, iki veri setini yan yana koydu. Kendisi ve River'ın doksan sekiz puanlık veri setleriyle, diğer çiftin doksan üç puanlık veri setleri arasındaki farklılıkları bulmaya çalıştı.

Bulamadı, veriler birbirinin aynısıydı. Görebildiği kadarıyla her değer tamamen aynıydı. Ne kadar dikkatli bakarsa, o kadar gözleri bulanıyordu. Çok fazla satır vardı. Çok fazla küçük sayı vardı. Samanlıkta iğne aramak gibi bir şeydi bu. Jess çaresizce düşündü: Bu kadar yüksek puanlar için belki de çoğu ham değer zaten aynı oluyordu? Neyi gözden kaçırıyordu?

İçine bir korku düşen Jess, ilk sayfalardaki daire içine alınmış değerlerin boşuna işaretlenmediğini fark etti. Gözleri 19 Ocak tarihli orijinal tablodaki kurşun kalemle çizilmiş değere kaydı.

Jess titreyen eliyle ağzını kapattı. O ve River'ın sayfasında şunu gördü:

OT-R GeneID 5021 3,5

Ama diğer çiftin sayfasında ise şu vardı:

OT-R GeneID 5021 1,2

Başka bir dairenin içinde, PDE4D geni için Jess ve River'ın değeri 2,8'di. Kalbi adeta boğazında atıyordu. Diğer çiftin değeri 1,1'di.

Jess'in daire içine alınmış sadece iki değeri daha doğrulayabilecek cesareti kalmıştı: Onun ve River'ın AVP değeri 3,1, diğer çiftin ise 2,1'di. Onların DRD4 derğeri 2,9, diğer çiftin ise 1,3'tü.

Jess'in görebildiği kadarıyla, 3.500 genin içinde belki sadece otuz tanesi farklıydı ve onlar da ilk DNADuo testlerinde daire içine alınmış olanlardı. Farklı oldukları gösterilmeye çalışılmıştı. Eğer zaman damgası ve DNADuo 2 gizemi olmasaydı, Jess

bu değerlerin diğer testte onu ve River'ı ayıran değerler olduğu için daire içine alındığı yalanını söyleyebilirdi. Ama artık onların özel oldukları için daire içine alınmadıklarını biliyordu. Değiştirildikleri için daire içine alınmıştı. Birileri kasıtlı olarak doksan üç olan uyumluluk puanını doksan sekize çevirmişti.

River partide ne demişti? *Johan ve Dotty bizim ilk Elmas Eşleşme'mizdi. Torunları onları 2014'te bize getirdi ve haklı çıktı. Doksan üç puanla eşleştiler.*

Jess kusacak gibi oldu. Titrek ellerle, Johan ve Dotty Fuchs'a ait olduğundan neredeyse emin olduğu testin her sayfasının fotoğrafını çekti. Kâğıt yığınını neredeyse iki kez devirecek gibi oldu. Bilgisayarını kapatıp kaldırırken hissizleşmişti. Telefonunu da kaldırdıktan sonra sessizce oturdu. Aneesha'nın gelmesini beklerken, öğrendiği şeylerle röportajı nasıl tamamlayacağını hiç bilmiyordu.

Çünkü River ve Jess hiçbir zaman Elmas Eşleşme olmamıştı.

YİRMİ İKİ

SON YİRMİ DAKİKA içinde River ona dört kez iyi olup olmadığını sormuştu.

Sorması çok doğaldı. Nabzı atan herhangi bir canlı, şu anda Jess'te bir terslik olduğunu hissedebilirdi. Ama henüz bu konuyu konuşamazdı. Özellikle de burada, ofiste hiç konuşamazdı. Konuşabilse bile, River'ın şu basit soruya vereceği cevabı duymaya hazır olup olmadığından emin değildi: *Tüm bu zaman boyunca bunu biliyor muydun?*

Bu yüzden sahte bir mutluluk maskesi taktı ve Aneesha'nın sorularını yanıtladı. Ancak River'ın sessiz endişesi, Jess'e stresinin yüzünde ateş gibi parladığını defalarca hatırlattı. Şok, grip gibi bedenine yayılmıştı.

Dışarıda birlikte birkaç fotoğraf çekildiler; laboratuvarda çekim yaptılar, kahkahalar atıp birbirlerinin gözlerinin içine aşkla baktılar. Ama gülümsemesinin ardında, polis sireni gibi kulaklarını delen tek bir soru vardı. Cevabı öğrenene kadar bir sonraki soruyu zihninde oluşturamıyordu: *Hissettiklerim gerçek mi?*

İstatistiksel olarak konuşursak, Jess ve River'ın Temel Eşleşme'de ruh eşlerini bulma olasılıkları, gerçek bir Elmas Eşleşme bulma olasılıklarından binlerce kat daha fazlaydı. O yüzden gerçek puanları yirmi beş bile olsa bu, birlikte olamayacakları anlamına gelmiyordu. Ancak rakamlar onu desteklediğinde, o derin hislere güvenmek çok daha kolaydı.

Ama elinde bilgi ve veri olmadan düşüncelerini bu noktaya

sürüklemek, kendisine yapabileceği en kötü şeydi. Jess zihninde bu düşünceleri buruşturup koca bir kâğıt topuna çevirdi ve onu ateşe verdi. Her âni zamanı geldiğinde yaşamalıydı ve şu an, çöküntü yaşamanın sırası değildi.

Aneesha işini bitirdikten sonra Jess ve River'a vedalaşmaları için zaman tanıdı. River'ın David ve Brandon'la buluşmak üzere *People* ekibiyle gitmesi gerekiyordu. O anda David'i düşünmek bile Jess'in midesini bulandırdı. Eğer River da her şeyi biliyorsa... Jess bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Duyguları çok yoğun, büyük ve kontrol edilemez olurdu.

Yalnız kalır kalmaz, River onu sessiz bir köşeye çekti ve eğilerek gözlerinin içine baktı.

"Bir şeyi kaçırıyormuşum gibi hissediyorum," dedi sessizce. "Bana kızgın mısın?"

En azından bu soruyu cevaplayabilirdi. İyi olup olmadığı sorusu, Aneesha ve fotoğrafçısı birkaç adım ötedeyken fısıldayarak cevaplayamayacağı kadar büyüktü.

"Sana kızgın değilim. Ama daha sonra buluşabilir miyiz?"

River kafası karışmış bir şekilde güldü. "Tabii ki. Zaten birlikte-"

"Sadece ikimiz."

Aniden gülümsemesi kayboldu ve alnında derin bir çizgi belirdi. River bir adım yaklaştı, elini Jess'in kolundan aşağı kaydırdı ve soğuk parmaklarını kendi sıcak parmaklarıyla birleştirdi. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Jess, "*Bilmiyorum*," demek istemiyordu ama gerçek buydu.

"Bir şey oldu," diye itiraf etti Jess. "Ve sana bunu sormam gerek ama şu an uygun bir zaman değil." Yutkundu. "Bunun can sıkıcı olduğunu biliyorum ve eminim bu konuşmayı yapana kadar endişeleneceksin."

"Evet."

"Ben de endişeleneceğim. Ancak burada konuşamayız ve sen Aneesha'yla gitmeden önce sahip olduğumuz on dakikadan daha fazlasına ihtiyacımız var. Bu konuda bana güvenmelisin."

River ona uzun uzun baktı ve bunun şu anda elde edebileceği en iyi sonuç olduğuna karar verdi. "Tamam. Sana güveniyorum." River onu göğsüne çekti. Jess'in, kollarını onun beline dolamak ve o temiz narenciye kokusunda kendini kaybetmekten daha çok istediği hiçbir şey yoktu. Ama eklemleri kilitlenmiş, bedeni kaskatı kesilmişti. "Sonra konuşuruz, değil mi?" diye sordu River, geri çekilip dirseklerini kavrayarak ona baktı.

"Evet." Jess'in telefonu arka cebinde titredi. Bir iş e-postası ya da büyükbabasından akşam yemeği planları hakkında bir mesaj bekleyerek telefonunu çıkardı.

Ama mesaj Fizzy'den gelmişti ve endişe, Jess'in göğsündeki tüm gerginliği ânında boğazına kadar çıkardı.

Sana acilen ihtiyacım var. En iyi arkadaşın yarasa sinyalini veriyor.

"Pardon," diye fısıldadı Jess. "Fizzy yazmış. O..."

Jess çabucak cevapladı.

İyi misin?

Güvendeyim ve yaralanmadım. Ama hayır. İyi değilim.

Jess kalbi güm güm atarken River'a baktı. Bu şekilde ayrılmak hoşuna gitmiyordu ama mecburdu. "Gitmem gerek."

River, öfke ve endişe karışımı bir sesle koluna uzandı. "Jess..."

"Bana ihtiyacı var. Fizzy normalde bana hiç ihtiyaç duymaz. İşin bittiğinde beni arar mısın?"

River başını onaylarcasına salladı ve bir adım geri çekilerek onu bıraktı. Jess arkasını döndü ve yürürken Fizzy'ye yazmaya başladı.

Neredesin?

Evdeyim. Geliyor musun?

Evet. Yirmi dakikaya oradayım.

* * *

FIZZY'NİN ÖN KAPISI açıktı, sineklik evin içini gölgede bırakmıştı. Jess ağlama ya da çığlık sesi duymadı. Bu iyiye işaretti. Ama içeride kısık sesle *Bon Iver* çalıyordu. Ruh hâli genelde hüzünlü şarkılardan çok hareketli şarkılara eğilimli olan Fizzy gibi biri için *Bon Iver*, Jess'e endişelenmesi için geçerli bir neden veriyordu.

Böylece River'ı sonraya bıraktı. Jess olayları ayırma konusunda çok deneyimliydi. Jamie, Jess'in lise mezuniyetine, dört gün süren bir meth krizinin sonunda çıkagelmiş, sınıf arkadaşlarının arasında dolaşarak onu aramıştı. Annesi, Jerome Damiano ile Alexa Davidson'ın üstünden atlayarak kızına ulaşmaya çalıştıktan yaklaşık otuz saniye sonra güvenlik görevlileri tarafından dışarı çıkarılmıştı. Yine de adı anons edildiğinde Jess ayağa kalkıp sahneye yürümüştü.

Jess matematik bölümünün tamamına tezini sunmadan yaklaşık bir saat önce Alec'le ayrıldığını, üstelik o zaman Juno'ya altı aylık hamile olduğunu da hatırlıyordu. Tüm öfkesini ve hayal kırıklığını bir kenara itmiş, kocaman bir gülümseme ve güzelce hazırlanmış slaytlarla sunumunu yapmış ve *A* almıştı.

Kanepesinde top gibi büzülmüş, gözleri kızarmış, saçları alışılmadık şekilde dağınık bir topuz hâlinde olan Fizzy'yi görünce tanıdık bir duvar Jess'in içinde yerine oturdu.

Jess oturup Fizzy'nin çıplak ayaklarından birini kucağına çekti. "Anlat bakalım."

Fizzy burnunu silip basitçe, "Evliymiş," dedi.

"Kim evliymiş?"

Fizzy yaşlarla parlayan gözlerini Jess'in yüzüne çevirdi. "Rob."

"*Bankacı* Rob mu?"

"Evet."

"Evli mi? Bir insanla?"

"Evet."

Jess ona inanamayarak baktı. "Ama o Daniel'ın kardeşinin arkadaşı değil miydi? Nasıl kimse sana bir şey söylemez?"

"Görünüşe göre, arkadaşının arkadaşının arkadaşı gibi bir şeymiş ve Rob, son iki yıl içinde pek görüşmedikleri bir dönemde evlenmiş."

"Ne kadar *iğrenç* bir insan!" Jess'in ağzı açık kaldı. "Nasıl öğrendin?"

"*Twiggs*'te yanıma geldi ve söyledi."

"Herkesin içinde mi söyledi?"

Fizzy somurtarak başını salladı. "Senin sandalyene oturdu."

Jess sesli bir nefes verdi. "Bu ne cüret!"

"Değil mi ama!"

"Peki sen ne yaptın?"

Fizzy derin bir nefes aldı. "Ayağa kalktım, Daniel'dan bir sürahi buzlu su istedim ve Rob'un kucağına döktüm."

"*Bravo*," diye fısıldadı Jess etkilenmiş bir şekilde.

"Sanırım yakalanacağından korkmaya başlamıştı. Bir gece *Little Italy*'de tanıdığı birine rastladık ve beni adama 'arkadaşım Felicity' olarak tanıttı. O zamanlar çok yeni olduğumuz için takılmadım ama şimdi nedenini anlıyorum." Fizzy'nin yüzü buruştu. "Onu gerçekten sevmiştim, Jess. Beni bilirsin," dedi hıçkırarak. "Kimseyi kolay kolay sevmem. Ona yemek yaptım, kitaplar hakkında konuştuk, özel şakalarımız vardı... ama o evliymiş. Ve bana dürüst davrandığı için ona aferin dememi bekledi. Benim bu kadar sinirlenmeme şaşırmış gibiydi." Tekrar burnunu sildi.

"Buraya gel." Fizzy'nin ayağını kenara itti, onu kollarının arasına çekti ve arkadaşı ağlarken sıkıca sarıldı.

"En delice kısmı ne biliyor musun?" dedi Fizzy. Jess'in tişörtü sesini boğuklaştırmıştı.

"Ne?"

"Onun tükürük örneklerini yeni göndermiştik."

"*GeneticAlly*'ye mi?" diye sordu Jess. Fizzy başını onaylarcasına salladı. "Hani göndermeyecektiniz?"

Fizzy ağladı. "Göndermeyecektik!"

"Tanrım," dedi Jess. "Nasıl bir salakmış. Ne olmasını bekliyordu ki?"

"Değil mi?" En yakın arkadaşı hıçkırarak güldü. "Ya şimdi birbirimiz için mükemmel olduğumuzu öğrenirsem ama evli olduğu için bunun bir önemi kalmazsa? Birlikte olmamız gerekiyor mu bilmek istemiyorum!"

Diğer odaya ittiği duygular, Jess'e çıkma zamanının gelip gelmediğini sordu. Jess başını iki yana salladı. Henüz zamanı değildi.

"Teknik olarak hesabının seninkiyle asla eşleşmemesi için talep oluşturabilirsin, böylece öğrenmek zorunda kalmazsın. Onun senin mükemmel, nazik, cesur kıçına layık olmadığından oldukça eminim. Böyle bir şey yapan biri içten içe çürümüş demektir. Eminim DNA'sı siyah tuvalet küfü gibi görünüyordur."

"Uzayan sümükler gibi," diye onayladı Fizzy.

"Bu benzetmeleri devam ettirebilirim ama gittikçe daha da iğrençleşecek." Jess onu tekrar sıktı. "Üzgünüm, tatlım. Bana nerede yaşadığını söyle, gidip kafasını kıçına sokayım."

"Karısı da oradadır," dedi Fizzy sessizce. "Sanırım bu yüzden hiç onun evine gitmedik."

"Pislik herif," diye fısıldadı Jess öfkeyle.

Fizzy burnunu Jess'in tişörtüne silip geri çekildi, gözleri Jess'in boynunda, yüzünde ve saçında gezindi. Burnunu çekti. "Niye böyle süslendin?" diye sordu şüpheyle.

"Bugün ofiste *People* dergisiyle röportaj yaptık."

Gözleri yaşlı ve şişmiş arkadaşı inleyerek yastıklara geri düştü. "Aman Tanrım, yarasa sinyalini sen *People* dergisiyle röportaj yaparken gönderdim." Düşünceli bir duraksamadan sonra doğrulup tekrar Jess'e sarıldı. "Ve sen geldin!"

"Sana röportajın çoktan bittiğini söylemeyerek bu dostluk puanlarımı cebime atmak iyi olurdu," dedi Jess. "Ama yalan söylemek puanı götürür. Ve yemin ederim ki yine de gelirdim."

"Ama sen ruh eşinle kutlama seksi yapabilirdin, ben de duygusal destek için şarap ve peynirle idare edebilirdim."

Ruh eşi.

Jess kaçmaya çalışan duygularına uyarıcı bir bakış attı. "Şarap ve peynir yerine sırtını bana yaslamanı her zaman tercih ederim." Bir süre duraksadıktan sonra ekledi. "Hem River'ın röportajı daha bitmedi."

"İkinci tercihin olduğum için onur duydum."

"Üçüncü," diye hatırlattı Jess.

Fizzy geriye yaslanıp güldü. "Berbat birisin."

"Olabilir ama seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Duvardaki saate baktı. "Bu arada, ilk tercihini okuldan alman gerekmiyor mu?"

"Bugün pazartesi," dedi Jess. "Onu büyükbabam alacak ve kütüphaneye gidecekler. Seni neşelendirmek için üç saatim var."

* * *

FIZZY VE JESS kanepeye yayılıp *Akıl ve Tutku* izlerken peynir ve krakerle ziyafet çektiler. Ardından Jess ona son bir kez sarılıp evine gitti. Juno'nun karnını doyurup duşunu aldırdı ve kucaklayıp yatırdı. Sonra kendine bir kadeh şarap doldurdu ve zihnindeki barajın kapılarını açtı.

Ve bir kez kapılar açıldığında, River hakkındaki düşünceler her şeyin önüne geçti. Duygularını bastırabilmenin iyi yanı, bütün gün oldukça normal bir şekilde işlerini sürdürebilmesiydi. Kötü yanı ise, onu bekleyen konuşmaya zihinsel olarak hiç hazırlıklı olmamasıydı.

Ertelemek faydasızdı. Jess telefonunu çıkardı ve ona mesaj attı.

Gelebilir misin?

River sanki elinde telefonuyla bekliyormuş gibi hemen cevap verdi.

Evet. Hemen mi?

Hemen gelsen iyi olur.

Gönder tuşuna bastıktan sonra tekrar yazmaya başladı.

Bekle.

Bekle mesajıyla panik yapacağını bildiği için olabildiğince hızlı yazmaya çalıştı.

Bu garip gelebilir ama ham verilerimizi hiç gördün mü?

Tabii ki gördüm.

Jess tırnağını ısırarak düşündü. Soruyu öyle bir şekilde sormalıydı ki, eğer River bu veri sahteciliği olayına karıştıysa kaçamak bir cevap hazırlayacak vakti olmamalıydı. Yüzünden gerçeği okuyabilmek istiyordu. Ama diğer yandan, eğer River'ın evinde verilerin bir kopyası varsa, onları yanında getirmesini de istiyordu.

Neyse ki River onu soruyu sormaktan kurtardı.

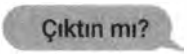
Grafikler yanımda.
Getirmemi ister misin?

Jess yavaşça bir nefes vererek gerginliğini attı.

Bu harika olur.

Bunu çok önceden teklif etmeliydim.
Özür dilerim. Mesele bu mu?

Jess bunu cevaplamamayı tercih etti.

* * *

RIVER SADECE ON dakika uzaklıkta yaşıyordu ama sekiz dakikada kapısında belirivermişti. Eskiden, Juno uyuduktan sonra dairesine geldiğinde Jess hemen kollarına atlardı. Ama bu gece, ikisi de o yakınlaşmanın beklemek zorunda olduğunu biliyor gibiydi.

River hiç konuşmadan içeri girdi. Jess'in tahminine göre arabasından koşarak geldiği için nefes nefese kalmıştı. "Selam."

Jess birdenbire yükselen hıçkırığını yuttu. "Selam. Röportajın geri kalanı nasıldı?"

River hâlâ nefesini toparlamaya çalışırken alnını eliyle sildi ve başını salladı. "İyi. Bence gayet iyiydi. Fizzy iyi mi?"

Jess başını iki yana sallayarak yemek masasına doğru yürüdü ve omuzları çökmüş bir şekilde sandalyeye oturdu. "Rob evliymiş."

River çantasını omzundan indirip masanın üzerine koydu. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Üstelik DNA Duo kitini de yeni göndermişler."

River yüzünü buruşturdu. "Siktir."

Sonra ortama bir sessizlik çöktü. Jess üzerinde bir fil oturuyormuş gibi hissetti. "Şey..." diye mırıldanan River, çantasından bir kâğıt çıkardı ve ona uzattı. Kâğıt defalarca açılıp kapanmış, binlerce kez incelenmiş gibi buruşuk ve yıpranmıştı.

"Verilerimiz." River tekrar alnını sildi. "Bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

Renkli dağılım grafiği yatay olarak basılmıştı ve tüm sayfayı kaplıyordu. İstatistikçilerin en iyi dostu olan, usta işi bir analizdi: Temel bileşen analizi. Sadece birkaç saniye sonra Jess, David'in ofisindeki tablolarda gördüğü tüm veri noktalarının bu grafikte yer aldığını anlayabildi.

Grafikte iki eksen vardı: Dikey Y ekseni sıfırdan dörde kadardı ve Jess'in çoktan aşina olduğu birleşik puanları kapsıyordu. Yatay X ekseninde ise on iki farklı etiket vardı. Jess bunların DNADuo'da yer alan gen ailelerinin kategorilerini temsil ettiğini düşünüyordu: Nöroendokrin, İmmünoglobulin, Metabolik, Sinyal İletimi, MHC Sınıf I/II, Koku, Düzenleyici Proteinler, Taşıyıcılar, Isı Şoku, SNARE, İyon Kanalı ve FGF/FGFR. Grafikte ise, her bir gendeki puanların her biri için birer tane olmak üzere, renk kodlu ve kategoriye göre gruplandırılmış binlerce küçük nokta vardı.

Bu, ham puanları incelemek için çok daha kolay bir yoldu çünkü Jess tabloda göremediği eğilimleri burada hemen görebiliyordu. Ancak çok fazla veri olduğu için, eğer River yalnızca bu grafiği görmüşse, bunun yıllar önce gördüğü bir grafikle neredeyse aynı olduğunu fark etmesi imkânsızdı.

Ve en önemlisi şuydu: Jess'in şüphelenmesine yol açan bilgiler -çalışma bitiş zamanı, tarih, DNADua numarası- bu grafikte yoktu. Burada sadece müşteri numaraları, uyumluluk skoru ve sağ alt köşede küçücük yazılmış grafiğin oluşturulma tarihi vardı.

Belki de River bilmiyordu. Umut, Jess'in içindeki karanlığa zayıf da olsa bir ışık düşürdü. Sesini olabildiğince doğal tutarak, "Her zaman verileri böyle mi inceliyorsunuz?" diye sordu.

River hafifçe güldü. "Bir matematikçi için gerçek sayılara bakmamak çıldırtıcı olmalı ama biz bu dağılım grafiklerine güvenmeye başladık. Bu şekilde anormal değerleri görmek ve testi yeniden yapmamız gerekip gerekmediğini anlamak daha kolay." Eğilip grafikteki büyük bir noktalar kümesini işaret etti. "Bak, metabolik genler ve immünoglobulinde gayet uyumlu olduğumuzu söyleyebiliriz. En düşük puanlarımız düzenleyici proteinlerde görünüyor ama bu da çok önemli değil çünkü şu anki hâliyle bile oldukça yüksekler. Seksenin üzerinde bir puan aldığında, çoğu grafik benzer görünür."

Jess rahat bir nefes aldı. Bu, River'ın verilerin değiştirildiğini fark etmemiş olabileceğini kanıtlıyordu. "Bunları nasıl oluşturuyorsunuz?"

"Aslında bunlar ham veriler. Tablodaki her şey burada gösteriliyor. Tiffany, işimizi kolaylaştırmak için *Caltech* ekibiyle birlikte çalışarak, sinir ağının bizim için bu grafiği oluşturmasını sağladı. Eşleşen her çift için böyle bir grafik oluşturabiliyoruz."

"Yani Fizzy'de bunlardan milyon tane var," dedi.

River tekrar güldü. "Teorik olarak, evet. Artık bunları uygulamaya yüklemiyoruz ve talep edilmedikçe rutin olarak oluşturmuyoruz çünkü dosyalar çok büyük oluyor. Ama elbette -teorik olarak- kişileri dünyadaki diğer tüm bireylerle karşılaştıran bu tür dağılım grafikleri oluşturabilir. Sadece pek kullanışlı olmaz." Neredeyse utangaç bir şekilde gözlerine baktı. "Ama tabii ki bizim analizimiz için bir tane yaptık. Detaylı bir şekilde incelemek istedim. İlk başta şüpheliydim ama sonra inanılmaz buldum."

Jess'in gözleri yaşlarla doldu ve eğilip başını masaya koydu. Rahatlama, onu felç edici bir sakinleştiri gibi sardı. Başı çok ağırlaşmıştı ve dirense de boğazından bir hıçkırık kaçmasına engel olamadı.

"Siktir... Jess." River eğilip onu kollarına aldı. "Tatlım, neyin var?"

Daha önce ona hiç "tatlım" dememişti ve bu onu daha da ağlattı. River bunca zaman boyunca ona yalan söylemediği için rahatlamıştı. Ama şimdi ona, yüzde doksan sekiz uyumlu olmadıklarını söylemek zorundaydı. Jess ona âşıktı ve bunun onu ne kadar inciteceğini biliyordu. David'e olan güveni sonsuza dek sarsılacaktı. Jess hayatına girene kadar, *GeneticAlly* onun tüm hayatı olmuştu.

"Sana söyleyeceğim şeyden nefret ediyorum."

River'ın onu saran bedeni hareketsiz kaldı. "Ne oldu? Söyle hadi."

Jess ondan uzaklaşarak ayağa kalktı ve mutfağa gidip daha önce bastırdığı fotoğrafları aldı. Fotoğrafları ona verirken elleri titriyordu.

River tabloları hemen tanıdı. "Bunları nereden buldun?"

"David'in ofisinden," diye itiraf etti Jess. "Bana kızmanı an-

larım ama önce bir bak. Lisa beni röportaja kadar orada beklettirken masasının üzerinde gördüm. Amacım gizlice bakmak değildi ama müşteri numaralarımızı görünce heyecanlandım. Senin de dediğin gibi, başlangıcımızı görmek inanılmaz geldi." Dudaklarını ısırdı. "Ama sonra bana garip gelen bazı şeyler fark ettim."

River kaşlarını çattı. Henüz görmemişti. "Ne gibi?"

Jess gözlerini silerek elini uzattı. "Biraz bak."

Jess onu yalnız bırakıp mutfağa gitti ve bir bardak su aldı. Buz gibi su, dudaklarından midesine kadar yakıcı bir serinlik bıraktı.

Otuz saniye bile geçmeden, yemek masasından kısık bir ses geldi. "Siktir! Bu da ne?"

Jess gözlerini kapattı. Masada kâğıtlar telaşla çevriliyor, etrafa yayılıyordu.

"Jess." River'ın sesinden, dişlerini sıktığını anlayabiliyordu. "Buraya gelebilir misin lütfen?"

Jess derin bir nefes alarak bardağını lavaboya koydu ve masaya döndü. River ayakta duruyordu, ellerini masaya yaslamış, tablolara bakıyordu.

"Bu değerleri kim daire içine aldı?"

"Bilmiyorum." Jess arkadan adamın beline sarıldı ve alnını omuzlarının arasına dayadı. İçten içe rahatlamıştı. Artık River da olayı biliyordu ve bunu birlikte çözebilirlerdi. "İyi misin?"

River keyifsiz bir kahkaha attı. "Hayır. Ne görüyorum ben böyle? Bu gerçek mi?"

Jess alçak bir sesle, "Bunu biliyor muydun?" diye sordu.

River'ın sesi, dişlerini sıkmış gibi gergindi. "Tabii ki bilmiyordum."

Jess gözlerini kapatıp ona daha sıkı sarıldı. Ama River dönmedi, hatta kollarında kaskatı kesilmişti. Ve işte o anda aklına ilk kez bir şey geldi. Jess istatistiksel aykırılıkların içinde bile sihir olabileceğine inanıyordu. Ama ya River değiştirilmiş puanlarına bakınca asla olmaması gereken bir ilişki görüyorsa?

YİRMİ ÜÇ

Şaşkınlıkla geçen bir ânın ardından Jess geri çekildi, kolları yanlarına düştü. River bunu fark etmiş gibi değildi, dikkati hâlâ sayfaların üzerindeki rakamlardaydı. Jess'in kalbi sanki boğazında düğümlenmişti.

River alçak bir homurtu çıkarıp başını öne eğdi. "Bunu fark etmeliydim."

"Nasıl?" diye sordu Jess inanamayarak. "Orada üç bin beş yüz değer var. Hepsi resmen bir kara kutuya gönderiliyor ve o kadar basitleştiriliyor ki, bir şeylerin ters gittiğini fark etmek çok zor."

"Anlamıyorsun," dedi River. Arkasını dönüp onun yanından geçerek oturma odasına çıktı. "Fuch çiftinin verileri üzerinde o kadar zaman harcadım ki. Bunu görmeliydim."

"Senin beynin bile neredeyse on yıl öncesine ait üç bin beş yüz rakamı ezbere hatırlayamaz." Jess elini onun koluna koymak istedi ama River omuz silkip pencereye döndü.

Ellerini saçlarının arasından geçirip sessizce inledi. "Bu bir felaket."

Jess onun sırtına baktı. Haklıydı. Bu korkunç bir durumdu ve David bunun bedelini ağır ödeyecekti. Ama yine de bundan bir parça olsun güzel bir şey çıkmamış mıydı? Sonuçta bu olay onları bir araya getirmişti. "Aklından çok fazla şeyin geçtiğini biliyorum," diye başladı Jess. "Ama seni sevdiğimi bilmeni istiyorum. Bu durum bunu değiştirmez."

River kaskatı kesildi. Sanki buna nasıl tepki vereceğini düşünüyordu. Ama sonra aniden saatine baktı. "Kahretsin. David muhtemelen hâlâ ofistedir. Hemen gitmem lazım."

Jess kalbi ve beyni izin verdiği kadar hızlı bir şekilde döndü. "Tamam. Evet. Olur." *Bir plan.* Telefonuna uzanıp *favoriler* kısmında büyükbabasını buldu ve arama tuşuna bastı. "Juno'nun yanında durması için hemen büyükbabamı çağı..."

"Jess." River telefonu elinden nazikçe aldı ve büyükbabası cevap vermeden aramayı sonlandırdı.

"Ne yapıyorsun? Juno'yu yalnız bırakamam..."

Ah.

River hâlâ ekranına, dört yaşındaki Juno'nun Cadılar Bayramı için ahtapot kostümü giydiği fotoğrafına bakıyordu. Gözleri adeta o fotoğrafa kilitlenmişti. Verileri gördüğünden beri Jess'e bir kez bile bakmış mıydı acaba? "Onunla yalnız konuşmalıyım."

Jess şaşkın bir şekilde güldü. "Ciddi olamazsın."

"Bu benim şirketim, Jess."

"Ama bu durum beni de ilgilendiriyor. Bunu neden yaptığını bilmeye hakkım var."

Omuzları gerildi. "Eğer o yaptıysa. Bunun gözden kaçan bir durum, bir hata ya da bir bilgisayar arızası olmadığını bilmiyoruz. David'i uzun zamandır tanıyorum. Bunu açıklaması için ona bir şans vermeliyim ve bunu bizzat yapmalıyım."

Jess çenesinin kasıldığını hissetti. "Gerçekten benim burada öylece oturup beklememi mi istiyorsun?"

River başını kesin bir şekilde salladı.

"Sonrasında yanıma gelecek misin?"

"Emin değilim." River derin bir nefes aldı ve sonunda Jess'in gözlerine baktı. "Üzgünüm, gerçekten gitmem gerek." Masadaki çantasını aldı ve her şeyi içine tıkıştırdıktan sonra kapıya yöneldi. Jess onun peşinden gitti ama River zihinsel olarak çoktan gitmişti.

Jess kapıda durup, sevdiği birinin uzaklaştığı o tanıdık, can yakıcı sahneyi izledi. "River."

"Seni ararım," diye mırıldandı River ve karanlık avluda kayboldu.

* * *

AMA RIVER ARAMADI. Jess neredeyse gece üçe kadar uyumadı, televizyon izleyip sürekli telefonunu kontrol ederek ayakta kaldı. Sonunda ise dayanamayıp yastıkların arasında uykuyakaldı. Uyandığında televizyon hâlâ açıktı, telefonundaysa hiç mesaj yoktu.

Sabah rutinine başladığında Jess berbat bir ruh hâli içindeydi.

"Juno, öğle yemeğini hazırlamaya çalışıyorum. Kediyi rahat bırakıp giyinir misin? Hemen, lütfen."

Juno yere çömelmiş, Güvercin'in oyuncak tüylerinden birini ileri geri sallarken dudaklarını büzdü. "Ne giyeceğimi bilmiyorum."

"Dün akşam kıyafetlerini çıkarmıştın. Ve bana bulaşıklarını getir, böceğim."

"Ama bugün beden eğitimi var ve ben tayt giymek istiyorum."

Jess kızının, annesinin sabrının ne kadar az olduğunu tespit eden bir tür radarı bulunduğunu ve bunu Olimpik bir spor hâline getirdiğini düşünüyordu. "O zaman tayt giy."

"Nerede olduklarını bilmiyorum."

"En az on tane taytın var."

"Yıldızlı siyah olanı istiyorum."

"Kirli sepetine atmış olabilir misin?" Jess buzdolabından bir salkım üzüp alıp Juno'nun beslenmesine koydu. Tezgâhtaki telefonunun ekranı aşağı bakıyordu ama Jess ona dokunmadı. Bakmak sadece kendini daha da kötü hissetmesine neden olacaktı.

Juno yerde yuvarlanıyor, kedi saçlarını ağzına alınca çığlık atıyordu. "Sanırım."

"O zaman git kurutucuya bak." Jess beslenme çantasına elma püresi, bir torba havuç çubuğu ve kalan son yoğurdu attıktan sonra markete gitmeyi aklına not etti.

"Gidip alır mısın?" Daha fazla kahkaha, daha fazla çığlık vardı. Ama hâlâ giyinme yoktu.

"Juno!" diye bağırdı Jess. O kadar yüksek sesle bağırmıştı ki kendisi bile irkildi.

Juno sessizce ayağa kalkıp odadan sıvıştı.

Jess telaşla tezgâhı sildi ve buzdolabı kapağını öyle sert kapattı ki kapı geri açıldı. Saatine bir kez daha baktı. *Kahretsin.* Kurutma makinesinin kapısı çarpınca kedi irkilerek sehpaya fırladı ve Juno'nun yarısı yenmiş mısır gevreği kâsesini devirdi. Süt ve yumuşamış *Rice Krispies* yavaşça yere aktı.

"Kaç kez söyledim oturma odasında yemek yeme diye!"

"Güvercin'in suçu!"

"Giyin çabuk!" Sesi, dairenin içinde yankılanıyor gibiydi.

Juno dudaklarını büzerek odasına gitti. Jess yorgun bir şekilde kanepeye çöktü. Saat daha sekiz bile olmamıştı.

Gergin bir sessizlik içinde okula yürüdüler. Juno kızgındı ama Jess'in kendine kızgın olduğu kadar değildi. Jamie'nin sevgilileriyle kavga edip hırsını Jess'ten, büyükannesinden ya da büyükbabasından çıkardığı anlar zihninde tekrar canlandı.

Oyun alanına geldiklerinde Jess utanç girdabına iyice kapılmıştı.

Bunu düzeltmek zorundaydı. Jess, Juno'nun önünde çimlere çömeldi. "Sanat fuarı için taslağın yanında mı?"

Juno başını onaylarcasına salladı ama Jess'in gözlerine bakmadı, bunun yerine annesinin omzunun üzerinden oyun parkına odaklandı. Kaşları öfkeyle çatılmıştı.

"Öğle yemeğin sırt çantanda mı?"

Juno yine başını kısaca salladı.

"Sabah sana bağırdığım için özür dilerim. Yeterince uyuyamadım ve kötü bir ruh hâli içindeydim. Ona kadar saymalıydım."

"Okuldan sonra beni büyükbabam alabilir mi?"

İhanet hissi göğsüne saplanan keskin bir bıçak gibiydi. "O, Büyükanne Jo'yla rehabilitasyonda olacak. Benim toplantım yok, bu yüzden bugün seni ben alacağım."

"River Nicolas alabilir mi?"

Bıçak daha da derine saplandı. Aslında Juno'nun istediği özel biri yoktu, sadece Jess'i istemiyordu. Jess incinmenin mantıksız olduğunu biliyordu. Juno kızgındı ve kızgın çocuklar böyle davranırdı ama berbat bir anne olmak, bu sabah Jess'in kalbinin ihtiyaç duyduğu son şeydi. River'ın okul çıkışında nerede olacağını bilmediğini nasıl söyleyebilirdi? Ya da gelecek hafta? Ya da gelecek yıl?

Jamie olsaydı, ya bugün Jess'in yaşına uygun olmayan bir hediyeyle gelirdi ya da Jess'e şımarık deyip hiç gelmezdi. *Ben annem değilim.* Jess küçük kızını kucakladı. "Ona sorarım ama her halükârda seni almaya geleceğim," dedi. "Sen benim en bi' sevdiğimsin."

Juno kollarında yumuşadı. "Sen de benim en bi' sevdiğimsin."

* * *

FIZZY VE JESS, yirmi dakikadır *Twiggs*'teki masalarında oturuyorlardı ama Jess hâlâ bilgisayarına giriş yapmamıştı.

"Dünyadan Jess'e."

Jess gözlerini pencereden ayırdı. "Pardon, ne dedin?"

"Büyükanneni soruyordum."

"Doğru." Jess elini bile sürmediği *flat white* kahvesinin köpüklerine baktı. "İyiye gidiyor. Hatta iyiden de iyi. Birkaç haftadır her gün ayakta fizik tedavi görüyor. Güçlendirme egzersizleri yapıyorlar ve ameliyatlı bacağına biraz ağırlık veriyorlar. Kemik yoğunluğu iyi, bu yüzden vidaların kaymasından çok endişelenmiyorlar. O *scooter*'ın üzerinde fırtına gibi esiyor."

"Peki ya büyükbaban?"

"Büyükannem eve döndüğü için şimdi daha mutlu," dedi Jess düz bir sesle. "Rehabilitasyon merkezindeki çoğu personeli de tavlamış, istediği her şeyi yaptırıyor."

"Hiç şaşırmadım," dedi Fizzy. Ardından Jess'in telefonunu ters çevirip ekrana baktığını görünce sustu. Gelen giden hiçbir şey yoktu. "Bugün neyin var, söylemek ister misin?"

"Benim mi?"

Fizzy gülümsedi. "Jess. En iyi arkadaş sezgilerim tanrısal seviyede arşa çıkmış durumda. Sence bir şeylerin ters gittiğini anlamaz mıyım? Büyükannen için mi endişelisin, yoksa Juno'nun sınıfındaki o mısır koçanına benzeyen çocuklar için mi?"

Jess tüm gün boyunca ilk kez güldü. Ama sorun şuydu ki, bundan bahsemezdi. Sadece onun üzerine vazife olmadığı için değil, aynı zamanda sorunun ne kadar büyük olduğunu kendisi de bilmediği içindi.

"Ben iyiyim, sadece pek uyuyamadım ve bu sabah Juno'yu biraz tersledim." Bardağını dudaklarına götürerek, "Rob'dan haber var mı?" diye sordu.

"Aramaya çalıştığından eminim," dedi Fizzy. "Ama onu engelledim. Telefonumdan, *Instagram*'dan, *Facebook*'tan, *Snapchat*'ten, *WhatsApp*'tan, *TikTok*'tan, *Twitter*'dan ve..." Telefonunu alıp ekrana birkaç kez dokundu. "...*LinkedIn*'den," diye ekledi.

"Hepsinde hesabın mı var?"

Fizzy omuz silkti ve *muffin*'inden bir parça kopardı.

Jess masanın üzerinden uzanarak Fizzy'nin boş elini tuttu. "Eşleşmelerinle görüşecek misin?"

"Kim bilir. Sosyal libidom şu anda fazlasıyla durgun durumda."

"Birçok açıdan mantıklı bir cümle oldu."

Kapının üzerindeki zil çaldı ve Jess'in dikkati sese yöneldi. River. Telefonuna baktı. Saat dokuzu çoktan geçmişti. Geç kalmıştı.

Kasayı geçip doğrudan onların masasına doğru yürüdü. Saçları her zamankinden biraz daha dağınıktı. Gözleri uykusuz ve kırmızıydı, kıyafetleri ütülüydü, duruşu dimdikti. Jess, hain vücudunun onun dünkü ani ayrılışını ve iletişim eksikliğini çabucak unutmasından, üstelik kalkıp kollarına atılmak istemesinden nefret etti.

"Selam," dedi River ona. Ardından Fizzy'ye döndü. "Pislik herifin ne yaptığını duydum."

"Bugün ona kibarca 'şerefsiz' diyorum."

"Sana bildirim gelmesini istemedim, bu yüzden şimdilik eşleşmeni devre dışı bıraktım ve şerefsizi platformdan engelledim. Sistem ödeme makbuzunu yanlışlıkla fatura adresine göndermiş olabilir ama ben bununla ilgili hiçbir şey bilmiyorum tabii ki. Şanslıysak postayı karısı alır."

Fizzy sıcak bir gülümsemeyle onun elini tuttu. "Jess'in onca sevgilisi arasında favorimin sen olacağını biliyordum."

Jess orada öylece oturup, ikisinin her şey normalmiş gibi davranmasını izledi. Ama değildi. River ona bir daha bakmamıştı bile. Jess'in kalbinde derin bir çatlak oluşuyordu.

River garip bir kahkaha attı. "Eğer istersen, bu senin." Fizzy'ye, DNADuo'nun renkli logosunun kabartmalı şekilde işlendiği bir zarf uzattı.

Fizzy zarfı temkinli bir şekilde aldı ve elinde çevirdi. "Bu, düşündüğüm şey mi?"

"Rob'la uyumluluk puanın."

Fizzy zarfı sanki yanıyormuş gibi bıraktı. "Uff. Açmak istemiyorum."

River her zamanki gibi hiçbir şey söylemedi. Sadece ona nazik bir empatiyle baktı. "Sen bilirsin."

"Ya eşleşmişsek?" dedi Fizzy kalp kıran bir üzgünlükle. "Biyolojik olarak birbirimiz için ne kadar mükemmel olursak olalım, karısını aldatan biriyle asla birlikte olamam." Zarfı masanın öbür ucuna itti. "Yırt gitsin."

"Emin misin?" diye sordu River. Zarfı almak için uzanmamıştı.

"Jess'le ruh eşi olmayabileceğiniz yazıyor olsa, bunu bilmek ister miydin?"

Felicity Chen, farkında bile olmadan hedefi tam on ikiden vurmuştu.

River'ın bakışları hızla Jess'e kaydıktan sonra, fark edilebilir bir acı içinde gözlerini kaçırdı. Zarfı alıp ceketinin cebine koydu. "Belki. Bilmiyorum." Titrek bir nefes aldığında, Jess onun dağıl-

maya başladığını hissetti. River, Jess'ten emin olmak için belli bir puana mı ihtiyaç duyuyordu?

"Seninle biraz konuşabilir miyim?" diye sordu Jess.

River, Jess'in gözlerine bakıp başını bir kez salladı.

Jess, Fizzy'ye hafifçe gülümsedi. Arkadaşı ikisinin arasındaki tuhaf havayı sezmiş olmalıydı.

Jess, River'ın peşinden dışarı çıktı. Kapı kapanır kapanmaz ona döndü. "Dostum..."

River, "Biliyorum, dün gece aramadım. Özür dilerim," dedi hemen, ardından huzursuzca elini saçlarına götürdü. "Sindirmem gereken çok şey vardı."

"Sindirmen gereken şeyleri benimle de paylaşmak ister misin?"

"Her şeyi itiraf etti... O ve Brandon, ikisi de."

Jess, zemin ayaklarının altından kayıyormuş gibi hissetti. "İkisi de mi?" Bir yere oturması gerekiyordu.

"Bunu ciddiye alacağımı biliyorlardı. Benim..." River durdu ve derin bir nefes verdi. "Böyle bir puan söz konusuyken, elimden geleni yapacağımı biliyorlardı."

"Yok artık."

"Fuch çiftinin test sonuçlarındaki değerleri değiştirmişler. Bunun şirket için büyük bir kazanç olacağı konusunda eminlermiş. Açıkçası, neyle karşı karşıya olduğumuzu bile bilmiyorum."

"Peki gerçek puanımız kaç?"

Omuz silkti. "David hiçbir analizimizin tamamlanmasına izin vermemiş. İz bırakmamak için."

Jess ona şok içinde baktı. Hiç puanları olmamış mıydı yani? "Bu ilk mi, yoksa bunu daha önce de yapmışlar mı? Her şey sahte mi yani?"

River hızla başını iki yana salladı. "Altı ay öncesine kadar tüm verilerle ben ilgileniyordum," dedi hemen. Jess onu hiç böyle görmemişti. Gözleri kan çanağı gibiydi ve dengesizdi, gergin bir enerjisi vardı. *Twiggs*'te onu sakin tutan güç her neyse, burada paramparça olmuş gibiydi. "Yani, işler yoğunlaşana ve

sürekli yatırımcılarla görüşmek zorunda kalana kadar. Dave ve Brandon, sadece ikimizin profillerini değiştirdiklerini iddia ediyorlar." Şimdi iki elini de saçlarına götürdü ve kaldırıma baktı. "Bunu doğrulamam gerekecek."

"Anlamıyorum. Eğer sadece bir puan uydurmak istedilerse, neden beni dahil ettiler? Sen muhteşemsin ve bunu herkesten daha iyi satabilirsin. Bense otuz yaşında, beş parasız, bekâr bir anneyim. Neden kolaya kaçıp bir model ya da oyuncu seçmediler ki?"

"Sen ve Fizzy ofise geldiğinizde Dave seni görmüş," dedi River gergin bir sesle. "Güzel olduğunu ve kamerada harika görüneceğini düşünmüş."

Jess o günü hatırladı. "Üzerimde kot pantolon ve *sweatshirt* vardı. Beşinci sınıf öğrencisi gibi görünüyordum."

"Dave beni neredeyse on üç yıldır tanıyor. Neyin ilgimi çekeceğini iyi bildiğini söyledi."

Jess'in kaşları yavaşça yukarı kalktı.

River hemen açıkladı. "Seni kastediyor yani. Yalan yok, yanılmadı." River gülümsemeye çalıştı ama sadece yüzünü buruşturabildi. "Seni daha yakından tanıdıklarında bu fikir kesinleşmiş. Bir istatistikçisin, yerlisin, büyükannen ve büyükbabanın bakımına yardım ediyorsun. Juno'dan daha sonra haberdar oldular tabii ve-"

"Ben onun dahil olmasını istemediğimi söyledim."

"Aynen öyle." Kafeye doğru baktı, gözleri sabah güneşiyle kısılmıştı. "Fizzy'ye söylemedin mi?"

"Ona ne söyleyecektim ki? Beş dakika öncesine kadar ben de ne olup bittiğinden emin değildim. Ayrıca..." Öne doğru bir adım atarak River'ın sıkıca kavuşturduğu kollarından birini çekti. "Bu durum senin şirketin için büyük bir karmaşa ama bizim için değil." Onu kendine çekmeye çalıştı ama River bir duvar gibiydi. O sakin ve ilgili erkek arkadaşı ortada yoktu. "Hey. Bana bak. Puanımız ne olursa olsun, ben hiçbir yere gitmiyorum. İstatistikler bize ne olacağını söyleyemez, sadece olasılıkları gösterir."

River cevap vermedi, gözlerine bile bakmadı. Bunun yerine başını eğdi ve dikkatlice elini Jess'in elinden çekti. Sessizliği Jess'in etrafını ağır ve boğucu bir sis gibi sardı.

"Öyle değil mi?" diye üsteledi Jess.

River başını kaldırdı. "Evet, tabii ki. Sadece bu sabah berbat durumdayım."

Bu sözler Jess'i hiç de rahatlatmadı. "Onlara ne olacak?"

"Yönetim kurulu toplanacak ve çok zorlu görüşmeler yapacağız. Yaptıkları en iyi ihtimalle etik dışı, en kötü ihtimalle ise yasadışı. Muhtemelen yerlerine başkaları geçecek ve son altı ay içindeki tüm veriler, yani yaklaşık on dört bin numune, yeniden test edilecek." Bu düşünceyle River'ın yüzü soldu.

Jess'in aklında bir soru belirdi ve dudaklarından dökülüverdi. "Bizim örneklerimizi test ettin mi?"

"Hayır," dedi hemen düz bir sesle. "Kendi profilimi dondurdum."

Jess bunun bir rahatlama mı, yoksa midesine inen bir yumruk mu olduğuna karar veremedi. Artık bir eşleşme puanları yoktu ve hiçbir zaman da olmayacaktı. River'ın sevgilisiyle uyumluluk puanını bilmek istememesini hayal etmek zordu.

Tabii...

"Ah." Jess ayakkabılarına baktı. River'ınki pırıl pırıldı, onunkisi ise eski püsküydü. Aralarında yalnızca birkaç adım vardı ama sanki River kilometrelerce uzakta duruyormuş gibiydi. "Sanırım bu kadar."

River'ın huzursuz enerjisi, Jess'in kalp acısıyla eşleşti ve onu da huzursuz hissettirdi.

"Git hadi," dedi sonunda Jess. "Sindirilmesi gereken çok şey var."

River yavaşça bir nefes verdi ve bakışlarını Jess'in yüzüne çevirdi. "Öyle."

Uzun bir süre Jess'in gözlerine baktıktan sonra eğilip yanağına hızlıca bir öpücük kondurdu. *Americano*'sunu almak için içeri girdi ve ayrılmadan önce masalarına tekrar uğramadı.

YİRMİ DÖRT

ERTESİ AKŞAM *VONS*'ta alışveriş yapan Jess, alınacaklar listesinden başını kaldırdı ve Juno'nun hâlâ upuzun mısır gevreği raflarına baktığını fark etti. "Miniğim, bir tane seçer misin artık? Eve gitmemiz, bunları boşaltmamız ve seni yıkayıp yatırmamız gerekiyor." Jess saatine baktı ve eve gittiğinde yapması gereken işlerin düşüncesi içini daralttı. River gecelerinden bir anda çıkınca, tüm işlerini bitirmesi ve bolca boş zamanı olması gerekirdi. Ama öyle olmamıştı. Konsantrasyonu çok kötüydü ve üzgün bir hâlde boşluğa dalıp gitmediği zamanlarda ya Juno'ya ödevlerinde yardım ediyor ya da bu akşam olduğu gibi, büyükannesi ve büyükbabasıyla fizik tedavi merkezine gidiyordu.

Juno renkli kutulara gözlerini kısmış bakıyordu. Yedi yaşındaki bir çocuğa hayatında ilk kez istediği mısır gevreğini seçebileceği söylendiğinde, bu büyük bir karar oluyordu. "Hmm." Çenesine dokundu. "*Cinnamon Toast Crunch* güzel görünüyor ama *Trix* meyveli." Kutuya uzandı. "*Trix*'i alacağım."

"Gerçek meyve olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Kızı her zamanki kendinden emin tavrıyla, "Tabii ki gerçek. Bak, 'doğal meyve aromaları' yazıyor."

Jess reklam hileleri dersini daha iyi bir ruh hâli için sakladı ve kutuyu sepete attı.

Şok edici bir para ödedikten sonra market alışverişlerini bagaja yüklerken, tanımadığı numaradan bir arama geldi. Jess, "Sen arabaya geç, ben hallederim," dedi Juno'ya ve bir telefon geldiğini işaret etti. "Alo?"

"Jessie!"

Tiz bir müzik sesi hattı doldurdu ve Jess numaraya tekrar baktı. "Ben Jessica. Kimsiniz?"

"Jessie? Ben annen."

"Anne? Seni zar zor duyabiliyorum."

Arka planda ayak sesleri ve boğuk kahkahalar duyuldu. Hemen sonra Jamie başka bir odaya geçmiş olmalıydı ki, ses biraz daha netleşti. Sinirli bir şekilde homurdandı ve sanki başka birine söylenir gibi konuştu. "Aşağılık herifler kısmadı müziği."

Jess son çantayı da yerleştirip bağaja yaslandı ve dikkatle dinledi. "Kimin telefonunu kullanıyorsun? Numarayı tanımıyorum."

"Yeni bir numara aldım. Sürekli rahatsız ediyorlardı."

Jess'in kalbi sıkıştı. Borç tahsildarları. Bu, Jamie'nin son birkaç yılda aldığı üçüncü numaraydı. Jess artık daha iyi duyabildiği için annesinin sesindeki o belirgin peltekliği fark etti.

"Anne, içki mi içiyorsun?"

Tek bir hece hâlinde, "*Azcıçtim,*" dedi Jamie. Bu da sonraki sözlerinin hiçbir güvenilirliği olmadığı anlamına geliyordu. "Sadece bira. Sarhoş değilim ama. Yemin ederim."

Jess gözlerini kapatıp derin ve sakin bir nefes aldıktan sonra bagaj kapağını kapattı. *On sekiz aydır temiz kalma çabası boşa gitmişti.*

"Dinle, Jamie. Juno'yla dışarıdayız ve araba alışveriş torbalarıyla dolu. Yeni numaranı aldım, seni sonra ararım."

"Hayır, bekle. Bebeğim, beni almaya gelmen lazım."

Jess sesindeki sinirli tonu gizlemeye çalıştı. "Üzgünüm, bu gece gelemem. Juno'yu eve götürmem lazım ve yapmam gereken bir sürü iş var. Uyuyup dinlen, yarın konuşuruz." Market arabasını geri götürmek için döndü.

"Jessie, sanırım başım belada."

Jess durdu. "Ne tür bir bela?"

"Polislerle," dedi, bunu derken sanki elini telefonun etrafına koymuştu. "Senin evine kendim gelirdim ama biraz içki içtim ve muhtemelen direksiyon başına geçmesem iyi olur."

Jess arabaya geri döndü. "Anne, polis peşindeyse benim evime gelemezsin. Sen ciddi misin?"

"Tek söyleyeceğin bu mu?" diye sordu annesi. "Benimle birazcık bile gurur duymuyor musun?"

Jess'in ağzı açık kaldı ve birkaç saniye boyunca ne söyleyeceğini gerçekten bilemedi. "Gurur mu? Sarhoş olduğun için mi? Polisle başını belaya soktuğun için mi?"

"Araba kullanmadığın için," diye tersledi Jamie. "Neyse ya, boş ver. Yirmi dakika beklerim, sonra kendim kullanırım."

"Anne, bekle." Jess gözlerini kapatıp beşe kadar saydı. Güneş çoktan batmaya başlamıştı. Büyükannesi ve büyükbabası, yaşlı adamın donanma arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştı. Fizzy'nin teslim tarihi yaklaşmıştı ve Jess ona yüklenemezdi. River... o da görünüşe göre artık ortada yoktu. Tek başınaydı.

"Araba kullanma," dedi. "Sadece... adresi gönder. Hemen geliyorum."

* * *

JAMIE'NİN GÖNDERDİĞİ ADRES, yarım saatten uzun bir mesafede olan Vista'da yaşayan arkadaşı Ann'in evine aitti. Jess, Ann'le birkaç kez karşılaşmıştı ve Jamie'nin çevresindeki insanlar arasında en kötüsü olmadığını biliyordu. En azından bir evi olacak kadar sorumluluk sahibi biriydi. Uzun ve geniş giriş yolunda birkaç araba duruyordu. Jess, Jamie'nin arabasını göremedi ama bu bir şey ifade etmiyordu. Açık pencerelerden klasik *rock* müziği geliyordu.

Ön camdan iki katlı, turuncu evi inceleyen Juno, "Burası kimin evi?" diye sordu. Burnunu kırıştırdı. "Gittiğimiz çizgi roman dükkânı gibi kokuyor."

Ot. Ot kokuyordu. Ama bu Jess'in endişelerinin en küçüğüydü.

"Burası anneannen Jamie'nin bir arkadaşının evi." Jess arka koltuktan kızını indirdi ve elini tuttu. "Elimi sakın bırakma ve

kimseyle konuşma." Eve doğru ilerlediler ama Jess durdu. İçeride neyle karşılaşacaklarını kim bilebilirdi? "Hatta... mümkünse hiçbir şeye bakma."

Juno başını salladı ve küçük, nemli eliyle annesinin elini sımsıkı tuttu. Jess, kızından kötü şeyleri olabildiğince uzak tutmaya çalışıyordu. Fakat Juno, anneannesi hakkında yeterince şey biliyordu ve fazla soru sormuyordu.

Ön kapı aralıktı ve *Def Leppard*'ın sesi ön verandaya kadar geliyordu. Juno, Jess kapıyı açıp içeri adım atmadan önce annesine endişeyle baktı. "Merhaba?"

Jamie elinde kehribar rengi bir içki bardağıyla köşeden çıktı ama kızını görünce hemen bardağı dağınık masanın üzerine koydu. Üzerinde diz boyu bir yazlık elbise vardı, ayakları çıplaktı. Jess, Juno'nun elini daha sıkı kavradı ve odanın içine huzursuzca göz gezdirdi. Kanepede baygın bir adam, mutfakta endişeyle volta atarak telefonla konuşan bir kadın vardı. Tanrı bilir yukarıda neler oluyordu. "Eşyalarını topla, anne. Gitme zamanı."

Jamie, torununu fark etti, yüzü ânında aydınlandı ve kollarını açtı. "Bebeğim de buradaymış!" Sesi fazla coşkuluydu, gülümsemesi fazla genişti. "Anneannene bir sarıl bakayım." Juno, Jess'in bacaklarının arkasına saklanıp kollarını annesinin beline doladı. Jamie hayal kırıklığına uğrayarak dikkatini kızına çevirdi. "Bu kadar çabuk geleceğini düşünmemiştim."

Jamie fazla sarhoş gibi görünmüyordu ama teni solgundu ve hafif terliydi. Durduğu yerde sallanıyordu. Jess'in aklını okumuş gibi gözlerinin altına bulaşmış maskarayı utangaçça sildi ve titreyen elleriyle saçlarını düzeltti.

"Geç oldu," dedi Jess düz bir sesle. "Yarın okul var. Bu evdeki herkes muhtemelen sarhoş ya da kafayı bulmuş durumda. Sen de dahil."

"Neden hep benim hakkımda en kötüsünü düşünüyorsun?"

Jess tartışacak havada değildi. Juno'yu kucağına alıp kapıya yöneldi. "Arabada bekliyorum. Üç dakika içinde dışarı çıkmazsan, sensiz giderim."

Neredeyse tam üç dakika sonra, Jamie hâlâ çıplak ayakla dışarı çıktı ve ön koltuğa oturdu. Farların önünden geçerken, Jess onun zayıfladığını hemen fark etti. Jamie her zaman zayıftı ama uyuşturucu kullandığında kemikleri sayılacak kadar zayıflıyordu.

"Ayakkabıların nerede?" diye sordu Jess. Ardından arabayı geri vitese takıp araba yolundan çıktı. Önemli değildi, Jess onları almak için geri dönmeyecekti. Gerekirse kendi ayakkabılarını verirdi.

Jamie kirli ayaklarına baktı ve kaşlarını çattı. "Ah... Emin değilim."

Jess'in güvenli bir şekilde araba sürmeye odaklanması büyük çaba gerektirdi. O kadar öfkeli, o kadar hayal kırıklığına uğramıştı ki, ağzını açmaya bile korkuyordu. Dikiz aynasına baktığında Juno'nun Jess'in *iPhone*'unda *Leydi ile Sokak Köpeği*'ni izlediğini, gözlerinin uykudan ağırlaştığını ve kulaklıklarının kulağında olduğunu gördü. Şansı varsa otobana çıkmadan uyuyakalırdı.

Jamie'nin birkaç ay önce değiştirdiği iç kesimlerdeki yeni dairesine doğru ilerlerken, yol gergin bir sessizlik içinde geçti.

"Gelmek zorunda değildin," dedi Jamie sonunda. Dik oturup kelimeleri tane tane söyleyerek durumu yatıştırmaya çalışıyordu. Jess ona nadiren kızardı. Annesi bayramları unutmuş, lise mezuniyetini kaçırmış ve Jess'e sayısız kez ayık olduğu konusunda yalan söylemişti ama Jess onu hep affetmişti. Çünkü Jamie onun annesiydi. Başka seçeneği yoktu.

Ama şu anda Jess çok yorgundu. "Beni sen çağırdın."

"Sabah *Uber* falan çağırabilirdim."

"Başının dertte olduğunu söyledin."

"Öyle mi?"

Jess yavaşça bir nefes alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. Tartışmaya değmezdi. "On sekiz aydır ayık olduğunu söylemiştin, o zaman neden Ann'in evinde içiyordun?"

"Bir bira içtim sadece." Jamie kısa, sinirli bir kahkaha atıp camdan dışarı baktı. "Tabii senin gözünde bu her şeyi mahveder. Her zaman çok çabuk yargılıyorsun."

"Yargılamıyorum. Bagajımda yüz elli dolarlık market alışverişi var, buzluk ürünleri muhtemelen çöp oldu. Her şeyi bırakıp, kızımı kendi yatağında uyutmak yerine onu bir uyuşturucu partisine sürüklemek zorunda kaldığım için kızgınım. Sen ise bana karşı dürüst bile olamıyorsun. Neler oluyor? Polislerle başını nasıl belaya soktun?"

"Aptalca bir yanlış anlaşılma oldu."

"Kiminle?"

"*Skin Glow*," dedi Jamie. "Satmak için bazı ürünler sipariş ettim. Ama şimdi sahibi, ona ödeme yapmazsam bana dava açacağını söylüyor. Bu çok saçma. Daha ürünleri satmadan ona nasıl ödeme yapabilirim ki?"

"Ürünler derken?"

"Bazı kremler, serumlar, vitaminler. O tür şeyler işte."

"Yani stok satın aldın ve ödemeyi satıştan gelen kârla yapacaksın, öyle mi?"

"Evet."

"Anne, eminim bunların hepsi satın almak için imzaladığın sözleşmenin şartlarında yazıyordur."

Jamie başını iki yana salladı. "Görüşmeye gittiğimde bana satış konusunda gerçekten çok iyi olduğumu, bu yüzden direkt mavi seviyeden başlamam gerektiğini söylediler. İnan bana, bunu öyle kolay kolay duyamazsın. Hem Trish, çok fazla stok almamı anlıyordu." Çenesini kaldırdı. "Ürünleri satın almak isteyen çok sayıda insan vardı. Hâlâ da var. Sadece maaşlarını almayı bekliyorlar."

Jess nefes alamıyormuş gibi hissetti, ne geleceğini biliyordu ama duymak istemiyordu.

"Bazı faturalar biraz gecikti, bu yüzden ilk satışlarımdan elde ettiğim parayla onları ödemek zorunda kaldım. Geri ödemeyi planlıyordum ama henüz fırsatım olmadı. Trish de kaltaklık yapıyor. Tüm stoğun çalındığını bildireceğini söylüyor." Annesi ona öfkeyle baktı. "Buna inanabiliyor musun?"

"Ürün sipariş ettin, bir kısmını sattın ve sipariş ettiğin ürünün parasını ödemek yerine faturalarını ödemek için mi kullandın?"

Jamie başını onaylarcasına salladı ve yüzünü tekrar dışarıya çevirdi. "Sanki ödemeyecekmişim gibi. Trish beni mavi seviyeden başlatacak kadar güvendiyse, bu siparişleri satacağıma da güvenmesi gerekmez mi?

Jess direksiyonu daha sıkı kavradı. "Ne kadar?" Jamie cevap vermedi ve Jess, buz gibi bir korkuya kapıldı. "Anne, borcun ne kadar?"

"Bilmiyorum. 10 bin dolar kadar."

Jess'in ağzı açık kaldı, gözleri dehşetle büyüdü ve yoldaki şeridinde kalmak için direksiyonu kırmak zorunda kaldı. "On bin dolar mı?"

Jamie gözlerini devirerek, "Başlıyoruz yine," diye mırıldandı.

"On bin dolarlık yüz kremi mi sipariş ettin? Toptan?" Jess'in aklı almıyordu. Ve sonra anladı.

Trish, muhtemelen annesinin borçlu olduğu tek kişi değildi.

"İki sabıkan var," dedi Jess, direksiyonu tutan elleri titriyordu. "Kaliforniya üç suçta müebbet veren bir eyalet. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Bu kadın suç duyurusunda bulunursa, yirmi beş yıl hapis cezası abilirsin."

Jamie önemsizmiş gibi elini salladı. "O noktaya gelmeyecek. Sadece Trish'e borcumu ödemem gerekiyor."

"Anne... nasıl? Bunu nasıl yapacaksın?"

Jamie'nin burun delikleri genişledi ve çenesi kasıldı. "Kalan ürünleri satıp elde edeceğim kârla ona olan borcumu ödeyeceğim."

"Gerçekten arkadaşlarına on bin dolarlık cilt bakım ürünü satabileceğini mi düşünüyorsun?" Jess ona bir bakış atıp tekrar yola döndü. Jamie'nin arkadaşlarının da parası yoktu ki.

"Evet, bu sorun olmayacak çünkü herkes bu ürünlere bayılıyor. Ama onu başımdan savmak için bana borç vermen gerekebilir..."

Jess gözlerini yoldan ayırıp ona döndü. "Bende o kadar para olduğunu nereden çıkardın?" diye bağırdı.

Jamie onu kurnazca inceledi. Uzun bir sessizliğin ardından, "Yeni erkek arkadaşından isteyebilirsin diye düşündüm," dedi.

Jess göğsüne yumruk yemiş gibi hissetti. "Ne?"

"*Today Show*'u izledim." Jamie, kızına bakarken incinmiş gibi davranma cesaretini gösterdi. "Hani şu yakında çok büyüyecek şirketi kuran adam var ya?"

Jess boğazına düğümlenen kelimeleri zorla çıkardı. "Onunla aramda bir şey-"

"Bana söylemeyecektin bile. Muhtemelen senden para isteyeceğimi düşündün."

Jess asfaltı, yol tabelalarını, geçtiği kilometre tabelalarını, hız sınırı işaretini boş gözlerle izledi. "Şu anda yaptığın şey bu değil mi?"

"Senden sadaka istemiyorum! Tanrı aşkına, Jessica! Bir ay içinde geri ödeyeceğim! Sadece şu an için para lazım çünkü kahrolası Trish beni köşeye sıkıştırdı! Sanki o hiç mi faturalarını geciktirmedi? Ya da sen?"

Jess arka koltuğa baktı ve Juno'nun uyumuş olduğunu görünce rahatladı. Gözlerini tekrar önüne çevirdi ve gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. Aslında parası vardı. Diş teli, sigorta ve zor günler için biriktirdiği paraydı.

Neden bir kerecik olsun bana annelik yapamıyorsun?

"Sorun değil," dedi Jamie. "Ben bir çaresini bulurum. Olmadı hapse girerim. Her halükarda, bu senin sorunun değil."

Jess tekrar aynaya baktı. Juno'nun ağzı hafifçe açıktı, başı yoldaki küçük tümseklerle birlikte hafifçe sallanıyordu. Jess artık bunu yapmaya devam edemezdi.

"Parayı vereceğim."

Jamie'nin yüzü Jess'e döndü. "Gerçekten mi? İlk maaşımla sana geri ödeyeceğim. İnan bana, Jessie, tüm bunlar olmadan önce Trish bana daha önce kimsenin benim kadar iyi satış yapmadığını söylemişti."

Jess, annesinin dairesine vardığında karşısına kendi evini saray gibi gösteren harap bir apartman kompleksi çıktı ve bulduğu ilk boş yere park etti. "Bana geri ödeme," dedi Jess düz bir sesle. "Sana bu parayı vereceğim ama ondan sonra beni bir daha aramanı veya yanıma gelmeni istemiyorum."

"Ne? Neden-"

"Parayı hesabına göndereceğim ama bu son olacak. Seni bir daha görmek istemiyorum."

Araba çalışmaya devam ederken, aralarındaki sessizlik uzayıp gidiyordu. Jess başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Jamie borçlarını ödeyecek miydi, yoksa parayı alıp kaçacak mıydı?

Gerçekten bir önemi yoktu. Jess artık bıkmıştı.

Jamie arka koltuktaki torununa baktı ve Juno'nun uyuyan yüzünü izlerken kendine gelmiş gibi göründü.

Kararını vermiş bir şekilde öne döndü. "Hesap numaram sende var, değil mi?"

Jess'in içini hüzün ve rahatlama aynı anda yaktı. "Evet."

Annesi başını salladı ve yavaşça döndü. "Tamam." Parmakları kapı kolunu kavradı. "Tamam." Kapıyı açtı ve karanlığa adım attı.

YİRMİ BEŞ

ŞAŞIRTICI BİR ŞEKİLDE, Jess annesiyle bağlarını kopardığında dünya dönmeye devam etti.

Juno ve Jess ertesi sabah kalktılar ve tatlı, rahat bir ritimle hazırlanmaya başladılar. Juno, annesine nazik davranması gerektiğini sezmiş gibiydi. Giyinmesi, bulaşıklarını mutfağa götürmesi veya dişlerini fırçalaması için hiçbir hatırlatmaya gerek duymadı.

Okula kadar Jess'in elini tuttu.

"Bu akşam yemeğe mi çıksak?" dedi Jess. "Sadece sen ve ben. Özel bir yere gideriz."

Juno heyecanla başını salladı, kollarını uzatıp Jess'in yanağına bir öpücük kondurduktan sonra koşarak arkadaşlarının yanına gitti.

Jess zil çalana ve Juno sınıfına girene kadar onu izledi. Annesine parayı gönderdikten sonra Jess kendine, her şeye rağmen tüm bu çılgınlık başlamadan önce olduğundan daha iyi hissettiğini hatırlatmak zorunda kaldı. Yeni müşterileri ve yeni bir görünürlüğü vardı. Yeniden para biriktirebilirdi.

Eskisinden çok daha iyi durumda olduğunu biliyordu. Üstelik, harika bir çocuğu vardı.

* * *

ALTI GÜN SONRA, Fizzy süslü kulaklığının içinde sızlandı. "Bu hiç aynı hissettirmiyor."

Jess, *iPad*'indeki *Zoom* üzerinden Fizzy'nin somurtkan görüntüsüne baktı. "Eh, idare edeceksin artık. Oraya dönmek istemediğini söylemiştin."

"Biliyorum ama... Daniel'ı özlemiyor musun?"

"İyi kahveyi ve güvenilir *Wi-Fi*'yı?" diye cevapladı Jess. "Evet, elbette özlüyorum."

Jess'in özlediği başka şeyler de vardı.

Erkek arkadaşı.

Keyifli ruh hâli.

Birkaç gün önce hesabında duran on bin dolar.

Annesinin değişme olasılığı.

Fizzy tekrar homurdandı ve Jess'in tahminine göre, kendine bir fincan daha vasat kahve yapmak için ortadan kayboldu.

Twiggs'e gitmeyi bıraktıklarından beri Fizzy ona sürekli olarak üç şeyi hatırlatıyordu:

- Filtre kahveden nefret ediyordu ama basit bir *Nespresso* makinesi bile almaya üşeniyordu.
- *Wi-Fi*'yı berbattı.
- İnsanları izleyemeyince ilham gelmiyor, "tatlı tanışmalar" yazamıyordu.

Jess'in kahvesi de *Twiggs*'in *flat white*'ı kadar tatmin edici değildi ve yemek masasında çalışırken odaklanmakta zorlanıyordu. Yine de *Twiggs*'e dönüp milyonlarca anıyla yüzleşmeyi göze alamıyordu. *Twiggs*, River'la tanıştığı, DNADuo'dan ilk bildirimi aldığı, onu son gördüğü yerdi. Ve en önemlisi, hafta içi bir sabah saat 8.24'te ona rastlama riskini kesinlikle göze almak istemiyordu.

Ama dürüst olmak gerekirse, onun da artık *Twiggs*'e uğramadığını öğrenmek Jess için daha ağır olabilirdi. Ortak geçmişlerini tamamen silmiş olabileceğini düşünmek istemiyordu.

Hem zaten Fizzy de oraya gerçekten dönmeye pek hevesli değildi. Rob'un, Fizzy üzerine buzlu su dökmeden önce yaptığı iğrenç aldatma itirafı masalarına sinmişti. Tanrım, eski gam-

sız hâlleriyle *Twiggs*'i kirletmişlerdi. İki ay önce Americano'yu keyifle süzen, hunharca dedikodu yapan, kalpleri kırılmamış hâlleri... Jess, o kadınları özlüyordu.

Fakat evden çalışmak o kadar da kötü değildi. Jess para biriktiriyordu ve her gün o yaban mersinli keklerden yemeyince belki birkaç kilo bile verebilirdi. Dışarısı sıcak olduğu için üstüne tişört giyip altına pantolon giymeden evde çalışabilirdi. Çünkü pantolon giymemek her zaman pantolon giymekten daha iyiydi. Gerekirse -pantolon giydikten sonra- yirmi saniye içinde Büyükanne Jo'nun yanına gidebilirdi.

Jess ve Fizzy birlikte masada oturuyormuş gibi davranıyorlardı. Aslında yan yana çalışmayı denemişlerdi ancak yarım saat sonra kendilerini kanepede *Netflix* izlerken bulmuşlardı. *Zoom*, teslim tarihleri için daha iyiydi.

Jess'in masadaki telefonu öttü ve Fizzy ekrana geri dönerken, *Wells Fargo*'dan gelen bildirime göz attı.

Fizzy yerine yerleşip ekranını düzeltti. "Ne o surat?"

"Muhtemelen banka annemin transferini onayladı..." Jess duraksadı ve daha yakından bakmak için eğildi. Aniden içinde bir ürperti hissetti. "Aa, hayır. Benim hesabıma on bin dolar yatırılmış."

"Vergi iadesi mi?" Fizzy anlamayarak kaşlarını çattı.

Jamie parayı red mi etmişti? Jess uygulamayı açtı ve kalbi sıkıştı. "Ah. *GeneticAlly* ödeme yapmış."

Fizzy ekranın diğer tarafında sessizleşti ve gözleri büyüdü. "Ayy." Sonra kaşları düzeldi. "Yine de... zamanlama çok uygun değil mi?"

Jess ona bakarak yüzünü buruşturdu. "Bu parayı alamam."

"Tabii ki alabilirsin," diye yanıtladı Fizzy. "Sen anlaşmanın üstüne düşen kısmını yerine getirdin."

Jess, Fizzy'nin haklı olduğunu biliyordu ama bunun önemli olup olmadığından emin değildi. En azından kendisi için... "River, şirketin bana hâlâ ödeme yaptığını biliyor mu acaba?"

Fizzy sıcak kahvesine üfleyerek, "Belki de tüm o skandalın içnde bu ayrıntı unutulmuştur," diye mırıldandı.

"Düşünsene ne kadar tuhaf bir konuşma olurdu?" dedi Jess. "Ne diyeceğim? Beni terk ettiğini biliyorum ama sevgilin olduğumdan dolayı bana para ödemeye devam ettiğin için teşekkür etmek etmek istedim. Hem kalbi kırık hem de parasız olmaktansa sadece kalbi kırık olmak daha güzel, öyle değil mi?"

Bunun üstüne en iyi arkadaşı ne diyebilirdi ki? Böylece bir kalbi kırık diğerine sadece, "Üzgünüm, tatlım," dedi.

Tam o sırada sinekliğe sertçe vurulmasıyla Jess yerinden sıçradı. Ardından derin, sigara içmekten hırıltılı bir hâl almış ses duyuldu. "Selam, Jess."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Jess. "*UPS*, kargo almaya geldi ve altımda hiçbir şey yok."

Fizzy defterine uzandı ve sessizce fısıldayarak not aldı. "*UPS* kuryesi... altında... hiçbir şey... yok."

Jess tişörtünü uyluklarına kadar olabildiğince indirdi, masadan zarfı aldı ve kapıya gitti.

Ellili yaşlarında, güler yüzlü, yıllarca güneşe maruz kalmaktan derin kırışıklıkları olan Pat, neredeyse on yıldır onların teslimatçısıydı. Jess'in kapının arkasında alt kısmını sakladığını fark edince hemen bakışlarını kaçırdı ve Jess, Kenneth Marshall için imzaladığı sözleşmelerin bulunduğu zarfı ona uzattı. "Üzgünüm," diye mırıldandı Jess. "Bu hiç yaşanmamış gibi davranalım."

"Anlaştık," dedi Pat ve arkasını dönüp çıkışa doğru uzaklaştı.

Jess masaya döndüğünde, "Belki de *Twiggs*'ten uzak olmak yazma motivasyonum için o kadar da kötü değildir," dedi Fizzy. "Bu, birkaç haftadır duyduğum en iyi hikâye başlangıcı olabilir. Belki sonunda agresif ve penis yaralanmalarına yol açan seks sahnelerinden başka şeyler de yazabilirim."

"Lütfen benimle *UPS* Pat'in başrol olduğu bir aşk hikâyesi yazma."

"Penislerin kırılabileceğini ve boğulabileceğini biliyor muydun?" Fizzy duraksadı. "Ama sakın *Google*'da arama."

"Fizzy... Sana yemin ederim ki-"

İkinci kez kapıya vurulduğunda Jess daha fazla irkildi. *Etiketi yapıştırmayı mı unutmuştu?* Jess bezmiş bir şekilde, "Bekle, Pat, altıma bir şey giyeyim," diye seslendi.

Alçak, derin bir ses Jess'in adeta omurgasında yankılandı. "Pat kim?"

Jess'in gözleri kocaman açıldı ve ekrana dönüp Fizzy'ye baktı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Fizzy, sanki görebilecekmiş gibi burnu ve ağzı ekrana dayanacak kadar yaklaştı. "Kim o?"

"River!" diye fısıldayarak bağırdı Jess.

Fizzy geriye yaslandı ve eliyle kovma hareketi yaparak, "Git!" diye fısıldadı.

"Ne diyeyim?" diye tısladı Jess.

"Bırak o konuşsun!" Fizzy oturduğu yerden ellerini hararetli bir şekilde sallıyordu ve konuşmasının geri kalanını fısıldamayı unuttu. "Siktir et onu! Benim söylediğimi söyle!"

River boğazını temizledi ve sinekliğin ardından düz bir sesle konuştu. "Merhaba, Fizzy."

"Of, harika," diye homurdandı Jess. Ardından ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü ve sertçe açtı.

River, Jess'in yüzüne baktıktan sonra gözlerini indirdi ama hemen ardından tekrar yukarı çıkardı. Boynu kızarmaya başlamıştı. *Doğru ya.* Altında bir şey yoktu. Ve karşılıklı dururken, River gözlerini omuz hizasından aşağıya indirmemek için ciddi bir çaba gösteriyor gibiydi.

Belki de... çaba falan göstermiyordu. Belki de hiç zor değildi. Belki de onun için duyguları kapatmak, bir deneyin sonucuna bakmak gibiydi.

Puan doksanın üzerindeyse: İlgi var.

Puan bilinmiyorsa: İlgi yok.

"Merhaba," dedi Jess. River duygularını kapatabilse bile, Jess için aynı şey kesinlikle geçerli değildi. Hatta, River'a olan sevgisi göğsünün ortasında kocaman bir tuğlaya dönüşmüştü. Eğer ona gerçekten âşık olmasaydı, neden her gece ağlayarak uyuyacaktı

ki? Neden geçen gece Jamie'yi bıraktıktan sonra eve döndüğünde sarılmak istediği ilk kişi o olacaktı?

Ama onu görünce -Jess, yeni saç tıraşını hemen fark etmişti, gözlerinin altındaki morluklara rağmen hâlâ gördüğü en yakışıklı adamdı ve ona bu kadar yakınken içindeki özlem teli iyice gerilmişti- Jess'in üzüntüsü eriyip öfkeye dönüşmüştü. Hatta öfkeden kuduruyordu. Sekiz gün olmuştu. Jess'e, onu tanıyana kadar hiçbir yerde kendini evinde hissetmediğini söyleyen birinden tam sekiz gün boyunca haber alamamıştı. River, Jess'i nefes alma gereksinimi duyar gibi bir ihtiyaçla öpmüş, ona *seni seviyorum* demiş ve sözünün arkasında durmuştu. Ama sonra gitmişti.

"Burada ne işin var?"

River'ın çenesi kasıldı, gözlerini kapadı, güçlükle yutkundu. "Şey... altına bir şey giymek ister misin?"

Jess ona şok içinde bakakaldı. Ona söylediği ilk şey bu muydu? Gidip giyinmesini mi istiyordu? Dürüst olmak gerekirse, River'ın kibirli, pislik versiyonuyla karşı karşıya kalmak, sevgiyi azaltıp nefreti arttırmayı çok daha kolay hâle getiriyordu.

"Hayır." Jess, onun yüzüne tekrar bakmasını bekledi ve sonra elini beline koydu, tişörtünün yukarı kalkmasını kasten görmezden geldi. "Burada ne işin var?"

River titrek bir nefes verdi, yana bakıp sonra tekrar döndü. "İçeri girebilir miyim?"

İlk önce hayır demek istedi. Çünkü onun bu eve adım atması, burayı kendi evi gibi gördüğü zamanları hatırlatacaktı. Jess, adamın banyosuna bıraktığı deodorantı, çamaşır sepetindeki çoraplarını, buzdolabındaki yulaf sütünü çöpe atmıştı. Ama bu konuşmayı yapmaları gerektiğini biliyordu. Resmi olarak ayrılmaları gerekiyordu.

Jess kenara çekilerek onu içeri aldı. Ardından dönüp içeride kaybolurken, "Burada bekle," diye seslendi.

Geri döndüğünde pantolon giymişti ama ruh hâli daha da karanlık bir hâl almıştı. Juno'nun odasının önünden geçmek,

yarasına tuz basılması gibiydi. River sadece Jess'in hayatından çıkıp gitmemişti, çocuğunun hayatından da çıkıp gitmişti. Daha önce hiç kimse tarafından terk edilmemiş olan küçük kızı, bir hafta içinde iki kişiyi kaybetmişti. River'a Juno'nun en az dört kez onu görmek istediğini söylemek, bel altı vurmak mı olurdu? Jess, Juno'ya ilişkilerinden bahsettiği için kendini suçladı.

River kanepeye oturmuş, ellerini dizlerinin arasına almıştı. Jess'in geldiğini görünce omuzları düşmüş, hafifçe rahatlamıştı sanki. "Neden buradasın, River?"

"Konuşabiliriz diye umuyordum." Bunu sanki gayet açıkmış gibi söylemişti. Şaka mı yapıyordu?

Jess'in ağzı açık kaldı. "Geçen hafta seni aradığımda ben ne yapmaya çalışıyordum sence? Sana mesaj attığımda? Hiçbirine cevap vermedin."

River derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Hazır değildim."

"Demek öyle?" dedi Jess sessiz bir şok içinde. "Ben burada, ilişkimizin bittiğini düşünüp durarak kafayı yedim. Kalbim çok kırıldı, River. Senin konuşmaya hazır olmadığını duyunca kendimi daha mı iyi hissetmem gerekiyor?"

"Jess, yapma. Sen de sindirilecek çok şey olduğunu söyledin. Verilere boğulmuştum. Ve sen tekrar aramayınca... zamana ihtiyacın olup olmadığından emin olamadım."

"Hiç suçu bana atma." Jess parmağını ona doğrulttu. "Bunun seni sarstığını anlıyorum..."

River'ın gözleri parladı ve sözünü kesti. "Anlıyor musun gerçekten?"

"Tabii ki anlıyorum. Beni de sarstı!"

"Aynı şey değil," dedi River keskin bir sesle.

"Belki değil ama yine de beni bu şekilde terk etmeye hakkın yoktu."

"Ne?" River'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Seni terk etmedim."

"Küçük bir bilgi: Birisi sekiz gün boyunca tamamen sessiz kalıyorsa, bu büyük bir sürpriz hazırladığından değildir." Jess kollarını kavuşturup duvara yaslandı. "Bunu sen de biliyorsun,

River. Kolayca terk edilebildiğimi kabul ediyorum ama senin bundan daha iyi biri olduğunu düşünmüştüm."

River yumruk yemiş gibi görünüyordu. "Sen kolayca terk edilebilen biri değilsin. Bunların hiçbiri sana olan hislerimle ilgili değildi. İş yüzünden darmadağın olmuştum, yapılan sahteciliği duyurmak zorunda kalacağımızdan ve tüm şirketimin batacağından endişeleniyordum."

Jess gözlerini kaçırdı, ağlamamak için dişlerini sıktı. Haksızlık mı ediyordu? River'ın tüm dünyası yerle bir olmuştu ama Jess sadece kendi kalbine sıçrayan şarapnellere odaklanabiliyordu. "Anlıyorum ama bu benim duygularımı daha az geçerli kılmıyor," dedi sesinin titrememesine dikkat ederek. "Gerçekten berbat bir hafta geçirdim. Sana ihtiyacım vardı. Sen de kötü bir dönemden geçiyor olsan bile, sana ihtiyacım vardı. Ayrıca bunu yapman hiç doğru değil. Öylece ortadan kaybolamazsın. Bir dahaki sefere, bir sonraki sevgilinle birlikteyken bunu unutma. 'Aşk' gibi duygulardan bahsediyorsan, ona bu hafta bana sunduğundan daha fazlasını borçlusun."

River birkaç saniye boyunca ona ne yapacağını bilemez bir şekilde baktıktan sonra eğilip başını ellerinin arasına aldı. "Bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum," dedi sessizce. "Ama kendimi paramparça hissettim." Uzun bir süre kıpırdamadı. "Resmen küçük düşürüldüm, Jess. Evet, bunlar sadece veri ama yapabilecekleri en acımasızca şeydi. Neredeyse on beş yıldır tanıdığım ve güvendiğim insanlar, bu teknolojiye olan samimi inancımı suistimal ettiler. Hem beni hem de hayatımı adadığım projeyi oyuna getirdiler çünkü o puanı alırsam, bunun kişisel etkilerini araştırmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyorlardı." River ona baktı ve Jess, gözlerinin kızardığını gördü. "Bir biliminsanı olarak yerle bir edildim ve bir birey olarak kandırıldım. Sanki tüm dünya..." Öksürdü. "...bana gülüyordu."

"Ben gülmüyordum," diye hatırlattı Jess. "Biz çoktan bir kâğıt parçasındaki sayıdan fazlası olmuştuk. Bana gelseydin, seni inciten herkese karşı yanında olacak birini bulurdun. Senin için savaşmaya hazır birini."

"Kendi içimde bile bunu nasıl anlamlandıracağımı bilemedim. Ben... ben..." Kelimeleri bulmakta zorlandı ve doğrulup ona ciddiyetle baktı. "Günlerce ofisimden çıkmadım. Elimizdeki tüm Altın ve üstü eşleşmelerin verilerini satır satır inceledim. Sanjeev ve ben, şirketin batmaması için yirmi dört saat boyunca tüm testlerin üzerinden tekrar geçtik."

"Yine de arayabilirdin."

River kendini savunmak için ağzını açtı, sonra bir nefes verip yüzünü tavana çevirdi ve en sonunda Jess'in gözlerine baktı. "Arayabilirdim. Aramalıydım da. Özür dilerim, Jess. Böyle olduğumda zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Ama eve sadece duş almak ve üstümü değiştirmek için gittim."

Jess onun yeni saç kesimini incelemekten kendini alamadı.

River hemen anladı ve başını salladı. "Saçımı seni görmeye gelmeden hemen önce kestirdim."

"Yani ayrılırken yakışıklı mı görünmek istedin?"

River aniden ayağa kalktı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Jess keskin bir nefes verdi. "Pardon, ne?"

"Ayrılıyor muyuz?" diye sordu River. Sesi çok gergindi.

"Başka seçenek var mı ki?" Jess saatine bakıyormuş gibi yaptı. "Yani, seks randevumuz için biraz geç oldu ve garip bir hafta geçirdik ama neden olmasın? Eski günlerin hatırına-"

"Jess," dedi sert bir sesle. "Kes şunu."

Jess onun üzerine yürüdü ve yüzüne yaklaştı. "Sen kes asıl. Neden buradasın ki? Uzaklaşmaya ihtiyacın olmasını anlıyorum. Ama ben sana âşık oldum. Juno sana âşık oldu." River midesine yumruk yemiş gibi bir tepki verdi ve Jess konuşmasına devam etti. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Parmak uçlarını adamın göğsüne bastırdı, boğazı yanmaya başlayınca utançla yutkundu. "Sana hayatımı açtım. Ortadan kaybolursan beni mahvetme gücünü sana verdim, bunu biliyordun ama yine de yaptın. Senin de zorlandığını anlıyorum. Ama tek bir kelime, tek bir mesaj yeterdi, seni beklerdim."

River elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Keşke farklı davransaydım. Her şeyi berbat ettim."

"Evet, ettin."

"Özür dilerim." Başını eğdi. "Benimle birlikte olma zorunluluğun ortadan kalkınca nasıl hissedeceğini bilemedim."

Bu Jess'i durdurdu. "River, ben hiç seninle birlikte olmak zorunda hissetmedim. Sonumuz böyle olsa bile."

River bir adım yaklaştı ve hırıltılı bir sesle, "Buna son demeyi bırak," dedi.

"Burada ne olduğunu sanıyorsun anlamıyorum! Bir hafta ortadan kaybolup, sonra da kafan karışmış gibi davranamazsın."

River aralarındaki mesafeyi kapatarak, "Son görüşmemizde bana ne dediğini hatırlıyor musun?" diye sordu. "İstatistikler bize ne olacağını söyleyemez, sadece olasılıkları gösterir demiştin. Ve haklıydın. Bir Elmas Eşleşme o kadar nadirdir ki, rasgele iki kişinin Temel Eşleşme ile ruh eşini bulma olasılığı, başka biriyle doksanın üzerinde puan alma olasılığından on bin kat daha fazladır."

"Bunu sana ben de söyleyebilirdim," dedi Jess sessizce, ardından istemsizce gülümsedi. "Ve eminim bunu hesaplamak için doğru analizi bile kullanmamışsındır."

River kuru bir kahkaha attı. "Sanırım bunu kendim görmem gerekiyordu."

Jess ona sinirli bir bakış atmaktan kendini alamadı.

River da çekinerek gülümsedi. Ama Jess'in kararlı suskunluğu karşısında gülümsemesi soldu. "Gerçekten ayrılmak mı istiyorsun?"

Jess buna ne cevap vereceğini bilemedi. Ona bir seçenek sunulmasını bile beklemiyordu. Bu ilişkinin çoktan bitmiş olduğunu düşünmüştü. "İstemiyordum ama..."

"Bu bir evet ya da hayır sorusu," dedi River. Sesi oldukça nazikti ve uzanıp Jess'in elini tuttu. "Benim için cevap hayır. Seni seviyorum. Juno'yu seviyorum. Kafamı toplamam gerekiyordu ama toplar toplamaz, konuşmak istediğim ilk kişi sen oldun."

"Yaklaşık bir hafta önce," dedi Jess. "Annem aradı. Vista'da bir arkadaşının evinde sarhoştu. Ertesi gün okul varken, onu almaya gitmek zorunda kaldım. Yedi yaşındaki çocuğumla birlikte, berbat insanlarla dolu bir eve girdim ve büyük miktarda mal çaldığı için hapse girmesin diye ona on bin dolar verdim."

River'ın yüzü bembeyaz oldu. "Ne?"

"Ona, parayı verirsem bir daha ne bana ne de Juno'ya ulaşmasını istediğimi söyledim. Eve döndüğümde kafamı toparlamak için konuşmak istediğim ilk kişi sendin. Ama böyle bir seçeneğim yoktu."

River'a hakkını vermeliydi: Ne yüzünü buruşturdu ne çenesini kastı ne de savunmaya geçti. Sadece yutkundu ve başını sallayarak kabullendi. "Burada olmalıydım. Olmadığım için kendimden nefret ediyorum."

"Bir dahaki sefere burada olacağını nereden bileceğim?" diye sordu Jess. "Bunun senin için ne kadar korkunç olduğunu anlıyorum. İşe gömüldüğünde başını bile kaldırmadığını gözümde canlandırabiliyorum. Ama ben gerçekten, bütün bu süreçte destek arayacağın kişi olmak istedim. Hem bir keresinde kendin söylemiştin: Kötü şeyler her zaman olur. Hayat böyledir. O yüzden, işte büyük bir olay olursa ve sen bununla nasıl başa çıkacağını bilemezsen, sekiz gün boyunca içine kapanıp benimle konuşmayacağından endişelenmeli miyim?"

"Hayır. Bunun üzerinde çalışacağım. Söz veriyorum."

Jess ona baktı: Kara gözlerine, kalın kirpiklerine, dolgun dudaklarına. Dünyanın en mükemmel köprücükkemiklerine kadar yalayıp ısırma hayalleri kurduğu o pürüzsüz boynuna. O kafatasının içinde dâhi bir beyin vardı ve laboratuvardan çıkmayı başardığında, River Peña bir ömrü yaşamış bir adamın duygusal derinliğine sahipti. Onunla istatistiklerden bahsederken, Abuela'sıyla diziler izleyen küçük kalbi hâlâ göğsünde atıyordu. *Beni seviyor. Çocuğumu seviyor.*

"Ben de ayrılmak istemiyorum," diye itiraf etti Jess.

River başını eğdi ve yavaşça nefes verdi. "*Tanrım.* Bunun han-

gi yöne gideceğinden gerçekten emin olamadım." Elini uzatıp Jess'in ensesini kavradı ve onu nazikçe kollarının arasına çekti. "Lanet olsun, annenle olanlar... Bunu uzun uzun konuşmalıyız."

"Sonra," dedi Jess, geri çekilip elini adamın göğsüne koydu. "Şirket batıyor mu?"

River başını iki yana salladı. "Sonunda, sadece bizim puanımızı uydurdukları ortaya çıktı. Diğer her şey standart hata payı içinde yeniden üretildi."

Jess'in aklındaki bir sonraki soru titrek şekilde dudaklarından döküldü. "Bizim örneklerimizi test ettin mi?"

"Ettim." River ceketinin cebine uzanarak küçük, mühürlü bir zarf çıkardı. "Senin için."

Jess'in damarlarında, korku ve heyecanın keskin bir karışımı dolaştı. "Sen sonucu biliyor musun?"

River omuz silkip gülümsedi.

"Bu evet mi demek, hayır mı?"

River başını sallayarak itiraf etti. "Biliyorum. Testi yapabilecek kimseye güvenemedim ve bir gün birinin merak edip yapmasından endişelendim."

Jess dudaklarını ısırarak içsel bir mücadele verdi. Bakmalı mıydı? Bakmamalı mıydı? Gergin bir sesle, "Puanımızın ne olduğu umurumda değil. Hiçbir zaman olmadı," dedi.

River güldü. "O zaman bakma."

"Puanımızın ne olduğu senin için önemli mi?"

River yavaşça başını iki yana salladı. "Hayır."

"Çoktan bildiğin için, bunu söylemesi kolay tabii." Bir süre durdu. "Bu, kötü bir puan olduğu anlamına mı geliyor?"

River yine başını iki yana salladı. "Hayır."

"İnanılmaz bir şey mi peki? 98 gibi mi?" River bir süreliğine duraksayıp dudağını ısırdı ve sonra yavaşça, üçüncü kez başını iki yana salladı. Jess sinir olmuş bir şekilde ofladı. "Peki şimdi daha mı iyi hissediyorsun?"

"Jess," dedi nazikçe. "Tek yapman gereken zarfı açmak."

Jess gözlerini sıkıca kapattı. "İstemiyorum. Senin veriyi gör-

mek istemeni anlıyorum ama beni seçmek için buna ihtiyaç duymandan nefret ediyorum."

River hızlıca tepki vererek kolunu onun beline doladı. "Duymuyorum. Beni dinle: Bu puan benim için önemli değil. Seni sevdiğim için seni seviyorum, sevmem gerektiği için değil."

Jess gözlerini kısıp onu süzdü ve bu sözleri tek tek inceledi. "Tamam, o zaman Temel Eşleşme olduğumuzu varsayacağım."

River memnun bir ifadeyle başını salladı ve zarfı kaldırdı. "Bana uyar."

"Öyle miyiz peki?"

River sırıtarak, "Hayır," dedi. Jess ise sinirle homurdandı.

River'ın ifadesi yumuşadı, önce Jess'in dudaklarına, sonra tekrar gözlerine baktı. "Sana söylememi istiyor musun, istemiyor musun?"

"İstemiyorum. Biz istatistikçiler ne deriz bilirsin: Tüm modeller yanlıştır ama bazıları faydalıdır." River güldü. "Puanımızı bilmek istemiyorum, River."

"Bir daha asla teklif etmeyeceğim." Yaklaşıp diğer kolunu da Jess'in beline doladı. "Bunu yapabilir miyim?"

Jess kirpiklerinin arasından ona bakarak başını aşağı yukarı salladı. Onun bu kadar yakınında olması çok iyi hissettiriyordu. Gözlerini kapattığında, kanında bir uyuşturucu gibi dolaşan arzuyu daha iyi hissetti. Juno eve gelene kadar birkaç saatleri vardı.

Elini River'ın göğsünden boynuna doğru kaydırdı, başparmağıyla altdudağını okşadı. "Burada olduğuna inanamıyorum."

"Seni özledim."

"Ben hep buradaydım." Çenesini hafifçe çimdikledi.

"Şu anda inanılmaz derecede sana yapışıp kalmak istiyorum." River eğildi ve dudaklarını Jess'in dudaklarına değdirdi. "Seni seviyorum."

Jess'in boğazında duygular kabardı ve kollarını River'ın boynuna doladı. "Ben de seni seviyorum."

"Bilginiz olsun..." *iPad*'den bir ses yükseldi. "Eğer söyledi-

ğiniz her kelimeyi not etmediğimi düşünüyorsanız, ikinizin de kafası güzel demektir."

RİVER SIRITARAK DÖNDÜ ve *iPad*'e hızlıca dokunarak *Zoom* toplantısını sonlandırdı. Jess'e tekrar baktığında, gülümsemesi aniden açgözlü bir hâl aldı. "Sanırım onun orada olduğunu unutan tek kişi ben değildim."

River ona kararan bakışlarla yaklaştığında Jess'in özür dilemesi aralarında eriyip gitti. Jess'in damarlarına sıcak bir adrenalin dalgası yayılırken River kollarını onun beline dolayarak eğildi ve boynunu öptü. "Bizim bu seyirci olayımızı ne yapacağız böyle?"

"Bilmiyorum ama şu anda seyircimiz olmadığı için çok mutluyum." Gözlerini kapattı ve River'ın köprücükkemiğinden çenesine kadar kondurduğu tatlı, minik öpücüklere odaklandı.

Eğilip bacaklarının arkasını kavrayan River, Jess'i kaldırdı ve genç kadın bacaklarını onun beline dolarken yürümeye başladı. "Buna iznim var mı?"

"Eğer 'bu' derken evde çocuk yokken yapılan barışma seksini kastediyorsan, evet. Hem de çok var."

Yürürken öpüşmeleri öyle bir yoğunluk kazandı ki, River onu ne kadar özlediğini sözlerinden bile daha iyi anlattı. Adam onu yatağa yatırıp, aç bir şekilde üzerine eğildi ve yüzüne düşen birkaç saç telini nazikçe uzaklaştırırken konuştu. "Bundan hiç bahsetmedik, o zamanlar önemsiz gelmişti ama *GeneticAlly*'yi kurduğumuzdan beri ciddi bir ilişkim olmadı."

Jess yastığa yaslanarak ona baktı. "Gerçekten mi?"

River başını salladı. "İşim her şeyimdi," dedi dikkatlice. "Başka hiçbir şeye duygusal olarak bağlanmadım. Ta ki sen gelene kadar... Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum ama artık başka bir iş krizi yaşarsak bunun farkında olacağım." Kısa bir süre duraksadı, sözlerini yeniden düşünüyor gibiydi. "Başka bir iş krizi yaşadığımızda. O moda öyle hızlı geri döndüm ki, başka

hiçbir şeyi gözüm görmedi. Bu sabaha kadar, son konuşmamızdan bu yana sadece iki veya üç gün geçtiğini sanıyordum."

Jess bunu sindirmek için bir süre konuşmadı. "Neden bunu gelir gelmez söylemedin?"

"Kendimi savunmadan önce beni bağışlamanı istedim."

Jess uzanıp elini boynuna doladı ve onu kendine çekti. River'ın öpücüğü yavaş başladı, dudakları onun rahatlayan nefesini içine çekti ama sonra onu tatmak için ağzını açtı.

Bu flörtöz oyun, Jess'e onunla sevişmenin harika bir his olduğunu, onun imkânsız bir dengeyle hem otoriter hem de tatlı olabildiğini hatırlattı. Jess'in elleri açgözlü bir şekilde giysilerinin altına girip onları çıkardı. Onun pürüzsüz ve sıcak teni kendi tenine değsin istiyordu. Hızla oraya vardılar, öğleden sonra güneşinin yatağa vuran ışıklarının arasında, çırılçıplak kaldılar. River uzun kolunu uzatıp komodinine erişti, ardından önünde diz çökerek prezervatif paketini dişleriyle yırttı.

Jess parmaklarını kendi karnının üzerinde gezdirdi ve ona bakarken dudağını ısırdı. "Bunu yapışını izlemekten gerçekten çok keyif alıyorum."

River ellerine bakarak sırıttı. "Öyle mi?" Elini Jess'in başının yanına dayayarak eğildi ve onu öptü. "Sanırım ben senin yapışını izlemeyi tercih ederim."

Hem oyunbaz hem de baştan çıkarıcı gülümsemesi yüzünde asılı kaldı ve o tanıdık güçlü nabız, Jess'in içinde ikinci bir kalp atışı gibi yankılandı. River sabırla odaklanarak, önce yavaşça, sonra onun yüzündeki haz ifadesine kilitlenerek hareket etti. Jess'in düşüşünü izledikten sonra inanamayan bir nefes vererek başını tavana doğru kaldırdı ve kendini Jess'in peşinden zevke bıraktı.

Uzun süre Jess'in üzerinde kaldı, kollarıyla onu koruyucu bir şekilde sarmış, yüzünü boynuna gömmüştü. İkisi de nefeslerini topladıktan sonra kalkıp prezervatifi çıkardı ve sonra tam olarak bulunduğu yere geri döndü. Jess daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Şüphe götürmeyen bir şekilde ona ait olan biri hiç olmamıştı. Kollarını adamın beline yerleştirdi, bacaklarını tembelce uyluklarına doladı ve sessizce yeniden âşık oldu.

* * *

BİR SÜRE SONRA aynı şekilde uyandılar. Kasları tutulmuş, terlemiş ve inliyorlardı. River sırtüstü yuvarlanıp ensesini ovuşturdu. Yanında Jess inleyerek bacaklarını germeye çalışıyordu.

"Paranoyak gibi görünmek istemem," dedi Jess. "Ama birinin bize kapıdan uyuşturucu iğne fırlattığına yemin edebilirim. Resmen bayıldık."

River güldü. "Anaokulundan beri böyle uyumamıştım." Dönüp tatlı ve uykulu gözlerle Jess'i tekrar kendine çekti. "Sanırım bedenlerimiz, beynimizin birkaç dakika kapanmasına ihtiyaç duydu."

"Sanırım haklısın." Jess gözlerini kapatamadan onu öptü. Daha önce kendini güvende hissettiğini sanmıştı ama az önce yaşadıkları aşk aralarında farklı bir şeyin temellerini atmıştı. Parmak ucuyla onun çenesini, dudak hatlarını izledi ve sonra aklına bir düşünce geldi. "Şirketle ilgili bir şey sorabilir miyim, yoksa biraz daha bu baloncuğun içinde mi kalmak istersin?"

"Ben seninle bu baloncuğun içinde yaşamayı planlıyorum, istediğin her şeyi sorabilirsin. Hiçbir şey Jess sarhoşluğumu bozamaz."

Jess gülümsedi ama sonra ciddileşti. "Yönetim ekibinde neler oluyor?"

"David ve Brandon gitti. Yönetim kurulu onları, seni *Twiggs*'te gördüğüm gün kovdu. Tiffany'yi de."

Jess şaşkın bir ses çıkardı. "O da mı biliyormuş?"

"Bir nevi bilmek zorundaydı," dedi River gözlerini ovarak. "Eski ekipten geriye sadece ben, Lisa ve Sanjeev kaldık." Elini gözlerinden çekince, Jess'e savunmasız bir şekilde baktı ve Jess onun ne kadar yorgun olduğunu fark etti. "UCSD'den bir genetikçi ve *Genentech*'in kimya bölümü başkanını geçici yönetim kuruluna aldık. Ben CEO'luğa terfi ettim. Sanjeev CSO olacak. Yeni bir pazarlama müdürü alıyoruz, umarım önümüzdeki hafta işe başlar."

"Resmi bir duyuru yapmanız gerekecek mi?"

"Evet, yarın. Amalia'nın CMO paketini onaylamasını bekliyoruz, ardından yeni yönetim kadrosu sitemizde yayınlanacak."

Jess başını iki yana salladı. "Hayır, ben sonuçlarla ilgili bir duyuru demek istemiştim."

"Sonuçlar mı?" River kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çattı.

"Sadece..." Jess bunun duyarsız veya müdahaleci olmaması umuduyla tereddüt etti. "*U-T*, *Today Show* ve cuma günü çıkacak *People* dergisi ne olacak?"

River bir saniye boyunca onun gözlerine baktıktan sonra sessizce, "Bunu halka arz denetimine dahil etmek zorundaydık ama onun dışında hayır. Bu konuda bir açıklama yapmayacağız," dedi.

"Bu..." Jess yine onu kıracağından endişelendi. "Bu yasal mı? Sonuçta..."

"Jess."

"...orijinal puan, değerlendirmenizi etkiledi."

River eğilip onu yavaşça öptü ve sonra geri çekildi. "*GeneticAlly* bir açıklama yapmayacak."

Jess'in içindeki tedirginlik balon gibi şişti, kendini dalgalı sularda sallanan bir tekne gibi hissetti. River yasalara uygun mu konuşuyordu? Jess kaşlarını çatarak, "Tamam," dedi.

River onun tepkisini inceledi ve dudağını ısırarak gülümsedi. "Kes şunu."

"Neyi keseyim?" dedi Jess gözlerini kırpıştırarak ona bakarken.

"Ne düşündüğünü biliyorum. Etik davranmadığımı ya da bir şey sakladığımı düşünüyorsun. Öyle bir şey yapmıyorum. Bana güvenmen gerek."

"Güveniyorum. Sadece..."

River onu başka bir öpücükle susturdu. Daha uzun, derin ve araştıran bir öpücüktü bu. Eliyle çenesini kavrayıp tekrar onun üzerine çıktı. "Dinle, bu soruya başka türlü nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum, o yüzden sen sormayı bırakana kadar seni öpeceğim."

"Bunu seni sevdiğim için söylüyorum ve şirketinin-"

"Jess." Onu tekrar öptü. Yüksek sesli, şapırtılı bir öpücüktü bu. "Bana sonucumuzu bilmek istemediğini söyledin." Ona dikkatle baktı. "O yüzden bu konunun peşini bırakmalısın."

Jess şok içinde, onun yataktan kalkışını izledi. River omzunun üzerinden ona sırıtarak baktıktan sonra banyoya doğru yürüdü. Su sesini duyarken Jess hâlâ boş boş kapıya bakıyordu. Açıklama yapmayacaklardı. River bunun gerekli olduğunu düşünmüyor gibiydi. Bu ne anlama geliyordu?

Kalbi göğsünün içinde çırpınan bir kuşa dönüşmüştü.

River geri döndü ve yatak ucundaki iç çamaşırını alıp giydi. Jess'in milyonlarca sorusu vardı ama hiçbirini dile getirmedi.

Ama belki bir tane daha sorabilirdi. River pantolonunu giyerken kaşlarını çattı. "Sen... işe mi gidiyorsun?"

River kemerini bağladı, gömleğine uzanmadan önce eğilip onu tekrar öptü. "Hayır. İşe gitmiyorum." Doğruldu ve kısa bir an sessiz kaldıktan sonra, "Ama Juno'yu okuldan almamın bir sakıncası olur mu?" diye sordu.

Jess hemen kalkıp telefonuna uzandı. *Kahretsin*. Yedi dakikalık yolu yürümek için iki dakikaları vardı.

"Yani," diye açıkladı River. "Onu ben almak istiyorum."

Jess kalkıp kıyafetlerine uzandı. "Anladım. Sadece hemen hazır-"

"Jess." River ellerini omuzlarına koyarak onu yatağa oturttu. "Juno'yu tek başıma almak istiyorum. Bırak sana yardım edeyim." Sonra ellerini saçlarında gezdirdi ve derin, sakinleştirici bir nefes aldı. "Eğer senin için de uygunsa. Bugün iki kızımla da aramı düzeltmem gerek."

YİRMİ ALTI

İki Ay Sonra

VELİLERİN TELAŞLA dolaştığı ve çocukların yaptıkları projeler hakkında heyecanla konuştuğu kargaşanın ortasında, Fizzy küçük bir plastik nesneyi Jess'in avucuna kaydırdı, ardından parmaklarını etrafına kapadı. "Sürpriz!"

Jess kalabalık koridorda durarak elindeki *USB* belleğe baktı. "Yoksa bu, düşündüğüm şey mi?"

"Eğer düşündüğün şey, Felicity Chen'in en yeni romanı *Aşkın Kodları* ise, evet. Ateşli bir bilimadamıyla seksi bir annenin DNA tabanlı bir flört uygulaması sayesinde aşk yaşamasını konu alıyor."

Arkasında duran River, meraklı bakışlarla Jess'in omzunun üzerinden eğildi. "Diğer kitapların kadar edepsiz mi?"

Fizzy gururla başını salladı. "Muhtemelen daha da edepsiz."

River'ın kaşları havalandı. "Bundan tedirgin mi olmalıyım, yoksa gurur mu duymalıyım bilemedim," dedi. Hemen ardından Jess'in belinin etrafından uzanarak *USB*'yi aldı. "Bu gece başlayacağım." Jess'in bakışlarını görünce ekledi. "Araştırma amaçlı."

Jess güldü ve River'ın büyük eli onunkini kavrayıp onu masalar ve sergilerden oluşan labirentte yönlendirdi. River öğleden sonra saat birde Juno'ya kurulumda yardım etmeye geldiği için nereye gideceğini çok iyi biliyordu. River ve Juno neredeyse bir ay boyunca hiç durmadan hız treni üzerinde çalışmışlardı.

River'ın Juno'dan daha fazla emek harcadığını söylemek haksızlık olurdu çünkü Juno uyuması gereken saatlerde bile uyanık kalmış, iki bin adet dondurma çubuğunun birbirine iyice yapışıp yapışmadığını üç kez kontrol etmişti. Ama River da beklenildiği gibi aşırı ciddi bir şekilde işin içinde yer almıştı. Daha dayanıklı (yani daha büyük ve hızlı) bir bantla başlamış, dört farklı vagonu test etmiş ve sonunda tekerlekleri Almanya'dan sipariş etmek zorunda kalmışlardı. Jess'in dolabında, ne yapacağını bilmediği üç kutu HO ölçekli tren rayı kalmıştı.

En sonunda hız treni bir metreden geniş ve altmış santimden uzun olmuştu. Bu zahmetli bir işti ve Jess birkaç gece boyunca onları yumurtalıklarını patlatacak bir mutlulukla izledikten sonra, varlığının aslında hiç gerekmediğini anlamış ve yatağında kitap okuyup dizi izleyerek keyif yapmıştı. Proje nihayet üç gece önce tamamlandığında, River kutlamak için ikisini de dondurma yemeye götürmüştü.

Bu yüzden, ertesi gün *GeneticAlly*'nin resmi halka arzı olsa bile, River'ın buradan uzak kalamayacağını biliyordu. Yine de bu akşam şirket yemeği vardı ve River'ın gece yarısını geçene kadar ofiste kalacağını, sabah da muhtemelen Jess uyanmadan önce çıkıp gideceğini tahmin ediyordu. Halka arz başlangıç fiyatı, finans danışmanlarının hayal ettiğinden bile yüksekti ve herkes borsadaki ilk işlem gününde değer kaybetmemesi için diken üstündeydi. Eğer değer sabit kalır ya da yükselirse, *GeneticAlly*'nin kurucu ekibinin -önemli bir sözleşme maddesini ihlal eden David, Brandon ve Tiffany hariç- her biri bir gecede onlarca milyon dolar değerinde olacaktı.

"Ne zaman çıkman gerekiyor?" diye sordu Jess.

River umursamaz bir şekilde omuz silkti ve Jess daha fazla sorgulayamadan Juno'nun masasına geldiler. Hem River hem de Juno öyle bir gururla gülümsüyorlardı ki, Jess bir an için bu ikinci sınıf Sanat-Bilim ödevinin kime ait olduğunu sormak istedi. Ama o yüzlerle nasıl alay edebilirdi ki? Veliler, öğretmenler ve sınıf arkadaşları Juno'nun sunumunu dinlemek için odaya gel-

diklerinde -River itaatkâr bir şekilde sessizdi ama gururla yanında duruyordu- Jess, son birkaç ayın ağırlığını göğsünde bir kum torbası gibi hissetti. Kaderin aynı zamanda bir seçim olabileceğini fark etmişti. İnanmak ya da inanmamak, savunmasız olmak ya da olmamak, her şeyi riske atmak ya da atmamak. Gözleri yaşlarla doldu ve Fizzy'ye dönerek gözüne kirpik kaçmış gibi yaptı. Fizzy sağ olsun, Jess'in imajını korumak için çantasından bir mendil ve ayna çıkardı.

Fizzy, "River gerçekten harika biri," diye fısıldayarak aynı fikirde olduğunu belirtti. Onu bir burukluk veya kıskançlık belirtisi göstermeden izliyordu. Rob fiyaskosundan sonra Fizzy gerçek bir ilişkiye hazır olduğunu fark etmiş ve DNADuo kriterlerini güncellemişti. Kendi Titanyum ve üzeri eşleşmesinin çok da uzak olmadığını düşünüyordu.

Jüri üyeleri projeleri inceleyip puanları hesapladıktan sonra, öğrenciler ailelerini bulup sonuçları beklemek üzere salona davet edildi.

Bu tanıdık bir manzaraydı. Sıra sıra dizilmiş katlanır sandalyeler ve heyecanlı uğultular salonda yankılanıyordu. Küçük çocuklar koridorlarda koştururken, veliler birbirleriyle sohbet ediyordu. Çok da uzak olmayan bir geçmişte, böyle bir gece Jess'in içinde yalnızlık kıvılcımlarını ateşler, ardından günlerce kendini bekâr olmanın daha iyi olduğuna inandırmaya çalışırdı. Ama bu gece, sağlam bir ailenin tam kalbinde huzurlu bir şekilde oturduğunu hissediyordu. Mükemmel ailesi tüm sırayı kaplıyordu: Büyükannesi ve büyükbabası, büyükannesinin *scooter*'ıyla sıranın sonundaydı. Fizzy solunda, River ve Juno ise sağındaydı. Artık yanlarında boş sandalyeler yoktu.

"Diğer projelerin harika olmadığını söylemiyorum," dedi River eğilip fısıldayarak. "Yani bazıları berbattı, bazıları harikaydı ama tamamen objektif olarak Juno'nun kazanması gerektiğini düşünüyorum."

"Tamamen objektif olarak, ha?" Jess kahkahasını bastırmaya çalıştı. River'ın rekabetçi yapısı çok güçlüydü. İkinci sınıf Sanat-

Bilim yarışmaları bile bundan muaf değildi. "Kazansanız da kaybetseniz de ikinizle de gurur duyuyorum." River'ın kolunu çekip saatine baktı. Saat altı buçuk olmuştu. "Yakında çıkman gerekmiyor mu?"

Onun bakışı da bileğine yöneldi. Birkaç ay önce olsaydı, River'ın saati görür görmez yerinden fırlacağını düşünürdü. Ama River sadece bir nefes alıp hesap yapar gibi düşündü. Ardından, "Ödül töreni başlamak üzere. Ondan sonra giderim," dedi.

"Yarın için nasıl hissediyorsun?"

Kader ânı için. "Gerginim," diye itiraf etti River. "Ama en çok da sonunda o günü atlatacağım için rahatlamış hissediyorum."

Jess'in elini tuttu ve o da ellerini kaldırıp adamın parmak boğumlarını öptü. Sanki David'in ihaneti içindeki gerginliği biraz hafifletmiş gibiydi. İşler çığırından çıkmıştı ama sonunda her şey yoluna girmişti. Hatta daha da iyiye gitmişti. Yeni yönetim ekibi oldukça enerjikti ve ânında kenetlenmişlerdi. River yüzlerce numuneyi bizzat yeniden test etmişti. Son zamanlarda medyada *GeneticAlly*'ye öyle büyük bir ilgi vardı ki, Jess birçok ebeveynin onu ve River'ı tanıdığını biliyordu. Bunun nedeni de çocuklarının aynı okula gitmesi değildi.

River her ne kadar umursamadığını söylese de, Jess yeni Elmas puanlarının onun bir zamanlar gerçek bir şey keşfettiğini ve dünyayı daha iyi bir yer hâline getirecek bir şeyler başardığını doğruladığını biliyordu.

Yanında oturan Juno, ön sıradaki bir arkadaşıyla mısır yılanları mı, yoksa Kaliforniya kral yılanları mı daha iyi diye hararetle tartışıyordu. Jess, River'a yılan konusunda taviz vermemesi gerektiğini hatırlatmak için aklına not düştü.

River, "Juno çok meraklı, yaratıcı bir çocuk," dedi Jess'in dikkatini takip ederek. "Onun projeleri için yeterli alana sahip, geniş bir ev bulmamız lazım..."

River cümlesinin ortasında susuverdi, gözleri buluştu ve ikisi de az önce söylediği şeyin önemini fark etti. *Bir ev bulmamız*

lazım. Elbette birlikteydiler ama bundan sonra ne olacağı konusunda hiç konuşmamışlardı.

River yüzünü öne çevirdi ve Jess'e yanaklarının kızardığını gösteren tatlı bir manzara sundu. "Bunu seninle daha sonra konuşacaktım ama..." Boğazını temizledi. "...bugün öğretmenlerden biri beni Juno'nun babası sandı. Juno açıkladı tabii ama öncesinde bir süreliğine duraksadı. Bu da bana, belki de ne istediğim konusunda yeterince açık olmadığımı düşündürdü."

Jess'in kalbi hızla çarpmaya başladı ve avuçları terledi. Gözlerini kısa bir süre sola çevirerek Fizzy ve büyükbabasının hâlâ *Instagram*'da keçi videoları izleyerek gülüp eğlendiklerini gördü. "Yarın halka arzın var," diye hatırlattı. "Bu konuşma bekleyebilir."

"Neden?" diye sordu River, bakışlarını ona çevirip sırıttı. "Zor ya da stresli olacak bir konuşma mı bu?"

Jess altdudağını ısırarak gülümsedi. "Tamam. Haklısın. Peki ne istiyorsun?"

"Seni." Bu kelime havada anlamlı bir süre asılı kaldı. River onu istiyordu. Onu gerçekten istiyordu. O viski rengi gözlerinde, gece yarısı onu bir öpücükle uyandırıp başucu lambasını yaktığı ve Jess'i üzerine çektiği anlarda gördüğü aynı tutku vardı.

Ama sonra o yoğunluk yumuşadı, sesine içten bir samimiyet eklendi. "Ve Juno'yu. Belki bir tane de köpek." Omzunun üzerinden yana baktı. "Fizzy'nin deliliğini ve Jo'nun yemeklerini istiyorum. Hafta sonları Ron'la balık tutmayı da. Henüz bir karar vermek için çok erken olduğunu biliyorum ama bir sonraki adıma hazır olduğunda, o adım ne olursa olsun, ben varım."

"Birlikte yaşamak istediğini mi söylüyorsun?"

River buna biraz güldü. "Tabii ki istiyorum. Benim evim daha geniş ama hiç yuva gibi hissettirmiyor ve sizin de dairenizi ne kadar sevdiğinizi biliyorum. Ancak hepimize yetecek kadar büyük bir yer bulabiliriz. Kocaman bir mutfağı ve zemin katta büyükannen ve büyükbaban için yatak odası olur. Hatta belki arka bahçede kendilerine ait bir yerleri olur."

Jess ne diyeceğini bilemedi. Şimdiden sahip oldukları şeyler o kadar fazlaydı ki, daha fazlasını istemek neredeyse açgözlülük gibi geliyordu. Ama her sabah birlikte uyanmak, market alışverişi veya bütçe planlaması gibi sıradan işlerin sessiz samimiyetini ve günlük yükünü paylaşmak... Jess gecenin sonunda birbirlerinin etrafında dolaştıklarını hayal etti; son bardağı bulaşık makinesine koyarken, Juno'nun çoraplarını yine kanepede bırakmasına birlikte homurdanırken. Onu kapıya kadar geçirip veda etmek zorunda kalmamasının ne güzel olacağını hayal etti.

Hepsini iste. Kaybedecek neyin var ki?

"Bu yaz," dedi Jess. Çenesini kaldırıp ona meydan okur gibi baktı. "Haziran ya da temmuzda. Eğer ciddiysen, bir yer bulalım hadi."

River'ın dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. "Gerçekten mi?"

Jess dayanamadı, o kadar tatlıydı ki. Uzanıp onu öptü. "Gerçekten."

Salonun ön tarafında Bayan Klein'ın ortaya çıkmasıyla bu an kısa sürdü. River geri çekilip Juno'nun omzuna dokundu. Jess, ikisinin birbirine bakıp sonra aynı anda önlerine dönmesini izlerken eliyle kahkahasını bastırdı. Her zaman Juno'nun yarı Fizzy olduğunu söylemişti ama artık çok daha baskın birinin olduğunu kabul etmek zorundaydı. Çünkü Juno ve River'ın gözleri aynı anda büyümüş ve aynı anda duruşları dikleşmişti.

O an Jess, bir şey daha diledi.

Ve salonda alkışlar çınlarken, River'ın Juno'yu kucağına alıp havaya kaldırmasıyla Jess tedbir olarak birkaç dilek daha ekledi. Ama yarın hiçbir şey planladıkları gibi gitmese bile, *GeneticAlly* en azından bir tane muhteşem, olağanüstü şey yapmıştı.

Juno gözlerini kapatıp kollarını River'ın boynuna doladı. "Başardık, River Nicolas!"

Evet, diye düşündü Jess onları izlerken. *Başardık.*

@ayisigikitap

TEŞEKKÜRLER

Biliminsanlarının sözlerinin sürekli olarak göz ardı edildiği bir dönemde, verilerin gücü hakkında bir kitap yazmak kesinlikle bilinçli bir karar değildi ama işte buradayız. Bu fikir aklımıza pandemi tam olarak patlak vermeden önce gelmiş olsa da, kitabı kendi eyaletlerimizde uygulanan sokağa çıkma yasağı sırasında yazdık. Bu kitap, dünya için böylesine karanlık bir dönemde bize eğlence ve neşe getirdiği için kalbimizde sonsuza dek kutsal bir yere sahip olacak. Bu kitabı yazma süreci bizim için hem bir kaçış hem de bir ödül oldu ve bu nedenle (ve yaklaşık bir milyon başka nedenin yanında) bunu yapabildiğimiz için kendimizi inanılmaz derecede ayrıcalıklı hissediyoruz.

Ayrıca, sadece birlikte çalıştığımız için değil, geçtiğimiz yıl boyunca bizimle birlikte olan muhteşem insanlar için de minnettarız. Bu berbat yılda sırayla birbirimizi desteklemek başımıza gelebilecek iyi senaryoydu. 2020'den önce sevgimiz zaten köklüydü ama şimdi bağlılığımız DNA kadar derin: Holly Root ve Kristin Dwyer, sizinle sonsuza kadar her şeye varız. Bu kitap için yaptıklarınızın ötesinde, arkadaş ve meslektaş olarak bize her gün verdiğiniz şeyler paha biçilemez ve ikinizi de çok seviyoruz. Kate Dresser, yeteneğin ve sıcaklığın kariyerlerimizi ve ruhumuzu dünyadaki kaosa rağmen ayakta tuttu. Hem duygusal hem de profesyonel olarak her zaman yanımızda olduğun, duyarlı, coşkulu ve güven verici olduğun için teşekkür ederiz. Biz gerçekten çok şanslı yazarlarız. Jen Bergstrom, bize ve özellikle de

bu romana inandığın için teşekkür ederiz. Kitaplarımızı ciltli yayınlama kararın hâlâ içimizi ısıtıyor. Kariyerimizin her adımında yanımızdaydın ve bu bizim için çok değerli. Rachel Brenner, en berbat günlerde bile ışığımız oldun. Çaban için teşekkür ederiz ama aynı zamanda -bunu içtenlikle söylüyoruz- her zaman ama her zaman baba şakaları yapmaya hazır olduğun için teşekkür ederiz.

Gallery ekibimizin tümü: Molly Gregory, Aimée Bell, Jen Long, Abby Zidle, Anne Jaconette, Anabel Jimenez, Sally Marvin, Lisa Litwak, John Vairo, Gallery Satış ekibi ve telif hakları grubu: HEPİNİZİ ÇOK SEVİYORUZ.

Kitabın ana mekânı olan apartman kompleksi gerçek bir yere dayanıyor! Aslında benim (Lauren) çok sevdiğim bir yer ve çok sevdiğim teyzem ve eniştem Sharon ve Clayton Haven'a ait. Emekli olduktan sonra evlerini satıp hayallerini gerçekleştirdiler, yetişkin kuzenlerim ve aileleriyle birlikte bu apartman kompleksinde yaşamaya başladılar. Jess ve Juno'ya uygun olması için mekânda bazı kurgusal değişiklikler yaptık ancak apartman kompleksine ilişkin tasvirlerimizin çoğu gerçeğe dayanıyor. Bu yer hakkında daha fazla bilgiyi 15 Şubat 2019 tarihli *LA Times*'da yayınlanan *3 Generations in One Apartment Building? That Was the Grandparents' Idea* başlıklı makalede bulabilirsiniz. Teyzem ve eniştem bu gezegendeki en değerli iki insan ve onlara sadece sayısız çılgın geceler için değil, aynı zamanda coşkuları, destekleri ve hayat boyu süren macera anlayışları için de minnettarım. Her şeyde mutluluk bulmaları çok ilham verici (Örnek: Bir okuyucunun göğüslerine imza atmamızı istemesine şahit olan eniştemin kahkahaları hâlâ kulaklarımda çınlıyor.) Bu dünyada onlardan daha meraklı, düşünceli ve açık fikirli iki insan bulmak zor. S&C, sizi deli gibi seviyorum.

Keith Luhrs, Iqra Ashad, Erica Lewis ve Rebecca Clark'a bilimsel uzmanlıkları ve taslağımızı okudukları için teşekkür ederiz. Tamamen teorik ve muhtemelen bilimsel açıdan imkânsız bir şeye elimizden geldiğince doğru yaklaşmamıza yardımcı oldu-

nuz. Söylemeye gerek yok: Geriye kalan tüm hatalar sadece bize aittir.

Bu yıl bizimle birlikte olan kitap sever dostlarımız, sizi çok seviyoruz. Eğer başarılıysak, bunun nedeni güçlü, etkili ve sevgi dolu topluluğumuzdur: Kate Clayborn, Kresley Cole, Jen Frederick, Cassie Sanders, Sarah MacLean, Rebekah Weatherspoon, Sally Thorne, Sarah J. Maas, Jen Prokop, Leslie Philips, Alexa Martin, Sonali Dev, Gretchen Schreiber, Alisha Rai, Christopher Rice, Jillian Stein, Liz Berry, Candice Montgomery ve Catherine Lu.

Bu noktada sekiz aydır ailelerimizle evlerimize kapanmış durumdayız, dolayısıyla burada yazacağımız hiçbir şey daha önce onlara söylemediğimiz (ya da bağırmadığımız) bir şey olmayacak... Belki şu hariç: Zorluklar da oldu, zaferler de. Ama hiçbir kötü an, sevgimizin sarsılması nedeniyle olmadı. Bu yüzden gerçekten çok şanslıyız. Sizi seviyoruz, R, C, K, O, V.

Bu bölümde Kim Namjoon, Kim Seokjin, Min Yoongi, Jung Hoseok, Park Jimin, Kim Taehyung ve Jeon Jungkook'tan bahsetmezsek eksik kalır. BTS, bu kasvetli ve trajik yılda adeta parlak bir gün ışığı oldu. Üyeleri kendi ailemizmiş gibi seviyoruz. Daha fazla söze gerek yok. ARMY nasıl olduğunu bilir. Sizi morluyoruz.

Tüm kütüphanecilere, kitapçılara, okuyuculara ve sevgili CLo and Friends üyelerine: Bu not size ulaştığında güvende, iyi besleniyor, çokça seviliyor olmanızı ve bu sözleri okuduğunuzda sizden bahsettiğimizi anlamanızı umuyoruz. Kitaplarımızı seçtiğiniz için teşekkür ederiz ama daha da önemlisi, sizler olmadan yıkılacak olan bir topluluğun temelini oluşturduğunuz için teşekkür ederiz. Tüm samimiyetimizle, sizi mutlu etmek için yazıyoruz. Umarız başarıyoruzdur.

Ve son olarak, birbirimize şunu söylüyoruz: Sen benim en iyim ve biriciğimsin. Şu hâlimize bak... ruh eşleri hakkında bir kitap yazdık. İronik, değil mi?

Ayısığı Kitabı

@AYISIGIKITAP